

Xa Anh Em Có Nhớ???

Contents

Xa Anh Em Có Nhớ???	3
1. Chương 1: Một Ngày Đen Đũi	3
2. Chương 1-2: Một Ngày Đen Đũi (2)	5
3. Chương 1-3: Một Ngày Đen Đũi (3)	7
4. Chương 2-1: Cuộc Gặp Gỡ Không Vui Vẻ (1)	9
5. Chương 2-2: Cuộc Gặp Gỡ Không Vui Vẻ (2)	11
6. Chương 3-1: Chàng Trai Trong Mưa (1)	13
7. Chương 3-2: Chàng Trai Trong Mưa (2)	15
8. Chương 4: Chạm Mặt Oan Gia	16
9. Chương 5: Tuyên Bô Của Bà Nội	19
10. Chương 6: Rắc Rối Lớn	21
11. Chương 7-1: Em Không Muốn Về Nhà! (1)	23
12. Chương 7-2: Em Không Muốn Về Nhà! (2)	25
13. Chương 8: Chẳng Có Gì Để Nói	26
14. Chương 9: Tại Sao Tôi Phải Đưa Anh Về?	28
15. Chương 10: Tôi Muốn Em Là Của Tôi	31
16. Chương 11: Bị Ép Hôn	32
17. Chương 11-2: Người Cưới Hồn Loạn (1)	33
18. Chương 11-3: Người Cưới Hồn Loạn (3)	35
19. Chương 12-1: Bị Đánh (1)	37
20. Chương 12-2: Bị Đánh (2)	38
21. Chương 13: Tàn Hôn	39
22. Chương 14: Tuần Trăng Mặt	40
23. Chương 14-2: Tuần Trăng Mặt (2)	42
24. Chương 15: Em!	43
25. Chương 16: Em Không Để Anh Hôn!	45
26. Chương 17: Đừng Quên Thỏa Thuận!	48
27. Chương 18: Chuyến Đi Vui Vẻ Cùng Những Kỷ Niệm Đáng Nhớ!	50
28. Chương 19: Em Chỉ Là Nhóc Con Thôi	52
29. Chương 20: Cảm Nhận Khác Về Anh!	55
30. Chương 21: Tôi Không Cho Phép Em Nhắc Đến Cô Ấy!	58
31. Chương 22: Chung Sống	61
32. Chương 23: Buộc Phải Chấp Nhận	63
33. Chương 24: Tình Cờ!	66
34. Chương 25: Ăn Chung!	68
35. Chương 26: Đừng Mơ!	70
36. Chương 27: Bị Em Làm Kích Thích!	72
37. Chương 28: Cảnh Xuân Trong Văn Phòng	74
38. Chương 29: Thật Sự Anh Cũng Đáng Yêu!	76
39. Chương 30: Tâm Sự Như Hai Người Bạn	79
40. Chương 31: Tin Vui	81

41. Chương 32: Xảy Thai	86
42. Chương 33: Anh Làm Em Đau Đớn Đến Tột Cùng	87
43. Chương 34: Thấu Hiểu	89
44. Chương 35: Em Đường Như Rất Nhiều Tâm Sự	90
45. Chương 36: Chúng Ta Cần Thỏa Thuận Lại	92
46. Chương 37: Niềm Vui Mới Từ Đau Khổ	95
47. Chương 38: Ý Đồ Của Bà Nội	98
48. Chương 39: Hạnh Phúc Không Trọn Vẹn	102
49. Chương 40: Em Cố Tình Làm Lũng Anh Phải Không?	105
50. Chương 41: Em! Mãi Là Của Anh!	107
51. Chương 42: Hãy Tin Anh, Anh Sẽ Mang Lại Hạnh Phúc Cho Em	109
52. Chương 43: Không! Hai Người Sẽ Không Bao Giờ Được Hạnh Phúc!	112
53. Chương 44: Chỉ Là Bước Đầu	115
54. Chương 45: Lỗi Là Do Cô!	117
55. Chương 46: Đe Dọa	121
56. Chương 47: Thứ Không Thuộc Về Mình	123
57. Chương 48: Giả Vờ Không Khóc Nhưng Em Đau!	126
58. Chương 49: Cơ Hội Tốt Để Buông Tay	128
59. Chương 50: Âm Mưu	130
60. Chương 51: Làm Người Phụ Nữ Của Anh!	133
61. Chương 52: Không! Anh Không Hề Yêu Tôi	134
62. Chương 53: Bùn Lầy!	135
63. Chương 54: Sống U Mê	137
64. Chương 55: Em Là Ai?	140
65. Chương 56: Giả Tạo	142
66. Chương 57: Không Có Gì Đâu!	146
67. Chương 58: Đau!	148
68. Chương 59: Kế Hoạch	150
69. Chương 60: Ký Ức Không Quên!	153
70. Chương 61: Anh Muốn Mãi Như Vậy	155
71. Chương 62: Anh Có Yêu Em Không?	159
72. Chương 63: Vì Em Nên Anh Mới Điên!	161
73. Chương 64: Thật Giả Bất Phân	162
74. Chương 65: Say!	164
75. Chương 66: Em Rất Thích, Thích Lắm!	166
76. Chương 67: Nghi Ngờ	168
77. Chương 68: Hai Chúng Ta Cùng Yêu Một Người	170
78. Chương 69: Khóc!	172
79. Chương 70: Chỉ Là Mơ Thôi!	173
80. Chương 71: Em Như Vậy Là Sao?	175
81. Chương 72: Mọi Chuyện Sẽ Thế Nào Đây	176
82. Chương 73: Mọi Chuyện Lên Chấm Dứt	178
83. Chương 74: Ý Muốn Của Thượng Đế	180
84. Chương 75: Giả Dối!	181
85. Chương 76: Đâu Mới Là Sự Thật!	183
86. Chương 77: Sự Thật Là Anh Vẫn Chỉ Yêu Mình Em!	185
87. Chương 78: Tất Cả Lên Trở Về Đúng Chỗ	187
88. Chương 79: Em! Là Ngôi Sao Có Ý Nghĩa Lớn Nhất Với Anh!	190
89. Chương 80: Anh! Em Có Thai Rồi!	194
90. Chương 81: Cháu! Là Cháu Của Cô!	195
91. Chương 82: Cùng Huyết Thống!	198
92. Chương 83: Xin Lỗi Em Anh Đã Sai!	199
93. Chương 84: Chuyến Đi Và Những Điều Không Ngờ Tới	201
94. Chương 85: Tai Họa Không Lường Trước!	202

95. Chương 86: Mọi Thứ Lại Trở Lại Nơi Bắt Đầu	204
96. Chương 87: Anh Sẽ Mãi Không Xa Em!	205
97. Chương 88: Em Không Thể Sống Thiếu Anh!	207
98. Chương 89: Ngốc!	209
99. Chương 90: Anh Yên Tâm Em Đã Là Một Con Người Khác	210
100. Chương 91: Sự Thâm Độc Của Đàn Bà	212
101. Chương 92: Làm Loạn	214
102. Chương 93: Chuyện Của Đàn Ông	216
103. Chương 94: Không Ai Có Thể Hiểu Em Kể Cả Anh	218
104. Chương 95: Chỉ Có Con Được Phép Tồn Tại	220
105. Chương 96: Đã Đến Lúc Kết Thúc Mọi Chuyện!	222
106. Chương 97: Kết Cục Nào Cho Chúng Ta	223
107. Chương 98: Sự Lựa Chọn Của Anh	227
108. Chương 99: Xa Anh Em Có Nhớ!	229
109. Chương 100: Em Đau Anh Cũng Đau!	231
110. Chương 101: Gió Hãy Mang Em Về Nơi Thiên Đường!	234
111. Chương 102: Đã Đến Lúc Em Phải Rời Xa Anh!	236
112. Chương 103: Ngoại Truyện	238

Xa Anh Em Có Nhớ???

Giới thiệu

Phạm Băng Hạ là nhân viên thị trường của công ty A, là cô gái bình thường không thể bình thường!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-anh-em-co-nho>

1. Chương 1: Một Ngày Đen Đủi

Một ngày bình thường bắt đầu với những ánh nắng mặt trời chói rọi khắp nơi, ánh nắng nhanh chóng lan tỏa đến một ngôi nhà bình dị, căn nhà khá cũ, với những mảng rêu lớn xung quanh, cùng với những vết rạn nứt. Trên tầng hai trên cao kia, những mảng rêu lớn, xanh đậm phủ kín ban công, trên thành đó là những chậu hoa ly, hoa hồng vàng, trắng đang đua nhau nở, chúng thật đẹp khi những giọt sương đêm vẫn còn đọng lại, khi ánh nắng chiếu vào nó lung linh, mùi thơm thì nhẹ nhẹ, thoảng thoảng qua khắp mọi nơi. Bên trong cánh cửa sổ có phần cũ nát, đang ngủ say sưa trên chiếc giường, một cô gái đang nằm mơ, miên man:

Hạ! Dậy ngay đi! Giờ này mà còn ngủ à? Con gái con đứa thế à?(Mẹ hạ)

Tiếng đập cửa phòng rầm rầm, cùng với tiếng quát mắng mỗi một to:

Vâng! Con dậy rồi đây, mẹ đừng gọi nữa(Hạ lúc này mới lên tiếng, giọng nói vẫn còn ngái ngủ)

Dậy ngay đi, hôm nào cũng thế à! Dậy ngay đi!

Dạ con biết rồi!

Hạ lững thững bước xuống giường bước vào nhà tắm, một căn phòng nhỏ, cũ, không tiện nghi, những vết rạn nứt trông mà ghê, Hạ bước tới phòng, thì va vào cái chậu, cố bám vào thành cửa thì trơn trượt thế là một cú vồ ếch, đau điếng, mãi mới đứng dậy được. Mãi lúc sau mới có thể xuống dưới tầng:

Lâu vậy? Lại ngủ thêm chứ gì(lại là mẹ hạ, bà cần nhàn suốt thôi)

Đâu có, mẹ chỉ toàn nghĩ xấu như thế thôi à?

Phải đó! Mình à sao mình lại khắt khe với con bé như vậy(bố Hạ đang đọc báo, uống cà phê)

Đúng rồi! Chỉ có bố mới tốt với con như vậy thôi!

Vâng! Ông chỉ giỏi bệnh nó thôi, không dậy dỗ nó thì mai kia về nhà chồng người ta lại chửi tôi là không biết dạy con.

Mẹ! Con còn lâu mới lấy chồng, ít ra con cũng phải ở với bố mẹ thêm ba bốn năm nữa!

Thôi tôi xin, cô hãy mau đi đi, đi sớm cho tôi nhờ!

Hạ ngồi xuống bàn với lấy cái bánh mì, kẹp với cái xúc xích:

Không!

Thôi ăn đi còn đi làm không muộn!

Vâng!

Mà sao tay chân lại dính đầy ơ gâu thế kia?

Hạ sờ lên rồi cười:

Thì đó! Ngã ở trên nhà tắm chứ còn gì nữa.

Chết! Thế có sao không?(Bố Hạ hỏi)

Dạ không! Chỉ đau chút xíu thôi!

Chả được cái bộ gì cả, sao chị em mà chẳng giống nhau gì cả.

Thôi đi mẹ lại cái điệp khúc, vâng con biết rồi, chị thủy vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang thế nên đã kiếm được anh rể vừa giàu có, giỏi giang đúng không?

Con nhỏ này, chỉ thế là giỏi thôi, liệu cô có được như chị cô không?

Con ý! Chắc là không đâu! Thôi con đi đây, hôm nay con có cuộc gặp với khách hàng!

Này không ăn nốt đi, bỏ dở ai ăn bây giờ?

Hạ với tay lấy cái bánh mì, vừa khoác cái túi nên, chạy vội ra cửa, chân vừa sỏ giày, mồm ngậm cái mì:

Cẩn thận đi, đừng có vội không ngã bây giờ(Bố hạ lo lắng)

Không nói được vì mồm ngậm chiếc bánh mì, khi vừa kéo khóa chiếc giày lên, đang chào bố mẹ, quay ra, cộc một tiếng nghe rõ, không biết đây là lần thứ bao nhiêu Hạ va đầu phải nó, ban đầu thì vô cùng bức tức, nhưng sau rồi thành quen, có khi lại trở việc thường lệ vào mỗi buổi sáng, hôm nào không va phải thì đúng là chuyện lạ:

Ấy này! (bố hạ kêu) có sao không?

Dạ không, con không sao, không sao?(Hạ ôm đầu vì đau đốn, nhưng vẫn cười tươi, nhanh chóng lao ra khỏi nhà trên chiếc xe máy cũ)

Con bé này! Không biết bao giờ mới lớn được đây?

Ừm(bố hạ gật gù cười tủm)

Trên đường lúc này rất đông, đường xá quá trời là xe luôn, xe đi ra từ mọi phía, mọi ngã đường, chốc chốc lại dừng, đi được một đoạn lại đợi, hạ có vẻ sốt ruột vì sắp trễ hẹn với khách nhưng với tình hình này thì khó qua được. Vừa kít xe, lao nhanh như gió xuống vào bên trong. Đứng ở trong thang máy vừa nhìn tầng hạ vừa đếm, vừa mới cửa thang máy, hạ phóng ra ngoài nhanh như một mũi tên đã được bắn ra khỏi cung tên không thể dừng lại:

Ui giời ơi, cô đi đứng cái kiểu gì vậy?

2. Chương 1-2: Một Ngày Đen Đủi (2)

Tôi! Tôi xin lỗi!(Hạ cứ cúi đầu không nhìn lên)

Xin lỗi là xong sao, cô xem áo tôi bẩn hết rồi đây?(Anh ta đang uống cafe bị Hạ xông vào lên cafe đổ vào người)

Tôi.. tôi biết.. nhưng tôi đang vội lắm hay là anh ghi số của tôi vào đi, tôi sẽ gọi lại cho anh sau, được không? Tôi xin anh đấy, tôi đang bận lắm(vừa nói Hạ vừa rút cái bút ra ghi vội vào tay anh ta)

Tôi đi đây! À quên tôi tên bằng Hạ, gọi cho tôi sau nhé!

Hạ cứ thế bỏ đi,anh ta thì cứ ngây người ra không hiểu chuyện gì.

Nhanh chóng chạy đến chỗ hẹn, người khách đó đã tới, đó là một anh chàng khá trẻ, khá bảnh trai nữa, anh ta khá sốt ruột vì đợi mãi không thấy Hạ. Thấy anh ta, Hạ vội lao tới, do nền nhà quá trơn, thế nên chưa kịp gọi thì Hạ lại ngã một cú xòa người như vũ công. Anh này cũng những người xung quanh được một phen mãn nhãn, khi chiếc váy của hạ bị tốc lên(đừng hiểu lầm nhé, chỉ nhìn thấy chân thôi):

Cô! Có sao không?

Nhanh chóng đứng dậy mặc dù là rất đau:

Không! Tôi không sao?

Ừm vậy thì tốt rồi!

Trong lúc Hạ còn đang chỉnh lại trang phục, thì anh ta với tay lên tóc Hạ, anh ta định làm gì vậy, Hạ gạt phắt ra:

Này anh! Anh định làm gì vậy?

Hạ đứng lùi lại, nhìn mắt anh ta bằng ánh mắt đầy khó hiểu:

Ý! Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ..

Chỉ gì? Anh đừng có tưởng tôi hiền mà bắt nạt nha!, nói cho anh biết tôi không có hiền đâu?

Anh ta cười lắc đầu:

Này anh! Cười gì vậy?

Khẽ với lên đầu Hạ lấy xuống một bã kẹo cao su, nhưng nó dính chặt vào tóc:

Á! Đau, anh làm cái gì vậy?

Im đi! Nếu cô không muốn đứt tóc(Anh ta nhìn thẳng vào mắt Hạ)

Xong chưa?

Sắp! Một chút nữa thôi!

Nhanh lên!

Được rồi! Đây này!(Anh ta dúm vào tay Hạ)

Sao hả, bây giờ thì cô còn không muốn tôi đụng vào không?

Tôi.. tôi cảm ơn anh!

À mà anh là Mr J..

MJ! Là ai?

Đó là khách hàng của tôi, tôi hẹn ông ấy ở đây mà!

Ồ vậy sao? Vậy rất tiếc cho cô là tôi không phải(Anh ta cười)

Vậy sao! Ui giời mất thời gian, thôi tôi đi đây!

Ý này!

Sao nữa?

Cô cứ định đi như vậy sao?

Thì sao nào?

Anh ta nhìn vào nhi một ánh mắt đầy khó hiểu, nhi từ từ nhìn xuống thì:

Anh! Anh chết đi! Đồ dâm dê, ai cho anh nhìn hả?

Này cô! Sao cô lại vô lí vậy không vô ơn thì đúng hơn, tôi đã bảo cô cho cô khỏi mất mặt với ông khách đó.

Ai khiến anh chứ, chết đi đồ dâm dê(Hạ vẫn liên tục đánh vào anh ta)

Anh ta vội chụp lấy cái tay cô, hai người nhìn nhau, Hạ chợt dứt tay ra:

Thôi tôi đi đây!

Hạ nhanh chóng rời đi, hỏi cô phục vụ thì được biết, là ông Mr J đang đợi ở trên tầng. Hạ nhanh chóng đi lên, được một lúc chợt một tiếng đập bàn lớn, ngay đó là một tiếng rơi vỡ:

Này ông! Tôi không biết ông đã từng làm như vậy với ai chưa, tôi cũng không muốn biết đã có bao người đã đồng ý với ông, nhưng tôi không bao giờ chấp nhận được ông cũng như cách hành xử của ông, nó đã phá vỡ mọi hình tượng tốt đẹp của ông cho tôi ban đầu.

Cô.. có phải nặng lời như thế không? Dù gì có lợi hai bên mà, tôi thỏa mãn, cô kí được hợp đồng, như vậy chẳng phải là tốt lắm sao?

Tốt cái con khỉ ý, ông đi đi đồ dâm dê!

Hạ vội lao ra ngoài, ông nín tay lại:

Này! Cô không hối hận sao?

Không!(Trả lời dứt khoát)

Vội chạy xuống, khuôn mặt đầy bực tức, đi qua bàn anh ta nhanh chóng đi về. Vừa tới cửa lại là một cú va chạm nữa:

Trời ạ! Lại là cô(Là người va phải lúc nãy)

Tôi... Tôi xin lỗi...

Này cô chỉ xin lỗi là xong sao?

Vậy thì anh muốn gì?

Anh ta cười nhếch mép một nụ cười quỷ quái:

Cô xem đi, cô làm áo tôi bẩn hết cả rồi, cô xem việc này lên tính thế nào đây?

Tôi.. tôi.. tôi đền cho anh là được chứ, anh nói đi cái áo này bao tiền hai trăm hay ba trăm anh đừng nói với tôi là năm trăm nha vì theo tôi thì chiếc áo này không đáng giá đến mức đó, anh đừng hòng lừa tôi!

Anh ta không nói gì chỉ cười:

Anh cười cái gì?

Anh ta ném cái cốc cafe dổ vào sọt rác rất mạnh, hành động này của anh khiến Hạ không khỏi giật mình:

Anh làm vậy là sao?

Cô nghĩ cái áo chỉ là hàng chợ hay sao, mà cũng phải thôi nhìn cách cô ăn mặc như vậy cũng biết là cô là hạng người như thế nào rồi?

3. Chương 1-3: Một Ngày Đen Đủi (3)

Ăn mặc... người như thế nào... ý anh là sao?

Anh ta ghé sát khuôn mặt vào tai Hạ:

Đồ vệt xấu! Cô là con vệt xấu!

Anh!(Hạ tức giận vô cùng) anh nói đi cái áo này giá bao nhiêu vậy?

Thôi bỏ đi, vì tôi nói ra cô cũng chẳng có tiền mà trả tôi đâu đồ vệt xấu ạ?

Anh! Anh nói xem cái áo này đáng giá bao nhiêu mà anh lại có quyền lăng mạ tôi như vậy?

Cô thực sự muốn nghe!

Đúng!

Lại ghé sát vào tai hạ:

Nó đáng giá gấp vạn lần khi đem con xấu như cô ra chợ bán, không con vệt xấu như cô thì đem ra chợ bán cũng chẳng ai thèm mua đâu, thôi về đi, về đi con vệt xấu, con vệt xấu(Anh ta cứ liên mồm nhắc)

Anh kia!

Trong khi quay mặt đi, Hạ lúc này cực lì tức giận khuôn mặt đỏ bừng lên, chạy lên trước dang hai tay chặn lại:

Anh kia! Dù là tôi có lỗi là làm bẩn áo anh nhưng anh, anh cũng không có quyền lăng mạ tôi như vậy, tôi đề nghị anh xin lỗi tôi ngay!

Tôi không xin lỗi đó thì sao nào?

Anh! Tôi cho anh cơ hội lần cuối, anh có xin lỗi tôi không?

Không!, không là không?

Anh!

Hạ hét lên và thế là một cú huých từ dưới cầm lên(Vì hạ thấp hơn anh ta rất nhiều, khi so chiều cao thì cô chỉ đứng đến ngực anh, trong khi đó anh lại quá cao lớn)

Ui ra! Đau quá! Cô làm cái quái gì vậy?

Đáng đời anh, tội của anh là dám coi thường phụ nữ, tội này không thể tha thứ, như thế vẫn là nhẹ đó!

Cô! (Anh ta đang nói thì một giọt, rồi hai, ba, bốn năm giọt máu rơi xuống), Trời ơi máu, cô làm tôi chảy máu rồi, đồ vệt kia!

Anh ta cố hét lên, nhưng Hạ đã chạy ra tới cửa, cô quay đầu lại lêu lêu anh, khiến anh bực tức lắm nhưng không đuổi theo được.

Hạ chạy vội ra ngoài, không ngẩng đầu nên nhìn anh ta lấy một lần. Lao nhanh ra khỏi đường, lại tắc đường, cùng với tâm trạng bực bội khiến Hạ không làm chủ được tốc độ đến nỗi suýt đâm vào cột mốc.

Ở công ty:

Vừa mới về tới phòng, vứt vội cái túi cùng sắp tài liệu lên bàn, ngồi gục trên bàn, nhưng chưa kịp xả hơi thì sếp đã gọi, bước từng bước chậm vào phòng:

Sao vậy? Có gì muốn nói thì nói đi!(trưởng phòng đang ngồi ở trong phòng, Hạ từ từ tiến vào)

Em.. em chẳng có gì để nói cả!

Hay! Hay cho câu chẳng có gì để nói, cô có biết là cô vừa làm mất một khách hàng lớn, một tổn thất cực lớn cho công ty không?

Em..

Không nói nhiều, cái lí do của cô là gì? Là gì?

Em..

Cô, cái đó của cô có làm ra tiền không? Mà không tiền thì cô có sống mà giữ được nó cả đời không, đúng là đã nghèo mà lại còn mắc bệnh tự cao(Anh ta luôn miệng sỉ vả Hạ, ban đầu Hạ cố gắng nhịn nhưng đến mức này thì không thể nhịn)

Anh!

Sao?

Anh đừng tưởng anh là lãnh đạo mà anh có quyền sỉ vả em như vậy(Hạ có vẻ bực tức)

Sỉ vả! Tôi sỉ vả cô lúc nào?

Thì đó, anh nói vậy mà! Mà em.. mất khách này thì còn khách khác chứ làm gì mà căng như thế chứ?

Khách khác liệu cô có thể!

Em.. em có!

Ok! Thôi được trong vòng tuần, tôi chỉ cho cô một tuần thôi!

Một tuần.. Vâng! Em sẽ cố!

Chiều tan sở, vừa mới dắt xe ra khỏi lán thì điện thoại rung lên:

A lô! Mẹ con nghe!

Ừ! Con về qua chợ mua cho mẹ ít đồ, hôm nay nhà mình có khách quý!

Khách quý là ai vậy ạ?

Con không cần biết, cứ mua đồ cho mẹ đi!

Oa! Có cần thiết đến mức vậy không, toàn đồ đắt tiền không à, mẹ không tiếc sao?(Hạ chêu chọc mẹ vì tính bà từ trước tới giờ luôn tiết kiệm)

Con bé này thiệt là, mua nhanh rồi về cho mẹ!

Vâng!

Hạ lao nhanh ra khỏi đường, vừa mới về tới nhà:

Con về rồi!

Ừm mang vào đây cho mẹ(Mẹ Hạ đang nấu đồ ăn trong bếp)

Đây đủ mọi loại, đủ thứ yêu cầu luôn!

Tốt!

Hạ vừa đặt cái túi lên bàn:

Để con giúp mẹ nha!

Không, không cần đâu! Việc của con là lên trên phòng nghỉ ngơi, sau đó diện cho mẹ bộ váy đẹp nhất, trang điểm sao cho xinh nhất cho mẹ!

Ban đầu hạ có vẻ bất ngờ, nhưng dù sao thì không phải nấu nướng gì cũng tốt, hôm nay như thế là quá đen đủi rồi, Hạ không muốn thêm một sự đen đủi nào khi nấu nướng vì Hạ nấu nướng không giỏi nếu không muốn nói là quá tệ. Bước đi lững thững lên tới phòng, nằm dài lên giường, không suy nghĩ gì nữa, nhanh chóng ngủ thiếp đi

4. Chương 2-1: Cuộc Gặp Gỡ Không Vui Vẻ (1)

Hạ dậy đi!

Tiếng đập cửa, ngay lập tức cái chăn bị tốc lên với sức mạnh vô cùng lớn, cùng với đó là một cái đánh như giáng trời vào chân:

Dậy ngay! Có dậy không thì bảo nào?

Vâng!(Hạ ngái ngủ nói giọng chưa tỉnh)

Nhanh lên, đi ngay lên!(Bà lại cầm rơm)

Bước đi lững thững vào phòng tắm:

Con với cái, chỉ báo nợ không à?

Ý mẹ là sao(Hạ ngoái đầu ra cửa)

Ý gì? Nhanh lên đi!

Chon đi, rồi thay nhanh lên cho tôi nhờ, hạ với tay định chọn nhưng rồi lại thụt tay lại:

Sao vậy? Không chọn đi?

Sao mẹ toàn chọn những bộ này?

Bộ này thì sao?

Ngắn quá! Con không mặc đâu?

Sao! Bây giờ có mặc không, chọn bộ này đi, thay đi!

Không!(Hạ vẫn cương quyết)

Không nói nhiều thay ngay đi!

Phụng phịu, miễn cưỡng đi thay:

Xong chưa?

Đây rồi mẹ, mẹ cứ giục nhờ!

Bước ra khỏi cửa nhà tắm, hạ cứ cố kéo cho váy dài ra nhưng vô ích nó quá ngắn chỉ qua đùi một tí, ở trên cũng hở nữa, chỉ cần hơi cúi một cái là lộ luôn áo trong luôn, đương nhiên chủ nhân của nó không bao giờ là Hạ được vì đây không phải là style của cô, nó là của chị thủy một bà chị vô cùng sexy quyến rũ chứ không

phải ai khác. Nhưng cũng phải nói là khi mặc bộ này nó làm tôn lên cái dáng người khá cao, cũng chuẩn đấy chứ, vòng một được, vòng hai nhỏ, đôi chân khá dài, trắng và thẳng được tôn lên:

Đừng kéo nữa để yên đi, để yên đi!

Không nó ngắn lắm mẹ, con không mặc đâu!

Yên đi!(Mẹ hạ cổ để hạ ngồi yên trên ghế, bà lấy chiếc hộp trên bàn mở ra là một sợi dây chuyền sáng bóng choàng lên cổ Hạ:

Cái này là sao?

Giữ lấy nó, nó là vật gia truyền bà ngoại con để lại đấy!

Sao! Mẹ lại đeo nó cho con!

Đẹp rồi đó, đi xuống thôi! Mau đi thôi!

Không!(Hạ lưỡng lự)

Mau lên, đi nào!

Dưới nhà lúc này là tiếng nói ầm ĩ, không biết là ai nữa, mẹ Hạ đi đằng trước, Hạ đi theo sau, vừa đi vừa cố kéo cái váy nhưng chẳng ích gì, Hạ không thể kéo mạnh vì không thể đứng vững trên đôi gót hơn 10 phân có phần cao lênh khênh, loạng choạng:

Xin lỗi cậu Xin lỗi cháu! Đã bắt cậu và cháu chờ rồi(Mẹ Hạ cúi chào một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt trẻ hơn nhiều hơn so với tuổi nhất nhiều)

Không! Không sao đâu! Cậu cũng ngồi đi!

Vâng cảm ơn!

Hạ vẫn đứng núp sau lưng mẹ, mẹ Hạ cố kéo tay ra phía trước:

Chào bác đi con! Chị ạ đây là con gái mình!

Hạ bắt ngờ đẩy ra trước, chưa kịp hết bắt ngờ, lúng túng cúi chào:

Dạ cháu chào bác!

Người phụ nữ đó liền nắm tay Hạ cười nhẹ, một nụ cười nhẹ nhàng:

Con bé xinh quá cậu à! Mình ghen tị với cậu quá có hai cô con gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang còn mình thì!

Cậu thì có hai cậu con trai vừa điển trai lại tài năng nữa, nói đi cậu lớn thì kinh doanh vàng bạc có tiếng khắp vùng, cậu nhỏ thì kinh doanh khu nghỉ dưỡng cũng nổi tiếng không kém, chồng cậu lại có công ty lớn còn cậu thì xem đi mình với cậu bằng tuổi mà trông mình như chị cậu vậy chỉ ngĩ vậy thôi mà mình buồn quá

Cái cậu này chỉ nói quá không à! Ngồi đi! Lâu lắm không gặp mình nhớ cậu quá!

Ừm! Mình cũng thế!

Ồ kia con ngồi đi, ngồi đây này!

Kéo tay Hạ ngồi giữa hai mẹ con, lúc này Hạ cảm thấy cực kì ngại, không thoải mái chút nào, ngồi thu lu, khép nép im lặng không nói gì:

Ồ! Cậu xem mình có lãng trí không?

Sao vậy?

Thì đó! Cậu giới thiệu con gái rồi mà này giờ mình chưa giới thiệu con trai mình thế đó!

Cậu này! Chưa già đã lẩn, còn ngồi đó nữa giới thiệu đi!

Hay con tự giới thiệu đi(Bà ta quay sang nói với một anh này giờ chẳng thèm nói câu nào, cũng không nhìn mọi người lấy một lần, kể cả Hạ, anh ta cứ chăm chú vào cái điện thoại)

Này con! Này con!(Bị mẹ giục)

Mẹ bảo sao(Anh ta có chút giật mình)

Mẹ bảo con là giới thiệu cho hai bác và em biết đi, cứ suốt ngày để mắt vào cái điện thoại không à?

À vâng! Con chào hai bác, con là Lâm, Trần Lâm con của mẹ con, con rất vui khi gặp hai bác và...cô!(Anh ta bất ngờ khi nhìn thấy Hạ lên nói lấp bắp)

Con.. sao vậy?

Sao cô ta lại ở đây?

Ai cơ(Cả hai mẹ đều bất ngờ)

Thì đó!

Anh sao lại là anh(Hạ giật mình nhớ lại khi hai lần làm đổ cà phê lên người anh ta trong chiều nay, sao trái đất lại tròn đến vậy)

Sao cô lại ở đây?(Anh ta đứng dậy)

Câu đấy tôi phải hỏi anh mới đúng chứ? Sao anh lại ở đây?(Hạ cũng đứng dậy)

Trong khi hai người còn đang căng thẳng thì:

Sao hai đứa quen nhau à?

Không!(Hai người đồng thanh nói)

Là sao?

5. Chương 2-2: Cuộc Gặp Gỡ Không Vui Vẻ (2)

Gặng hỏi mãi cuối cùng Hạ mới nói ra mọi chuyện:

Thì ra là vậy? Con đó chỉ toàn gây rắc rối! Thay mặt con bé bác xin lỗi cháu!

Anh ta cứ hằm hằm cái mặt:

Thôi nào con trai, con nên bỏ qua những việc nhỏ nhặt đi chứ? Con là đàn ông mà!

Hứ! Anh ta mà là đàn ông sao?

Cô!

Con bớt lời đi!

Hai người cứ như vậy? Không ai chịu nhường ai, bữa tối hôm nay là một bữa tối khó chịu nhất với cả hai người. Lúc ra về trong lúc hai bà mẹ đang nói chuyện vui vẻ thì hai người vẫn cau có, khó chịu:

Thôi mình về đây! Cảm ơn cậu vì bữa tối rất ngon!

Con cảm ơn bác vì bữa tối(Lâm lễ phép cúi đầu)

Con chào bác ạ?(Hạ cúi chào)

Cộc, một tiếng nghe rõ:

Ui ra đau quá! Cô làm cái gì vậy?

Anh làm cái gì vậy, làm đầu tôi muốn bể ra rồi!

Cô còn nói nữa chính cô cộc vào tôi!

Anh! Chính anh cộc vào tôi mà lại đổ cho tôi, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng không à, người đâu như anh vậy?

Cô nói ai vừa ăn cướp vừa la làng(Anh ta bực tức khuôn mặt toát lên rõ)

Tôi nói anh đây! Vừa ăn cướp vừa la làng đó thì sao nào(Hạ giọng tay chỉ thẳng vào mặt anh ta, dường như mọi nỗi bực tức dồn nén từ chiều, trong bữa tối đều được cô xả ra hết)

Hai người cứ đứng đôi co mặc cho hai bà mẹ ngăn cản thế nào đi nữa!

Cô! Tôi chưa từng thấy người con gái nào như cô!

Như tôi thì sao?

Vừa xấu người, vừa xấu tính, tôi tin chắc rằng gã nào lấy phải cô sẽ khổ cả đời đó!

Anh! Anh nói gì, anh nói lại xem!(Hạ tức tối vô cùng trước lời nói của anh ta)

Tôi nói là ai lấy cô sẽ khổ cả đời, khổ cả đời nghe rõ chưa hả con vịt xấu xí!(Anh ta nói thẳng vào mặt hạ không hề giữ ý)

Anh!(Hạ định vùng tay đánh anh ta, nhưng anh đã đỡ được)

Sao! Bây giờ cô lại còn muốn đánh tôi hả! Đúng là đồ vịt xấu lại còn bà chằn nữa!

Hạ vùng mạnh cánh tay còn lại định đánh anh ta, nhưng anh ta rất nhanh anh ta nhanh chóng bắt được, bị túm cả hai tay hạ vẫn cố giãy giụa:

Buông ra! Buông ra!(Hạ dứt mạnh một cái ngã nhào ra đất, khụy gối)

Ui ra đau quá!

Anh ta không thèm nhìn, quay mặt đi!

Con! Con có sao không? (hai bà mẹ vội vàng đỡ hạ dậy)

Cái thằng này tính kì cục không à? Sao lại đẩy em như vậy?

Con không sao chứ?

Dạ không! Con không sao!

Mau xin lỗi đi còn đứng đó nữa!

Lúc đầu anh ta cũng không định xin lỗi, nhưng bị mẹ la nhiều quá nên đành phải xin lỗi cho qua loa, rồi bước vội lên xe:

Con không sao chứ?

Dạ không!

Cái thằng này thật là! Thôi bác thay nó xin lỗi con, con đừng trách nó!

Dạ không đâu!

Thôi cậu về đi kéo thằng bé dậy!

Ừm! Mình về đây.

Sau khi bà ta lên xe chiếc xe phóng vụt qua, nhanh như gió còn lại phía sau chỉ là làn bụi dày!

Vào thôi!

Vâng!

Có đau không!

Đau chứ sao không, ngã như vậy mà không đau được sao? Cũng tại cái gã chết bầm đó cứ lần nào gặp là sui sẻo không à! Con chắc chắn đó là chuyên mang sui sẻo!

Người chuyên mang sui sẻo! Cái con bé này thiệt là đã hai lần làm đổ cafe lên áo người ta rồi lại còn gây chuyện nữa!

Mẹ này! Sao mẹ lại bênh anh ta, con mới là con của mẹ chứ?

Không nói nhiều nữa, vào nhà đi! Nhanh vào mẹ rửa vết thương cho không thì lại nhiễm trùng đấy!

Vâng! Mà cũng tại cái váy này, không phải hôm nay con mặc đó thì lúc đó con đã cho anh vài cái đập cho bõ tức rồi!

Thôi nào! Cô là con gái đó, ăn nói vậy mà nghe được, người ta nghe được lại chửi tôi rằng không biết dạy con thì nhục lắm, vào nhà đi nhanh!

Vâng!

Sau khi lên phòng và được mẹ rửa vết xước cẩn thận, Hạ mới được yên tĩnh khi được ở một mình trong phòng, cô suy nghĩ miên man, vu vơ một lúc rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ kết thúc một ngày cực kì đen đủi.

6. Chương 3-1: Chàng Trai Trong Mưa (1)

Lại một buổi sáng trong lành bước đến bên ngôi nhà quen thuộc, ánh nắng vàng nhẹ nhàng len lỏi khắp từng tán cây kẽ lá, một buổi sáng trong lành khi những làn gió mát thổi nhẹ nhàng bên ngoài, không gian thoáng đãng, không khí trong lành. Một buổi sáng bình thường đương nhiên không thể nào thiếu mất cái âm thanh quen thuộc của mẹ Hạ, bố Hạ với những tiếng chổi tre quen thuộc, ông luôn là người dậy sớm nhất, những cây hoa, hay từng bồn cây cảnh luôn được ông chăm sóc kĩ lưỡng với ông thì kể từ khi nghỉ hưu, còn mẹ Hạ thì luôn luôn vất vả với việc đi chợ nấu nướng, buổi sáng nào cũng vậy luôn là bà cần nhắc Hạ về việc cô dậy muộn, hôm nay cũng không ngoại lệ bà lại cần nhắc Hạ, tiếng mắng xa xă mà Hạ hay chê là âm thanh của chiếc vi ô lông bị lỗi tiếng kêu rè rè không à. Sau khi ăn sáng xong, nhanh nhanh chóng Hạ vội chạy ra khỏi cửa phần vì sợ muộn, phần không muốn nghe mẹ cần nhắc:

Con đi đây!

Ừm! Cẩn thận đấy đừng có gây chuyện nữa đấy!

Mẹ này! Mẹ cứ làm như con hay gây chuyện lắm ý(Hạ vừa xỏ giày vừa nhảy lên xe, lại cố nói lại)

Thì chẳng thế, cô không gây chuyện một ngày thì xem như ngay đó là một ngày lạ với tôi rồi!

Hứ! Thôi không nói nữa con đi đây!

Ừm!

Hạ đạp máy, chiếc xe có phần cũ nên có phần khó nổ, nhưng Hạ quen rồi, nhanh chóng lao xe ra ngoài, nhưng chiếc xe chưa kịp ra khỏi nhà thì cô đã suýt va phải bà hàng xóm may mà tránh kịp. Hạ cố gắng đi thật nhanh để khỏi phải nghe những lời cần nhắc của mẹ ở phía sau.

Đi trên đường lúc này, trời còn khá sớm, nắng chưa lên mạnh, không khí vẫn còn dễ chịu, đi nhanh với tốc độ không phải là xé gió hay thử cảm giác mạnh như những chiếc xe ga hiện đại, nhưng với tốc độ này cũng đủ làm Hạ cảm thấy tuyệt rồi. Đi gần tới công ty như mọi lần Hạ rẽ vào quán bánh mì quen thuộc:

Hello anh!

Hello em! Hôm nay ăn gì nào?

Ủm, xem nào bánh mì dứa hay bánh mì cốm đây, hay là lapis xường nhỡ, cái nào cũng ngon, khó chọn quá! Anh chọn cho em đi!

Ủm! Theo anh thì bánh mì cốm đi, hôm nay anh say cốm mới đó, loại cốm hảo hạng đó nha, em nhìn xem giá cũng đắt hơn so với mọi ngày phải không?

Ủm! Đúng ha!

Nhưng... em thì đặc biệt... anh vẫn sẽ bán giá cũ cho em hơn nữa còn giá mua hai nhưng được ba cái ok không?

Tuyệt! Vậy thì còn gì bằng!(Hạ nhảy lên cười sung sướng giống như một cô bé đáng yêu vậy)

Trong lúc chờ người anh lấy bánh cho khách, vì còn sớm nên Hạ cũng không vội, đang mãi nhìn xung quanh, chợt có một bà cụ đập vào mắt nhi. Bà cụ cứ đứng rồi lại đi đi lại lại trước cửa tiệm, nhìn bà trông tội nghiệp quá, người bà lấm lem hết cả, chắc là bị những cái xe kia đi tạt nước vào vì trời hôm qua vừa mới mưa lớn, cả đường toàn là nước, những công nhân thoát nước đang hì hục làm việc không ngừng. Hạ vội người anh:

Anh! Lại đây nhìn xem!

Cái gì?

Là bà cụ đó! Bà cứ đi đi lại lại từ nãy tới giờ không à, chắc là bà lạc đường!

Ủm! Chắc vậy! Bánh mì của em này!

Ôi trông ngon quá! Cảm ơn anh nha! Em vào đây!

Bye em!

Ủm! (Hạ cười)

Khi bước ra ngoài, Hạ định cứ thế đi nhưng thấy bà cụ như vậy cô không nhẫn tâm bỏ mặc, tiến lại gần, bà đang run cầm cập vì bị nước tạt vào:

Bà ơi! Bà có sao không? Nhà bà ở đâu vậy, bà nói đi cháu sẽ đưa bà về?

Bà cụ run rẩy, sợ sệt thể hiện rõ trên khuôn mặt, Hạ vội nắm chặt đôi tay, đôi tay lạnh toát run lên của bà:

Bà ơi! Nhà bà ở đâu vậy? Cháu đưa bà về! Bà có nhớ không?

Bà cụ không nói gì chỉ lắc đầu, Hạ không biết làm thế nào, chợt Hạ nhìn thấy trên cổ bà đang đeo một sợi dây chuyền, sợi này đặc biệt lắm. Sau khi thuyết phục được bà cụ cho xem sợi dây, đúng như Hạ nghĩ bên dưới mặt dây có khắc một số điện thoại chắc là của người nhà, bà cụ bị lẫn lại còn đang đi lạc nữa. Hạ nhanh chóng gọi đến số đó, đúng là người nhà họ cũng đang lo lắng vô cùng đi tìm bà. Trong lúc chờ người nhà tới đón, Hạ đưa bà vào trong tiệm, nhờ người anh để ý, sau khi đến công ty có mặt. Hạ làm ngoài thị trường lên chỉ cần có mặt vào đầu giờ sáng rồi đi ra ngoài. Một lúc sau Hạ lại trở lại tiệm bánh mì, bà cụ vẫn ở đó, người nhà vẫn chưa tới, Hạ kiên nhẫn ngồi chờ, nhưng chờ suốt cả buổi sáng vẫn không thấy ai. Hạ sốt ruột quá liên tục gọi nhưng được một lần, hai lần rồi mất luôn liên lạc.

Trong lúc chờ Hạ dắt bà cụ đi dạo công viên, bà cụ có vẻ vui lắm:

Bà ăn đi!(Nhi đưa cho bà que kem)

Bà cụ lắc đầu, hạ vẫn cố dúi vào tay bà, mãi sau đó bà mới chịu ăn, trông bà ăn ngon quá:

Ngon không bà?

Bà cụ gật gù:

Bà ăn hết đi, bà ăn hết con lại mua.

Bà cụ vẫn ngồi ăn ngon lành, do tuổi tác lớn lên bà ăn bị lem nhiều ra miệng thấy vậy Hạ vội lấy giấy lau cho bà vừa cười vừa nói:

Bà xem này, dính hết miệng rồi, để cháu lau cho bà nha!

Bà cụ gật gù, bà không nói gì trước đó, nhưng lúc này bà mới lên tiếng:

Cháu! Cháu tốt quá! Tốt quá!

Không đâu, không có gì đâu bà! Bà ăn đi.

Hai người đang ngồi nói chuyện cười đùa, trời lúc này đã sẩm tối, trời cũng bắt đầu nổi gió có lẽ là trời sắp mưa lớn:

Bà ơi! Chúng ta phải tìm chỗ trú thôi! Nhanh lên bà!

Ừm!

Đang vội vàng, hạ vẫn cầm tay bà cụ:

Bà! Bà(Một tiếng gọi của một người thanh niên trầm ầm cất lên)

Hạ vội xoay người lại:

Anh!

Không để ý tới hạ chạy vào ôm chặt bà:

Bà! Bà! Đúng bà rồi! Con tìm bà mãi à? Bà đi đâu vậy? Con đã nói là bà đứng ở đó chờ con mà!

Anh! Anh là người nhà cụ(Hạ cố hỏi)

À vâng!

Vậy sao tôi gọi anh từ sáng mà chiều muộn anh mới tới, anh không nói gì, không liên lạc được luôn, gọi cứ tắt máy không à?

Tôi.. tôi xin lỗi cô vì điện thoại của tôi hết pin, khi tôi đi tới nơi cô bảo thì cô đã không còn ở đây nữa, cô nói xem đây là lỗi của cô hay của tôi.

Anh! Anh đúng là không biết điều, tôi đã giúp anh chăm sóc bà anh cả ngày giờ mà anh lại nói với tôi như vậy sao(Hạ chống tay, nhìn thẳng mặt anh ta mà nói, trông hạ giữ quá)

Ok! Tôi xin lỗi!

Coi như may cho anh tiểu thư đây không chấp kễ như anh(Hạ lên giọng)

Được rồi! Bây giờ anh đưa bà về đi, bà đi cả ngày cũng mệt rồi!

Ừm! Mình về thôi bà!

Bà cụ vẫn cứ níu chặt tay Hạ, mãi mới chịu rời ra, khi bà vừa lên xe, trời bắt đầu mưa, những giọt mưa lớn:

Này cô lên đi tôi chở cô về, trời mưa lớn lắm! (Anh ta giục)

Không! Không cần đâu! Tôi có xe tôi tự về được! Tôi đi đây(Hạ định chạy đi nhưng anh ta nhanh như cắt kéo tay hạ lùi lại)

Này cô! Chờ đã!

Chuyện gì!

7. Chương 3-2: Chàng Trai Trong Mưa (2)

Phụt một cái ô được phật lên nhanh chỉ trong giây phút, đối với trời mưa thì một cái ô luôn được xem là vật cứu sinh không thể thiếu. Hạ đứng dưới cái ô được che bởi một người đàn ông cao lớn, dáng người chuẩn, khuôn mặt khảnh trương, đôi tay chắc nịch, đứng bên dưới hạ có cảm giác không còn ướt nữa, rất ấm áp, đôi

má hạ có chút ửng hồng, đôi mắt đen lấp lánh bởi những giọt nước mưa vương lại nhất là khi anh ta vẫn còn nắm chặt tay Hạ, lúc này Hạ mới giắt tay anh ta ra, cúi gầm mặt xuống trong giây phút:

Cầm lấy đi!

Ồ! Cảm ơn anh!

Có thật là cô không cần tôi trở về(Anh ta cúi mặt xuống gần hạ, khuôn mặt khá sáng, với đôi mắt đen, sống mũi cao, một bờ môi quyến rũ...)

Không! Tôi về đây!

Ồ! A mà khoan đã(Anh ta dúi vào tay hạ một tờ cap) nhớ liên lạc đấy tôi sẽ cảm ơn cô sau(Anh ta vội bước lên xe, nháy mắt ra hiệu một cái)

Chiếc xe dời đi, anh ta vẫn vẫy tay tạm biệt. Còn lại với Hạ lúc này là một mình trên con đường nhỏ, trời vẫn mưa, mưa lớn lắm nhưng hạ không cảm thấy lạnh, dường như hơi ấm từ đôi bàn tay anh ta vẫn còn vương lại. Hạ cứ đứng nhìn về phía chiếc xe dời đi, chiếc xe cứ thế đi vào màn mưa trắng xóa cho đến khi mất hẳn.

Phan Đình- Giám đốc công ty AAIJ(Hạ đọc dòng chữ trên dòng cáp, rồi nhanh chóng dứt vào túi, rảo bước chân nhanh về nhà).

8. Chương 4: Chạm Mặt Oan Gia

Vài ngày sau:

Dậy đi Hạ! Dậy đi! Nhanh!(Mẹ hạ bước vào phòng mở toang cửa sổ, ánh nắng rực rọi thẳng vào mắt Hạ)

Trời ơi! Mẹ! Hôm nay là chủ nhật mà mẹ cho con ngủ thêm đi, con đâu có đi làm chứ!(Hạ lũng lịu kéo cái chăn trùm kín mặt, quay người lại ôm gối)

Không! Mọi hôm thì được nhưng hôm nay thì không!(Mẹ Hạ kéo cái chăn ra, Hạ vẫn nằm co ro)

Không! Con buồn ngủ lắm, mẹ cho con ngủ thêm chút xíu nữa thôi đi mẹ!

Không! Dậy ngay đi(Bà kéo Hạ dậy)

Nghe mẹ này! Dậy đi lát còn ra ngoài nữa, hôm nay có việc quan trọng lắm biết không?

Việc gì cơ? (Hạ nói giọng buồn ngủ)

Việc quan trọng đi thì biết, dậy ngay đi, rồi xuống nhà ăn sáng, nhanh lên!

Vâng!

Trên xe

Mình đi đâu vậy mẹ?

Tối nhà cô bạn mẹ hôm trước tối chơi nhà mình đó!

Hạ đang nằm trên ghế, vội choàng dậy:

Cái gì? Đi đâu cơ mẹ? Tối nhà gã đó sao?

Ừ! Sao con lại nhảy dựng lên như vậy chứ?

Không! Con không đi đâu! Bác tài ới cho cháu xuống!

Ngồi yên đi!

Mẹ! Sao lại bắt con phải đi tới nhà hắn chứ? Con đâu có thích hắn, chắc hắn cũng chẳng ưa gì con đâu?

Bây nào! Mà phải gọi bằng anh chứ, sao lại hấn, ăn nói cho cẩn thận không người ta đánh giá cho đấy!

Hứ! Mẹ cho con xuống đi(Hạ năn nỉ nhưng mẹ hạ thì cương quyết)

Chiếc xe dừng trước cổng, chà ngôi nhà to quá, đẹp quá, hai mẹ con cứ ngược lên nhìn:

Chào bà, bà là bà Huệ bạn của bà chủ à?

Vâng! Chào anh! Phiền anh thông báo với bà ấy là mẹ con tôi tới rồi!

Huệ! (Vừa nói hết lời), tôi đợi hai mẹ con bà từ sớm, vào đây đi, cả cháu nữa(Bà ấy rất hiếu khách)

Ờ!

Ngồi đi cháu tự nhiên nha, đừng ngại! Hai mẹ con uống nước cam cho mát nhé, đi đường dài có mệt lắm không?

À không đâu!

Ngay sau đó người giúp việc mang ba cốc nước ép cam ra:

Cậu uống đi, cả cháu nữa!

Ờ!... Vâng cháu cảm ơn!

Lan(Tiếng gọi từ trên lầu vọng xuống, đó là mẹ chồng cô ấy)

Dạ mẹ!

Đang đi xuống từ cầu thang đó là một bà cụ chống gậy, trông mặt bà cụ phúc hậu quá, từ từ đỡ bà xuống:

Mẹ ngồi đi!

Bác ngồi đi!

Ai đây?

Mẹ ạ, đây là huệ với cháu Hạ con gái cậu ấy, huệ là cô bạn thân nhất của con từ nhỏ đó mẹ.

Ồ ra vậy?

Phải con với lan chơi thân với nhau lắm, nhưng sau khi lấy chồng thì mỗi đứa một nơi, mãi gần đây chúng cháu mới tình cờ gặp nhau ở siêu thị đó bác.

Ờ! Vậy thì ở lại chơi cho vui, mà cháu đây là con gái chị sao, xinh quá nhỉ?

Vâng, bác quá khen!, hạ chào bà đi con(Mẹ hạ quay sang nhắc hạ)

Vâng! Con chào bà!

Ờ! Ngoan ngoan lễ phép, lại xinh xắn nữa, mẹ cũng chỉ mong thằng Lâm lấy được người như cháu!

Bà! Bà quá khen à? Cháu còn vụng lắm! (Hạ lên tiếng)

Ngồi nói chuyện một lúc sau:

Mẹ ơi mẹ mỗi à?(Bà lan hỏi)

Ờ! Đúng là có tuổi rồi xương cốt chả ra gì, mới ngồi một tí mà mỗi như à?

Để con dìu mẹ lên phòng!

Thôi khỏi con cứ ngồi chơi với bạn đi!

Bác cứ để cháu, để cháu đỡ bà lên cho(Hạ nhanh nhẩu)

Con bé này nhanh nhẹn quá!(Bà cười nắm lấy tay hạ, dường như bà rất quý hạ)

Vậy nhờ con vậy, giúp bác nhé!

Vâng! Không có gì đâu!

Mình đi thôi bà!

Đưa bà lên tầng, sau khi dìu bà về phòng nghỉ ngơi, hạ định đi xuống, đang đi qua một căn phòng, chợt hạ giật mình, từ trong phòng cánh cửa bất chợt mở ra.

Chị tú! đem cho em một tách trà!

Chính anh này cũng giật mình khi thấy Hạ ở đây:

Cô! Sao cô lại ở đây?

Tôi.. tôi..(Hạ cúi gầm mặt không dám nhìn thẳng vào mặt anh ta vì anh ta đang ở trần cả người lúc này chỉ quấn mỗi cái khăn chít anh ta vừa tắm xong)

Tôi hỏi cô đó, có nghe thấy không đồ vịt xấu!

Anh! (Hạ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt anh ta), là mẹ anh mời mẹ con tôi tới đây chơi, chứ tôi đâu có thích đến đây chứ? (Hạ lên giọng)

Vậy sao cô không ở dưới mà lại mò lên đây định rình rập gì à?

Rình rập! Anh nói vậy mà nghe được à(Hạ có vẻ rất tức giận, khuôn mặt chợt ửng đỏ lên)

Vậy sao cô lại ở đây?

Là bà anh! Tôi dìu bà lên phòng giúp mẹ anh được chưa? (Hạ vẫn cố giải thích)

Tôi đi đây!(Hạ vội quay mặt đi bước xuống)

Sao vội vậy ở lại chơi chút cho vui!

Hứ! Ai thèm chơi với anh chứ? Chơi với anh thì chẳng vui về tẹo nào?

Hạ quay người đi, vừa lúc chị tú bê trà lên, do quá vội hạ không nhìn thấy, nhanh như cắt kéo tay Hạ lại, bị kéo mạnh mất đà Hạ lao vào lòng anh ta, một cảm giác mát lạnh từ cơ thể anh truyền lên mặt Hạ:

Này! Cẩn thận đi! Trà nóng đó!

Bị bắt ngờ nên chị tú cũng làm sánh một ít trà:

Cô! Cô không sao chứ? Không bị bỏng chứ?

Hạ còn chưa hết bàng hoàng, đứng hình một hai giây, hạ vội dụt ra khỏi anh ta:

Anh! Anh làm gì vậy! Anh đừng hòng lợi dụng tôi!

Lợi dụng! (Anh ta cười)

Kéo tay Hạ dồn hạ sát vào tường:

Ý cô là sao(Anh ta ghé sát khuôn mặt lại gần hạ)

Buông ra! Anh định làm gì tôi?

Theo cô(Anh ta cố tình chêu chọc cô)

Buông ra không tôi hét lên bây giờ!

Hét! Vậy cô hét đi(Anh ta áp sát khuôn mặt vào mặt hạ, gần chạm tới, hạ bỗng đẩy mạnh hét lên, nhanh chóng rời xuống)

Cẩn thận đấy, không ngã thì xấu lắm con vịt xấu ạ!

Anh! (Hạ tức giận mặt đỏ tía tai)

Anh ta với lấy tách trà từ tay chị tú vừa uống vừa cười tủm.

Cả bữa ăn hạ cứ ngồi cúi đầu ăn không nói câu gì, còn anh ta thì sao, vẫn khuôn mặt đấy, vẫn cái dáng vẻ đó nó làm hạ khó chịu nữa. Nhìn thấy hạ có phần rụt rè không gấp thức ăn:

Hạ gấp thức ăn đi con, đừng ngại mà?

Vâng! Bác cứ kệ con!

Bạn kệ nó, con bé đâu có ngại, phải không con(Mẹ Hạ lên tiếng)

Vâng!(con không ngại sao, con ngại mẹ đâu có biết, hạ thâm nghĩ)

Đột nhiên anh ta sao vậy, cái hành động này khiến Hạ rỏn cả tóc gáy pha chút sợ hãi:

Ăn đi em, đừng ngại, ăn nhiều cho mau lớn(Anh ta gấp thức ăn cho hạ, lại còn cười nữa chứ, nụ cười thật là khó chịu)

Con xem kìa! Anh Lâm quan tâm con ghê chưa, mau ăn đi đừng phụ công anh!

Hạ cố cười vì chỉ có Hạ mới biết anh ta không tốt như bên ngoài, thức ăn anh ta gấp cho Hạ đều là những món ăn dầu mỡ, chắc hẳn anh ta muốn biến hạ thành con vịt ú, xấu xí, ác thật đúng là ác mà:

Anh cũng ăn đi, ăn nhiều mới có sức làm việc(Hạ cũng không kém cạnh, gấp liền cho anh ta đầy bát toàn thịt luôn còn đá cho anh ta một cái nháy mắt đầy ngụ ý cùng với đó là một nụ cười tủm)

Thôi mà! Anh ngày nào cũng ăn đồ ăn mẹ nấu, còn hôm nay em là khách, là khách quý nhà mình phải không mẹ, vì vậy mà em cần phải ăn nhiều, thật nhiều như vậy mới chứng tỏ gia đình anh không đối xử tệ bạc với em! Ăn đi! (Anh ta nhanh chóng dọn hết thức ăn sang bát Hạ thành một bát đầy ú toàn thịt)

Anh à! Anh là chủ nhà phải không anh không ăn thì em là khách đâu dám ăn chứ?

Hạ nhanh chóng san bát thị ra bát anh ta, hai người cứ san đi, san lại không ai nhường ai:

Thôi nào hai cái đứa này, cứ nhường qua, nhường lại, hai đứa cùng ăn đi!

Phải đấy! Hay là hai anh em đút cho nhau ăn đi cho tình cảm!

Ừm! Hay đấy!

Không! (hai người đồng thanh đáp)

Anh ăn đi!(Hạ cố đút cho anh ta một miếng thịt quán lá to hơn miệng anh ta)

Ngon không!

Ừm! Em cũng ăn đi(Lâm cũng không kém đút cho Hạ một miếng rất to)

Ngon không! Ăn miếng nữa nha! Ăn nhiều đi cho mau lớn!

Anh ta vừa nói vừa vuốt lưng cho Hạ tỏ vẻ quan tâm.

Phải rồi có thể chứ! Hai anh em phải như vậy mới được à phải không?

Hai đứa này suốt ngày chạnh chọc nhau à, thế mà tớ lại cứ nghĩ tụi mình sẽ làm thông gia cơ đấy(Mẹ Lâm lên tiếng)

Ừm! Mình cũng nghĩ như bạn, nhưng...

Vậy thì cứ làm vậy đi!

9. Chương 5: Tuyên Bố Của Bà Nội

Trong lúc hai người mẹ đang nói chuyện thì đột nhiên bà nội bước xuống:

Bà!

Mẹ! Mẹ từ từ thôi(Sau khi đỡ bà xuống bàn)

Hai đứa đang làm gì vậy?

Dạ(Hai người đều cứng miệng không nói được gì vì trong mồm toàn là thức ăn)

Hai người đang bàn chuyện hai đứa nhỏ sao?

Dạ không mẹ, chúng con chỉ nói chơi thôi à, chứ sao mà được chứ?

Sao lại không?

Hả(Cả bốn người đều ngạc nhiên)

Sao lại phải ngạc nhiên đến vậy?

Hai đứa sẽ kết hôn!(Câu tuyên bố như sấm đánh ngang tai)

Mẹ nói gì?

Bác nói gì?

Bà ơi! Bà nói đùa phải không?

Không! Bà đã quyết định vậy rồi!

Mẹ như vậy có vội vàng quá không mẹ?

Có vội vàng không cô(Bà quay sang hỏi mẹ hạ, mẹ Hạ chưa hết bàng hoàng)

Dạ! Dạ không!

Đây thấy chưa chị ấy bảo không mà!

Vậy cứ như vậy đi! Quyết định như vậy!

Không!

Lại một tiếng đồng thanh nữa!

Cháu không đồng ý(Lâm thẳng thắn nói)

Cháu cũng vậy?

Hạ! Sao con lại hỗn với bà!

Mẹ! Con... không...

Hai đứa không có quyền quyết định(Bà nghiêm nghị nói)

Cháu không đồng ý(Lâm nói dứt khoát rồi chạy lên tầng)

Được thôi! Nếu vậy thì cháu cứ ra khỏi nhà và sẽ không có một đồng nào luôn.(Nghe thấy bà nói vậy, nhưng Lâm vẫn không quay đầu lại, đi một mạch về phòng đóng cửa sầm một cái khiến ai nấy đều giật mình)

Thôi cháu xin phép về ạ(Mẹ Hạ lên tiếng ra về vì có ở lại trong hoàn cảnh này càng thêm rắc rối)

Cháu chào bà, con chào bác con về ạ(Hạ lễ phép cúi chào)

Này cháu! Bà đã chọn cháu làm cháu dâu thì sẽ không có gì có thể thay đổi được(Bà nói giọng nghiêm nghị)

Chị và cháu cứ về ra đình tôi sẽ sang nói chuyện sớm nhất có thể(Bà quay sang nói với mẹ Hạ)

Vâng! Mẹ con cháu về đây ạ!

Bước ra khỏi cổng leo lên xe đi thẳng về nhà, không nói không rằng đi về phòng đóng cửa lấy cái sầm một cái:

Con bé sao vậy? (Bố Hạ lo lắng)

Nửa đêm.

Lâm trần trọc suy nghĩ, xoay đủ mọi tư thế nhưng không sao ngủ được:

Hứ! Kết hôn với con nhỏ, không con vịt xấu xí đó sao? Không không thể nào.

Anh bật dậy ra khỏi chăn, đứng ra bên ngoài cửa sổ hét lớn:

Bà ơi! Sao bà lại đối xử với cháu như vậy chứ(Lâm hét vào đêm)

Chuyện gì vậy trời, tự dưng lạ bị gán ghép với cái gã xấu xa đó, không thể nào, không... Hạ lặn lội, vò đầu bứt tai, trong chăn cứ như vậy cả đêm à.

Lại một buổi sáng bình dị như bao ngày, mặt trời vẫn mọc đằng đông, những tia nắng ban mai trong trẻo, nhẹ nhàng lan tỏa khắp mọi nơi, nhưng đối với hạ thì từ hôm qua tới hôm nay mặt trời không mọc, trời lúc nào cũng tối sầm, điều đó được thể hiện rõ trên khuôn mặt, trên vầng trán thâm mất vì mất ngủ:

Con! Con mất ngủ sao?(Bố Hạ lo lắng)

Sao lại không chứ? Tự dưng lại bị ép kết hôn với gã.. anh ta thật không thể nào chấp nhận được!

Thôi nào con, mọi chuyện còn chưa xác định rõ mà, biết đâu bà ấy sẽ nghĩ lại!

Có thật vậy không bố, con cũng chỉ mong vậy?(Hạ lại có chút hy vọng, hy vọng là bà ấy sẽ nghĩ lại, hy vọng mọi chuyện không tệ đến vậy)

Bố con ông sao lại nghĩ mọi chuyện tiêu cực đến vậy?

Lại chẳng không à? Con mà kết hôn mới hẵn thì chắc chắn sẽ khổ cho mà xem!

Không dám đâu, nhà họ có điều kiện, cô Lan thì hiền lành, bà nội thì yêu quý còn gì mong đợi chứ, theo mẹ thì con nên nghĩ lại.

Không! Thà chết con cũng không lấy anh ta! (Hạ nói cứng khuôn mặt đầy giận giữ)

Con bé này sao cứng đầu vậy chứ?

Thôi nào hai mẹ con làm gì mà căng vậy chứ?

Anh xem đi, con anh đấy, giống ai không biết(Bà quay sang trách bố Hạ)

Trong lúc mọi chuyện còn chưa giải quyết thì điện thoại rung lên, mẹ Hạ bắt máy, chẳng biết là ai nhưng mẹ Hạ có vẻ vui lắm, vừa cúp máy xuống:

10. Chương 6: Rắc Rối Lớn

Anh ơi, may mắn quá! Quả đúng là may mắn(Mẹ Hạ reo lên vui mừng)

Chuyện gì vậy mình!

Mẹ ơi! Mẹ trúng số sao mẹ?

Không! Còn hơn trúng số nữa.

Là gì vậy mình?

Là gì mẹ nói đi!

Thì cô Lan vừa mới điện sang, cô nói gia đình bên ấy sẽ đến đây nói chuyện vào tuần sau.

Cái gì(Hạ hét lớn)

Con bé này làm mẹ giật mình à!

Sao mẹ không từ chối! Con chẳng nói rồi sao con thà chết cũng không lấy anh ta, mẹ nghe thấy chưa?

Không nói nhiều, chuyện này không đến lượt con quyết định đâu?

Mẹ! Bố nói gì đi bố!

Mình à! Kể cả mình, mình nên tin tưởng em, em làm mọi việc chỉ để tốt cho con của chúng ta.

Không! Con không chịu đâu(Hạ cố nói cứng)

Vậy thì con hãy đi ra khỏi nhà này, và từ bây giờ đừng gọi mẹ là mẹ nữa(Mẹ Hạ nghiêm nghị nói)

Mẹ! Mẹ vô lí lắm(Hạ tức giận bỏ ra ngoài)

Này con đi đâu vậy?

Mình cứ kệ nó.

Hạ trên chiếc xe cũ lao ra khỏi đường, nước mắt không ngừng rơi, Hạ khóc vì từ trước tới giờ mẹ luôn làm theo ý mẹ không bao giờ hiểu Hạ, đúng vậy bà luôn làm những việc mà mình muốn, không nghe ai hết. Đổ lại bên đường ngồi bên ghế đá, khóc lóc. Hạ chợt nhớ đến chị thủy hồi đó cũng bị ép buộc, ngày chị thủy cưới chị cũng khóc nhiều lắm, Hạ hồi đó còn bé nhưng trong tâm trí thì không thể nào có thể quên đi được lúc chị thủy được đưa lên chiếc xe hoa lộng lẫy trong đầm đìa nước mắt, mặc dù trước đó chị đã khóc lóc van xin mẹ như nào, Hạ nghĩ mình lại giống chị sao, không hạ không muốn. Lúc này Hạ chẳng biết nói chuyện với ai nữa, cố gạt nước mắt đi tới nhà chị Thủy mong được chị chia sẻ.

A! Chào cô Hạ!

Chào chị! Chị thủy có nhà không?

Ừm! Có!(Chị giúp việc lấp bắp)

Sau khi mời Hạ vào nhà:

Cô Hạ uống nước đi!

Chị Thủy đâu ạ! Chi đã báo em tới chưa?

Rồi! Bây giờ chị lên báo ngay.

Chị ấy đang ở trên tầng sao?

Hay để em tự lên, em muốn cho chị ấy bất ngờ!

Hạ nhanh chóng lao lên tầng mặc cho chị giúp việc nói:

Chị thủy! Chị có ở đây không? (Hạ nhỏ giọng gọi, vì muốn cho chị bất ngờ)

Hạ chậm chậm tiến về phía căn phòng đó, từng bước chân chậm chậm. Nhưng khi đến cửa Hạ định gọi thì:

Anh! Em yêu anh!

Anh cũng yêu em, nhiều lắm baby!(Giọng một người đàn ông không phải giọng anh rể)

Anh! Anh!(tiếng gọi nắc nùng tiếng)

Từ từ thôi, anh sẽ khiến em thật thoải mái, thật sự thoải mái.

Hạ nghe được nhưng không hiểu lắm, chỉ biết rằng nhịp tim Hạ lúc này đập mạnh lắm, từ trước tới giờ Hạ chưa từng có cảm giác này! Khẽ mở nhẹ cái cửa để lộ ra một khe hở nhỏ, nhưng nó cũng đủ để Hạ nhìn thấy mọi thứ, mọi thứ đáng lẽ ra không nên nhìn. Trong phòng lúc này là Chị thủy nhưng gã đàn ông cao lớn kia đang thân mật với chị không phải anh rể. Hắn đang làm gì chị thủy vậy, hắn ôm rất sát eo chị, lại còn hôn môi chị nữa. Chưa hết hắn ta cùng với bàn tay to lớn đang sờ soạt mân mê khắp cơ thể chị. Chị thủy lúc này sao vậy sao không đẩy hắn ra, ngược lại chị lại còn rất thỏa mái cuồng nhiệt hôn hắn nữa, không thể tin vào mắt mình nữa, nước mắt Hạ cứ thế lăn dài, muốn khóc nhưng không thành tiếng.

Anh! Anh! Em yêu anh!

Anh cũng vậy!

Bế phốc chị lên trên bàn sau khi gạt bỏ đồng sách xuống, hai người họ quần quýt vào nhau, không ngại ngần, không che giấu. Anh ta, anh ta đã kéo một vai áo, rồi cả luôn, họ đang vui vẻ, chị thủy đang vui vẻ với hắn, không thể tiếp tục đứng nhìn, hạ đẩy mạnh, cánh cửa mở toang, ánh nắng từ hành lang tràn vào chỗ họ như thể soi sáng khoảng tối này. Bị giật mình khi cánh cửa bị đẩy ra, Thủy không thể tin vào mắt mình nữa, cố lấy tay kéo cái áo lên, nhưng do quá vội nên càng kéo càng tuột ra, như thể bí mật này không thể che giấu thêm nữa. Gã đàn ông đó thì đã vội kéo lại cái áo rồi rời đi từ lúc nào không hay. Hạ nhìn thủy mà nước mắt ứa ra không ngừng, còn Thủy thì sao cô không còn mặt mũi nào nhìn Hạ nữa.

Tại sao chị... chị lại... chị lại vậy(Hạ nói trong tiếng nấc)

Thủy không nói câu gì, đôi mắt trầm buồn, cúi gằm mặt không dám ngược lên nhìn Hạ, Hạ chạy lại gần xoay người chị:

Chị nói đi! Chị nói gì sao cứ im lặng như vậy?

Chị! Chị!

Chị không có gì để nói sao, hay là không dám nói, không thể nói ra các việc ô nhục mà chị vừa mới làm, chị nói gì đi!(Hạ hét lên trong cơn giận giữ, trước giờ Hạ chưa bao giờ nổi nóng đến vậy)

Hạ bỏ ra bên ngoài cửa, không còn muốn nhìn mặt Thủy thêm một giây phút nào nữa, nhưng làm sao Hạ có thể đứng đưng xem như không biết chuyện gì được. Hạ quay mặt đứng trước cửa, nước mắt không ngừng rơi xuống, Thủy lúc này cũng không thể tỏ ra mạnh mẽ nữa, cô gục xuống sàn mà khóc lớn, tiếng khóc nức, dường như cô cũng có nỗi niềm riêng, một nỗi đau đớn mà ít ai biết được kể cả mẹ Thủy. Hạ gạt vội nước mắt lao ra khỏi nhà, những bước chân nặng nề, cùng với đó là một nỗi niềm đau đớn đến tuyệt vọng. Từ trước giờ cả gia đình Hạ luôn nghĩ rằng chị đang sống giàu sang, hạnh phúc, vậy mà chị lại thành ra như vậy, chị đã không còn là người chị đáng được kính trọng như xưa nữa. Đang suy nghĩ miên man mà Hạ không nhận ra rằng trời đang sắp mưa lớn, một cơn mưa rất giữ dội, và thế là ào ào, mưa như trút nước, không kịp về, đành đứng trú ở một gốc cây lớn:

Này cô! (Tiếng người vọng ra từ một chiếc ô tô đen sang trọng)

11. Chương 7-1: Em Không Muốn Về Nhà! (1)

Hạ ngẩng người ra nhìn lên, người đó bước xuống xe, đang cầm ô, một người đàn ông cao lớn, phong thái lịch lãm của người giàu có, người đó mặc một chiếc áo dạ đen dài, bên trên đầu là một chiếc mũ phớt lớn, người đó nhỏ giọng nói:

Này cô!

Sao ạ? Anh là ai vậy?

Cô không nhớ tôi sao?

Anh là...

Mãi một lúc sau Hạ mới nhận ra đó chẳng phải là cháu bà cụ hôm nọ sao, anh ta nói là sẽ cảm ơn Hạ nhưng mãi chẳng thấy gì, Hạ còn nghĩ đó chỉ là lời hứa vu vơ của một người không quen:

Lên xe đi!

Không cần đâu!(Hạ vẫn cương quyết)

Kéo tay Hạ lên xe:

Lên xe đi, trời mưa lớn lắm!

Hạ ngồi lên xe, nhưng không nói gì, trong đầu Hạ vẫn không thể nào ngừng suy nghĩ về chuyện đó:

Nhà em ở đâu?

Hả!

À ở đường Trương Định, số 170!

Ồ! Để anh đưa anh đưa em về nhà!

Không! Em không muốn về!

Sao lại?(Anh ta định hỏi nhưng lại thôi), À mà quên anh còn chưa hỏi tên em, anh tên Định còn em?

Em tên Hạ, Bằng Hạ!

Bằng Hạ! Tuyệt mùa Hạ sao, cái tên đẹp quá!

Anh quá khen!

Họ nói chuyện qua lại, bỗng chốc họ trở nên thân thiết như những người bạn thân, Định có cách nói chuyện rất hài hước, rất dễ khiến người ta hòa vào câu chuyện và sự thật thì Hạ cũng vậy, Hạ bị cuốn vào những câu chuyện của Định tự nhiên nhất.

Trong quán bar:

Bên trong một quán bar khá sang trọng, những âm thanh vui rộn cùng những vũ điệu nóng bỏng của những cô nàng sexy kia, Hạ cùng với Định ngồi trên ghế, Hạ khẽ nhắm nháp một chút rượu:

Rượu có ngon không?

Ừm! Cũng được!

Cụng ly mừng cho cuộc gặp gỡ rất có duyên này của chúng ta.

Ừm, ok! Cụng ly nào!

Do những bức tức trong lòng mà Hạ đã uống cạn hết ly luôn:

Em uống từ từ thôi!

Khẽ lau rượu quanh môi, Hạ khẽ nhếch môi cười:

Không sao đâu, gì chứ tửu lượng của em khá lắm!

Có thật không vậy?

Ừm! Đương nhiên!

Họ nói chuyện cười nói vui vẻ, thật lạ là từ trước tới giờ Hạ chưa bao giờ dễ dãi nói chuyện với bất kì người đàn ông nào nhưng với Định thì khác, có lẽ nào là do ấn tượng của bà cụ đã làm cho cô có cái nhìn khác về anh ư. Sau khi rời quán bar, Hạ lúc này chưa say nhưng cũng nâng nâng, chân đi có chút đi loạng choạng, khuôn mặt được tô điểm bằng đôi môi căng mọng lên vì rượu, đôi má có chút hồng phớt, mái tóc buộc lỏng thả dài tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, dễ thương của cô.

Cẩn thận chút không ngã!

Định đỡ Hạ nhẹ nhàng, đôi tay khẽ vòng qua eo Hạ:

Em! Em không sao!

Ừm! Có thật không đấy!

Ừm!

Vậy thì lên xe đi! Anh trở em về!

Không! Em không muốn về nhà, anh đưa em đi chơi đi!

Đi chơi! Giờ này sao?

Ừm!

Nhưng!

Đi đi mà!(Hạ cố nặn nỉ Định, trông rất giống một cô em gái lúng lịu anh trai)

Ừm! Lên đi!

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, những con đường trong nháy mắt đã bỏ lại ở phía sau, Hạ ngồi quay mặt ra phía ô cửa, gió khiến tóc Hạ khẽ bay nhẹ nhàng, trong Hạ rất nhẹ nhàng, Định có thể cảm nhận được sự ấm áp của cô mang lại, trong giây phút suy nghĩ giọt nước mắt tự động rơi xuống, sống mũi có chút cay cay, cố nén lại cảm xúc, nở một nụ cười gượng gạo:

Em thích không?

Ừm! Tuyệt lắm! Cảm giác này rất tuyệt!

Ừm! Vậy thì tốt!

Thấy giọng nói của Định có chút lạc đi, Hạ quay đầu nhìn anh:

Anh! Anh sao vậy?

Không! Không có gì chắc là gió mạnh quá, nó khiến mắt cay cay thôi!

Ồ!

Hạ lại quay mặt ra phía cửa, đưa đôi mắt ngắm nhìn những ngôi nhà bỏ lại phía sau, những ngọn đèn đang dần xa dần tựa như những hơi ấm, hạnh phúc mong manh. Đưa Hạ đi một vòng với tốc độ xe gió, chiếc xe từ từ chậm lại rồi dừng lại ở một cây cầu. Định bước ra ngoài, mở cửa xe cho Hạ:

Xuống đi!

Định bước xuống xe đi lên tới một cây cầu, đứng dựa lưng vào thành cầu:

Sao! Đẹp không!

Ừm! Cũng được! Sao lại đưa em đến đây!

Những lúc buồn anh thường hay tới đây, và anh cũng nghĩ em như vậy?

Hứ! Anh lại định ra về nhà tiên tri sao mà lại đoán được lòng em!

12. Chương 7-2: Em Không Muốn Về Nhà! (2)

Không! Anh không muốn làm nhà tiên tri, chỉ là cảm giác mà em cho anh giống như những gì anh trải qua, nên vậy thôi!

Anh! Có ai đã nói điều này với anh chưa?

Điều gì!

Ừm! Anh rất hấp dẫn, thu hút bởi cách nói chuyện, ừm anh nói đi có phải anh đang được hàng dài những cô gái tỏ tình không?(Hạ lên tiếng chêu chọc Định)

Em nghĩ vậy?

Ừm!

Định cười lớn khiến Hạ rất ngạc nhiên:

Anh! Anh cười gì vậy?

Anh cười là em có một cái đầu rất giàu trí tưởng tượng đó! Anh chắc chắn rằng em là một người yêu thích thú cưng, mê truyện ngôn tình, còn tâm trí thì bay bổng đi mọi hướng đúng không?

Anh!(Hạ có chút bực khi bị anh nói trúng tim đen, đôi má hồng hồng lên rất đáng yêu)

Thôi mà anh chỉ đùa thôi mà!

Định khẽ xoa đầu Hạ như một cô em gái, hai người đang nói chuyện vui vẻ thì chợt một tiếng hét lớn của những người xung quanh làm họ giật mình:

13. Chương 8: Chẳng Có Gì Để Nói

Không xong rồi mọi người ơi, có chuyện lớn rồi.

Xung quanh đó là tiếng xì xầm, bàn tán, Định cùng với Hạ rất tò mò đã chen chân ra thành cầu bên kia xem có chuyện không. Bên dưới sông là một cô gái đang cố cùng vẫy thoát khỏi dòng nước, nhưng không ai dám cứu cô, ai nấy đều sợ:

Tùm!

Âm thanh là, một anh thanh niên đã không suy nghĩ gì đã nhảy xuống trước sự ngạc nhiên của mọi người. Định thấy vậy vội cởi chiếc áo khoác đưa cho Hạ

Anh làm gì vậy?

Anh phải cứu cô ấy!

Tùm!

Định dứt lời lao xuống sông, trước những ánh mắt sợ hãi, lo lắng của tất cả mọi người. Nước khá siết mặc cho hai người đều bơi giỏi nhưng cũng uống không ít nước, nhưng không vì thế mà lại bỏ cuộc, cố gắng hết sức để cứu cho được cô gái. Cuối cùng họ mới có thể cho cô gái lên bờ, mọi người nhanh chóng đặt cô gái lên, trong lúc Định đang cố đẩy nước trong bụng cô gái ra thì chàng trai kia đã không ngần ngại làm hô hấp nhân tạo, hai người phối hợp rất ăn ý, cô gái ho vài tiếng, phù cuối cùng cô gái đã tỉnh lại:

Thật tuyệt! Quả đúng là hai chàng trai dũng cảm!

Không có gì đâu!

Hạ cứ đứng im ở đó không nói gì cho đến khi Định gọi lại:

Em làm gì mà ngăn người ra vậy? Mang áo cho anh đi anh lạnh quá!

Ừm!

Sao anh liều vậy?

Sao vậy?

Thì nước siết như vậy mà..

Thì cứu người là trên hết mà không phải sao?

Ừm!

Hạ cứ mãi nhìn Định mà không hề hay biết chàng thanh niên cùng Định cứu cô gái không ai khác lại là Lâm:

Anh bạn bơi khá lắm!

Anh cũng vậy?

Chúng ta có quen nhau sao?(Lâm ngạc nhiên hỏi)

Ừm! Tôi không nghĩ vậy!

Ừm chắc là tôi nhầm! Xin lỗi anh nha!

Ừm! Không có gì!

Hạ đứng sau Định lúc này mới ngẩng mặt lên:

Anh! Sao lại là anh?

Sao cô lại ở đây?

Hai người biết nhau sao?(Định ngơ ngác hỏi)

Không!(Hai người đồng thanh trả lời)

Sau khi nghe cả hai nói chuyện:

Thì ra là vậy, thì ra hai người đã có hôn ước sao, đúng là chuyện khó tin thật.

Ừm! Khó tin đến mức không thể tin nổi.

Anh! Tôi cũng không thể nào tin được nó lại là sự thật đâu!

Hai người không thèm nhìn mặt nhau, không khí có vẻ rất căng thẳng:

Hai người nên nói chuyện với nhau, dù sao thì cũng như vậy rồi.

Không em chẳng có gì để nói với anh ta cả!(Hạ bực dọc nói)

Vậy tôi thì có chắc, tôi về đây!

Ừm anh có đi xe không, nếu không thì...

Cảm ơn anh, nhưng tôi có xe mà tôi sẽ tự đi về được.

Vậy được chào anh, hẹn gặp lại.

Hạ vẫn không quay mặt nhìn Lâm, Lâm cũng không quan tâm xoay người bỏ đi.

Trên xe Định, Định thấy Hạ không nói gì, khuôn mặt giận giữ nhưng vẫn rất đang yêu, bộ dạng này của Hạ khiến Định không nhịn được cười, khẽ xoa nhẹ đầu Hạ cười:

Ngốc ạ! Chuyện của cô đâu có đáng gì! Nó chỉ nhỏ như một hạt cát trên sa mạc thôi!

Anh!(Hạ có chút tức giận vì cho rằng anh ta không hiểu), Anh thì biết gì cơ chứ?

Ok! Mặc dù anh không hiểu mọi chuyện cho lắm nhưng, theo anh thì cô nên suy nghĩ tích cực hơn, dù sao thì mọi chuyện cũng vẫn đang ở phía trước.

Ừm! Mà về thôi! Cũng muộn rồi! Nhưng em cũng không muốn về!

Thôi nào! Đừng có trẻ con như vậy chứ! Em đâu có phải là trẻ con động tí là giận dỗi bố mẹ bỏ đi chứ(Anh ta nhìn Hạ bằng một ánh mắt nghiêm nghị, nhưng ôn tồn như một người anh với em gái)

Ừm! Dù sao thì em vẫn ghét anh ta

Anh ta trở Hạ về nhà, về đến nhà Hạ không nói gì mà leo thẳng lên phòng.

14. Chương 9: Tại Sao Tôi Phải Đưa Anh Về?

Trong siêu thị, một siêu thị khá lớn, người ra người vào rất tấp nập, bước vào lán xe là một chiếc xe ô tô màu nâu sữa, sáng bóng, nhìn qua cũng biết đó chủ nhân của nó là người rất giàu có. Bước xuống xe là một chàng trai có dáng người cao lớn, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, trên người đương nhiên là toàn những đồ hiệu xa xỉ từ đầu xuống chân. Anh ta bước vào siêu thị làm cho tất cả mọi ánh mắt đều phải nhìn lại về phía anh, sự xuất hiện của anh giống như một ánh nắng gắt, chói lóa không thể nhìn rõ chỉ biết là vô cùng lôi cuốn, từ từ bước tới, giọng một nữ bán hàng nhỏ nhẹ, lịch sự cất lên:

Chào anh! Anh cần gì ạ?

Từ từ tháo bỏ cái kính, một cái kính râm hàng hiệu bóng loáng, sau khi chiếc kính được tháo ra khuôn mặt càng trở lên tuấn tú, đôi mắt đó có thể thiêu đốt mọi cô gái từ ánh mắt đầu tiên, nhìn cô gái bằng ánh mắt thờ ơ, có chút lạnh lùng kiêu căng, đó luôn là phong cách của những người giàu có, luôn cho rằng những người họ gặp chỉ là ở phía dưới chân họ, không đáng để nhìn, ánh mắt lúc này của Trần lâm nhìn cũng giống vậy, buông một lời lạnh nhạt:

Cảm ơn! Tôi tự lấy được rồi(Mặc dù không thích, nhưng vẫn tỏ ra lịch sự)

Người nữ bán hàng cũng hiểu, đành cúi đầu chào nhẹ, rồi lịch sự bước lùi lại. Sau khi không bị người đó làm phiền anh ta đã đi một mình, nhanh chóng nhặt một số thứ, thứ anh nhặt đương nhiên đều những thứ đồ đắt tiền. Bước ra quầy thu ngân thần nhiên đặt món đồ lên bàn, mắt nhìn cô thu ngân, một ánh mắt thẳng thắn trực diện khiến cô gái có phần ái ngại, đôi má có chút ửng hồng:

Anh thanh toán bằng thẻ hay bằng tiền mặt ?(Chị hỏi cho đúng lệ chứ biết thừa là người như anh luôn thanh toán bằng thẻ, đương nhiên kinh nghiệm làm nghề nói lên cho cô biết, quả nhiên mọi thứ giống như cô đoán, người đó đưa cho cô một tấm thẻ vàng bóng loáng)

Dạ vâng!(Chị đó cúi đầu cầm lấy tấm thẻ, soẹt một cái nhanh nhẹn)

Anh ta nhìn cô thu ngân, trong lòng thầm nghĩ khuôn mặt xinh đẹp kia chắc đang hốt hoảng vì số dư trong cái thẻ đó rất lớn, anh tin chắc rằng từ trước giờ cô ta chưa thể nhìn thấy, nhưng điều anh không thể tin được, khuôn mặt chị đó đúng là có hốt hoảng nhưng không phải vì số tiền, mà là vì:

Sao! Xong rồi chứ?(Anh ta vẫn tự đắc)

Dạ! Xin lỗi quý khách thẻ này đã bị khóa!(Anh ta khép lại nụ cười thay vào đó là một biểu hiện kiêu căng)

Không! Cô kiểm tra lại đi, làm sao có thể chứ?

Chị thu ngân nhìn anh ta, rồi lại soẹt lại một lần nữa, nhìn anh ta:

Sao rồi?

Thẻ đã khóa, tôi chắc chắn, anh còn thẻ nào khác không?

Anh ta lại rút trong ví hai tấm thẻ, trong đầu thầm nghĩ sao lại có thế vậy, chắc là lỗi của ngân hàng:

Xin lỗi quý khách, thẻ quý khách đều bị khóa, anh có thể thanh toán bằng tiền mặt không?(Giọng chị thu ngân nhỏ nhẹ, lịch sự, nhìn anh bằng một ánh mắt khoan dung)

Ánh mắt nhìn chị thu ngân, bằng một cái nhìn khó hiểu, anh đang nghi ngờ cô, hay nghi ngờ vào cái máy của hệ thống siêu thị này. Anh khẽ nhếch mép lên cười, nụ cười có chút tinh quái, anh nhìn thẳng vào mắt chị thu ngân, có phải nghĩ chị đang cố tình làm khó anh, hay cố tình như vậy tiếp cận anh. Anh lấy chiếc điện thoại trong túi ra, độ sáng bóng của nó làm cho chị thu ngân phải che mắt lại:

A lô! Cậu kiểm tra lại thẻ cho tôi!(Giọng nói dứt khoát, đầy uy lực)

Một hai phút sau, điện thoại đổ chuông, bình tĩnh bắt máy:

Sao rồi?

Sao lại có chuyện như vậy?

Anh ta hoảng hốt, nhưng vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, anh lại nhấc điện thoại gọi một cuộc nữa:
Sao bà làm vậy? Bà nhất định ép cháu phải làm như vậy sao(anh nói vậy giọng điệu trách cứ)
Bà làm vậy chỉ muốn cháu nghe lời bà, nếu cháu không nghe lời bà thì hãy tự mình kiếm tiền mà tiêu đi!
Bà! Cháu nhất quyết không làm theo ý bà đâu! Tuyệt đối không!

Được!

Tút tut... điện thoại tắt ngay sau đó.

Trong lúc anh còn đang ngầy người ra, thì chị thu ngân:

Anh! Sao rồi! Anh có định thanh toán không? Làm ơn anh nhanh lên, còn có nhiều khách đang chờ(Chị thu ngân thúc giục)

Anh liên tiếp nhấc điện thoại lên, rồi lại thôi, anh không muốn nhờ vả những người bạn của anh, mặc dù bạn anh là người có điều kiện, rất có điều kiện, cảm giác xin xỏ sự giúp đỡ của người khác đó là cảm giác mà anh không bao giờ muốn nếm trải. Một lát sau khi số lượng khách đã đông kéo thành một hàng dài, trước sự thúc giục của chị thu ngân, cuối cùng anh đã quyết định nhấc điện thoại lên gọi cho một người mà anh không bao giờ muốn dây dưa, cô là sự rắc rối, mọi việc rắc rối này đều bắt nguồn từ cô, không cần chờ gọi ngay:

Tút..tút.. tiếng chờ trong điện thoại

Nhà Hạ

Vài ngày sau đó, mọi chuyện vẫn ổn, Hạ vẫn chiến tranh lạnh với mẹ, nhưng mẹ Hạ vẫn không hề thay đổi ý định. Hạ cũng mặc, ngày ngày đi làm, không muốn nói thêm gì cả.

Trời mới sẩm tối, gia đình Hạ đang làm cơm tối, Hạ không giỏi nấu nướng chỉ đứng phụ mẹ thôi, đang thái hành, chợt điện thoại rung lên:

A lô! Ai vậy?

Cô có phải Hạ không? (ở đầu dây bên kia là giọng của một người đàn ông)

Dạ vâng! Ai vậy?

Chẳng biết là ai, chỉ biết là Hạ vô cùng giận giữ, nói được một hai câu rồi dập máy ngay. Nhưng một hai phút sau, điện thoại lại kêu, Hạ tắt đi không nghe, nhưng sao dai quá vậy, người đó vẫn cố gọi, bực quá mẹ Hạ gắt lên:

Sao vậy? Bắt máy đi!

A lô! Sao anh dai quá vậy? Tôi đã nói là không rồi mà!

Hạ lại tắt máy!

Nhưng sau đó, khoảng một hai phút, tinh tinh tiếng chuông điện thoại, nhấc điện thoại lên gọi:

A lô!

Chẳng hiểu đầu dây bên kia nói gì, chỉ biết là Hạ bực lắm hét lớn vào điện thoại:

Tại sao chứ? Tại sao tôi phải đưa anh về?

Khi nghe Hạ gắt lên trong điện thoại:

Ai mà con nói to như vậy?

Là hấn! Lâm, Trần Lâm!

Sao lại vậy? Mà nó nói gì mà con!

Anh ta.. không kệ anh ta con không quan tâm.

Hạ xoay người ngồi vào chiếc ghế ném chiếc điện thoại lên bàn:

Kệ anh ta, mặc xác anh ta con không quan tâm!

Một hai phút sau, chiếc điện thoại lại rung chuông lên, Hạ không nhấc máy cứ kệ anh ta:

A lô là bác, Lâm hả cháu?

Mẹ Hạ bắt máy thay Hạ:

Mẹ! Sao mẹ lại(Hạ tức giận lắm)

Được rồi!

Mẹ Hạ gạt gù gì đó qua điện thoại, Hạ giận đến đỏ cả mặt, không nói gì, nhưng Hạ rất hiểu ý mẹ.

Trên đường

Hạ vừa đi xuống tắc xi, đang đi bộ vừa tức giận, vừa đi Hạ vừa nguyên rửa anh ta:

Hứ! Đi đón ư? Đúng là đồ rắc rối! Tôi nguyên rửa anh, nguyên rửa anh.

Đứng trước cổng quán bar, Hạ lưỡng lự không muốn vào:

A lô!

Cô ở đâu rồi(Giọng anh ta lè nhè say)

Ở trước cổng!

Sao còn chưa vào?

Tôi không vào đây, anh có chân mà sao không tự về mà bắt tôi đón!

Đang gắt lên qua điện thoại:

Xin lỗi cô! Cô có phải là Băng Hạ không(Giọng nói của một người phục vụ)

Phải! Có chuyện gì sao?

Mời cô đi theo tôi ạ!

Đi đâu?

Người phục vụ không nói gì, Hạ buộc phải đi theo:

Này anh anh định đưa tôi đi đâu?

Cô! Cứ đi theo tôi!

Hạ đi lên trên tầng lầu đó là một quán bar khá lớn, bên trong khá tối, thỉnh thoảng lóe lên những ánh sáng màu từ chiếc đèn nháy kia. Bên trong không nhiều người, nhưng hơi rượu, men bia thì nồng nặc khắp nơi. Chưa quen mắt Hạ đi lảo đảo, suýt ngã vào những bàn gần đó, cũng may cô bám vào anh phục vụ:

Dạ tới nơi rồi! Mời cô ạ!

Ừm!

Đứng trước cửa một phòng vip, hạ vẫn lưỡng lự, hít một hơi sâu, mạnh tay xoay nắm cửa.

15. Chương 10: Tôi Muốn Em Là Của Tôi

Vừa mới mở cánh cửa ra, một cảnh tượng đập vào mắt Hạ, Trong phòng có ba người đàn ông, bên cạnh họ là những cô ả ăn mặc sexy, nóng bỏng, đang làm tình với họ. Lâm cũng đang ngồi ở đó, cũng giống họ anh ta cũng vừa uống rượu vừa ôm hôn cô gái, trông họ rất tình tứ. Hạ định bỏ đi, nhưng:

Tôi rồi sao không vào!

Lâm vẫn ôm cô gái, nói với về phía Hạ:

Anh!

Lại đây đi!

Sao tôi lại phải qua đó, anh bình thường mà, anh tự về đi!

Hạ quay mặt đi rồi đi, nhưng cánh cửa bỗng đóng sầm lại:

Đi đâu vậy cưng!

Một gã ngồi ngay cửa chặn Hạ lại:

Sao anh?

Ngồi đi!

Lâm vừa thở phì phào điều thuốc, vừa ôm cô gái:

Anh muốn gì?

Hạ nhìn chằm chằm anh ta, ánh mắt toát lên vẻ giận dữ. Lâm buông cô gái, kéo cô lại phía mình, do bị kéo bất ngờ lên Hạ đã ngã vào lòng anh ta:

Anh làm cái gì vậy?

Hạ dụt ra, nhưng bị anh ta giữ chặt:

Sao vậy? Chẳng phải mẹ cô muốn gả cô cho tôi sao?

Anh!

Hạ đẩy anh ta ra:

Anh! Tôi không ngờ anh là loại người như vậy?

Loại người gì?

Vô liêm sỉ! Sỗ Khanh!

Lâm lại hít một hơi thuốc rồi thở ra, những làn khói tỏa ra khắp căn phòng:

Hay! Cô chửi hay lắm!

Anh tự về đi!

Không! Tôi không cho cô về!

Anh! Anh muốn gì?

Bị Lâm kéo chặt tay:

Rót rượu cho tôi!

Cô gái lúc trước anh ôm tưởng bảo nói cô, nhưng khi cô ấy vừa cầm chai rượu định rót, Lâm liền gạt phắt tay, chai rượu vỡ choang trước mặt mọi người:

Tôi bảo em rót rượu! Không phải cô!

Không! Sao tôi phải rót cho anh chứ?

Hạ vẫn nói cứng, Lâm dụi vội điều thuốc, anh kéo tay cô lại sát người anh, lao vào hôn cô tới tấp, khiến Hạ không thể giãy ra được, Hạ cố đẩy mạnh anh ta ra:

Anh!

Sao nào!(Vẫn khuôn mặt lạnh lùng), Rót rượu đi!(Anh ta ra lệnh)

Hạ đành phải với tay lấy chai rượu rót cho anh ta:

Tốt! Cô uống đi!

Không!

Lâm lại nheo mắt nhìn Hạ, nếu Hạ còn nói không một lần nữa thì không biết người đàn ông này còn làm gì cô nữa, Hạ đành nhấp môi uống một chút:

Tốt vậy mới được chứ!(Lâm cười có chút ranh ma)

Ngồi uống một lúc, Hạ muốn đứng dậy đi về:

Anh tự về đi! Tôi về trước đây!

Hạ nhanh đứng dậy, nhưng Lâm vẫn kéo tay lại:

Sao em muốn đi sao? Không dễ như vậy đâu!

Anh! Anh nói vậy là sao?

Lâm khẽ nháy mắt ra hiệu cho những người bạn, những người bạn cũng nhanh chóng hiểu ý:

Vui vẻ nha!

Khẽ nháy mắt một cái đầy ngụ ý. Họ nhanh chóng ra ngoài:

Anh muốn làm gì?

Tôi muốn làm gì em mà chẳng được, dù sao thì hai bên gia đình cũng đã đồng ý chuyện của hai chúng ta rồi!

Hứ! Đừng mơ!

Lâm khẽ nhấp một chút rượu, hít một hơi thuốc phả ra vào mắt Hạ, khiến Hạ ho sặc sụa:

Anh!(Hạ bực lắm đứng lên), anh muốn chơi thì chơi một mình đi đừng kéo tôi vào!

Hạ định rời đi, nhưng Lâm nhanh chóng kéo tay lại, đè sát cô lại thành ghế:

Hứ! Chơi một mình thì có gì vui chứ! Chúng ta chơi chung cho vui!

Lâm vừa nói đôi tay vừa sờ soạt khắp cơ thể Hạ, Hạ cố sức giãy giụa. Lâm không để cho Hạ nói thêm gì nữa, hôn Hạ, đôi tay luôn sâu vào bên trong lớp áo sờ soạt bầu ngực của Hạ. Hạ cố giãy giụa, nhưng không thể nào thoát khỏi anh ta, khẽ cắn nhẹ lên vành tai Hạ thì thầm:

Tôi muốn em là của tôi.

16. Chương 11: Bị Ép Hôn

Giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng với Hạ lúc này nó giống như âm thanh của quỷ dữ vậy. Nụ hôn của anh nhanh chóng chuyển xuống ngực Hạ, đôi bàn tay thô bạo kéo dây áo Hạ

Không! Anh buông tôi ra(Hạ cố gắng giãy giụa, chống cự nhưng vô ích)

Bàn tay thô lỗ kia sờ soạt lung tung khắp cơ thể Hạ, Hạ không thể nghĩ chuyện này xảy ra với mình. Hạ cố gắng chống cự, tránh né nụ hôn anh, nhưng làm sao có thể thoát ra được, nhất là khi cánh tay Hạ bị anh ta tóm chặt giờ lên trên, bàn tay to lớn giống như một cái khóa lỏng nhưng khó thoát. Anh ta đặt một nụ hôn lên môi Hạ, mặc cho Hạ giãy giụa

Anh mất trí rồi! Mau buông tôi ra!

Hạ hét lớn, nhưng như vậy chỉ càng làm anh thêm có cơ hội đi sâu vào miệng cô, chạm nhanh vào lưỡi cô, đầu lưỡi cô ướt, khiến anh ta không thể ngừng, anh ta cứ hôn Hạ cuồng nhiệt như muốn hút cạn nước trong miệng cô. Một bàn tay anh tóm chặt tay cô, tay còn lại thì sờ soạt khắp người cô, sức nóng từ cơ thể anh ta dần áp sát Hạ, khiến cả người cô nóng bừng, đôi bàn tay kia dường như không còn nghe theo sự điều khiển của lí trí nữa. Đôi tay nhanh chóng khám phá đến nơi bí mật của Hạ, luồn sâu vào bên trong là một bàn tay nóng rực, nó khiến Hạ như bị thiêu đốt. Đôi bàn tay không ngừng kích thích vùng bí mật. Hạ không còn sức giãy giụa nữa, cô cũng thể kêu lên vì anh ta vẫn không ngừng hôn. Nhanh chóng kéo chiếc váy lên, chiếc quần trong cũng nhanh chóng bị tụt xuống bởi một bàn tay nóng rực. Vùng bí ẩn dường như mất đi mọi sự bảo vệ trở nên run rẩy, nhưng không lâu chỉ mất một hai phút, Hạ nhanh chóng cảm thấy một vắn vừa cứng vừa mềm đang tiến vào vùng bí mật của mình. Ban đầu cô giãy giụa nhưng trước sự nóng bỏng, cùng với tình thế muốn giãy cũng không thể giãy vì cơ thể cô đã bị đè nặng bởi một tảng đá to lớn nhưng nóng rực. Vật đó dần tiến sâu vào vùng bí mật, một tiếng rên kêu lên, dường như đau thấu tim. Anh ta thô bạo cho vật đó ra vào vùng bí mật, những giọt nước mắt ứa ra không ngừng, anh ta không ngừng hôn Hạ, làm cho Hạ dường như mất không khí, đôi bàn tay vẫn không chịu dừng vắn tiếp tục sờ soạt bầu ngực căng tròn của Hạ. Bàn tay nhanh chóng luồn vào bên trong sờ nắn không ngừng. Hạ không phủ nhận mình bị kích thích bởi sức nóng của anh mang lại. Nỗi đau thân xác mỗi lúc một tăng lên khi anh ta không ngừng ra vào, cô có cảm giác thân thể phía dưới mình như rách ra khi mỗi động tác ra vào của anh đều cô đau thấu xương. Anh ta cứ thế tận hưởng đêm xuân, trong khi đó đêm nay là một đêm đau đớn nhất của Hạ. Ngay sau khi xong, anh ta nhanh chóng buông Hạ ra, lăn ra ngủ, Hạ không thể ngồi dậy, hay nhúc nhích, vì chỉ cần mỗi cử động nhỏ của cô đều khiến đau điếng. Cố gắng cử động, khi ngồi dậy được thì cũng là lúc khóc lóc thảm thiết, cô khóc vì đau đơn, hay vì, cổ kéo cái quần lên. Hạ giật mình nhìn ra phía dưới thân mình là những giọt máu, những giọt máu chứng minh sự trong trắng của mình. Hạ quay sang nhìn gã đàn ông đang ngủ say sưa kia, hẳn đúng là xấu xa đã cướp mất đời con gái của cô. Trong lúc định rời đi, nhưng chợt anh ta lại kéo tay cô lại ngã vào lòng, ôm chặt trong lòng, không để cho Hạ nhúc nhích, đôi bàn tay không ngừng sờ nắn bầu ngực của cô. Hơi thở đều đều phả vào gáy cô.

17. Chương 11-2: Người Cưới Hồn Loạn (1)

Đừng động vào tôi, đồ sở khanh, Hạ hét lớn:

Em cứ hét đi, vì càng hét lớn thì việc này sẽ càng nhiều người biết, chuyện này mà đồn ra ngoài thì chẳng hay ho gì đâu:

Anh! Anh đang đe dọa tôi sao?

Ừm nếu em nghĩ vậy?

Anh! Anh thật là đáng ghét, sao anh dám làm vậy với tôi chứ?

Hạ khóc lóc, Lâm không vì sự khóc lóc này của Hạ mà cảm thấy có lỗi, anh ta vẫn ngồi trên ghế sofa hút thuốc phì phào:

Sao nào! Dù sao thì chúng ta cũng sẽ kết hôn chuyện này chỉ là sớm hay muộn thôi, có đáng gì đâu!

Anh!

Hạ lao ra ngoài định rời đi, nhưng Lâm lại kéo tay lại:

Anh buông tôi ra, anh muốn làm gì tôi!

Hạ cố dặt ra, nhưng Lâm càng kéo mạnh:

Rốt cuộc anh muốn gì?

Hạ nhìn vào mắt anh hét lên:

Thỏa thuận, chúng ta thỏa thuận đi!

Thỏa thuận gì?(Hạ ngây người)

Một năm! Đó là thời hạn chúng ta ở bên nhau! Chúng ta sẽ kết hôn theo ý của hai bên gia đình, và cuộc hôn nhân này sẽ duy trì trong một năm, rồi sẽ đường ai nấy đi, ok!

Có thật là anh sẽ buông tha tôi một năm sau phải không?

Đúng! Nếu như em hợp tác ăn ý với tôi!

Còn nếu không thì sao?

Thì chắc chắn tôi sẽ khiến em sống không bằng chết!

Hừ tại sao tôi phải thỏa thuận với anh chứ?

Hạ nói cứng vì chẳng có lí do gì khiến cô phải làm vậy, Lâm cũng không ngạc nhiên với câu trả lời này, anh vẫn ngồi hút thuốc, chân gác lên bàn, dáng vẻ rất ngông cuồng, bất cần nhưng chính cái dáng vẻ này làm cô luôn ghét anh:

Ok! Vậy thì cảm ơn em yêu đã cho anh một đêm thăng hoa, tôi cũng nói cho em biết là tôi rất thích kiểu chơi một đêm, sáng sớm là đường ai nấy đi, vậy thôi em về đi, em có thể về!

Anh!(Hạ giận điên lên trước câu nói của Lâm, anh ta định phủ trắng việc làm với Hạ hôm qua sao)

Sao nào? Có gì cần nói sao? Tôi khuyên em tốt nhất lên ngoan ngoãn đồng ý thỏa thuận không thì chẳng tốt đẹp gì đâu!

Tôi!

Hạ ấp úng chưa bao giờ bị dồn vào thế bí như vậy:

Được! Tôi đồng ý thỏa thuận, nhưng anh cũng phải giữ lời!

Ok! Tốt! Ngoan lắm cưng ạ, như vậy sẽ tốt cho cả hai.

Lâm chuyển giọng sang cương nghị khiến Hạ nổi da gà, choàng tay lên vai Hạ kéo cô ra khỏi phòng.

Một tháng sau đám cưới diễn ra diễn ra rất nhanh chóng.

Nhà Hạ

Trong lúc mọi người đang tấp nập chuẩn bị, trang điểm cho Hạ thành một cô dâu xinh đẹp nhất. Hạ cảm thấy không thoải mái lắm bởi chiếc váy cưới khá bó, không được đi lại, cảm thấy bức bối khó chịu lắm, rồi chưa hết khi những đồ trang sức nặng nề, vòng vèo, hoa tai đủ loại được đeo lên người Hạ, khuôn mặt lại đang được trang điểm những viên phấn trắng lên nhưng lớp phấn dày. Ngồi im lên ghế không nói chuyện với ai, cũng chẳng có ai để nói chuyện cả. Đang ngồi một mình trong phòng, chợt chị Thủy khẽ đẩy cửa vào:

Chị vào được không?

Khá bất ngờ, nhưng Hạ cũng không thể nói không:

Vâng!

Oa! Tuyệt quá! Công chúa nhỏ của chị hôm nay thật xinh đẹp(Chị Thủy vẫn giọng nhẹ nhàng, cưng chiều từ trước tới giờ vẫn vậy)

Hạ không nói câu gì, chỉ im lặng, thấy vậy chị Thủy liền ngồi xuống phía dưới, khẽ xoay người Hạ lại, nhìn Hạ bằng đôi mắt trìu mến, nhẹ nhàng:

Em sao vậy? Vẫn giận chị sao?

Không!

Thôi nào! Nói cho chị nghe đi!(Chị thủy vẫn nhẹ nhàng)

Thôi vậy! Nếu em không muốn thì thôi, dù sao cũng phải giữ tâm trạng tốt, thật tốt vì hôm nay là ngày cưới của em mà!

Chị Thủy thở dài, khuôn mặt trầm tư, đứng dậy định rời đi, Hạ vội nắm lấy tay chị:

Chị! Em có chuyện muốn hỏi chị, nhưng... chị phải nói thật với em!(Hạ ngập ngừng)

Sao vậy? Sao hôm nay lại ấp úng như vậy chứ, chẳng giống em chút nào(Chị Thủy chọc)

Chị! Chị có hạnh phúc không?

Chị Thủy hơi bất ngờ trước câu hỏi của Hạ:

Có! Sao em lại hỏi vậy?

Thật chứ?

Thật(Câu trả lời sau một chút do dự)

Chị nói dối!

Hạ gạt tay Chị Thủy ra, và đứng dậy:

Sao.. tại sao chị lại có thể nói dối trắng trợn như vậy chứ?

Em... em sao vậy?

Hạ quay mặt nhìn thẳng vào chị Thủy:

Chị nói chị hạnh phúc, hạnh phúc mà chị lại làm chuyện đó sau lưng anh rể, hơn nữa còn ở trong chính ngôi nhà mình nữa, em... em không thể tin được chị có thể làm vậy?

Em...(Thủy trở lên cứng miệng)

Chị nói cho em nghe đi, tại sao chị lại sống như vậy? Tại sao phải sống như vậy chứ?

Câu nói đầy nghiến của Hạ khiến Thủy đau nhói, Thủy không lên tiếng trả lời, vẫn tỏ ra bình thường, Hạ nắm chặt hai vai chị lay:

Chị nói gì chứ? Chị nói đi!

Chị...

18. Chương 11-3: Người Cưới Hồn Loạn (3)

Chị có biết không, em đã thần tượng chị như thấy nào, tin tưởng chị biết bao bao nhiêu, nhưng việc chị làm đã làm em... em hoàn toàn thất vọng về chị(Hạ nói trong tiếng nấc)

Em... em không hiểu đâu, không hiểu đâu?

Em không hiểu, đúng là em hoàn toàn không hiểu cuộc sống của chị, em không hiểu(Hạ dần dần rời đi như thể không thể nói chuyện thêm được nữa)

Hạ! Nghe chị đi! Chị có nỗi khổ riêng(Bây giờ Thủy lại nắm chặt Hạ lay)

Em không muốn nghe! Em không nghe gì nữa, chị ra ngoài đi!(Hạ hét lớn)

Chị đi ra ngoài đi!

Hạ!

Trước thái độ kiên quyết của em gái, Thủy còn có thể làm là đi ra ngoài:

Chị ra ngoài, chị ra ngoài đây!

Khẽ rơi một giọt nước mắt và nhanh ra ngoài.

Một lát sau giờ lành đã tới, gia đình Lâm đã tới, Lâm trong bộ quần áo chú rể rất bảnh trai tuấn tú, gương mặt rạng rỡ tươi cười bên cạnh là bà nội cùng bà Lan. Phái đoàn của nhà trai khá đông, khá sang trọng. Sau khi kết thúc mọi nghi lễ xin dâu, Lâm được lên phòng đón cô dâu, sau đó rời đi ngay trên chiếc xe hoa lộng lẫy.

Trên xe:

Này! Sao buồn so vậy?

Không! Không có gì!

Hạ thoáng lau giọt nước mắt:

Em khóc sao? Chẳng lẽ em không muốn sao?

Tôi nói không muốn, thì có được không?

Đúng!

Nhưng một năm cũng nhanh thôi, tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi anh, sẽ nhanh thôi (Hạ nói cứng)

Ừm! Đúng vậy! Nhưng bây giờ cô phải vui vẻ lên mới được, tôi không muốn gia đình tôi phải mất mặt đâu!

Tôi hiểu! Anh yên tâm đi!

Tại hội trường:

Dạ thưa quý vị! Xin quý vị hãy nổ một tràng pháo tay chúc mừng cho đôi trẻ sau bao nhiêu gian nan thử thách đã đến được ngày hôm nay!

Tiếng vỗ tay rầm rầm vang khắp cả hội trường:

Được rồi! Bây giờ chú rể và cô dâu hãy trao đôi nhẫn tròn đầy tình nghĩa, trước sau như một, mãi mãi không đổi thay.

Sau khi hai người trao nhẫn xong:

Trao nhẫn rồi, thì phải làm gì quý vị nhờ(Mc đám cưới vậy luôn làm khó cô dâu chú rể, luôn muốn đẩy họ vào tình huống khó xử, luôn muốn làm hội trường trở lên vui vẻ)

Hôn đi! Hôn đi!(Tiếng hò hét gào rú của những thanh niên phía dưới khiến Hạ đỏ cả mặt)

Cô dâu, chú rể có nghe thấy không, Bây giờ hai người nói xem bây giờ phải làm thế nào(Mc lên tiếng)

Trong khi Hạ lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, thì Lâm lại cười rất tươi, rất vui vẻ:

Bây giờ tôi muốn hỏi riêng anh, chú rể à, anh muốn sau này cô dâu sinh cho anh con trai hay con gái nhờ?

Ừm!(Lâm cười tươi, quay mặt nhìn Hạ, còn Hạ thì cứ ngượng đỏ chín cả mặt)

Khó phải không? Thôi được bây giờ tôi sẽ hỏi câu dễ hơn, tôi sẽ đưa chú rể hai lựa chọn, một là nếu muốn sinh con gái thì hôn vào má cô dâu, còn nếu muốn sinh con trai thì phải hôn vào môi cô dâu, mà muốn con trai thông minh, khỏe đẹp thì phải hôn lâu, thật lâu, ít nhất cũng phải hơn ba phút đó nha! Hãy nhớ kĩ là hơn ba phút, anh chọn đi chú rể!(Mc lại làm khó Lâm)

Lâm quay mặt nhìn Hạ, Hạ quay đầu không nhìn:

Cô dâu! Tôi để ý từ nãy tới giờ cô chưa hề lên tiếng, cũng rất hay lảng tránh ánh mắt của chú rể, như thế là không được đâu nha, nhưng tôi là một người rất hào phóng tôi sẽ bỏ qua cho qua, nhưng từ bây giờ cô dâu phải luôn nhìn chú rể mắt không được rời đi đâu hết, nếu không sẽ bị phạt, mọi người thấy đúng không?

Đúng đúng!(Cả hội trường trả lời)

Thôi nào thời gian lựa chọn của chú rể đã hết, anh nói đi chú rể anh chọn cái nào đây?

Tôi...(Lâm luống cuống)

Thôi bây giờ hãy vỗ tay cổ vũ cho sự lựa chọn của chú rể nào, Chú rể anh hãy đặt tay lên eo cô dâu, đứng đó chỗ đó, còn cô dâu hãy nhìn thẳng vào mắt chú rể, nhìn trực diện nha, hai tay choàng tay lên cổ chú rể. Nào mọi người cùng vỗ tay nào:

Hôn đi! Hôn đi!(Tiếng mọi người hò hét)

Lâm ôm sát eo Hạ, Hạ không dám nhìn vào Lâm, muốn lảng tránh nhưng cô không muốn bị phạt khi người Mc kia luôn sát cô. Không còn cách nào khác cô đành phải nhìn vào Lâm, Thực sự hôm nay Lâm rất tuần tú nhất là khi anh luôn cười, có chút ngượng ngùng khi bị người Mc làm khó. Đứng nhìn nhau một hai phút:

Hai người nhanh lên nào, tôi biết hai người muốn làm cho những khán chờ ở dưới dơ những chiếc đoạn mỗi cả tay, để rồi nhân lúc đó hoạt động nhanh nhẹn, tôi biết rồi, nhưng chúng tôi còn chưa dự tiệc, còn chưa uống rượu nên rất tỉnh táo thế nên không dễ dàng qua mặt đâu, vậy nên hai người chú ý thực hiện nghiêm túc vào. Không nói nhiều nữa, tôi bắt đầu đếm 1, 2,3 là bắt đầu hôn nha. Thông báo luôn là những người nào có những chiếc điện thoại hiện đại hãy chuẩn bị đi, chuẩn bị để quay được những thước phim nóng bỏng nhất nào.

1, 2,3 Tiếng người Mc nói khiến tim Hạ như muốn nhảy ra ngoài. Lâm vẫn nụ cười đó. Anh khẽ cúi đầu xuống, dần dần tiến tới Hạ, không dám nhìn Hạ nhắm chặt mắt lại, đôi má ửng hồng không phải do lớp phấn đánh nền. Chợt nụ hôn dừng lại ở đôi má ửng hồng đó, nó nhẹ nhàng như con gió phớt qua mặt nước khiến làn nước rung chuyển nhẹ lặn tẩn từng gợn sóng nhỏ.

Chú rể hôn má cô dâu, chẳng lẽ anh muốn sinh con gái sao? Anh đúng là một người đàn ông tuyệt vời, người đàn ông chân chính, mọi người hãy vỗ tay đi nào!(Người Mc hét lớn)

19. Chương 12-1: Bị Đánh (1)

Hôn môi đi! Hôn môi đi(Nhưng lời hò hét của những người thanh niên phấn khích vang vọng khắp cả hội trường. Hạ sau khi được Lâm hôn vào má, liền từ mở mắt đôi mắt thẹn thùng nhìn anh. Tưởng như mọi chuyện đã xong, nhưng những lời hò hét phía dưới vẫn không ngừng vang lên. Hạ định buông tay từ cổ Lâm ra, thì chợt Lâm bỗng dừng siết chặt cánh tay, ôm sát eo Hạ kéo lại gần, mọi thứ rất nhanh, Lâm đặt một nụ hôn nồng nhiệt nhất lên môi Hạ. Hạ do quá bất ngờ lên cứ mở to nhìn Lâm, nhìn Lâm hôn mình. Cảm giác như có một luồng điện xẹt qua người, trong giây phút đó Hạ cứ dờ ra như khúc gỗ. Nhưng rất nhanh chóng cô giãy giụa muốn dứt ra, nhưng không thể nào dứt ra được vì bị ôm chặt, Hạ không ngừng lấy tay dấm nhẹ vào người Lâm. Nụ hôn kéo dài, có lẽ rất dài. Khi buông ra Hạ rất luống cuống, đôi môi Hạ bị tác động một lực mạnh lên đã bỗng chốc trở lên đỏ, căng mọng, nét mặt ngại ngùng rồi luống cuống càng khiến Hạ trở lên xinh đẹp.

Tuyệt vời! Mọi người thấy sao, đã chưa à? Phải nói rằng chú rể của chúng ta rất tham lam đúng không, anh vừa muốn con gái lại muốn con trai, một cách xử lý thông minh. Một lần nữa tôi muốn mọi người hãy vỗ tay lớn đi để cho đôi tình nhân lãng mạn này cắt bánh cưới, chiếc bánh cưới ngọt ngào này.

Cả hội trường lại nổ rộ những tràng pháo tay vang rội.

Ngay sau đó, hai người cùng nhau đi chúc rượu mọi người, vì chiếc váy khá vướng lên Lâm luôn cầm sát tay hạ kéo đi, trong khi đó Hạ phải vất vả cầm túm chiếc váy để có thể di chuyển cùng Lâm. Đôi chân dường như muốn gãy ra vì đôi gót cao, dốc thôi rồi, cộng vào đó là phải di chuyển nhiều. Hạ cảm thấy đau đớn khi mỗi lần di chuyển đôi giày bị cọ sát vào da thịt, nhưng phải cố thôi. Đang đứng chúc rượu những người bạn thân, những người bạn của Lâm đều là những người làm ăn, kinh doanh, ai nấy đều có phẩm chất vương

giả, giàu có. Hạ đi cùng Lâm trông hai người rất đẹp đôi, đó là lời khen được khen nhiều nhất trong tiệc cưới này.

Trong lúc không khí đang vui vẻ, chợt cánh cửa hội trường mở ra, bước vào đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, cô đang diện một bộ váy vô cùng quyến rũ, chiếc váy làm tôn lên đôi chân dài quyến rũ, mái tóc xoăn buông thả lỏng đang tiến lại gần cặp đôi:

Bốp!

Một cái tát như giáng trời, khiến tất cả mọi người sững sờ:

Đồ tiện nhân! Con hồ ly dám giạt bạn trai tao!

Bạn trai(Tiếng mọi người xì xầm)

Cô! Sao cô lại ở đây?(Lâm kéo tay cô ta ra)

Sao!anh lại bỏ em ở đó một mình chứ, anh có biết em đã sợ như thế nào khi tỉnh dậy không có anh(Cô gái lao lòng anh giọng lúng lịu)

Lâm khẽ cười không nói gì, chuyện này anh gặp rất nhiều, hạng phụ nữ này cũng không phải ngoại lệ.

Anh! Anh quên rồi sao, chẳng phải mới đêm hôm qua, chúng ta đã từng rất vui vẻ sao, anh quên rồi sao, cái cảm giác nâng nâng, bay bổng khi anh và em..

Đủ chưa?(Giọng nói sắc lạnh khiến cô rùng mình, nhưng vẫn cố bám chặt anh)

Đẩy mạnh cô gái ngã ra đất, cô ta ngẩng mặt lên, rất tức tối:

Được! Anh được lắm! Anh coi tôi như một món hàng chơi chán rồi đá bỏ sao(Cô ta nhìn chằm chằm vào mặt Lâm)

Cứ tưởng cô sẽ rời đi, nhưng chợt cô ta đã kéo tay Hạ kéo cô lại gần, tát một cái dằm trời nữa lên khuôn mặt vẫn còn chưa hết sững sờ trước cái tát trước. Cô ta hành xử như một con điên, túm tóc, kéo váy cô, dường như cô ta muốn hạ nhục Hạ cho bỏ tức trước mặt mọi người.

Buông ra!

Lâm cùng mọi người kéo tay cô ra nhưng cô ta rất khỏe, cô ta dữ như một hổ cái vồ mồi vậy, trước sự điên loạn của ả, mái tóc bện tết đẹp bị rũ, đứt tung tóe, khiến nó rối bù, chiếc váy cưới mỏng manh không tránh khỏi rách nát, tả tơi. Cảnh tượng như một trận chiến, Hạ bị vướng chiếc váy mà không thể làm gì ả, bị ả hành hạ cho người không ra người ngợm không ngợm, bộ dạng thảm thiết vô cùng. Mãi sau lâm cùng với mọi người mới có thể dứt cô ta. Hạ được bà Huệ, cùng với bà Nội đưa vào phòng chờ ở phía sau. Từ lúc bị cô ta đánh đập, Hạ không khỏi bàng hoàng, lo sợ, nhưng cô không khóc, hay không thể khóc. Đặt Hạ ngồi vào ghế, Bà Lan cố với cái khăn choàng lên người Hạ, miệng không ngừng trấn tĩnh cô:

20. Chương 12-2: Bị Đánh (2)

Hạ! Con sao rồi? Con nói gì đi!

Bà Lan vô cùng lo lắng khi thấy Hạ không nói gì, những vết cào xước từ ả phù thủy đó, không ngừng ứa máu, hay sưng tấy lên, ai trông thấy cũng lo sợ, khẽ hít một hơi:

Con.. con không sao?

Ừm! Cô còn làm gì nữa mau lấy đồ khử trùng cho con bé đi! Nhanh lên!

Vâng!

Trong lúc Bà Lan đang khử trùng và băng vết thương cho Hạ, chợt cánh cửa đang dần mở cửa, đang bước vào là khuôn mặt lạnh lùng, sắc lạnh như không chuyện gì:

Cháu còn mặt mũi vào đây sao?(Bà nội chống gậy xuống đất khuôn mặt đầy tức giận).

Lâm đứng bên ngoài, nhìn Hạ không nói câu gì, đôi mắt sắc lạnh, mặc cho bà nội mắng, nhưng anh ấy chỉ đứng ở đấy một hai phút sau đó bỏ đi:

Lâm! Đứng lại cho mẹ!(Tiếng Bà Lan hét lên, nhưng Lâm không quay đầu lại)

21. Chương 13: Tân Hôn

Ngay sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người cùng nhau trở về nhà, trời lúc này đã khá khuya. Sau khi lên phòng, nhìn thấy dáng vẻ đau đớn, của đôi chân khập khểnh của Hạ:

Chân em sao vậy?

Không! Không có gì!(Hạ vẫn không nói ra rằng đôi chân đau đớn vì đi đôi giày quá cao, quá dốc)

Em đi tắm đi!

Ừm!

Hạ khập khiễng lao vào phòng tắm, sau khi tắm xong, vừa mới ra cửa, đã thấy Lâm nằm dài trên giường, có lẽ anh khá mệt:

Xong rồi sao?

Ừm! Anh đi đi(Hạ vẫn lạnh lùng)

Lâm cúi bỏ cái áo trước mắt Hạ, Hạ quay đi không nhìn, cô khẽ lấy tay xoa xoa cái chân:

Ừm sưng hết cả rồi!(Lâm cúi đầu xuống nhìn chân Hạ, đôi chân sưng đỏ phồng rộp)

Để anh làm!

Ngồi lên trên giường, tay nắm lấy chân Hạ:

Không cần đâu! Để tự tôi làm!

Ngoan đi!(khẽ nhìn cô bằng một ánh mắt nghiêm khắc), khẽ mở tủ lấy ra một lọ dầu từ từ nhẹ nhàng thoa vào chân Hạ, hành động nhẹ nhàng, cẩn thận, tỉ mỉ từng chút.

Thôi được rồi!

Ừm!

Hạ thu chân lại:

Anh đi tắm đi:

Ừm!

Nhưng khi anh định rời đi:

Này!

Sao vậy? (Hạ giật mình)

Trên người em cũng sưng này, để anh thoa dầu luôn cho.

Không cần!(Hạ đưa tay kéo cái áo tắm che lại)

Sao nào! Chúng ta chẳng phải đã kết hôn rồi sao, hơn nữa?

Hạ vẫn tỏ ra lạnh lùng, kéo cái chăn lên đắp, thái độ này của Hạ khiến Lâm vô cùng tức giận, anh ta giật mạnh cái chăn một cái:

Anh làm cái gì vậy? (Hạ tức giận)

Lâm không nói gì, lao vào hôn Hạ, cố dứt ra, cô định vùng tay tát anh nhưng cánh tay nhanh chóng bị chụp lại:

Sao nào, em muốn đánh anh sao?

Phải! Anh đúng là một tên sở Khanh!

Sở Khanh!

Đúng đó!

Lâm khẽ nhếch mép cười, một nụ cười ma mị khiến Hạ sợ sệt:

Được vậy hôm anh sẽ cho em biết thế nào là sở Khanh!

Lâm lại lao vào hôn Hạ tới tấp mặc cho Hạ giãy giụa. Hạ cảm thấy rất khó thở khi bị Lâm hôn, khi có thể anh đè lên người cô, nó làm Hạ không thở được. Khẽ rút dây chiếc áo tẩm tuột ra. Trước mắt Lâm lúc này là một bầu ngực tròn trịa căng đầy, hơi thở dồn dập của Hạ khiến nó nhấp nhô, nó như vậy càng khiến Lâm kích thích. Đôi tay Lâm nhanh chóng di chuyển xuống dưới, vùng bí mật của Hạ bị cánh tay Lâm kích thích, Toàn thân Hạ trở lên nóng ran, khi đôi bàn tay Lâm đi tới đâu là cơ thể nóng rực tới đó. Sau phần rạo đầu đầy rực lửa, lúc này Lâm mới đưa nó vào vùng bí mật. Khẽ rên một tiếng, Hạ vẫn rất đau đớn khi quan hệ với Lâm, Lâm lúc nào cũng thô bạo như vậy, mặc dù anh vẫn âu iếm vuốt ve Hạ, nhưng có lẽ chính cảm giác hận anh khiến Hạ không thể nào quên đi nỗi đau này. Lâm không ngừng ra vào, khiến Hạ vô cùng đau đớn, lúc này cô cố cắn chặt răng không để phát ra âm thanh kinh tởm này, nhưng những giọt nước mắt thì không thể cầm được, nó không ngừng tuôn rơi, cánh tay Hạ nắm chặt ga giường vò nhàu cả ga, Lâm thấy Hạ đau đớn như vậy, anh cố vuốt ve:

Đau lắm sao?

Hạ không trả lời, vẫn cố cắn chặt môi!

Đau thì kêu lên đi!

Hạ vẫn nắm chặt ga giường, đôi tay lúc này chuyển lên nắm chặt tóc anh, dường như Hạ muốn trả thù anh, người đã gây cho cô nỗi đau này, Hạ nhắm chặt mắt không nhìn người đàn ông xấu xa này, nhưng Lâm lại nhất định ép cô:

Sao em lại nhắm mắt! Mở mắt nhìn anh đi!

Không!(Hạ nói cứng)

Vậy thì em trách anh!

Lâm cố tình, khiến Hạ đau thấu xương, cô mở choàng đôi mắt nhìn thân thể trần trụi của anh đang ở trên người mình, Hạ cố quay đi:

Nhìn anh đi!(Lâm vẫn cố ép Hạ)

Hạ buộc phải quay đầu, Lâm cười nhếch mép nụ cười rất ma mị, Lâm lại cố hôn Hạ. Cả đêm Lâm không ngừng dày vò cơ thể Hạ, Hạ phải cố gắng chịu đựng hết nỗi đau này, đến nỗi đau khác.

22. Chương 14: Tuần Trăng Mặt

Vài ngày sau, khi mọi công việc chuẩn bị cho đám cưới đã hoàn tất, Lâm cùng gia đình đã quyết định cho hai người đi du lịch hưởng tuần trăng mặt. Tuần trăng mặt ở một vùng ngoại ô của châu Úc, nơi mà Lâm

được sinh ra và sinh sống trong khoảng một hai năm. Khi hai người chuẩn bị đi, bà Lan có nói một câu khiến Hạ luôn phải suy nghĩ.

Trên máy bay:

Đang suy nghĩ gì vậy?

Không! Không có gì!

Lại nói dối!

Em nói thật!

Ok!

Em có mệt không, có say xe không?

Không!

Tốt!

Lâm quay người đi:

Anh chớp mắt một lát, em cũng ngủ chút đi!

Ừm!

Lâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chiếc máy bay, bay nhanh vào khung trung, bầu trời rộng lớn đang ở sát gần bên Hạ, cứ mãi miết nhìn theo những đám mây bay lượn, Hạ không nhận ra rằng, Lâm đã tỉnh từ lúc nào, anh đang im lặng nhìn cô:

Này! Anh nhìn gì vậy?

Không! Không có gì!

Hừm!

Khẽ quắc mắt một cái, Hạ quay sang nhìn lên cái ngăn kéo để hành lí, miệng lẩm bẩm:

Em nói gì vậy?

Em không nhớ là có đút quyển truyện vào hành lí không biết!

Có thể mà không nhớ, đúng là... ngốc.

Lâm đưa tay khẽ xoa đầu Hạ như một người anh trai, khẽ với tay lấy túi đồ của Hạ:

Anh định làm gì?

Thì tìm thử chứ sao, biết đâu được!

Không cần đâu! Em cũng không nhớ đâu, anh tìm làm gì cho mất công!

Em này! Anh chỉ suy nghĩ rằng khi thắc mắc phải làm cho rõ, phải làm cho đến cùng chứ cứ ngần ngại không hỏi thì sao biết được phải không?

Ừm!

Có phải cuốn này không?

Lâm đưa tay lục tìm trong túi đồ của Hạ, lấy ra một cuốn sách dày cộm:

Đúng! Đúng rồi! May quá, thế là khỏi buồn rồi!

Em đi với anh buồn lắm sao?

Lâm cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Hạ khiến Hạ ngại ngùng, mặc dù không thích anh ta, nhưng cũng đâu thể nào nói thẳng ra như vậy:

Không! Đâu phải vậy chứ!(Hạ ngập ngừng)

Lâm biết Hạ chỉ nói vậy thôi:

Cuốn sách này có gì hay không, mà em nhất quyết phải mang nó đi!

Hạ cười, nụ cười trong sáng nhẹ nhàng, trong đáy mắt toát lên vẻ hứng khởi:

Ừm! Nó là tiểu thuyết, một câu chuyện tình yêu lãng mạn!

Tình yêu lãng mạn!

Ừm! Nhưng mà thôi nói cho anh, anh cũng chẳng hiểu đâu!

Sao lại vậy?

Ừm! Không nói!

Hạ khẽ cong môi lên, cử chỉ này có chút đáng yêu, hơi ngang bướng một chút khiến Lâm không khỏi bật cười.

Hạ bắt đầu mở cuốn sách ra, bắt đầu đọc say sưa như quên đi mọi thứ, Lâm im lặng nhìn Hạ đọc, trong lòng anh có chút cảm xúc khó tả.

Vừa rời sân bay, họ liền vẫy một chiếc xe tắc xi, thật không ngờ là Lâm lại nói tiếng anh giỏi như vậy, anh nói như một người bản địa vậy. Chiếc xe tắc xi nhanh chóng rời bánh đi đến một khách sạn, một khách sạn rất sang trọng, phong cách châu âu thấy rõ luôn, từ cách trang trí đến trưng bày đều rất tuyệt. Vừa về tới phòng Hạ liền nhảy vọt lên giường:

Trời ơi! Mệt quá! Mỏi đã cả người!

Thế sao em bảo không bị say xe mà!

Ừm! Không say nhưng cũng mệt chứ bộ(Hạ giọng điệu trẻ con)

Lâm sau khi dựng hành lí xong, cũng nhảy phốc lên giường, nằm phục phịch ngay bên cạnh Hạ;

Mỏi! Mỏi đã rồi!

Hứ! Có kéo một chút xíu đồ thôi mà đã kêu mệt rồi!

23. Chương 14-2: Tuần Trăng Mặt (2)

Không phải chút xíu đâu, hai va li lặng trĩu, còn cả túi sách của em nữa...

Túi sách.. cuốn sách!(Hạ giật mình nhớ ra)

Anh để túi sách của em đâu rồi?

Hạ ngồi dậy nhìn xung quanh:

Đây này! Mối đó mà đã quên!

Lâm chỉ tay về phía bên cạnh mình, chiếc túi vẫn nằm trong tay anh:

Anh này! Thế mà không nói sớm, làm người giật mình không à?

Em đâu có hỏi chứ?(Lâm tỏ ra đanh đá)

Mang đây cho em!(Hạ cong môi ra lệnh, trông rất trẻ con rất đáng yêu)

Không!

Anh! Đưa đây nào.

Hạ choàng tay lấy chiếc túi, nhưng muốn lấy được thì phải vòng người qua người Lâm, Hạ không suy nghĩ nhiều choàng người dậy đè lên người Lâm:

Đưa đây cho em nào!

Bị Hạ đè lên người, khiến Lâm nhột quá, nhất là khi Hạ cứ có quạу:

Em làm gì vậy?

Anh buông tay ra! (Hạ vẫn cố lấy cái túi)

Không! (Lâm có tình chêu Hạ)

Hạ đắm nhẹ vào người Lâm:

Sao nào có buông ra không?

Ánh mắt Hạ nhìn thẳng vào mắt Lâm, một ánh mắt nhẹ nhàng đáng yêu, đôi môi khê cong lên rất quyến rũ. Hai người cứ nhìn nhau trong một hai phút, hạ giật mình, khuôn mặt ngượng ngùng, đôi má có chút ửng hồng, mái tóc mây buộc lỏng, bị rơi ra, Lâm cứ nhìn không chớp mắt, ánh mắt này khiến Hạ không thoải mái, Hạ buông tay rời đi, nhưng nhanh như cắt, Lâm ôm Hạ xoay người lại, Hạ lúc này lại bị Lâm đè lên, cơ thể Lâm đè lên người Hạ, Hạ cảm thấy có chút không thoải mái, đôi má mỗi lúc một ửng hồng hơn trông thật là đáng yêu:

Anh định làm gì? Buông ra đi!

Hạ chống tay lên ngực Lâm, đôi tay nhỏ bé có thể cảm nhận rõ được nhịp tim của anh.

Lâm không nói gì, chỉ khê cười một nụ cười có chút quyến rũ.

Anh muốn làm gì?

Lâm khê cúi đầu một chút, nhưng khi Lâm định hôn môi cô, Hạ đã kịp né tránh vội đẩy anh ra, Lâm bị đẩy ra:

Em muốn vào phòng tắm một chút!

Ok!

Hạ vội vàng đi vào phòng tắm, đáng vẽ vội vàng, Lâm nhìn theo không khỏi buồn cười, anh nằm thẳng ra: Phù!

24. Chương 15: Em!

Sau khi nghỉ ngơi Lâm đưa Hạ xuống tầng, bên dưới là một nhà hàng lớn, khá sang trọng, ngồi bên một chiếc bàn nhỏ, nhưng vô cùng lãng mạn, trên bàn có một lọ hoa hồng, một ánh nến nhỏ lung linh đang tỏa sáng. Khi người phục vụ rót rượu vào ly của Hạ, một thứ rượu có màu đỏ quyến rũ, sóng sánh:

Cụng ly nào!

Lâm đưa ly của mình lên cụng ly với Hạ:

Em có thích không?

Đây có phải là chiêu anh dùng để dụ các cô gái?

Hạ như không nể tình nói thẳng vào tim đen của Lâm, mọi cô gái đều bị chiêu này của những gã đàn ông nắm của nhiều tiền dụ dỗ, mang lại những thứ hoang nhoáng trước mắt rồi sau đó sẽ bị đẩy xuống đáy tận cùng của nỗi đau khi bị ruồng bỏ khi bị hết hứng thú, hay giá trị lợi dụng.

Em! Em có cần thiết phải nói thẳng ra như vậy không?

Hạ cười nhẹ, nhấp một chút rượu, giọng điệu thản nhiên:

Thì đó là sự thật, mà sự thật thì làm sao có nói khác!

Em! Em được lắm!

Lâm khẽ nhăn mày, nhưng rồi lại nhoẻn miệng cười, anh thích cái thẳng thắn này của Hạ:

Chúng ta nhảy một chút được không?

Ừm! Ok cũng được! Nhưng em nhảy tẹt lắm!

Không để cho Hạ nói hết, Kéo tay Hạ đứng lên, một tay ôm vào vòng eo cô. Một bản nhạc du dương, nhẹ nhàng, hai người mắt nhìn mắt, Lâm không thể nào không nhìn Hạ được, hôm nay Hạ rất đẹp, một bộ váy dự tiệc khá sang trọng, bờ vai trắng ngần được bộ váy tôn lên thật quyến rũ, mái tóc búi nhẹ, trông rất nhẹ nhàng, một vẻ đẹp thanh tao, cao quý khác hẳn ở các cô gái khác:

Sao vậy? Sao anh cứ nhìn em hoài vậy?

Ừm! Anh thích nhìn em không được sao?

Đúng là miệng lưỡi ngọt như thế này thế nên.

Thế nên, anh mới có thể em khiến em kết hôn với anh được!

Lâm khẽ nháy mắt chêu Hạ, Hạ không nói gì, khẽ quay mặt đi, đôi môi khẽ cong lên cười nhẹ làm lộ ra đôi núm đồng tiền.

Đây có phải là điều anh luôn với những cô gái!

Sao anh lại nói vậy?

Thì đó! Mọi cô gái chắc chắn sẽ không thể cưỡng lại cái vẻ bảnh trai quyến rũ này của anh phải không?

Khẽ ghé sát tai Hạ:

Vậy em thì sao?

Hạ cười tươi, trên má liền nôm sâu vào hàu đôi núm đồng tiền, ghé sát tai anh thì thầm:

Không!

Em!

Hạ vui lắm vì tối nay Hạ không công kích anh ta, những lời nói mới nghe chỉ biết là chêu đùa nhưng đầy ẩn ý sâu xa mà Hạ dành cho con người này.

Kết thúc bản nhạc hai người ngồi vào bàn, khẽ nhấp một chút rượu, Lâm cũng quay lại bàn, hai người cùng nhau uống rượu.

Em vào nhà vệ sinh một lát.

Ừm!

Hạ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh, Hạ đang đứng rửa tay, một cô gái ăn mặc cực kì nóng bỏng, với chiếc váy ren, để lộ đôi chân dài, đứng bên cạnh Hạ tô lại son môi, Hạ không quan tâm rời đi. Ra ngoài bàn chỗ Lâm đang ngồi uống rượu:

Ra rồi sao? Đi nào!

Đi đâu, anh muốn đưa em đi đâu vậy?

Suyt!

Khẽ đặt tay lên môi Hạ:

Cứ đi theo anh!

Ôm sát eo Hạ, định ra về thì họ chạm chán một cô gái ăn mặc nóng bỏng, son môi lờ lợt:
Cô! Trùng hợp quá chúng ta vừa gặp nhau trong nhà vệ sinh phải không?(Cô gái bắt chuyện)
Ừm! Trùng hợp thật!
Đây là chồng cô sao? Trông hai người thật là xứng đôi!
Cô gái nói chuyện với Hạ nhưng mắt lại liên tục liếc về phía Lâm:
Ồ! Cô quá khen rồi, nếu không có việc gì, vợ chồng chúng tôi xin phép đi trước,
Ừm! Vậy hẹn gặp lại cô sau!
Khẽ ghé vào tai Hạ thì thầm gì đó rồi quay mặt rồi đi hòa vào đám đông.
Về thôi em!
Ừm!
Hạ cứ ngây người ra nhìn theo bóng cô gái.
Kéo Hạ lên xe, chiếc xe mui trần nhanh chóng rời khỏi nhà hàng bằng tốc độ xe gió.

25. Chương 16: Em Không Để Anh Hôn!

Trên xe những cơn gió mát thổi mạnh vào mặt, một cảm giác mát lạnh rất tuyệt. Hạ ngồi quay mặt ra ngoài nhìn những ánh đèn xung quanh chúng thật rực rỡ rất nhiều màu sắc, lung linh, mờ ảo, gió khiến mái tóc mây mỏng buộc lỏng của Hạ bay bay, Hạ có vẻ thích thú, nụ cười tươi luôn nở trên môi để lộ ra đôi nướu hồng hồng, nhẹ nhàng ấm áp là cảm giác lúc này Hạ mang lại cho Lâm, thỉnh thoảng khẽ đưa mắt nhìn Hạ, Lâm khẽ nhoẻn miệng cười một nụ cười hạnh phúc. Chiếc xe dừng lại ở một bờ biển khá lớn:

Xuống đi!

Hạ bước xuống xe, một làn gió mạnh làm mái tóc thổi tốc lên, chiếc váy mỏng như yếu ớt trước gió bay phấp phùng, không chỉ có vậy nó còn khá bụi nữa:

Em sao vậy?

Lâm thấy Hạ dụi mắt:

Bụi bay vào mắt em rồi! Khó chịu quá!

Hạ cứ đứng dụi, Lâm khẽ cầm tay Hạ giạt tay Hạ:

Anh!

Yên đi! Để anh xem cho.

Lâm khẽ thổi cho Hạ:

Sao rồi đỡ hơn chưa?

Hạ chớp mắt:

Chưa! Vẫn còn!

Lâm lại thổi tiếp, mãi sau:

Rồi! Được rồi!

Trong lúc còn chưa kịp mở mắt, Lâm trong giây phút đã hôn nhẹ một cái vào má Hạ:

Anh!

Hạ choàng mắt nhìn Lâm:

Anh làm gì vậy?

Sao nào!

Lâm cố tình chêu Hạ, đẩy nhẹ Lâm ra đưa mắt nhìn xung quanh:

Oa! Đẹp quá! Đẹp quá!

Hạ nhảy lên vì sung sướng, trước mắt Hạ là một bờ biển dài, rất lớn, những cơn sóng cứ dạt dào không ngừng, khê bỏ đôi guốc ra. Hạ từ từ thả đôi chân trần xuống làn cát mát, những cơn sóng dạt dào xô tới chân Hạ, một cảm giác lạ, rất tuyệt mà Hạ chưa từng biết đến. Nhìn Hạ vui đùa với những cơn sóng, Lâm trong phút chốc nhớ lại:

Anh! Anh có biết người ta ví con gái là gì không?

Là gì?

Là sóng, trong bài thơ sóng của nhà thơ Xuân quỳnh đã ví người con người con gái như sóng, còn người yêu thì là bến bờ, sóng lúc nào cũng xô tới, xô lui vì không bao giờ muốn xa người mình yêu mà cả đời người con gái mới dạt dào như vậy.

Ừm! Ra vậy?

Khê choàng tay lên cổ Lâm, cười một nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp:

Anh! Em cũng sẽ giống như sóng, cả đời dạt dào sẽ không bao giờ rời xa anh! Không bao giờ rời xa anh!

Lâm trong khốc mắt cay cay, một giọt nước mắt khê rơi xuống:

Băng Di! Em nói là em không bao giờ rời xa anh mà, sao em lại.

Cố kìm nén cảm xúc, gạt đi giọt nước mắt, lúc đó chợt Hạ cất giọng nói gọi Lâm làm Lâm quay trở lại hiện tại:

Anh! Anh làm gì vậy? Lại đây đi!

Hạ gọi Lâm lại, cố lau đi giọt nước mắt, chạy lại chỗ Hạ. Nhìn Hạ vui đùa nghịch nước, thật là đáng yêu, so về tuổi thì Lâm hơn Hạ đến bảy tuổi lận, nó không lớn nhưng cũng đủ để cho họ có một cái nhìn khác về cuộc sống, trong khi Hạ vui vẻ hồn nhiên thì Lâm lại có chút trưởng thành, chín chắn hơn, nhưng đâu đó ẩn chứa một nỗi buồn, một vết thương lòng mà anh cố giấu không để ai biết. Hạ buộc túm cái váy lên, đưa đôi bàn chân trần trên nền cát ẩm chờ những cơn sóng nhỏ dạt vào, một cảm giác khá tuyệt, khê nhảy lên sung sướng, nụ cười rạng rỡ trên môi, mái tóc bay bay trông rất nhẹ nhàng, đi phía sau Hạ mà Lâm cũng không thể giấu được niềm vui, những nụ cười cứ tím tím trên môi:

Này! Cẩn thận chút không ngã!

Hứ! Anh làm em như con nít vậy?

Hạ quay người lại nhìn Lâm, ánh mắt này không phải là ánh mắt triu mến hay yêu thương gì, Hạ có chút đánh đá, khê xoa đầu Hạ:

Thì em lại chẳng con nít thì gì!

Lâm không ngừng chêu chọc Hạ, Xoay người lại, nhảy theo những cơn sóng:

Mà sao anh lại đưa em tới đây?

Hạ hỏi chút tò mò:

Ừm! Đây là một nơi gắn với nhiều kỉ niệm của anh!

Kỷ niệm! Kỷ niệm gì?

Ừm! Mọi thứ!

Có chẳng có cả kỉ niệm tình yêu đâu?

Hạ nói vu vơ không ngờ vô tình lại nói trúng nỗi niềm của Lâm, nhưng Lâm từ trước tới giờ luôn không muốn chia sẻ cho người khác biết nhất là chuyện này, anh khẽ cười, cũng nhẹ vào đầu Hạ:

Tò mò!

Hạ lấy tay che chán lại:

Hứ! Tò mò gì chứ? Ai thèm quan tâm đến chuyện của anh!

Vậy sao em còn hỏi?

Ừm! Tiện thì hỏi thế thôi!

Hạ vội quay mặt đi nhảy theo những con sóng, nước mạnh quá nó làm Hạ mất thăng bằng:

Á!

Hạ kêu lên một tiếng, suýt nữa ngã xuống, may mà Lâm nhanh tay kéo lại, trong phút chốc Hạ ôm chặt Lâm, nép vào ngực Lâm đột nhiên Hạ bỗng thấy một sự ấm áp dần truyền sang mình, những tiếng đập thành thạch trong lồng ngực Lâm khiến Hạ trong giây phút nào đó đã thổn thức, trấn tĩnh lại vội đẩy Lâm ra, nét mặt ngại ngùng, đôi má khẽ ửng hồng, những cọng tóc buông thả xuống phần nào tô lên khuôn mặt tròn trịa có chút đáng yêu này:

Em! Không sao chứ?

Lâm lo lắng hỏi han, nhưng cử chỉ này của Lâm càng khiến Hạ thấy bối rối, khẽ giật tay Lâm ra, xoay người ra:

Em! Em không sao chỉ có chút bất ngờ thôi!

Thấy Hạ xoay người đi, trong phút chốc Lâm thấy trong lòng có chút bất an, cảm giác như là nếu không giữ lại thì sẽ mãi mãi mất đi, kéo mạnh tay Hạ lại về phía mình, Hạ bị kéo bất ngờ nên đã lại một lần nữa lao vào lòng Lâm, cổ giật ra:

Anh! Anh sao vậy? Buông ra đi!

Lâm vẫn ôm chặt Hạ không buông:

Đứng yên đi! Một chút thôi!

Không!

Hạ giật mạnh ra, ánh mắt Hạ nhìn thẳng vào Lâm, có chút lạ, Lâm cũng nhìn lại, cúi đầu không nhìn, có chút thẹn thùng. Lâm khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên má Hạ, đôi má có chút ửng hồng nhẹ:

Anh! Anh làm gì vậy?

Lâm không nói gì chỉ cười, Hạ cổ giật ra:

Buông ra đi!

Lâm kéo sát eo Hạ lại gần:

Anh! Anh muốn làm gì?

Em! Em nói xem!

Lâm cười có chút ranh ma, khẽ cúi đầu xuống định hôn vào môi Hạ:

Á! Em làm cái gì vậy?

Hạ đã giẫm mạnh vào chân anh:

Đáng đời!

Em! Em được lắm!

Hạ cười rúc rích:

Anh nên nhớ rằng, em sẽ không để anh hôn đâu!

Chạy ra Lâm, bỏ lại đó là một ánh mắt đầy ngụ ý cùng với Lâm vẫn cứ đứng ngẩn người ra, trên môi vẫn còn sót lại một nụ cười:

Được! Em cứ chờ đó!

26. Chương 17: Đừng Quên Thỏa Thuận!

Sáng hôm sau, ánh mặt trời nắng chói đã rực sáng từ bao giờ, Hạ vẫn nằm trên giường ngủ say sưa, có lẽ do không quen uống rượu nên tối qua chỉ uống nhấp một chút rượu cũng khiến Hạ say sấn. Từ từ dụi đôi mắt còn ngái ngủ, mở mắt nhìn ra bên ngoài, một ánh nắng chói đập vào mắt khiến đôi mắt chưa kịp thích nghi vội lấy tay che lại, khẽ xoa xoa mắt cho tỉnh ngủ. Khi quay sang người đầu tiên đập vào mắt cô là Lâm, Lâm vẫn ngồi trên thành giường, mắt nhìn cô, im lặng không nói:

Sao anh dậy sớm vậy? Bây giờ là mấy giờ rồi?

Khẽ đỡ Hạ ngồi dậy dựa lưng vào gối:

Ui ra đầu em đau quá!

Em ý! Đã không biết uống rượu mà còn uống nhiều như vậy, xem kìa say sấn như vậy mà được à? Ngồi một chút sẽ đỡ thôi!

Hạ mang máng nhớ lại chuyện hôm qua, lúc ở bờ biển về họ còn đi ăn khuya ở một quán nhỏ ven đường, mặc dù quán nhỏ nhưng thức ăn thì tuyệt quá, thế nên Hạ đã không kìm lòng được mà uống hết mấy ly rượu đặc sản ở đây, kết quả đã say mềm ra, Lâm cũng vậy cũng say nhưng vẫn đưa được Hạ về.

Với tay lấy một cốc nước đưa cho Hạ:

Em uống đi!

Nhấp một ngụm nước:

Sao rồi đỡ hơn chưa?

Ừm!

Em mau thay đồ rồi xuống ăn sáng đi, cả tối qua em không ăn gì chắc bây giờ đói lắm phải không?

Lâm giục Hạ thay đồ:

Vâng!

Hạ bước chân xuống giường, do chưa tỉnh ngủ, hay do vẫn còn say lên chân cô lảo đảo, suýt ngã nếu không Lâm đỡ:

Ấy! Cẩn thận chút đi!

Không sao đâu!

Hạ vẫn lảo đảo đứng không vững, Lâm đành đặt cô xuống giường:

Ngồi chút đi!

Đầu em đau quá, chân tay rụng rời, như chẳng còn sức sống nữa, cũng tại anh cho em uống thứ rượu đó!

Ý! Là do em tự uống chứ anh đâu có ép!

Thôi không nói nữa, hay để anh kêu người ta mang đồ ăn tới phòng mình nha!

Hạ không nói gì, sau khi Lâm gọi người mang đồ ăn lên, anh quay sang Hạ:

Em sao rồi đứng lên được chưa?

Ừm!

Thôi kiểu này chắc không được rồi, em ngồi yên ở đây đi, để anh giúp em thay đồ nha!

Không!

Hạ nắm chặt áo, vẻ mặt ấp úng, đôi má ửng hồng, thấy vậy Lâm thừa nước chèo chọc:

Em sao vậy? Sao lại ngại ngùng như vậy chứ? Chúng ta chẳng phải vợ chồng sao, hơn nữa tối hôm qua...

Tối hôm qua sao? (Hạ hỏi)

Thì chính anh là người thay đồ cho em chứ còn ai vào đây nữa.

Hạ cúi xuống nhìn, quả đúng vậy, bộ váy sang trọng tối qua đã được thay bằng một bộ quần áo ngủ.

Anh! (Khuôn mặt ngượng ngùng, đỏ chín cả mặt), sao anh dám làm vậy?

Hạ nắm chặt tay đâm vào ngực anh, Lâm không nhịn được cười, anh vội đề cô xuống giường:

Anh muốn làm gì? Buông em ra!

Lâm chống tay lên:

Em có biết khuôn mặt này khiến anh rất khó chịu không?

Khó chịu sao lại vậy (Hạ cong môi rất quyến rũ)

Thì anh không thể nào kìm nén được!

Anh ta vừa nói, đôi tay vừa mân mê khắp cơ thể Hạ:

Em có biết không! Anh có một tật xấu!

Tật xấu gì?

Tật xấu đó là, anh không thể cưỡng được sức hấp dẫn của các cô gái, em càng làm vậy càng kích thích thể nên em phải tự chịu thôi!

Khẽ cúi đầu xuống hôn nhẹ vào môi Hạ, Hạ vội đẩy anh ta ra:

Buông ra! Anh đừng vậy?

Sao lại không?

Em.. em..không là không! (Hạ nói cứng)

Lâm như không thể khống chế khát dục của mình, đôi tay nhanh chóng luồn vào bên trong lớp áo, sờ nắn bầu ngực tròn trịa, căng đầy. Hạ vẫn cứ giãy giụa:

Không anh đừng làm vậy?

Sao lại không chứ? Chẳng phải anh là chồng em sao, em là vợ anh, chúng ta là vợ chồng thì sao lại.

Anh ta vừa nói đôi tay vừa đưa đôi tay luồn sâu vào phía dưới kích thích vùng bí mật của Hạ.

Đừng làm vậy!

Lâm đưa mắt nhìn Hạ bằng một ánh mắt nhẹ nhàng, đưa tình:

Ngoan! Hãy để tôi hôn em.

Không! (Giọng điệu dứt khoát)

Đừng quên thỏa thuận của chúng ta, tôi sẽ không để anh hôn tôi đâu!.

27. Chương 18: Chuyển Đi Vui Vẻ Cùng Những Kỉ Niệm Đáng Nhớ!

Trên xe:

Oa tuyệt quá! Khung cảnh tuyệt thật!

Em thích không?

Lâm vừa cầm tay lái vừa nhìn Hạ, Hạ không nhìn anh ánh mắt cô bị thu hút bởi những hàng cây dày bên đường, hai bên đường toàn là những cây cối to lớn, xanh một màu chủ đạo, đây là vùng ngoại ô nên không khí rất trong lành, giống như vùng nông thôn của Việt Nam vậy. Hạ nhìn xa xa có những trang trại khá lớn, thấp thoáng là bóng những người nông dân đang làm việc chăm chỉ. Vừa quan sát Hạ vừa nghe Lâm kể câu chuyện ở đây, thật không ngờ anh ta kể chuyện cũng hay đấy chứ, khá thu hút, đi từ lịch sử đến sự phát triển, rất chi tiết không bỏ qua một tiểu tiết nào, nghe Lâm kể mà Hạ vô cùng ngạc nhiên mà thốt lên:

Vậy sao? Mà sao anh biết rõ về nơi này đến vậy?(Hạ tò mò)

Ừm thì... đây là nơi anh đã sinh ra mà!

Sinh ra?

Ồ! Mà quên chưa kể cho em nghe, hồi đó bố hay đi công tác bên này, mẹ hồi ấy mang bầu anh nhưng vẫn không quản ngại đường xa thăm bố. Điều mà không thể tin được là bà sinh anh ra khi anh chưa tròn tám tháng. Hồi đó ai cũng đều lo lắng không biết liệu có nuôi anh hay không, nhất khi hồi đó anh khá bé, mẹ lại tự nhiên mất sữa nên... nhưng cũng may mà thượng đế phù hộ mà anh không bị đau ốm gì mà ngược lại rất khỏe mạnh. Mẹ con anh đã ở nơi này đến khi anh tròn hai tuổi mới về nước.

Ồ ra vậy!

Ừm! Có thể nói là anh có sống tốt, khỏe mạnh là nhờ bầu không khí này, nhờ nguồn nước này mà lớn lên. Sau này em không biết chữ năm nào anh cũng đến đây ít nhất hai lần một năm, nơi này giống như quê hương thứ hai vậy?

Đang chăm chú lắng nghe Lâm kể, đột nhiên Hạ reo lên:

Oa! Đẹp quá! Anh nhìn kìa!

Cái gì?(Lâm đưa mắt nhìn theo hướng Hạ chỉ)

Đó có phải là một nông trường không?

Ừm! Đúng đó(Lâm khẽ gật gù)

Em! Em muốn vào đấy xem chút được không?

Sao lại không!

Lâm đánh xe vào trong, đi sâu vào trong đó là một đường hẹp, dừng ở cổng, dắt tay Hạ đi vào vì đường khá hẹp:

Cẩn thận đó!

Em biết rồi!

Sau khi nói chuyện với chủ nông trường, họ được phép vào. Hạ đi đằng trước đưa mắt nhìn xung quanh, mọi thứ đều như đang thu hút Hạ, thích thú là cảm giác của Hạ bày tỏ ra lúc này, đôi mắt đen hay hấy, nụ cười tươi tắn trong trẻo luôn làm cho Lâm ấm lòng, cười đùa theo không ngừng. Khoác vai Hạ:

Sao rồi! Em có thích không?

Ừm! Tuyệt lắm mọi thứ đều rất đẹp, anh xem kìa ở trong đó là những chuồng nuôi đúng không?

Ủm! Có rất nhiều những con vật, những con thú hoang dã nữa, hơn nữa chúng ăn rất khỏe, em có biết là món ăn mà chúng luôn yêu thích là gì không?

Hạ ngơ ngác không biết câu trả lời:

Là gì?

Khẽ dừng lại, xoay người lại nhìn Hạ, rồi nở một nụ cười mê hoặc:

La thịt vịt! Nhưng vịt xấu như em thì nó sẽ không thích đâu?

Anh! (Hạ giận đến đỏ cả mặt)

Cố kìm lại cảm xúc:

Ủm cũng phải ha, vịt xấu thì bị chê như vậy nếu không may em bị lạc trong đó thì chúng cũng sẽ không bị chúng ăn thịt phải không?

Ủm! Trông em vậy mà thông minh ha!

Lâm khẽ cũng nhẹ vào đầu Hạ:

Nhưng! Biết đâu được, nếu khi chúng đói thì chúng sẽ không buông tha đâu (Lâm chọc hạ)

Anh! Em không thèm nói chuyện với anh nữa.

Hạ giận dữ xoay người đi, Lâm kéo lại ôm người Hạ cười:

Anh chỉ đùa thôi mà! Đừng nói em tưởng thật nha!

Ai thèm tin anh chứ?

Giận rồi sao? Em giận à!

Hạ cố không cười chêu chọc Lâm:

Thôi mà! Anh đùa thôi!

Lâm nét mặt hối lỗi khiến Hạ không nhịn được cười:

Anh đúng là ngốc! Ai thèm giận anh chứ!

Em! Được lắm! Đứng lại đó!

Không! Anh đuổi theo em đi!

Được! Để xem anh mà bắt được em thì anh sẽ làm gì?

Họ đuổi bắt nhau thật vui. Lâm chưa bao giờ vui vẻ cười đùa như vậy kể từ khi người đó bỏ đi.

Trong vườn quả, có rất nhiều thứ quả, đủ loại màu sắc. Khoác vai Hạ vừa đi vừa nhâm nhi thứ quả vừa mới hái, vừa nói vừa cười thực sự những câu nói đùa của Lâm khiến Hạ không nhịn được cười.

Thôi đi! Anh chỉ giỏi nói đùa không à?

Đùa đâu mà đùa, ở vùng này thực sự có một lời nguyền, hơn nữa nó còn rất man rợn nữa, em có muốn nghe không?

Ủm! (Hạ có chút lo sợ)

Em sợ sao? Vậy thì thôi!

Hứ! Ai sợ chứ anh kể đi!

Lâm cười Hạ vì cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng anh vẫn kể cho Hạ nghe, thoát nghe Hạ vẫn thấy bình thường nhưng khi nghe kể đến đoạn người con gái vì không chung tình hai lòng đã phải chịu hình phạt ghê rợn, cô phải chịu sự rầy vò đau đớn về thể xác khi mỗi phân thịt bị sẻ ra cho muôn ngàn muôn thú ăn thịt (Chỉ là mình tự nghĩ ra thôi hi hi!). Hạ có chút rùng mình, khuôn mặt trở lên xám xịt lại, bám chặt cánh tay Lâm:

Này! Anh nói thật chứ?

Ừm!

Không đùa phải không?

Không!

Ghê rợn thật, tại sao người ta lại có thể ác như vậy chứ?

Vậy nên, em đừng có nghĩ là sẽ sống như vậy, biết không?

Ồ! Mà sao em lại phải sợ chứ em đâu có như vậy đâu(Hạ nói cứng)

Ừm! Đúng rồi đó!

Lâm quay mặt nhìn đi hướng khác, miệng khê nhoẻn miệng cười vì đó chỉ là một chuyện anh bịa ra để chọc Hạ vậy mà Hạ lại tin như vậy, nó khiến Lâm không nhịn được cười:

Anh cười cái gì vậy?

Không! Không có gì! Mà đi thôi, sắp trưa rồi, chúng ta còn phải đến nhà cha petter nữa.

Ồ!

Lâm kéo tay Hạ rời đi. Trên xe Lâm không ngừng kể chuyện cho Hạ nghe, Hạ gật gù nhìn khung cảnh, tai lắng nghe câu chuyện mà Lâm kể.

28. Chương 19: Em Chỉ Là Nhóc Con Thôi

Kít... chiếc xe dừng lại ở một cổng trang trại khá lớn, nó gây ấn tượng với Hạ từ chiếc cổng bằng cành cây dây này rất ấn tượng, độc đáo nữa. Tường rào xung quanh đều là cây xanh được cắt tỉa rất gọn gàng phẳng lì như xây bằng gạch vậy.

Tuyệt quá!(Hạ reo mừng, khuôn mặt tươi tắn, trong sáng với nụ cười hiền hậu, trên má là hai núm đồng tiền hõm sâu vào)

Em thích nó đến vậy sao?

Ừm!(Hạ khê cắn môi trông thật đáng yêu)

Đi nào! Bên trong còn trong còn rất nhiều thứ để em phải kinh ngạc(Lâm khê nháy mắt, kéo tay Hạ đi qua cái cổng)

Trước mặt Hạ đó là một lâu đài rất lớn, đặc biệt hơn cả đó là hoàn toàn bằng lá cây, hoa cỏ. Cánh cửa bằng dây cây xanh, rèm bên trong là những hàng dây cây thẳng dài từ trên xuống, chúng còn cả hoa nữa, khê sờ tay vào từng bông hoa trắng nhỏ li ti, hít nhẹ một hơi, mùi hương thơm nhẹ nhàng vào hai cánh mũi, tuyệt quá chưa bao giờ Hạ cảm nhận được mùi thơm như thế này. Đang mải ngắm, say đắm với những bông hoa đó:

Hạ! Lại đây!(Lâm gọi Hạ)

Hạ nhẹ nhàng quay sang:

Lên đi!

Hạ tiến lại gần, nét mặt chần chừ:

Sao vậy? Em sợ sao?

Sợ! Sợ gì chứ!

Vậy thì lên đi!

Lên thì lên ai sợ chứ!

Được rồi ngồi cho vững nha! Anh đẩy đây!

Này! Nó có chắc chắn không đây.. em... không muốn không muốn bị ngã đâu!

Chứ không phải là sợ chứ?

Không! Đẩy đi!

Ngồi vững nhé!

Được!

Tay Hạ nắm chắc sợi dây, khuôn mặt rất nhiều cảm xúc, hồi hộp xen lẫn với chút sợ hãi.

Thấy sao!

Khẽ dùng một lực nhẹ chiếc xích đu bay bổng nhẹ nhàng từ mặt đất lên trên không trung, một làn gió nhẹ thổi khiến tóc Hạ, mái tóc mây mỏng buộc lỏng bay bay, dần mở đôi mắt, không còn sợ, không còn lo lắng, một cảm giác chỉ có thể diễn tả bằng một từ tuyệt:

Em thấy sao? Thích không?

Tuyệt quá! Lên đi nữa anh!

Được ngồi cho chắc nha!

Ừm!

Dùng một lực mạnh hơn hơn, chiếc xích đu bay lên rồi hạ xuống, nhẹ nhàng, bay bổng, nâng nâng, Hạ rất hứng thú với trò chơi này, từ nhỏ cô luôn hậu đậu lên bố mẹ không cho chơi những trò nguy hiểm như vậy. nhiều lần thấy bạn bè chơi mà Hạ cảm thấy ghen tị, điều Hạ không ngờ tới nhất đó là Lâm, tại sao anh biết Hạ thích chơi trò này, những câu hỏi này luôn lẩn trong đầu Hạ, không muốn suy nghĩ gì thêm, chỉ biết tươi cười, nụ cười tươi nhẹ nhàng khiến cả không gian bừng sáng. Đang vui vẻ chợt chiếc xích đu khẽ kêu kèn kẹt vài cái, sau đó phụt một cái:

Á! (Tiếng Hạ hét lên).

Ngã xõa xoài ra đất, mái tóc xõa ra che hết khuôn mặt. Quá hoảng sợ, Lâm ôm đỡ Hạ dậy:

Em sao rồi? Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!

Lâm hét lớn, đôi bàn tay vẫn lay người Hạ, nhưng Hạ vẫn im lặng không trả lời:

Em nói gì đi!

Vẫn không có tiếng trả lời, quá rối trí, Anh định bồng cô vào nhà thì Hạ đột nhiên mở choàng mắt:

Em tỉnh rồi! Em có sao không? Em nói gì đi(Lâm liên tiếp hỏi)

Anh... Anh là ai vậy?

Sao cơ?

Lâm hốt hoảng cô ấy bị sao vậy sao lại hỏi vậy, chẳng lẽ:

Em không nhớ anh sao? Em bị mất trí sao? Không thể nào em chỉ bị ngã nhẹ thôi mà sao lại, không được anh phải đưa em đi viện ngay, cố gắng lên.

Một lần nữa Lâm lại định bồng cô đi, Lâm rất lo lắng, khuôn mặt vô cùng căng thẳng, những giọt mồ hôi lăn dài trên trán, nhìn thấy Lâm như vậy Hạ không nhịn được cười đành cười lớn:

Anh ngốc thật hay giả vờ vậy?

Em..

Em chỉ đùa thôi, chứ làm gì mới té ngã chút xíu mà đã mất trí nhớ là sao? Anh đúng là ngốc!

Hạ khẽ lấy tay đập vào mặt Lâm, bàn tay nhỏ bé vỗ vào mặt Lâm, anh chợt nhận ra rằng cô bé này không phải hiền, cô dám chọc anh một phen hú hồn.

Khẽ nhìn Hạ bằng một ánh mắt nghiêm nghị, Hạ ngồi dậy khỏi vòng tay Lâm:

Anh sao vậy? em chỉ muốn chọc anh chút cho vui thôi mà! Đừng nói là anh giận nha!

Giận!

Lâm cười nhẹ, khuôn mặt anh trở nên rạng rỡ tuần tú hơn bao giờ hết, nét mặt có chút tinh nghịch đưa mắt nhìn Hạ:

Sao hả! Anh giận thật rồi sao?(Hạ nhìn thẳng vào mắt Lâm)

Thái độ của Hạ là sao, có chút áy náy vì đã trêu Lâm hay là.. đang mải suy nghĩ, chợt Lâm nhanh như gió đã đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Hạ, Hạ vội đẩy ra:

Anh làm gì vậy?

Hạ vội đưa tay lên che môi lại, nhìn khuôn mặt có chút ngượng nùng, đôi má ửng hồng nhẹ, nét mặt này của Hạ đã làm cho Lâm hết lần này đến lần khác xao xuyến. Ngay người mất một hai phút, Lâm khẽ véo mũi Hạ:

Đây là hình phạt anh dành cho em vì em dám lừa anh, nhóc con!

Nhóc con! Anh gọi ai là nhóc con hả!

Ừm tính ra thì anh hơn em đến bảy tuổi lận, nó không nhiều nhưng cũng đủ để cho anh biết nhiều hơn em.

Hứ! Lại ra vẻ, anh thì biết gì hơn em chứ?

Hạ nắm tay vào người Lâm, rồi định đứng dậy, nhưng cái chân lúc này bị gập lên khá cứng khó khăn lắm Hạ mới đứng dậy được nhưng cứ lao đao suýt ngã may mà có Lâm đỡ:

Thì chí ít anh cũng hơn em là biết tự chăm sóc bản thân!

Khẽ vòng tay qua eo Hạ ôm cô rồi đi.

Sau khi giới thiệu Hạ với ông petter, chủ của nông trại này, cũng là cha đỡ đầu của Lâm, họ nói chuyện rất hợp nhau chóng trở nên thân thiết như người một người. Họ dùng bữa tại một bàn nhỏ ở ngay trong khu vườn hoa, xung quanh rất nhiều hoa, chỉ cần với tay nhẹ một cái là có thể chạm tới từng cánh hoa mỏng, mùi thơm nhẹ nhàng, lan tỏa khắp mọi nơi là không khí của nơi này. Thức ăn đều là những món ăn, sản vật được thu hoạch từ chính vườn của cha petter, thế nên nó đều rất tươi ngon, giòn ngọt. Chưa bao giờ được thử thưởng thức các món ăn như vậy nên Hạ cảm thấy rất ngon miệng, cô ăn rất nhiều. Sau khi ăn trưa xong, họ tạm biệt cha petter lên phòng.

Trong phòng:

Cha petter rất tuyệt phải không?

Ừm! Ông ấy rất tuyệt, là người mà anh luôn ngưỡng mộ!

Lâm vẫn còn nhăm nháp thứ hạt đặc trưng của nơi này, anh luôn nói nếu người đã tới đây mà không ăn thứ hạt đó thì xem như chưa từng tới, mà có tới, hay ăn thứ hạt ở những cửa hàng khác mà không ăn hạt này do cha petter làm thì quả là đáng tiếc vậy đó.

Hạ leo lên giường với tay giở trang sách trong cuốn truyện ra đọc. Lâm cũng ngồi đó cạnh ngay Hạ, ngồ nói chuyện tào lao chút xíu. Hạ không để ý tới anh, mắt vẫn chăm chú nhìn cuốn sách, mặc dù tai vẫn nghe Lâm nói nhưng cũng chỉ gật gù cho xong. Nhưng Hạ chỉ chăm chú được một lúc là lại ngáp ngấn ngáp dài. Lâm không nhịn được cười, khẽ đẩy đầu cô:

Này buồn ngủ thì ngủ đi, ngáp hoài à, mất lịch sự(Anh chọc Hạ)

Không! Em đâu có buồn ngủ đâu(Hạ vẫn nói cứng)

Còn nói không à, xem em kìa ngáp sắp chảy nước miếng ra rồi kìa(Lâm cười)

Đâu có! Anh nói quá không à(Hạ chưa kịp nói xong thì đã ngáp liền ngay sau đó)

Thôi ngủ chút đi!

Lâm giằng lấy cuốn sách, gấp lại vòng qua người Hạ đặt lên bàn:

Ngủ chút đi!

Ừm!

Hạ khẽ nằm xuống, từ từ nhắm lấy đôi mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhìn Hạ ngủ say, hơi thở đều đều chỉ trong vào phút, Lâm không khỏi cười, lắc đầu, suy nghĩ trong đầu anh lúc này Hạ vốn dĩ vẫn chỉ là một cô bé, ngây thơ, trong sáng, nhưng Lâm thích cái trong sáng này của Hạ nó hoàn toàn khác so với những cô gái mà anh từng gặp. Khẽ lấy cái chăn choàng lên người Hạ, Lâm cũng nằm sát bên cạnh cô, cánh tay khẽ vòng qua người, ôm nhẹ lấy Hạ, đôi mắt chăm chú nhìn Hạ, đôi tai lắng nghe từng hơi thở đều đều vào mặt. Không biết cảm xúc này chỉ là nhất thời hay là sự rung động chân thật từ trái tim. Anh khẽ xích lại gần Hạ hơn, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô, đôi môi mỏng căng mọng đỏ tự nhiên không chút son phấn. Đôi bàn tay khẽ luồn vào sâu bên trong lớp áo, nơi mà trái tim kia đang đập đều đều, đôi bàn tay tinh nghịch không còn nghe theo sự điều khiển của lí trí đã không ngừng sợ soạt, nắn bóp nhẹ bộ ngực mềm, căng đầy. Hơn ai hết Lâm không thể kìm ném cảm xúc của bản thân, anh muốn cô, niềm ham muốn rất nổi tự nhiên của một người đàn ông, nhưng tất cả đã phải kìm lại khi anh nhìn vào gương mặt thánh thiện, nhẹ nhàng trong sáng đang ngủ say kia. Khẽ thu tay lại, ôm nhẹ cô, và rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

29. Chương 20: Cảm Nhận Khác Về Anh!

Dậy đi! Con heo lười!(Tiếng Lâm gọi)

Sao vậy mẹ! Cho con ngủ thêm chút xíu đi!

Trong phút chốc Hạ bỗng quên mất là cô đã không còn ở nhà nữa. Khẽ kéo lấy cái chăn trùm lên, lũng lịu y như làm với mẹ. Lâm khẽ ngồi xuống thành giường, kéo nhẹ cái chăn, miệng cười tủm tỉm:

Không đâu mẹ! Cho con ngủ thêm đi(Hạ vẫn tưởng là mẹ)

Lâm ghé sát tai Hạ thì thầm:

Cô con gái ngốc ạ! Con nhìn xem con đang ở đâu đi?

Ở đâu chứ? Mẹ đừng làm phiền con nữa mà!(Cố kéo lấy cái chăn)

Lâm lại kéo cái chăn ra, Hạ ôm đầu, không để cho thứ âm thanh đó truyền vào tai mình. Lâm nói lớn nhưng không thể nào đánh thức cô. Khẽ cười một nụ cười ranh ma, anh khẽ nằm xuống cạnh Hạ, luồn sâu tay vào bên trong chăn, cù náy cô, bị buồn cười nên Hạ không thể ngủ được, Vội xoay người ra, đối diện với Lâm, thế là Lâm được nước hôn nên môi cô một nụ hôn dài, mở tròn mắt ra, hai mắt, hai người nhìn chằm chằm nhau, Hạ vội đẩy Lâm ra, choàng tỉnh dậy:

Anh.. anh làm gì vậy?(Hạ lúng túng, đôi má chột ửng hồng rất đáng yêu)

Lâm không nói gì chỉ lẩn ra giường cười khì, thấy Lâm như Hạ bực lắm:

Anh.. anh chết đi!

Hạ không ngừng lấy cái gối đập vào người Lâm, không phản ứng mạnh mẽ chỉ khẽ lấy tay che mặt lại, Hạ vẫn không buông tha anh:

Anh... ai cho anh dám vậy?

Vừa quất vừa đập gối vào mặt Lâm, vội chụp lấy cái gối, đẩy cô nằm xuống giường, hai tay chống lên:

Anh... ai cho anh làm vậy?(Hạ cong đôi môi lên có chút đanh đá)

Lâm không nói gì chỉ khẽ cười:

Anh cười cái gì?(Hạ muốn đẩy Lâm ra, nhưng bị Lâm đè chặt)

Buông ra!(Hạ hét lên)

Không!

Anh!

Lâm khẽ luồn tay vào bên trong áo Hạ, cười nụ cười ranh ma, khẽ cúi đầu xuống hôn nhẹ vào má Hạ:

Không! Anh!... anh không được làm vậy?

Hạ miệng lắp bắp, hành tung lúng túng, Lâm cười, đứng dậy:

Dậy đi, anh đưa em ra chỗ này:

Ừm!

Trong vườn nho cách đây không xa:

Lại đây nhanh nào!

Ừm có thể không vào được không?(Hạ khẽ cắn môi, khuôn mặt có chút lo lắng)

Sao vậy?(Lâm đứng trước cửa)

Không, em không..

Kéo vội tay Hạ vào:

Đi nào nhanh lên!

Hạ cứ lững thững bám đuôi Lâm, Lâm đưa Hạ đi tham quan cảnh vườn nho, những trái nho căng mọng chín đỏ, rất thu hút:

Thấy sao?

Ừm! Cũng không tồi!

Không tồi sao? Phải nói là tuyệt mới đúng!

Ừm!

Lâm khẽ vẫy tay lên với một chùm nho, lau qua đưa cho Hạ:

Anh! Ai cho anh hái vậy?

Sao lại vậy? Thích thì hái thôi!

Hứ! Bộ cứ cái gì anh thích anh đều làm vậy được sao, đúng là...

Đúng là gì?

Không!

Lâm cười, dường như anh hiểu ý Hạ.

Lâm đưa Hạ đi xem nhà máy sản xuất rượu của cha petter. Đây là lần đầu tiên Hạ được nhìn thấy một dây chuyền sản xuất rượu, những trái nho được những người nông dân, thu hoạch lựa chọn kĩ lưỡng mới cho vào dây chuyền, sau đó khi trải qua rất nhiều công đoạn, những hũ rượu được đem đi ủ trong một nhà kho khá lớn. Đi vào bên trong kho, Hạ không thể ngừng sự thích thú, cũng như tò mò. Lâm kéo tay Hạ đi xem mọi chỗ. Lâm cũng cho Hạ nhấp thử một chút rượu, thứ rượu được chảy ra từ những cái hũ, uống khác hẳn so

với những chai thông thường. Nó khá nhẹ, rất ngon, không có mùi rượu nhiều, nó thơm thơm mùi nho tươi. Nhưng Lâm không muốn Hạ bị say, anh chỉ cho Hạ thử một chút cho biết mùi. Sau khi đi tham quan nhà kho, trời lúc này cũng đã khá chiều. Lâm kéo tay Hạ lên trên tầng lầu, một tầng lầu khá cao, rộng lớn. Hạ vừa chạy vừa hét bởi vì cảnh vật quá đẹp:

Tuyệt không?

Lâm đứng ngay bên cạnh, nở nụ cười tươi khi thấy Hạ vui vẻ như vậy.

Khẽ xoay người lại nhìn Lâm:

Đây là đâu vậy? Nó đẹp lắm! Có thể nhìn thấy hết mọi thứ à, anh nhìn xem, cảnh phía dưới nó nhỏ xíu không à, hay thật.

Hạ vừa nói, ánh mắt hay háy, nụ cười tươi để lộ hai núm đồng tiền, trông Hạ rất đáng yêu:

Vậy sao!

Ừm!

Lâm khẽ ôm lấy Hạ, định hôn cô, nhưng Hạ đã né được:

Anh! không được làm vậy?

Sao lại không?

Lâm khẽ cúi đầu hôn nhẹ lên môi Hạ, Hạ giật ra, xoay người, chỉ về phía xa, khẽ hít một hơi sâu:

Tuyệt thật!

Lâm đã choàng tay ôm Hạ từ phía sau:

Anh làm gì vậy?

Hạ giãy lên, xoay người lại:

Buông ra mau!

Chụt! Khẽ hôn nhẹ vào má Hạ một cái. Hạ dấm nhẹ vào người Lâm:

Anh! Ai cho anh làm vậy?

Hạ giãy ra, nhưng Lâm lại ôm chặt Hạ đè ra phía thành hành lang:

Anh làm cái gì vậy? Buông ra mau(Hạ hét lớn).

Được nếu như em cho anh hôn em!

Không! Không bao giờ!

Vẫn còn nói cứng à?

Buông em ra!

Không trừ khi em nói có!

Không! Hạ vẫn nói cứng, Lâm cũng chỉ muốn chọc cô:

Em ý ngang ngạnh, cứng đầu.

Trời lúc này đã tối. Trên sân thượng Lâm ngồi cạnh Hạ, Hạ khẽ dựa đầu vào Lâm, Lâm nhấp nhấp một chút rượu:

Anh nói đi! Anh là một gã đàn ông xấu phải không?

Sao em lại hỏi vậy?

Hạ không nói cười tùm, thái độ này khiến Lâm cũng không nhịn được cười:

Đúng! Anh là một gã đàn ông xấu!

Ừm!(Hạ cười).

Lâm quay sang nhìn Hạ:

Anh nhìn gì vậy?

Nhìn em!

Sao lại vậy?

Khẽ hôn nhẹ vào má Hạ:

Anh! Thôi đi!

Khẽ nhấp một chút rượu, Lâm thở dài:

Em rất giống cô ấy!

Cô ấy?

Băng di! (Khẽ nói nhỏ gì đó)

Lâm chảy nước mắt, trong giây phút Hạ ngậy người ra, đây là lần đầu tiên thấy anh ấy như vậy?

Băng di là chị của doanh băng, anh với băng di yêu nhau sâu đậm, hai người từng hẹn ước sắt son nhưng bố của Băng di, ông ta không phải là bố đẻ cô, ông ta đã làm chuyện táng tận lương tâm, cưỡng hiếp con gái vợ. Băng di khi bị chính bố dượng trà đạp đã cảm thấy vô cùng xấu hổ đã tự sát. Lâm đã khóc lóc như chết đi, khi ôm Băng di người toàn máu. Cái ngày mà làm tang cho Băng di, anh đã khóc như thể muốn chết cùng cô, trời hôm đó, mưa lớn, lầy lội. Cố không cho băng di đi, anh đã đánh tất cả những người khênh ván. Sau khi xong rồi anh vẫn không bỏ cuộc, mà dùng bàn tay trần bới lên,. Chứng kiến cảnh đó không ai là không sợ, kể từ đó, anh trở lên buông thả bản thân, ăn chơi xa đọa, rượu chè liên miên, vì anh muốn quên đi hình bóng của Băng di, quên đi cái nỗi đau này.

Nhìn Lâm trầm tư, không nói gì khuôn mặt buồn rầu, chợt trong Hạ bỗng cảm thấy một con người khác của anh, nó có chút nhẹ nhàng, si tình, mang đầy nỗi đau đớn về quá khứ, đây thực sự là một cảm giác khác lạ về anh.

30. Chương 21: Tôi Không Cho Phép Em Nhắc Đến Cô Ấy!

Sáng hôm sau thức giấc, Lâm thấy toàn thân mệt mỏi, như không còn sức sống, chắc là hôm qua uống thử nhiều rượu quá, đang cố dụi mắt:

Anh dậy rồi sao?

Ừm!

Hạ ngồi xuống bên thành giường nhìn Lâm:

Sao em lại nhìn anh như vậy?

Không có gì! Anh ăn chút cháo cho tỉnh người!

Hạ khẽ chỉ tay về phía bát cháo đang bốc hơi nghi ngút, mùi thơm nhe nhàng xông vào cánh mũi Lâm:

Anh không ăn đâu!

Sao lại vậy?

Anh không thích ăn cháo!

Anh đúng là lạ thật đã ồm mà không ăn cháo thì sao khỏi được, anh ăn đi!

Không! Anh không muốn!

Hạ giận đến đỏ mặt, vì rất mệt công sức mới có thể nấu ra được bát cháo vậy mà. Lâm kéo chăn trùm lên đầu, nhưng chỉ một hai phút lại giật ra, Hạ đang định dọn bát cháo đi:

Em!

Anh muốn ăn sao?

Không!

Hứ! Vậy thì anh cứ ngủ cho đến chết luôn đi!

Kéo tay Hạ đè cô xuống giường:

Anh muốn làm gì?

Anh muốn em!

Anh điên à, bây giờ là ban ngày!

Ban ngày thì sao chứ? Chúng ta là vợ chồng việc gì phải sợ chứ!

Lâm nháy mắt nhìn Hạ, đưa tay luồn sâu vào bên trong lớp áo:

Không! Anh không được làm vậy?

Hạ cố giãy ra, nhưng kể từ lần đầu tiên thì Hạ chưa bao giờ chống cự lại được. Nắm chặt tay, ghì sát người Lâm vào người Hạ:

Em nói không mà được sao?

Trong ánh mắt Lâm tràn đầy ngọn lửa dục vọng, ánh mắt này nhìn Hạ khiến Hạ như bị thiêu đốt. Lâm nhanh chóng chiếm hữu cơ thể Hạ, ngay sau cơn khát dục đi qua, Lâm nằm dài trên giường, cánh tay vẫn ôm chặt Hạ không buông. Lâm không yêu cô, nhưng vẫn muốn chiếm hữu thân thể cô, việc này khiến Hạ hận anh thấu xương, cô luôn mong muốn sẽ rời khỏi anh, rời khỏi tên ma quỷ này.

Chiều tà, khi ánh mặt trời dần dần lụi tàn, còn lại phía chân trời xa xa kia chỉ còn lại một vầng sáng rực màu đỏ. Hạ đang đi dạo trong sân vườn, tình cờ gặp cha petter, ông nói tiếng Việt khá giỏi đến nỗi Hạ rất bất ngờ:

Thằng Lâm vẫn ngủ sao?

Dạ vâng! (Hạ lễ phép)

Ngồi lại bên bàn, khẽ nhấp một ly trà, một hương thơm nhẹ nhàng sực vào mũi:

Thơm quá cha ơi!

Con thích thì uống nhiều vào, nó tốt cho sức khỏe lắm!

Vâng!

Hạ khẽ cười, nhưng đâu đó vẫn còn những nỗi buồn sâu thẳm:

Con đừng trách nó.

Đột nhiên cha petter nói, câu nói khiến Hạ bắn khoăn:

Nó vốn là một đứa giàu tình cảm, chung thủy, nhưng khi Băng Di rời đi, nó đã thay đổi như vậy đấy!

Băng Di (Đây là lần thứ hai Hạ nghe thấy tên này)

Phải! Chúng là một đôi thanh mai trúc mã, nhưng con bé gốc đó, đại đột mà đã mãi ra đi không về nữa, con biết không, con rất giống con bé, mới đầu nhìn cha cũng rất ngạc nhiên, có lẽ vậy mà Lâm đối xử với con như vậy.

Cha petter kể cho Hạ nghe chuyện về Băng Di với Lâm, dường như ông hiểu thấu mọi suy nghĩ của Hạ, ông cố gắng khuyên nhủ Hạ hãy hiểu cho Lâm, nhưng làm sao Hạ có thể không hận anh ta, người đã mang lại cho cô nỗi đau đớn lớn đến vậy.

Tối muộn, trời đổ cơn mưa lớn, rất lớn, những tiếng gió rít lên, cùng với đó nước mưa ào ào trên mái nhà. Hạ đang ngồi đọc truyện trong phòng, Lâm ra ngoài cả buổi chiều không nói đi đâu, chợt một tiếng mở cửa phòng, Lâm cả người ướt sũng:

Anh về rồi sao? Ướt hết cả rồi, anh mau đi thay đồ đi!

Lâm không nói gì, ánh mắt có chút gì khó hiểu, tiến lại gần Hạ, Hạ đi lùi lại, không hiểu vì sao mỗi lần nhìn ánh mắt này của Lâm là Hạ lại rất sợ. Lâm giống như một con thú hoang, lao vào cắn xé Hạ. Đôi bàn tay thô bạo, kéo áo Hạ xuống, trời ơi anh ta điên rồi, Hạ cố sức hét lớn:

Anh điên rồi! Buông ra đi!

Hạ đẩy mạnh anh ta ra, kéo lấy cái áo, khóc lóc:

Anh điên rồi! Sao anh lại đối xử với tôi như vậy?(Hạ gần giọng)

Lâm không nói gì, ánh mắt trở lên đáng sợ, anh kéo tay Hạ lại, Hạ vẫn cố giãy ra:

Buông ra!

Em không thể nào từ chối tôi được!

Lao vào hôn Hạ, Hạ dứt ra, tát mạnh vào mặt anh ta:

Là vì Băng Di sao?

Khi nhắc tới hai từ này, anh ta càng thêm nổi khùng:

Không được nhắc tới cô ấy!

Lâm bóp chặt miệng Hạ gần giọng:

Tôi không cho phép em nhắc đến cô ấy!

Sao nào?

Hạ gần giọng lên, khiến Lâm tức giận, vung tay đánh Hạ một cái, rất mạnh tay khiến Hạ ngã văng xuống sàn, đôi môi ứa máu, chân sững đổ vì đập mạnh vào tường. Lâm vẫn đứng đó đôi mắt sắc lạnh. Hạ chống tay dậy, những giọt nước mắt không ngừng rơi, nhưng Hạ không thể nào khóc lên thành tiếng, cổ gạt đi nước mắt, lao nhanh ra khỏi phòng. Lâm không quan tâm, anh nằm gục trên giường.

Nửa đêm.

Lâm chợt tỉnh giấc, anh đã ngủ thiếp đi, anh dụi mắt, sau đó thì quay sang, Hạ không có ở phòng, Lâm suy nghĩ lại, anh chợt nhớ ra, vội vàng bước xuống giường, lao nhanh ra khỏi phòng.

Lao nhanh ra khỏi phòng, bên ngoài trời mưa rất lớn, những âm thanh gió rít lớn, mưa hắt vào hiên nhà. Lâm đi tìm mọi nơi trong nhà nhưng không thấy Hạ, anh bắt đầu lo lắng, khẽ xoa tay lên mặt, cố suy nghĩ xem Hạ có thể đi đến nơi nào. Chợt trong đầu bỗng lóe lên, anh chạy một mạch lên trên sân thượng, cánh cửa mở toang, một khung cảnh rộng lớn, đưa mắt lên nhìn khắp nơi, Hạ không ở đây, Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng lẽ cô ấy đã về sao, Lâm thầm nghĩ, nhưng hành lí vẫn ở đó mà, Lâm bước đi về phía trước, khẽ quay mặt ra, đang dựa vào cái cột, Hạ đang ngồi dựa vào đó, đôi bàn tay đang cố ôm chặt lấy cơ thể mỏng manh, nhưng dưới trời mưa kia, đôi tay nhỏ bé không thể nào che được, Lâm khẽ ngồi xuống, cạnh bên Hạ anh có thể cảm nhận được Hạ đang run rẩy, cởi bỏ chiếc áo khoác choàng lên người Hạ, khẽ vén mái tóc lên, nhìn vết bầm trên chân Hạ, lòng anh có chút đau đớn hay là do anh cảm thấy có lỗi vì đã ra tay với Hạ như vậy. Hạ đang run rẩy thì cô cảm nhận được một luồng hơi ấm ở bên cạnh, trong miên man giấc ngủ, khẽ dựa đầu vào vai Lâm, Hạ thấy thoải mái hơn khi dựa vào tường, Lâm không cử động vì sợ Hạ tỉnh giấc, kéo cái áo khoác lên đắp cho Hạ, khẽ vuốt mái tóc Hạ, anh rất nhẹ nhàng, chưa bao giờ Lâm nhẹ nhàng với Hạ như vậy, ngồi bên cạnh Hạ mà trong lòng Lâm tràn ngập những kí ức về Băng di, anh rất nhớ những nụ cười của cô, bất giác anh lơ mơ nhớ lại:

Trên sân thượng, Băng di trong bộ váy trắng tuyệt đẹp, đang xòe tay ra hứng những tia nắng, cô lúc nào cũng nhẹ nhàng như vậy, khẽ kéo tay Lâm lại:

Anh! Có yêu em không?

Lâm khẽ ôm băng di từ phía sau:

Ngốc ạ! Anh không yêu em thì yêu ai!

Mình sẽ mãi ở bên cạnh nhau như vậy chứ?

Ừm mãi mãi không chia xa!

Khẽ hôn lên môi Di một nụ hôn nồng nhiệt nhất, nhưng Di sao vậy, hình bóng Di bỗng chốc tan dần như làn khói, Lâm càng ôm chặt Di thì Di lại nhanh chóng biến mất, Lâm nước mắt giàn giụa:

Không! Em đừng đi mà! Đừng đi!

Giật mình, Lâm tỉnh giấc, ngồi bên cạnh anh lúc này chỉ có Hạ, Hạ vẫn ngủ say sưa trên vai Lâm. Lâm cúi đầu khẽ hôn lên môi Hạ, đôi tay không ngừng sờ vào vết bầm trên chân Hạ, Hạ suýt tỉnh vì Lâm chạm vào vết bầm, nhưng sau đó lại chìm vào giấc ngủ. Lâm vẫn ngồi im không nhúc nhích, anh khẽ đưa tay lên chân dựa đầu vào cột suy nghĩ, trong đầu anh lúc này có một dòng suy nghĩ, gạt phắt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, anh cũng chớp mắt.

31. Chương 22: Chung Sống

Sau khi kết thúc tuần trăng mật, Lâm và Hạ nhanh chóng trở về nhà, họ không sống chung với gia đình của bà Lan, hai người được gia đình bà Lan mua cho một căn hộ cao cấp, nằm trong thành phố, với điều kiện gia đình Lâm thì một căn hộ như không hề khó khăn gì. Ngay khi đáp máy bay xuống, Lâm đã lái xe đưa Hạ về nhà mới của họ.

Trên xe, lúc này Hạ không nói gì, đã mấy ngày kể từ khi gây gổ Hạ đã không nói gì cả, Lâm cũng mặc kệ không nói gì:

Tối nay! Chúng ta sẽ tới nhà anh để dự tiệc, cả gia đình em nữa vậy nên em liệu cư xử!

Em biết rồi!(Hạ lạnh lùng khẽ vuốt lấy mái tóc)

Vết thương trên chân sao rồi, để anh đưa em đi bác sĩ!

Không! Không cần đâu!

Sao được chứ?

Hạ không nói gì, Lâm cũng không tiện hỏi thêm. Khi vừa tới nhà:

Dạ thưa cô cậu về rồi ạ?

Một cô bé nhanh nhẹn, đón tiếp:

Ừm! Mang đồ vào nhà đi!

Vâng!

Em có mệt không? Có muốn uống một chút nước cam không?

Không cần đâu! Em muốn nghỉ ngơi một chút, em hơi mệt!

Khẽ đưa tay lên chân Hạ:

Em không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?

Không cần đâu, em chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi!

Ừm vậy em nghỉ chút đi!

Buổi tối, tại nhà Lâm:

Hai con về nhà rồi, sao nào tuần trăng mật có vui không?

Bà Lan vui mừng chào đón hai người về nhà, Lâm với Hạ đóng vai một cặp đôi hạnh phúc, hai người luôn nắm chặt tay nhau, nở nụ cười tươi:

Vâng! Tụi con vui lắm ạ!

Vậy thì tốt! Hai đứa mau lên chào bà nội đi!

Vâng!

Hai đứa về rồi sao?

Bà nội đi trên tầng xuống, Hạ vội chạy ra đỡ bà:

Bà ơi bà cẩn thận ạ!

Con bé này! Ngoan lắm!

Đỡ bà ngồi lên ghế, bà nội vẫn nắm chặt Hạ cười nói:

Sao nào! Nó không bắt nạt cháu chứ?

Dạ!

Mẹ này! Sao lại hỏi khó con bé như vậy chứ? Tất nhiên là con trai con sẽ không bao giờ bắt nạt con bé rồi!

Ừm! Có thật vậy không?

Ừm! Lâm già đầu!

Cái thằng này, xấu hổ sao?

Vừa lúc đó, bố mẹ Hạ đến:

Con gái! Mẹ nhớ con quá!

Mẹ!

Hạ lao vào ôm lấy mẹ như một đứa trẻ con:

Con cũng nhớ mẹ nhiều lắm!

Con bé này không nhớ bố sao?

Bố!

Bố Hạ khẽ xoa đầu con.

Trong bữa ăn hai bên gia đình nói chuyện vui vẻ, nhất khi bà nội rất hay chêu chọc Lâm và Hạ, nhiều câu hỏi khiến Hạ xấu hổ đến đỏ cả mặt, trong lúc như vậy thì Bà Lan luôn là người giải nguy cho Hạ. Thấy vậy mẹ Hạ rất yên tâm, lúc ra về, hai người vẫn nắm chặt tay nhau, nụ cười trên môi:

Hai con về cẩn thận đấy(Bà Lan dặn)

Nghỉ ngơi đi con! Mẹ thấy con có vẻ mệt đấy!(Bà Lan lo lắng)

Ừm! Mẹ yên tâm, con chỉ say xe chút thôi, nghỉ ngơi là sẽ khỏe mà, con khỏe lắm mẹ ạ!(Hạ chọc mẹ)

Con nhỏ này!(Bà Lan cười)

Mình đi thôi!(Bố Hạ giục)

Ừm! Bố mẹ về trước!

Vâng!

Hai đứa về đi, trời tối rồi! Lái xe cẩn thận đó con!

Vâng!

Ngay sau khi lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Trên xe:

Em làm tốt lắm!

Không có gì! (Hạ thản nhiên).

Ừm tốt!

Lâm kéo tay Hạ lạ, khẽ hôn nhẹ lên trán:

Anh! Làm gì vậy?

Sao đâu! Dù sao thì chúng ta sẽ cùng chung sống với nhau trong một mái nhà, chuyện này đâu có là gì chứ! (Lâm khẽ nhếch môi cười, thái độ này khiến Hạ rất khó chịu)

Anh! Anh có biết là việc chung sống với anh là điều tôi chưa ghét không?

Ồ vậy sao? Nhưng biết làm sao được, đừng quên là thỏa thuận của chúng ta là sẽ chung sống một năm.

Tôi không quên!

Vậy thì tốt, cứ thế đi!

Lâm lại kéo tay Hạ hôn vào môi Hạ, mặc cho lái xe, mặc cho Hạ giãy giụa:

Anh điên rồi!

Bây giờ em mới biết sao? (Lâm cười)

Hạ giật lùi lại, không nói gì nữa!

Lâm thấy vậy đắc trí lắm.

32. Chương 23: Buộc Phải Chấp Nhận

Lại một buổi sáng trong trẻo bước đến, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu sáng trên ô cửa sổ, nhưng trong phòng ngủ khá kín khi bị che bởi những cái rèm xa hoa, lộng lẫy kia thì nắng nào vào cho được. Hạ vẫn đang ngủ nướng trong phòng, vẫn say sưa ôm cái gối, mơ mộng điều gì xa vời. Nhưng khung cảnh yên tĩnh nhanh chóng bị Lâm phá hoại, tiếng giày cồm cộp bước vào mặc dù không lớn nhưng rất dồn dập, bước chân này cho thấy Lâm đang rất vội, và đang rất gần Hạ. Lâm nhanh chóng kéo cái rèm lên, xoạt! Tiếng những chiếc rèm bị kéo ra một cách mạnh mẽ, những chiếc rèm dày che nắng nhanh chóng bị thu lại buộc lại gọn gàng. Những tia nắng lúc này không còn vật gì ngăn cản đã nhanh chóng xuyên qua, chiếu thẳng vào chiếc giường được kê theo hướng mặt trời, Hạ bị nắng đánh thức, nắng quá mạnh hay Hạ không thể tỉnh ngủ ngay mà mắt Hạ cứ nhắm chặt lại. Cố kéo cái chăn lên che kín mặt, miệng lầm bầm gì đó:

Em! Còn muốn ngủ đến bao giờ nữa.

Lâm cất giọng nói lên phá tan không khí tĩnh lặng, Hạ bị Lâm đánh thức nhưng vẫn không chịu dậy, khẽ xoay người chồm cái chăn lên như không nghe thấy. Lâm vẫn ngồi đó gọi một hai lần nữa, nhưng Hạ vẫn ngoan cố. Lâm không gọi nữa, kéo thật mạnh một cái, cái chăn bị tốc lên với sức mạnh cực lớn, nhanh như cắt một cái tát mạnh vào chân, Hạ bị đau trở nên bực dọc vùng dậy:

Trời ơi! Anh làm cái gì vậy?

Lâm vẫn đứng đó không nói gì, Hạ vừa ngáp, vừa cố mở mắt ra nhìn Lâm, Lâm dữ quá y như mẹ Hạ vậy, lúc nào cũng đánh thức Hạ dậy bạo lực như vậy, mà cũng do Hạ thường xuyên ngủ nướng không biết đường dậy luôn, nếu không có mẹ gọi dậy thì đảm bảo Hạ sẽ không bao giờ đi làm đúng giờ được. Hạ vẫn ôm cái gối, cố mở cái mắt ra nhìn Lâm:

Anh! Anh có cần bạo lực như vậy không?

Lâm vẫn không nói gì, nhanh chóng nhặt cái chăn lên:

Thế vẫn còn là nhẹ đó! Em xem có ai như em không?

Như em thì sao?

Ngủ nướng chứ còn sao nữa?

Lâm chống tay xuống đệm nhìn thẳng vào Hạ, bị ánh mắt nhìn như xuyên thấu của Lâm, nó làm Hạ thấy ngại:

Anh nhìn cái gì vậy?

Hạ kéo tay che cái cổ áo lại, bộ dạng ngại ngùng khiến Lâm rất buồn cười:

Anh nhìn em, không được sao?

Anh! Không được!

Hạ đẩy Lâm ra, bước xuống giường nhưng Lâm kéo tay Hạ lại, ôm Hạ từ phía sau, khê ghé sát khuôn mặt vào đầu Hạ, Hạ cảm thấy không được thoải mái:

Anh muốn làm gì? Buông ra đi!

Lâm ôm sát eo Hạ, khê thì thầm vào tai Hạ:

Bà xã của anh đi thay đồ rồi xuống ăn sáng nha!

Hạ không chịu được khi nghe những lời có cánh này của Lâm, Hạ giẫy ra:

Buông ra đi!

Lâm buông tay, Hạ lao vào phòng tắm.

Dưới tầng, Lâm đã ngồi nghiêm chỉnh vào bàn, đọc tờ báo trên bàn là một tách cafe đang nóng hổi bốc hơi, khi vừa bước xuống tầng, Hạ lao nhanh tới bàn ăn, do mùi thơm của thức ăn bay khắp phòng khiến Hạ không cưỡng lại được:

Oa! Tuyệt quá! Phương ơi em giỏi quá, nấu toàn món ngon không à!

Nhanh chóng ngồi vào ghế, theo thói quen Hạ lấy tay nhón lấy một miếng đút vào mồm ăn ngon lành hơn nữa còn liếm tay nữa, hành động vô thức này của Hạ bị Lâm soi xét với con mắt không thích nếu không muốn nói là ghét bỏ, đang vui vẻ thì bỗng dưng Hạ vội thu tay lại, mắt nhìn Lâm:

Anh! Anh sao vậy?

Lâm hơi ngẩn người một chút như thể đang suy nghĩ gì đó:

À không! Mà sao em bốc thức ăn như vậy, em có biết như vậy là mất vệ sinh không?

Hạ lại cười cười lại, tay lại bốc thêm miếng nữa còn liếm tay nữa:

Anh! Không biết chứ! Ăn kiểu này mới ngon chứ!

Ngon! Ai bảo em vậy, anh chưa thấy ai như em cả!

Như em thì sao chứ?

Thì vừa lười, vừa xấu tính nữa, đúng là chẳng được điểm gì?(Lâm khê lắc đầu)

Anh! Anh có cần phải nói xấu em như vậy, anh cũng đâu tốt đẹp gì chứ mà còn nói!(hạ cũng không phải vừa nói lại luôn)

Trong lúc hai người còn đấu khẩu thì nhỏ Phương đã dọn lên bàn hai bát phở nóng hổi bốc lên. Lâm thấy Hạ chưa động đũa liền chêu:

Sao còn chưa ăn, chẳng phải em đói sao?

Ai bảo anh vậy?

Ồ không phải vậy sao? Vậy mà mới trước lúc này ai vừa bốc thức ăn vừa nói ăn như vậy mới ngon chứ?

Anh! Thì đó chẳng phải sự thật sao?

Sự thật! Đúng rồi sao em không chịu chấp nhận sự thật đó là em vừa lười, vừa xấu tính chứ?(Lâm chống tay nhìn thẳng vào Hạ đang ngồi đối diện mình)

Ừm! Em biết sẽ chẳng nói lại được anh!

Ừm! Tốt coi như em biết điều, thôi ăn đi!

Ừm! Anh nói đúng, em đâu có được gì chứ?

Lâm thoáng nhìn Hạ, Hạ có chút buồn phải chăng là vì câu nói của Lâm ư, Cúi mặt xuống tay chọc bát phở, trông Hạ rất trẻ con. Lâm cũng không nói gì khẽ đặt tờ báo xuống khẽ tiến lại chỗ Hạ, ngồi lên thành ghế, khẽ vuốt nhẹ mái tóc Hạ:

Em sao rồi? Giận rồi sao?

Ai thêm giận anh chứ?(Hạ vẫn nói cứng)

Khẽ nhéo má Hạ, xoa đầu cười:

Xem em kìa nói vậy mà không giận sao?

Em nói không mà!

Hạ định đứng dậy, Lâm không cho Hạ đứng dậy:

Thôi nào! Em tuy có lười biếng một chút, tính cách cũng không được tốt, nhưng mà anh buộc phải chấp nhận nó, vì em.. em là bà xã của anh mà đứng không?

Khẽ hôn nhẹ vào má Hạ, Hạ có chút ngây người ra, nhưng vội đẩy anh ta ra:

Ra đi, anh làm em ngột quá biết không? Từ bây giờ chúng ta thỏa thuận thêm đó là không bao giờ được nói những lời, những lời có cánh với đối phương ok!

Ok! Nếu bà xã muốn vậy!

Lâm khẽ nháy mắt đầy ngụ ý, hành động này của Lâm khiến Hạ sồn gai ốc, nhanh chóng rời bàn:

Thôi! Em ra ngoài đây! Em cần phải mua ít đồ để mai đi làm lại, em nghỉ cũng khá lâu rồi!

Ừm! Có cần anh trở đi không?

Không? Đi với anh thì làm ăn được gì chứ!

Làm ăn! Bộ em định làm ăn gì cơ chứ?

Không! Không nói cho anh nghe!

Hạ khẽ đưa tay lên che miệng lại, cười tươi để hằn lên đôi núm đồng tiền trên má thật đáng yêu, Hạ lúc nào cũng vui vẻ như vậy, đây là đáng về mà luôn mang lại cảm giác lạ cho Lâm, nó khiến Lâm cười tuy không tươi nhưng cũng đủ cho thấy trong lòng Lâm đã có một cơn gió mát thoáng qua, cơn gió đó không ai khác mà chính là Hạ, nhưng có một điều mà Lâm cũng hề hay biết niềm vui đó là do Hạ mang lại. Khẽ cười nhẹ một cái khi nhìn Hạ rời đi, sau đó quay mặt lại bước lên lầu, nét mặt dăm chiêu. Còn về phía Hạ ngay sau khi rời khỏi nhà, vẫy một chiếc tắc xi, nhanh chóng leo lên, ngồi bên ô cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh, cảm

giác này thật lạ, Hạ có cảm giác là mình đã được tự do, vì khi bước chân vào ngôi nhà đó, mặc dù là thoải mái nhưng vẫn rất ngọt thở, thiếu tự do. Khẽ dựa đầu vào ghế, hít một hơi thật sâu:

Cố lên! Mày phải cố lên! Chỉ một năm thôi! Một năm thôi!, mày là ai chứ? Mày là Hạ mà! Không phải dạng vừa đâu! (Tự khích lệ bản thân như vậy mình cũng thường như vậy để có thể vượt qua cái hiện tại chẳng mấy tốt đẹp này hu hu!!)

Chiếc xe nhanh chóng vọt đi, bỏ lại những hàng cây dài, lặng ngắm nhìn bên ngoài qua khung cửa bé, Hạ không để ý đã đến nơi cho đến khi người tài xế:

Dạ! Đến nơi rồi mời cô xuống!

33. Chương 24: Tình Cờ!

Hạ bước xuống xe, sau khi trả tiền xe xong, bước vào bên trong đó là một siêu thị khá lớn, Hạ đang lựa đồ, có khá nhiều đồ cần mua, siêu thị cũng khá đông mặc dù không phải ngày cuối tuần, Hạ đang cố với tay lấy cái túi nhưng khá cao so với chiều cao khiêm tốn của Hạ:

Cô cần giúp gì không?

Giọng một người đàn ông trầm ấm cất lên, Hạ quay mặt sang nhìn, đó là một người nhân viên khá bảnh trai trong bộ đồng phục, đang nở nụ cười tươi trên môi, Hạ thấy vậy vội thụt tay lại:

Ồ! Anh lấy hộ tôi cái túi ở trên kia với, nó cao quá!

Ừm! Không vấn đề gì, đó là việc của tôi!

Dạ đây thưa cô! Cái này phải không ạ?

Ừm!

Cảm ơn!

Sau khi đưa cho Hạ, anh ta với cái miệng ngọt như mía lùi đã nhanh chóng làm Hạ tặc lưỡi quyết định mua nó, mặc dù là nó khá đắt:

Vậy để tôi cầm cho cô ra ngoài thanh toán nha!

Ừm!

Hạ để anh ấy mang đồ ra, nhưng:

Dạ thưa anh! Anh không cần phải mang đi như vậy đâu, việc này cứ để chúng tôi!

Một nữa nhân viên khác đến cầm lại chiếc túi:

Thưa cô để tôi mang cho cô nha!

Hạ cũng không suy nghĩ nhiều, ai mà chẳng vậy. Vẫn tiếp tục đi mua đồ, loay quanh trong đó cả nửa ngày, Hạ mua được khá nhiều đồ luôn, lúc ra quầy thanh toán, đang đứng thanh toán, thì đám đông um tùm, bàn tán, xì xầm, đang bước vào bên trong đó là người vừa rồi cầm túi mà, nụ cười tươi này, cùng với cái vẻ bảnh trai này làm sao Hạ có thể nhầm:

Chào cô!

Người đó tiến lại gần Hạ, nở một nụ cười tươi thân thiện:

À! Chào anh!

Hạ ngây người, quay mặt đi, nhưng anh ta vẫn đứng đó:

Này! Bộ cô không nhớ tôi sao?

Nhớ!

Hạ quay mặt ra nhìn anh ta, ánh mắt nhìn thẳng trực diện, lúc này mới để ý kĩ, trong tâm trí Hạ bỗng lóe lên, thôi đúng rồi là người đó, vẫn bảnh trai như vậy mà, vẫn nụ cười mê hồn, Hạ khẽ giật mình lùi lại:

Cậu! Cậu là cậu sao Bảo Nam, sao cậu lại ở đây?

Rất nhiều câu hỏi mà Hạ muốn hỏi, Bảo Nam cũng không trả lời được hết, chỉ biết là hiện giờ cậu ta đang làm quản lý ở đây, thật tình cờ lại gặp nhau ở đây.

Trên tầng đó là khu vui chơi ăn uống, hai người đang uống cafe ôn lại những chuyện thời xưa cùng đi học chung, hơn nữa ba năm ngồi cùng bàn:

Này! Lâu lắm không gặp cậu đấy Hạ.

Ừm! Cậu cũng vậy, sau khi ra trường cái là mỗi người học một nơi, mà cậu bây giờ oách lắm nha, quản lý siêu thị cơ mà!

Ồi dào chỉ một chút đáng gì, phải như cậu Tuấn, cậu nhớ không?

Tuấn béo à?

Ừm! Bây giờ cậu đừng coi thường cậu ta, cậu ta giờ là ông trùm bất động sản đó, trong tay cậu ta không biết bao nhiêu tài sản trong tay đâu, các cô gái cứ gọi là đổ rơm rượ vào lòng không à!

Thế cơ à! Mà cũng phải thôi nhà cậu ta có điều kiện như vậy mà?(Hạ khẽ thở dài)

Sao cậu lại thở dài:

Ừm thì tại các cậu ai nấy đều thành đạt còn mình thì, bây giờ vẫn chỉ là một nhân viên thị trường quèn à? Nghĩ đến mà buồn!

Cậu! Đừng có vậy chứ? Như vậy lại chẳng thích à, chứ nhiều tiền quá, địa vị càng lớn áp lực càng nhiều mà!

Ừm! Dù biết là cậu đang an ủi mình nhưng thôi không sao?

Hai người ngồi buồn mọi thứ chuyện từ chuyện xưa, đến hiện tại, Hạ cũng không giấu diếm mà kể cho Nam nghe chuyện mình vừa mới kết hôn, Nam lên tiếng chúc mừng Hạ, nhưng Hạ chỉ cười cho lấy lệ chứ cũng chẳng vui vẻ gì:

Ừm!chồng cậu làm gì vậy?

Ừm! Anh ấy kinh doanh một khu nghỉ dưỡng cũng có tiếng, cậu có nghe tên Trần Lâm không? Là anh ấy!

Ồ! Mình có nghe nói, anh ấy đúng là tuổi trẻ tài cao, sướng nhất cậu còn gì?

Sương gì chứ?(Hạ sụt nữa nhỡ mồm), cũng bình thường thôi!

Ngồi nói chuyện một lúc mà đã quá trưa, Nam lên tiếng mời Hạ đi ăn trưa, cũng tốt vì cũng chẳng có việc gì làm, không muốn về nhà nữa nên đã nhanh chóng nhận lời đi cùng Nam.

Trong nhà hàng một nhà hàng khá lớn, khá sang trọng, những người vào trong đó đều là những người lịch sự có địa vị trong xã hội. Chọn một bàn ngay bên cửa sổ, Hạ thích không khí của nhà hàng này:

Cậu thích không?

Ừm! Cũng được, rất ấm cúng!

Cậu ăn gì?

Ừm! Thôi tùy cậu, cậu gọi đi, cậu biết đấy mình đâu có sành món ăn chứ?(Hạ cười có chút thẹn thùng, vì không giỏi nấu nướng lên Hạ cũng không biết nhiều món)

Vậy thì mình gọi, yên tâm mình vẫn nhớ thói quen ăn uống của cậu mà!

Sau khi gọi món xong, Nam quay sang nháy mắt Hạ:

Cậu thấy sao? Tổ gọi toàn món cậu thích đó nha!

Ok!

Trong lúc chờ người bưng đồ ăn lên, Hạ không ngừng cười nói vì Nam có cách nói chuyện rất hài hước từ hồi còn đi học tới giờ. Đang nói chuyện thì điện thoại của Nam reo chuông:

Cậu nghe đi(Hạ giục Nam)

Anh à! Anh đến chưa? Em đang ngồi.... ơ anh em ở đây!

Nam vừa nghe điện thoại vừa vẫy một người:

Anh! Em ngồi đây mà!

Anh!(Hạ ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta)

Em!(Anh ta cũng ngạc nhiên)

Sao vậy! Hai người quen nhau sao?

Sau khi ngồi xuống bàn:

Thì ra là vậy, hai người quen nhau thật tình cờ phải không khi không hẹn mà gặp ở đây phải không?

Ừm! Kể ra anh em mình rất có duyên phải không?

Ừm! Cũng đúng!

Họ nói chuyện vui vẻ thì một cặp đôi khác bước vào, vì ngồi ngay bên ngoài cửa lên khách ra khách vào là biết hết. Vừa hay lúc đó Hạ quay đầu ra, nụ cười đang trên môi thì vụt tắt bởi người đó:

Anh! Sao lại ở đây?

Em!

34. Chương 25: Ăn Chung!

Sau một chàng giả thích dài dòng, thì tất cả đều ngồi chung một chiếc bàn, Lâm với Hạ cùng Doãn Băng ngồi một bên, Bảo Nam, Phan Định ngồi một bên. Bảo Nam thấy không khí có vẻ căng thẳng nhất là khi Lâm ngồi giữa Băng và Hạ, rồi ánh mắt như không có gì nhưng thực sự là một cuộc chiến ngầm giữa Lâm và Định, nói chung là rất căng thẳng:

Nào! Mọi người sao vậy? Sao căng thẳng quá vậy? Vui vẻ lên chứ dù sao cũng đã không hẹn mà gặp mà!(Nam cố phá vỡ cái không khí căng thẳng này:

Phải đấy!

Định khẽ nhấp một chút nước, giọng nói lạc quan, rất trầm tính, Lâm khoác vai Hạ, trước mặt Băng và mọi người:

Ok! Dù sao cũng lỡ gặp rồi, đây chẳng phải duyên sao, phải không bà xã!

Khẽ liếc mắt ra Hạ, Lâm nháy mắt đầy ngụ ý, nó khiến Hạ thấy nhột, cảm giác mờ hồ lẫn dãi trên sống lưng, mặc dù Hạ biết là mình đâu có làm gì chứ:

Ừm! Cậu gọi thêm món ăn đi Nam, mọi người ăn gì thì gọi đi!

Ừm! Tùy cậu!

Doãn Băng không muốn rời khỏi đây mặc dù sự có mặt của cô ở đây chẳng có ý nghĩa gì, nhất là với Lâm anh ấy chẳng thèm nhìn cô lấy một lần, Hạ vẫn rất lịch sự;

Chị Băng cũng chọn đi, đừng ngại:

Ừm! Em cứ để chị tự nhiên(Doãn băng cười gạo)

Tuy là không khí có chút đỡ hơn nhưng vẫn rất căng thẳng. Họ ăn uống khá yên lặng không nói gì nhiều, chỉ có Bảo Nam và Hạ tung hứng qua lại để bớt căng thẳng nhưng chẳng ích gì. Sau khi ăn xong họ tạm biệt nhau ở cửa:

Bảo Nam! Cảm ơn cậu vì bữa trưa này nha!

Cậu này làm mình thấy ngại không à, nói là mời cậu đi ăn mà lại để chồng cậu trả tiền, thật ngại quá!

Có gì đâu! Dù sao cũng là bữa tiệc ra mắt vì mọi người là bạn của Hạ, hơn nữa hôm cưới chúng tôi không có mặt vậy nên...

Ừm! Anh đúng là ga lăng thật, cậu may mắn lắm biết không?

Ừm! Cũng bình thường!(Hạ cười nhẹ một cái)

Thôi anh về đây, anh có việc nên xin phép mọi người tôi về trước!

Định từ chối về trước, hôm nay Định lạ lắm, anh cứ nhìn Hạ bên Lâm bằng một cái nhìn khó hiểu, ít nói hơn hẳn mọi hôm, Hạ thoát nghĩ Định không thích Lâm:

Ừm! Mình cũng về đây!

Hai người nhanh chóng lên xe rời đi!

Doãn băng từ trong bữa ăn trưa cứ lẳng lặng không nói gì:

Mình vào thôi!

Doãn băng định mở cái cửa bước vào:

Băng!Anh xin lỗi nhưng em đi tắc xi đi, anh muốn đi với Hạ, tụi anh có chuyện cần nói;

Doãn băng có chút đứng hình, khuôn mặt xầm lại, nhưng cô rất giỏi giấu cảm xúc của mình, nhanh chóng cất bộ mặt đó đi thay bằng một nụ cười tươi nhưng có chút gượng gạo:

Ừm! Ok, hai người đi đi!

Anh! Sao lại thế, cứ để chị Băng đi cùng đi! Anh chở em về nhà thôi mà rồi hai người đi đến công ty như chẳng tiện hơn sao?

Hạ không muốn đi chung xe với Lâm nhất là chỉ có hai người, cô muốn giữ Băng ở lại như một tấm bia chắn:

Ồ! Không sao đâu, chị chợt nhớ ra là có chút việc cần làm, nên chị đi tắc xi cho tiện, hai người cứ về đi!

Doãn Băng quay người hướng ra đường vẫy tắc xi, Lâm cũng kéo Hạ lên xe, ngồi trong xe, nhưng ánh mắt Băng luôn nhìn theo hướng đó, Lâm rất nhẹ nhàng khi ở bên cạnh Hạ, đó là điều mà anh ấy không bao giờ thể hiện với Băng, nghĩ đến câu nói thẳng thừng, tuyệt tình của Lâm, hay thái độ âu yếm với Hạ còn lạnh nhạt với mình như người xa lạ vậy. Ánh mắt căm giận, khuôn mặt thánh thiện cùng với nụ cười gượng gạo nhanh chóng thay bằng một khuôn mặt ghê rợn, rất đáng sợ. Đôi bàn tay siết chặt đặt lên đùi hẳn lên những vết bầm đỏ không che hết bởi chiếc váy quá ngắn, nhanh chóng kêu người tài xế chạy đi.

Trên xe Lâm, Hạ vẫn ngồi đó không nói câu gì, Lâm cũng không muốn hỏi han gì, nhưng Lâm có vẻ tức giận không biết chuyện gì:

Anh đưa em về ngõ thôi, không cần về tận nhà đâu, mất thời gian lắm!

Lâm vẫn không nói gì, Hạ vẫn ngồi quay đầu ra bên ngoài cửa. Chiếc xe đi rất bình thường, chợt Lâm thắng phanh gấp, Hạ bị bất ngờ lao về phía trước, quá bức dọc:

Anh lái xe kiểu gì vậy?

Hạ giận điên lên trước thái độ này của Lâm. Lâm cũng bộc lộ luôn cái vẻ tức giận của mình, đấm mạnh vào vô lăng, quay sang nhìn Hạ, ánh mắt như muốn thiêu cháy cô. Hạ cảm thấy rất sợ, vội giật người ra:

Anh! Anh sao vậy?(Giọng nói run rẩy)

Lâm không nói gì, nắm chặt tay Hạ kéo cô lại gần, anh bức hôn Hạ ngay trên xe, nghiền ngấu môi Hạ mặc cho Hạ giãy giụa, đôi bàn tay thô bạo luồn sâu vào trong lớp áo, trời ơi anh ta điên rồi, giữa ban ngày ban mặt lại còn ngoài đường nữa. Hạ cố đẩy anh ta ra:

Anh điên rồi sao?

Lâm bị Hạ đẩy ra, tay vẫn không mân mê người Hạ, trên môi là một nụ cười xảo hoạt, nó luôn Hạ ghê rợn anh:

Buông ra đi!

Hạ đẩy Lâm ra, cố khép chặt tay lại:

Anh đúng là điên rồi!

Lâm kéo tay Hạ sát lại người mình, khẽ thì thầm vào tai Hạ, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất ma quỷ, nó khiến Hạ lạnh buốt sống lưng. Buông Hạ ra nhanh chóng cho xe rời đi, Hạ vẫn ngồi đó khuôn mặt sợ sệt khiến Lâm rất đắc trí.

35. Chương 26: Đùng Mơ!

Kể từ lúc trưa Hạ vẫn không ngừng suy nghĩ, suy nghĩ về Lâm, về con người đáng sợ đó, nó khiến Hạ lạnh buốt sống lưng. Lâm vừa mới sắm tối đã về, không nói gì cả hai người luôn. Sau khi ăn bữa tối xong, Lâm đi lên phòng làm việc, Hạ cũng không quan tâm, vớ vội cuốn truyện nghiền ngấu cho quên thời gian. Chẳng mấy chốc trời đã khuya. Sau khi Hạ tắm xong, đang lau đầu ra ngoài, liếc mắt nhìn qua phòng làm việc, Lâm không có ở đó, anh ta đâu rồi, mà kệ xác anh ta, Hạ vừa lau đầu vừa sấy tóc, Lâm đi từ cửa vào:

Xong rồi sao?

Ờ! Anh tắm đi!

Lâm ném chiếc điện thoại lên bàn, cởi đồ, Hạ quay mặt không nhìn:

Sao vậy?

Không có gì!(Hạ nói cứng)

Em ngại sao?

Sao em lại phải anh!

Thế sao lại quay mặt đi!

Em không thích, không được sao!

Lâm tiến sát về phía Hạ, cơ thể anh ở trần trông thật là mạnh mẽ, Hạ vẫn không quay mặt đi, Hạ muốn lảng tránh Lâm:

Em còn quên đồ ở dưới nhà, em xuống lấy(Hạ định lảng tránh)

Em muốn tránh anh ư?, không dễ như vậy đâu!

Lâm kéo tay Hạ lại, buộc cô phải quay đầu nhìn anh:

Buông ra anh làm cái gì vậy?

Nhìn anh! Nhìn anh đi!

Không!

Hạ vẫn nói cứng, nhưng Lâm thì cương quyết tới cùng, anh đưa cánh tay Hạ áp sát lên người anh, cảm giác sờ vào da thịt bằng đôi tay trần, khiến Hạ ngượng chín cả mặt:

Sao anh quá đáng vậy?(Hạ lên tiếng trách móc Lâm)

Anh là vậy đó!

Lâm đè Hạ xuống giường, Hạ cố gắng bảo vệ mình, cô chống tay lên ngực anh để tạo khoảng cách với anh:

Anh muốn làm gì?(Hạ nhìn anh bằng đôi mắt lúng túng, sợ sệt)

Lâm không nói gì chỉ cười, anh khẽ cúi xuống định hôn Hạ, nhưng Hạ quay đầu:

Anh! Anh không thể hôn tôi!

Sao lại không! Em vẫn từ chối anh!

Em chưa bao giờ tự nguyện cả!(Hạ nhìn thẳng vào mắt anh)

Vậy anh sẽ làm cho tới khi nào em tự nguyện!

Hạ đẩy mạnh, Lâm ngã ra:

Còn lâu! Anh đừng mơ.

Hạ lêu lêu, chạy ra ngoài lêu lêu Lâm, Lâm không đuổi theo:

Em thật là ngang ngạnh!

Sáng hôm sau

Lâm đã thức dậy từ rất sớm, theo thói quen thì anh luôn đi chạy bộ, thể dục, thể thao, thức dậy từ khi mặt trời mới ló rạng, khi trở về thì mặt trời đã lên cao. Trái ngược lại với Lâm, Hạ vẫn ngủ dài trên giường, từ trước tới giờ Hạ không có thói quen dậy sớm nếu không muốn nói là toàn ngủ nướng. Từ trước tới giờ Hạ cũng toàn phải để mẹ gọi dậy, sau khi kết hôn thì thói quen đó cũng không thay đổi. Lâm đã trở về, anh vắt chiếc khăn xuống ghế, leo lên phòng, mở cánh cửa nhẹ, Hạ vẫn đang ngủ say sưa, tay ôm gối ôm, rất vô tư, hồn nhiên. Lâm nhẹ nhàng tiến lại gần, Hạ ngủ rất say không hề biết:

Mẹ! Để con ngủ thêm đi!

Hạ vẫn nghĩ là mẹ, Lâm chêu chọc Hạ, bóp mũi nhẹ, Hạ khó thở gạt phắt tay ra, quay người ra ngủ tiếp, Lâm tiếp tục cù nách Hạ khiến Hạ không nhịn được vùng dậy, trong lúc mắt nhắm mắt mở:

Mẹ! Còn sớm mà! Cho con ngủ thêm đi mà!

Em! Mở to mắt ra xem là ai đi!

Hạ dụi mắt, lơ mơ nhìn ra, giật mình:

Anh! Sao anh lại ở đây?

Trong phút chốc Hạ quên mất mình đã kết hôn:

Em! Xem cái đầu em xem, chúng ta chẳng phải kết hôn sao?

Ồ! Em quên!

Hạ lơ mơ nhớ ra, gật gù, rồi lại lăn xuống giường:

Nhưng em không muốn ngủ thêm chút nữa, em không muốn dậy.

Hạ chùng cái chăn lên, lưng lịu không muốn dậy!

Em không dậy phải không.

Lâm chống tay ra lệnh, khuôn mặt rất chêu đùa:

Không! Em không dậy đâu!

Được xem em có dậy không?

Lâm leo lên giường, ôm Hạ cù nách Hạ, Hạ không nhịn được cười, cọ quậy lên xuống:

Anh! Anh làm gì vậy! Thôi đi!

Dậy không nào!

Em dậy, dậy mà!

Hạ vùng dậy, mái tóc rối, khẽ vuốt nhẹ mái tóc:

Anh! Anh thật là ác mà!

Lâm cười nằm trên giường:

Sao nào? Bây giờ thì đã tỉnh chưa?

Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Làm như thế mà không tỉnh sao được(Hạ cong môi lên, có chút đáng yêu)

Lâm kéo tay mạnh tay Hạ, Hạ mắt đà đã ngã đè lên người Lâm:

Anh! Sao anh cứ làm vậy, anh chết đi!

Hạ nắm mạnh tay vào ngực Lâm, Lâm không tỏ ra cáu giận mà trái lại luôn cười tươi, anh khẽ nắm chặt tay Hạ, Hạ cố giãy ra nhưng không thể, khẽ ngẩng mặt lên, hôn nhẹ vào môi Hạ, Hạ giật mình lại, khuôn mặt thẹn thùng ửng đỏ, khiến Lâm càng thích thú, Lâm khẽ đẩy Hạ ra giường, cả thân người đè lên người Hạ, khẽ vuốt mái tóc Hạ, cười nhếch môi:

36. Chương 27: Bị Em Làm Kịch Thích!

Em có biết! Em càng làm vậy anh càng hứng thú với em không, càng muốn em không?

Vừa nói, cánh tay Lâm vừa mân mê trước ngực Hạ, đôi bàn tay anh dường như rất nóng, mỗi động tác sờ lên người Hạ đều khiến Hạ bị thiêu đốt mặc dù là qua lớp áo, Hạ không chịu nổi cố sức giãy giụa. Lâm áp sát cơ thể vào Hạ khiến Hạ không thể nào nhúc nhích. Lâm nhanh nhẹn luồn tay vào sâu bên trong lớp áo, sờ nắn bầu ngực Hạ, kéo chiếc váy lên, kéo chiếc quần trong xuống, đưa tay kích thích vùng bí mật, cảm giác của Hạ lúc này không còn đau đớn trái lại nó khiến Hạ rất kích thích, nhanh chóng đưa nó vào trong, ra vào nhanh nhẹn, thực sự thì Hạ đã dần quen với sự hành hạ này của Lâm, họ nhanh chóng trở nên thăng hoa, trong lúc này Lâm còn khẽ cắn nhẹ vào tai Hạ thì thầm:

Mặc dù là rất là khó chấp nhận, nhưng em buộc phải chấp nhận anh!

Giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng rất ma mị, trong lúc này đầu óc Hạ không còn tỉnh táo, cô đã sớm bị cuốn vào vòng dục tình của Lâm.

Vài ngày sau, Hạ trở lại công việc, mặc dù là bà nội nói Hạ về làm chung với Lâm, nhưng ở nhà cả ngày nhìn mặt anh ta rồi, Hạ không muốn đi ra ngoài lại suốt ngày chạm mặt anh ta. Lâm cũng không ép Hạ, ngày hôm nay Hạ đi làm lại rất nhiều cảm xúc, háo hức, lo lắng khi ánh mắt của mọi người thay đổi sau khi Hạ kết hôn:

Em vào đi!

Lâm đỗ xe, Hạ không muốn Lâm trở đi vì sợ mọi người rèm pha, nhưng Lâm thì không chịu nghe:

Ừm! Anh về đi!

Hạ định rời đi, nhưng Lâm lại kéo tay lại:

Sao vậy?

Lâm cười đầy ngụ ý, Hạ không hiểu định quay đi:

Em không định hôn tạm biệt anh sao?

Hạ đỏ mặt đôi má hồng lên nhẹ nhàng trong Hạ thật là dễ thương:

Không!

Hạ Phồng má lên, có chút cong cớn, Lâm khẽ cười nhẹ:

Em thật là ngang ngạnh!

Kéo tay Hạ sát mình, khẽ cúi đầu hôn nhẹ lên má Hạ:

Anh làm cái gì vậy?

Hạ đẩy anh ra, vội vàng xoay người lại, Lâm vẫn không ngừng chêu chọc cô:

Làm việc tốt nhé! Vợ yêu làm việc tốt nhé!

Anh!

Hạ quay người lại, tức giận thể hiện rõ ra mặt:

Anh! Về đi!

Khi Hạ vừa quay người đi, chuông điện thoại rung:

A lô! Anh đến bây giờ đây!

Nhanh lên xe, chiếc xe phóng vụt nhanh đi.

Ở công ty Hạ.

Khi vừa mới bước vào phòng:

Hạ em đến rồi sao?

Là trưởng phòng nói, thực sự đây là lần đầu tiên kể từ khi cô vào làm, anh ta nói nhẹ nhàng với hạ:

Ngồi đi!

Vâng! Anh có việc giao cho em không ạ, em đã rất sẵn sàng để làm công việc mới!

Không! Anh không!

Anh! Chẳng lẽ anh! (Hạ lo lắng khi anh ta nói vậy)

Em đừng căng thẳng như vậy, ý anh là anh muốn thăng chức cho em!

Thăng chức!

Ừ!

Nhưng sao lại vậy?

Ừm! Em không muốn sao?

Em, em không biết nhưng em..em muốn lí do.

Lí do? Có cần thiết không?

Có rất cần! Có phải là vì Lâm, nếu là vậy thì em sẽ không bao giờ chấp nhận đâu, em không muốn dựa dẫm vào anh ta, vậy nên em xin anh, anh hãy cho em làm như cũ đi!

Ừm! Vậy em muốn thế sao?

Vâng!

Vậy thì làm vụ này, hợp đồng lớn đó, đừng có làm hỏng, không thì đừng có...

Đừng có trách phải không(Hạ nói chen vào)

Đúng! Hiểu như vậy thì tốt!

Vậy em đi làm nha!

Hạ nhanh chóng ra ngoài, ngồi vào bàn, tựa đầu vào ghế:

Sao hả, tuần trăng mật vui vẻ không em!

Ừm cũng bình thường!

Con bé này lấy được chồng giàu rồi mà lại đi làm sao không ở nhà mà hưởng thụ cho sướng(Một chị cùng phòng chêu)

Ừm! Chị không hiểu đâu!

Hiểu gì chứ?

Không! Không có gì đâu!

Hạ gạt phắt đi, Hạ cúi xuống mở cái máy tính ra:

Bây giờ em chỉ muốn tập trung vào công việc thôi!

Con bé này thiệt là!

Tại khu nghỉ dưỡng của Lâm, Lâm đang ở trong phòng làm việc, bàn việc với một số bộ phận, vẫn khuôn mặt lạnh lùng sắc lạnh, Lâm không cười, khuôn mặt khá nghiêm túc, trong công ty ai nấy đều kính sợ Lâm, vì anh rất nghiêm khắc trong công việc, xử lý công tư nghiêm minh thế nên có rất nhiều đối tác muốn hợp tác. Ngồi trong phòng họp, Lâm một tay cầm bút, một tay chống cằm, ánh mắt khi nhìn vào những người ngồi đó, khi thì lại nhìn vào sấp tài liệu, không khí trong phòng họp cũng khá thoải mái không có gì căng thẳng:

Ok! Cứ làm vậy đi!

Vâng vậy xin giám đốc cho chữ kí phê duyệt!

Ok!

Lâm nhanh tay kí xọch một cái, giao tài liệu cho họ.

Khi họ vừa ra ngoài, thì một cô gái ăn mặc đồ công sở nhưng vẫn rất quyến rũ, khẽ đóng cái cửa lại, nhẹ nhàng đi về phía Lâm, vòng sau lưng Lâm, ôm cổ Lâm, cô gái không ngừng kích thích Lâm, hôn không ngừng vào cổ Lâm:

37. Chương 28: Cảnh Xuân Trong Văn Phòng

Lâm vẫn ngồi im, không hưởng ứng, cũng không đuổi cô đi, với lấy bao thuốc, rút lấy một điếu châm và thở phì phào:

Anh! Anh sao vậy?

Cô gái khẽ đám nhẹ vào người Lâm giọng trách móc, Lâm xoay ghế lại nhìn cô gái, cô gái không giữ ý ôm lấy cổ anh, mắt nhìn anh bằng ánh mắt đờ tỉnh:

Anh sao vậy? Sao mấy ngày nay cứ lạnh lùng với em thế, hay là anh sợ Hạ, sợ cô vợ xinh đẹp của anh biết quan hệ giữa chúng ta.

Doãn Bằng giọng nói nhỏ nhẹ nhưng sắc nhọn, với cách nói chuyện rất có tình có lý này mà đã không ít hợp đồng lớn nhỏ đã được Bằng dành được, đó có lẽ cũng là một lý do mà Lâm lại duy trì mối quan hệ này chẳng, câu hỏi này tới giờ này mà cô cũng không biết chính xác câu trả lời nữa. Lâm không trả lời, chỉ cười nhếch môi:

Sao lại có chuyện đó chứ!

Lâm khẽ gạt tàn thuốc, thổi một làn khói nhỏ vào Bằng, nếu là Hạ thì chắc chắn thì sẽ bị sặc sụa nhưng đối với Bằng thì khác, có lẽ Bằng đã quá quen rồi. Vòng ra trước mặt Lâm, ôm cô Lâm, Lâm cũng ôm eo Bằng, một hành động mà theo thói quen anh hay làm, tay vẫn cầm điều thuốc, một tay khác khẽ vuốt mấy cọng tóc dài trên khuôn mặt sắc sảo của Bằng, có một điều khó hiểu là Doãn Bằng mà Bằng đi là chị em sinh đôi nhưng giữa họ rất khác biệt, mặc dù Bằng cũng xinh nhưng khác hẳn với Bằng Di, trong khi Bằng Di xinh xắn, hiền thực thì Doãn Bằng ngược lại vẻ đẹp của cô toát lên vẻ sành điệu, gai góc, sắc nhọn. Trong tâm trí Lâm lúc nào cũng coi Bằng như một vũ khí bên mình bởi tính cách bên mình, chính vì vậy mà Lâm chưa bao giờ có suy nghĩ là cần phải bảo vệ cô giống như Bằng di yếu ớt, thay vào đó anh luôn có chút đề phòng cô, lo sợ một ngày nào đó bất chắc Bằng vì quá yêu mà thay đổi. Doãn Bằng vẫn không ngừng kích thích Lâm bằng một đôi tay ma lực, vuốt ve nhẹ nhàng. Lâm cũng không phải giữ ý, anh kéo Bằng lại gần mình, hơi thở kèm theo mùi khói thuốc quen thuộc phả đều đều, nhẹ nhẹ vào mặt Bằng, khẽ nhếch môi cười, điệu cười này của anh thật sự rất quyến rũ, mọi cô gái đều không thể nào cưỡng lại được. Doãn bằng nhanh chóng hôn môi Lâm một nụ hôn rất nồng nàn, rất nóng bỏng, nụ hôn này có thể làm tan chảy mọi trái tim của mọi chàng trai, nhưng trong tim Doãn bằng thì kể từ khi cô biết nhận thức thì cô quyết tâm rằng cả đời này chỉ trao cho một người đó là Lâm. Doãn bằng trước giờ luôn yêu Lâm không có một chút tiếc nuối, có có thể chao cho Lâm mọi thứ kể cả mạng sống của mình, nhưng từ trước tới giờ Lâm thì vẫn mãi không thuộc về cô, trước đây chị bằng đi còn Lâm chỉ coi Bằng là một cô em gái, còn lúc này Bằng với anh chỉ là một người thỏa mãn niềm dục vọng của bản thân, Lâm đã từng hỏi là bằng có hối hận không, nhưng câu trả lời luôn là không một cách dứt khoát.

Trong phòng lúc này thực sự rất nóng bỏng, sự nóng bỏng này do Doãn bằng mang lại, không chỉ hôn Lâm không ngừng, cô còn không có chút e thẹn gì, kéo tay Lâm chạm vào ngực mình, luồn tay sâu vào trong lớp áo, sờ nắn bầu ngực, Doãn bằng có một bầu ngực lớn, đầy đặn, rất quyến rũ, mặc cho cô mặc đồ công sở che kín nhưng mọi đàn ông đều không thể không nhử rãi trước bầu ngực này. Nhanh nhẹ đẩy Lâm sát lại tường, ghì sát vào tường, không ngừng hôn, đôi tay cũng nhanh chóng tháo chiếc thắt lưng của Lâm, kéo khóa quần xuống, Lâm lúc này mặc cho doãn bằng chủ động, anh cũng hưởng ứng nụ hôn này một cách nồng nhiệt, kéo chiếc quần của Lâm xuống, Doãn bằng khẽ nhìn xuống, vật đó đang dựng lên, Lâm đang rất kích thích, cô có thể cảm nhận được, nhẹ nhàng tụt chiếc váy xuống, kéo áo lên, kéo người Lâm sát lại, nhanh chóng xoay người doãn bằng lại đè sát cô vào tường, Doãn bằng có chút xấu hổ, đôi má có chút ửng hồng. Rồi một cái vật đó của Lâm đâm sâu vào người Doãn bằng, một cảm giác thăng hoa đến sung sướng, nhanh chóng ra vào một cách dồn dập, sự cuồng nhiệt của Lâm bằng rất kích thích, đôi tay khẽ nắm chặt mái tóc Lâm, khẽ thì thầm vào tai lâm:

Anh!... anh... nữa đi anh! Nữa đi...

Âm thanh thều thào, rất nhẹ nhàng, nó giống như thứ thuốc kích thích Lâm, nó khiến Lâm càng thêm kích thích ra vào mạnh hơn, càng lúc cả hai người đều lên tới đỉnh.

Ân ái nhau trong khoảng một tiếng, cả hai người cùng mệt:

Được chưa!

Lâm rời ra, trong phút chốc Doãn bằng như mất điểm tựa, cả thân người như trống rỗng, trượt nhẹ trên tường xuống, Lâm cúi xuống, khẽ vuốt mái tóc Bằng:

Em sao vậy?

Doãn bằng không nói, chỉ ôm mặt không muốn nhìn Lâm, lâm kéo tay Bằng ra:

Em xấu hổ sao?

Khẽ đắp nhẹ vào người Lâm:

Anh! Anh xấu lắm! Xấu lắm!

Khẽ hôn nhẹ lên tay Băng:

Đúng vậy! Anh xấu như vậy! Mà anh xấu như vậy mà sao em vẫn cứ bám lấy anh.

Lâm khẽ cười nụ cười duyên rũ, anh lại chủ động hôn Băng, Băng cũng đáp trả nụ hôn đó một cách cuồng nhiệt, Lâm đè băng xuống sàn, khẽ thì thầm vào tai Lâm:

Anh vẫn muốn sao?

Khẽ chống người lên người Băng:

Đúng! Anh chưa bao giờ hết muốn em!

Anh! Em có một điều rất thắc mắc?

Là gì?

Đó là Thực sự anh là ai... mà khiến em cứ quấn lấy anh không thôi!

Em thực sự muốn biết!

Ừm!

Vậy thì anh sẽ nói cho em biết, thực sự anh là một con ác quỷ không có trái tim, trái tim anh đã bị một người con gái đánh cắp rồi!

Người con gái?

Khẽ cắn nhẹ vào tai Băng:

Tất nhiên không phải là em!

Anh!

Doãn băng định vùng dậy, nhưng bị Lâm đè chặt không nhúc nhích được, Lâm nhanh chóng chiếm hữu thân thể băng ngay chính sàn nhà. Doãn băng thì không thể nào có thể thoát khỏi sự kích thích của lâm, chẳng mấy chốc đã cuốn theo Lâm.

38. Chương 29: Thật Sự Anh Cũng Đáng Yêu!

Tại nhà Hạ

Hạ vẫn nằm ngủ trên giường, như mọi ngày Lâm đi thể dục xong về, đánh thức Hạ, Hạ cũng đã quen với cách đánh thức này của Lâm, thế nên chỉ cần khi Lâm khẽ gọi, hoặc chạm nhẹ Hạ đã bật dậy, mặc dù là buồn ngủ, nhưng cô cũng không muốn để cho Lâm có thêm cơ hội. Sau khi thức dậy, Hạ lao vào phòng tắm, thay đồ xuống ăn sáng:

Ngồi đi!

Ừm!

Cô ăn bánh mì hay cháo ạ(Tiếng cô bé giúp việc hỏi)

Ừm cho chị một ít cháo!

Vâng!

Lâm không nhìn Hạ, mắt nhìn chăm chăm vào tờ báo, Hạ cũng không quan tâm, việc ai nấy làm. Khi nhỏ Phương giúp việc mang bát cháo ra, thật sự cô bé nấu ăn khá giỏi, thức ăn rất vừa miệng, nhưng Hạ sao

vậy, chỉ cần ngửi mùi cháo thôi mà Hạ đã không nhịn được, hơi ửng sực lên cổ, cổ bịp mồm, lao vào phòng vệ sinh, nôn nhưng không nôn ra gì cả, Hạ ngồi sụp xuống bên bồn, Lâm đứng trước cửa nhà vệ sinh:

Em sao vậy?

Em không sao? Chỉ là hơi buồn nôn thôi!

Lấy giấy cho Hạ:

Có cần đi khám bác sĩ không?

Không! Không cần đâu! Chắc là do dạo này em ăn uống thất thường nên vậy thôi!

Hạ bước ra ngoài, ngồi vào bàn, Lâm vẫn ngồi đối diện:

Em ý! Phải biết tự chăm sóc mình chứ!

Vâng! Em biết rồi mà!

Thế là cả buổi sáng hôm đó Hạ không ăn được gì, chỉ ngửi mùi đồ ăn là buồn nôn rồi, đúng là một ngày mệt mỏi.

Tối đến, Hạ đang loay hoay trong bếp thì Lâm về, Lâm hôm nay về sớm hơn mọi ngày:

Sao anh về sớm vậy?

Hạ cảm nguyên cái muối, với bộ tạp dề, khuôn mặt lấm bẩn, bộ dạng này của Hạ khiến Lâm không nhịn được cười:

Em làm gì vậy?

Nấu ăn!

Sao cơ?

Lâm không tin vào tai mình nữa:

Thế nhỏ Phương đi đâu mà lại phải làm!

Nhỏ đó xin em về quê vì mẹ nó ốm, vậy nên!

Hạ vừa nói, tay vừa quấy quấy cái chảo dầu, tiếng dầu nổ bép bép nhanh chóng trở lên nóng già bắn vào tay Hạ, nó khiến Hạ dụi tay lại kêu:

Liệu em có làm được không?

Lâm nhìn đồng thức ăn ngổn ngang đang thái dở trên bàn, anh cũng biết là Hạ không giỏi nấu nướng:

Không làm được thì ra ngoài ăn, đừng làm khổ bản thân như vậy?

Không! Anh thường lãng phí như vậy sao?

Hạ vừa ném nắm rau vào, vì không quen nên tay chân cứ cuống quýt cả lên, lâm cũng mặc kệ, vì Hạ rất ngang bướng mà, nhưng khi lâm vừa định quay đi, thì Hạ lại buồn nôn, nhanh chóng tắt bếp, bịt mồm lại lao vào phòng vệ sinh, nôn nhưng không ra cái gì, nhanh chóng đưa giấy cho Hạ lau:

Sao rồi! Em khó chịu lắm sao?

Không!

Không cái gì! Mặt em tái mét à! Để anh gọi bác sĩ!

Không cần đâu!(Hạ cương quyết)

Hạ lại tiếp tục ra ngoài, bật bếp:

Sao em ngang quá vậy? Không biết nấu thì nấu làm gì?

Lâm to tiếng quát Hạ, trong phút chốc Hạ vội tắt bếp, xoay người đi, khẽ lau giọt nước mắt, bước đi nhưng Lâm kéo tay lại, Lâm khẽ nhìn vào cô, đôi mắt ươn ướt:

Em không biết nấu thì không cần phải nấu, em đang mệt mà đi nghỉ đi!

Hạ không nói gì, không ngẩng mặt lên nhìn Lâm.

Trong bếp.

Anh thái xong chưa, nhanh lên dầu sôi rồi!

Ừm! Xong rồi đây!

Xèo! Một âm thanh khi rau lạnh gặp dầu nóng:

Đảo đi! Nhanh lên tay lên.

Lâm giúp Hạ, vì sợ bỏng mà Hạ không đảo mạnh được thấy vậy:

Để anh đảo cho, em nêm gia vị đi, nêm nhạt thôi!

Ừm!

Hai người cùng nhau làm món này, trông mặt Lâm lấm lem, những giọt mồ hôi lăn dài trên chán, anh không mặc đồ lịch sự khi đi làm, trên người lúc này chỉ là một cái áo ba lỗ, trông anh lúc này thật quyến rũ, khẽ lau mồ hôi trên chán Lâm, Hạ cười:

Xem anh kìa! Toát hết mồ hôi rồi!

Tại em chứ tại ai, bảo ra ngoài ăn mà!

Anh!

Này nếm thử xem, xem được không?

Lâm lấy đũa khấp một cọng rau cho Hạ thử, đưa trước mặt Hạ không ngừng thổi:

Từ từ thôi không nóng!

Ừm!

Hạ thử, mặt có chút đăm chiêu:

Sao hả! Tệ lắm sao, thôi bỏ đi, anh đưa em ra ngoài ăn:

Không! Ngon lắm luôn! Thật đó(Hạ liếm nhẹ môi, cười)

Thật không!

Vâng! Anh thử đi mà!

Hạ gấp một cọng rau cho Lâm, lâm không dám thử nhưng vẫn phải thử:

Sao nào! Ngon phải không?

Ừm! ăn cũng được!

Cũng được sao, ngon đấy chứ!

Hạ cười tươi, gấp một đũa ăn, miệng tấm tắc khen ngon.

Trên bàn ăn:

Em ăn nhiều vào, trông em ốm lắm!

Lâm khẽ nhào tay gấp cho Hạ một miếng thịt hộp:

Anh cúng ăn đi.

Đó thực sự là một bữa tối ấm áp, hạnh phúc, mặc dù trên bàn chỉ những món ăn giản dị có chút vụng về, nhưng chính những nụ cười, chêu chọc lẫn nhau, tiếng cười đùa vang khắp căn nhà khiến nó trở lên ấm áp:

Anh nói xem đây có phải là lần đầu tiên anh nấu ăn?

Đương nhiên rồi! Em là người may mắn lắm biết không?

Ừm! Không dám đâu! Nhưng mà phải nói là anh nấu ăn cũng được đấy, không tệ lắm!

Vậy sao? Phải nói là trên tuyệt mới đúng chứ?

Hứ! Anh ý mới khen có một câu thôi mà đã tự đắc rồi!

Tự đắc!

Thì chẳng! Anh xem mũi anh phồng đỏ lên rồi kìa!

Lâm tưởng thật liền lo lắng sờ lên mũi, Hạ thấy vậy cười lớn:

Anh! Em chỉ đùa thôi mà, anh đúng là ngốc!

Ngốc! Em nói ai vậy?

Anh! Em nói anh!

Em! Vậy được anh sẽ cho biết thế nào là ngốc!

Lâm đứng dậy đuổi Hạ, họ đùa giỡn nhau:

Em đứng lại đó!

Không! Anh còn lâu mới bắt được em!

Em cứ chờ đấy, anh bắt được em em đừng có trách!.

39. Chương 30: Tâm Sự Như Hai Người Bạn

Sau khi ăn tối xong, Lâm rủ Hạ lên sân thượng hóng gió, trời hôm nay khá đẹp, trời cũng khá gió, không khí thật mát mẻ. Hai người ngồi trên một cái chiếu nhỏ, trong khi Hạ đang rất hứng thú ngắm những ngôi sao kia một cách say sưa thì Lâm lại nằm dài ra, gối đầu lên tay, lẳng lặng nhìn bầu trời, thỉnh thoảng có quay sang phía Hạ, rồi lại cười tủm vì thực sự Hạ rất đáng yêu:

Em thích đến vậy sao?

Ừm! Anh xem những ngôi sao thật đẹp phải không? Chúng rất lấp lánh, nhiều màu sắc nữa, nhưng mà...

Nhưng sao?

Nó quá xa vời, không thể với tới được, ây da thật buồn!

Hạ khẽ thở dài, khuôn mặt rủ xuống làm mấy cọng tóc rơi xuống, những cơn gió thổi nhẹ khiến tóc Hạ bay bay, trông Hạ thật dịu dàng, khẽ ngồi dậy, xoa đầu Hạ cười:

Ngốc ạ! Em đâu có phải là con nít chứ?

Hạ cũng cười nhẹ:

Ừm!

Mà cậu Nam đó là bạn học chung với em hồi học cấp 3 sao?

Ừm! Không chỉ học chung 3 năm mà chúng em còn ngồi chung 3 năm lận.

Thế cơ?

Ừm! Hồi đó chúng em vui lắm, cùng nhau đi xe đạp đi học, ăn quà vặt chung nữa, đúng là bây giờ em rất muốn quay lại thời đó!

Em thật là toàn mơ ước viễn vông không à?

Ừm! Em vậy đó, còn hơn anh à?

Hơn gì?

Anh ý, anh xem anh sống không có mơ ước, lúc nào cũng chỉ hiện tại, hiện tại, anh không thấy mệt mỏi sao, người ta nói con người sống mà không có ước chẳng khác gì không có linh hồn, vậy đó.

Hạ nói thẳng vào mặt Lâm, Lâm cũng quay sang nhìn thẳng vào Hạ:

Thật vậy ư?

Ừm! Đương nhiên rồi! Lâm nhìn chằm chằm Hạ, một hai giây sau đó không nhịn được cười, khẽ cúi đầu Hạ một cái:

Thì anh đâu có còn linh hồn chứ?

Anh! Anh đúng là con quỷ dữ không có trái tim, sao lại có người như anh chứ?

Hạ trầm nghĩ những điều như vậy, mà không để ý, Lâm khuôn mặt buồn rầu, trầm tư lặng nhìn những ngôi sao kia:

Anh sao vậy?

Lâm vẫn im lặng không nói gì, chỉ khẽ thở dài một hơi, nhưng giây phút này của Lâm rất ngắn ngủi, anh nhanh chóng lấy lại tinh thần:

Thế sao em và Nam không yêu nhau?

Yêu nhau!

Hạ có chút bối rối, nhưng đó:

Yêu gì chứ?

Thấy Hạ có chút lạ, Lâm tiếp tục chê Hạ:

Đừng nói là em yêu thầm cậu ta đó nha, nhìn mặt em nghi lắm, mau khai ra ngay.

Anh này thiệt là, em nói không mà!

Hạ vẫn cương quyết phủ nhận, nhưng Lâm không ngừng chê Hạ, cuối cùng mới kể cho Lâm nghe chuyện, thực sự thì hồi đó Hạ rất thích Nam, thường lén nhìn cậu ấy khi chơi bóng ngoài sân, hãy nhìn chộm khi ngồi cùng cậu ấy, rồi còn bày rất nhiều trò chọc phá cậu ấy nữa, nhưng những thứ tình cảm trẻ con nhanh chóng phai nhạt theo thời gian khi cả hai người lớn lên. Nhìn Hạ cười nói kể chuyện ngày xưa mà Lâm không nhịn được cười, anh lớn tiếng cười phá lên:

Em thực sự làm vậy sao? Anh không ngờ em lại quậy đến vậy đó!

Hứ! Ai quậy chứ, là do cậu ta chọc em trước chứ bộ, mà kể từ hôm đó, cứ mỗi lần lên bảng là cậu ta lại phải dõm trước ngó sau, khuôn mặt lấm lét, trông buồn cười ơ là buồn cười.

Hạ vừa nói vừa cười lắt léo, khiến Lâm cũng cười theo, cả không gian tràn ngập trong tiếng cười. Lâm kéo Hạ nằm xuống, khẽ gối đầu lên tay Lâm, ngắm nhìn những ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh trên cao:

Này! Anh em đã kể chuyện của em cho anh nghe rồi, còn anh, anh kể cho em nghe đi, mối tình đầu của anh đi!

Mối tình đầu?

Ừm! Anh kể đi!

Chẳng có gì để kể cả?

Anh này! Thật là, anh nói đi có phải mối tình đầu của anh là chị Băng Di phải không?

Hạ buột miệng nói ra, nhưng sau đó chợt dạ, bịt mồm:

À! Em quên!

Lâm quay mặt sang, nhìn Hạ, khẽ vuốt mấy cọng tóc của Hạ mân mê:

Sao vậy? Sao không nói nữa?

Anh! Anh ý anh chẳng nói là em không được nhắc tới chị ấy sao?

Hạ khẽ cắn môi, nhìn Lâm nhẹ nhàng, Lâm xoay người đè lên Hạ:

Anh!

Phải anh có nói là em không nhắc tới cô ấy, nhưng...

Nhưng sao?

Những lúc như thế này thì em có thể nhắc!

Thật ư! Thật vậy ư?

Ừm!

Hạ khẽ nhoẻn miệng cười để lộ ra đôi núm đồng tiền rất đáng yêu, Lâm không kìm được cảm xúc đã hôn nhẹ lên môi Hạ, Hạ chợt giật mình, nét mặt thộn ra rất đáng yêu;

Em ý!

Khẽ nhéo mũi Hạ một cái, Lâm lại nằm dài ra:

Sao vậy? Anh kể đi!(Hạ vẫn nài nỉ)

Lâm chỉ cười, Hạ khẽ đắp nhẹ vào người Lâm:

Anh đúng là chán mà.

Khẽ xoay nhẹ người, lẳng lẳng nhìn những ngôi sao, được một lúc Hạ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, thấy Hạ im lặng, Lâm khẽ xoay người ra, nhìn Hạ ngủ say sưa, rất đáng yêu, khẽ ôm nhẹ Hạ vào lòng, trên môi Lâm một nụ cười nhạt. Quay mặt sang nhìn lên bầu trời ngàn sao:

Băng Di à! Anh nhớ em nhiều lắm!

Trong phút chốc nước mắt Lâm cứ ứa ra, trong tâm trí tràn ngập những cử chỉ, nét mặt dịu dàng của cô ấy. Chợt Hạ bỗng xoay người ôm trằm lấy Lâm, theo thói quen hạ thường hay ôm gối ôm vậy nên. Bị Hạ ôm chặt, Lâm không thể nhúc nhích, chỉ khẽ lấy tay lau đi giọt nước mắt. Lâm cũng vòng tay ôm chặt Hạ, lắng nghe những âm thanh thở đều của Hạ vào ngực. Khẽ vuốt nhẹ cọng tóc che khuôn mặt, để lộ ra khuôn mặt xinh xắn dễ thương này của Hạ. Khẽ hôn nhẹ lên má, một nụ hôn nhẹ nhàng, Hạ khẽ cử động nhẹ, nó khiến Lâm chợt dạ, nhưng Hạ lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, quay mặt khẽ cười một cái, một nụ cười hạnh phúc. Ôm chặt Lâm ngủ say sưa, Lâm cũng ôm chặt Hạ, không gian dần dần trở nên tĩnh lặng chỉ còn những tiếng thở nhẹ nhẹ của Hạ. Trời bên ngoài gió nhẹ nhàng, ngàn ngôi sao sáng trên cao tạo nên những ánh sáng mờ nhẹ nhàng, rất trong trẻo tinh khiết như chính bản thân Hạ vậy, một không gian ấm cúng lãng mạn ở trên sân thượng quá tuyệt(Bạn có thấy không?)

40. Chương 31: Tin Vui

Lại một buổi sáng bình thường trên căn nhà của Lâm và Hạ, Hạ đang ngủ trên giường:

Cô là ai?

Một người phụ nữ ăn mặc rất chỉnh chu, khuôn mặt sắc lạnh, không nói không rằng, Hạ vẫn không ngừng hỏi:

Cô là ai vậy?

Hạ tiến lại gần người phụ nữ, chợt người phụ nữ đó xô ngã Hạ, trước khi Hạ kịp nói gì, một cái tát cực mạnh vào khuôn mặt trắng trẻo, cái tát mạnh khiến má Hạ ửng hồng, khóe môi khẽ chảy một chút máu:

Cô! Sao cô làm vậy?

Người phụ nữ không nói gì, cô ta đứng đó, giơ guốc lên dánh mạnh vào Hạ may mà né được, khẽ cười một cái, cúi người xuống, gần giọng lên, một giọng nói khiến Hạ run rẩy:

Cô muốn làm gì?(Hạ giật mình lùi người lại)

Cô! Cô không được phép, không được phép vui vẻ, nghe rõ chưa?

Hạ không hiểu gì, nước mắt giàn giụa, người phụ nữ đó không ngừng đe dọa Hạ, Hạ hét lên, rồi vội bật dậy, cả người đều ướt đầm mồ hôi, thấy hạ hét lớn, Lâm vội chạy vào:

Em! Em sao vậy?

Lâm khẽ lấy tay lau nhẹ đi giọt mồ hôi trên trán Hạ:

Em không sao?

Hạ khẽ đẩy tay Lâm ra, đôi bàn tay lạnh toát run rẩy, không chỉ có tay mà người Hạ đang run rẩy:

Uống nước đi!

Hạ khẽ nhấp môi một chút:

Sao rồi đỡ hơn chưa?

Ừm!

Em xanh xao lắm, để anh gọi bác sĩ!

Không! Anh đừng gọi!

Em! Sao ngang quá vậy, ốm như vậy mà lại!

Em.. không sao chỉ cần ngủ chút là đỡ thôi, anh đừng gọi!

Em! Anh nói hết nỗi em!

Hạ cười nhẹ, một nụ cười nhạt trên khuôn mặt nhợt nhạt:

Ngủ đi! Ngủ đi cho khỏe!

Ừm!

Từ từ nhắm mắt lại, Lâm khẽ kéo chăn đắp cho Hạ, Lâm khá lo lắng nhưng Hạ thì rất ngang ngạnh nên. Hạ ngủ miên man suốt cả ngày, Lâm luôn ở bên cạnh nhưng vì có việc cần nên đã phải ra ngoài. Hạ trong lúc miên man vẫn không ngừng thấy người phụ nữ đáng sợ đó, giật mình hét lớn, Hạ tỉnh dậy, ngồi dậy:

Lâm!

Hạ khẽ gọi trong hơi thở thều thào, anh ấy không có ở đây, Hạ lại nằm xuống cơ thể như không còn chút sức lực nào, chợt cánh cửa mở ra, một cô gái rất xinh đẹp bước vào, Hạ cố sức ngồi dậy:

Đừng có dậy! Cứ nằm đi!

Cô gái nhanh nhẹn để túi trái cây, hộp cháo xuống bàn:

Đừng dậy!

Khẽ kéo chăn lên người Hạ, cô gái khẽ nở một nụ cười thánh thiện:

Em ngạc nhiên lắm sao?

Sao lại là chị? Chị không đi làm sao? Mà anh Lâm đâu?

Trước một loạt những câu hỏi của Hạ, Doãn băng vẫn rất bình tĩnh, cái khuôn mặt rất xinh xắn, rất sắc lạnh:

Lâm! Anh ấy bận sao?

Ừm! Có chút việc!

Chị đỡ em dậy ăn chút cháo rồi uống thuốc nha!

Kéo nhẹ người Hạ dậy, thổi nhẹ bát cháo xúc cho Hạ, cử chỉ nhẹ nhàng, nụ cười tươi tắn, nó khiến Hạ nhớ về mẹ, nhớ về chị Thủy mỗi lần bệnh là đều có mẹ, hồi bé chị Thủy cũng hay bón cháo cho Hạ, Hạ khẽ lấy tay chặn lại những giọt nước mắt không cho nó rơi:

Em sao vậy?

Không! Em không sao!

Này đừng có nói là em cảm động đến phát khóc nha!

Không! Em đâu có mít ướt như vậy chứ!

Ừm! Vậy thì ăn đi!

Sau khi cho Hạ uống thuốc xong, Băng vẫn chưa về:

Sao chị còn chưa về?

Ừm! Một lát nữa!

Doãn băng ngập ngừng hỏi Hạ:

Chị! Chị sao vậy?

Chị có chuyện muốn hỏi em!

Chuyện gì?

Ừm! Việc em và Lâm kết hôn...

Chuyện đó sao! Tất cả chỉ là một thỏa thuận!

Thỏa thuận?

Đúng vậy! Một năm ở bên nhau cho vừa lòng hai gia đình!(Hạ thẳng thắn)

Vậy sau này thì sao?

Đường ai nấy đi, thỏa thuận đã rõ như vậy rồi!

Doãn băng khẽ cười, Hạ ngạc nhiên:

Chị cười gì vậy?

Không! Không có gì! Em ngủ chút đi!

Ừm! Cảm ơn bát cháo của chị nhờ nó mà em đã khỏe hơn rồi, em chỉ cần ngủ thêm chút xíu nữa là lại khỏe như con voi ngay(Hạ nói đùa khiến Băng cười)

Em! Em thật là đáng yêu! Nhưng nếu em không...

Không sao?

Không có gì đâu! Em ngủ đi!

Ừm!

Kéo chân đắp cho Hạ, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng, Doãn băng bước lững thững trên hành lang, cô không về ngay mà lại ghé qua phòng làm việc của Lâm.

Căn phòng khá ngăn nắp, những sắp tài liệu được sắp xếp ngăn nắp trên bàn, trên bàn, trên bàn có một bức ảnh được lau chùi cẩn thận, nó rất bóng loáng, người trong bức hình không ai khác đó là Băng Di, nụ cười trong trẻo, vô cùng tự nhiên, nhưng trong mắt Băng thì lại vô cùng ghét khuôn mặt này, chính khuôn mặt này mà khiến Lâm mê mẩn, khẽ úp cái ảnh xuống, nói thì thầm:

Chi! Chi chết rồi! Chi hãy buông tha anh ấy đi! Anh ấy là của em! Mãi mãi là của em!

Băng đưa mắt nhìn bức ảnh kế bên đó là ảnh cưới của Hạ, không thèm nhìn lấy, ném vội cái ảnh xuống sàn, đôi guốc nhọn giẫm nghiêng lên làm vỡ tan khung kính, khuôn mặt Hạ bị mũi giày đâm thủng. Hất tóc bước qua rưng rưng như không có việc gì. Tối Lâm trở về người ướt đẫm, bên ngoài trời mưa rất lớn, vào tới nhà Lâm ném vội cái cặp xuống ghế, ngồi xò ra ghế, khẽ day mắt vì mệt mỏi nhưng anh chợt nghĩ đến Hạ, cô đang ôm nằm một mình trên đó, Lâm nhanh đi lên lầu, định mở cửa phòng, chợt một bàn tay mạnh, nhưng ầm ập kéo anh lại, vì không bật đèn lên Lâm không nhìn thấy ai, chỉ biết là bàn tay này rất quen, hương thơm này, mùi dầu gội đầu này, tất cả đều là của Băng Di, trong tim Lâm chợt thổn thức, không nói lên lời:

Băng Di! Là em sao?

Không trả lời thay vào đó là một nụ hôn nồng nhiệt cùng với đó là một vòng tay rực lửa kích thích anh, dẫn lối anh, Lâm không thể nào cưỡng lại được, nhanh chóng chìm vào trong cơn say tình.

Nửa đêm, Lâm chợt tỉnh dậy:

Anh khẽ lắc cái đầu để làm mình tỉnh dậy, anh có cảm giác mình vừa bị bỏ mê, bởi một thứ thuốc gì đó, quay người sang, là Doãn băng đang nằm đó, cô đang ngủ say, Lâm day mắt:

Thì ra đó không phải là em! Em mãi mãi không trở về, mãi mãi.

Lâm không ở lại lâu, nhanh chóng mặc lại đồ, bước ra ngoài, đi ra phòng ngủ, khẽ mở cửa, nhanh tiến lại gần bên giường, Hạ đang ngủ say, cô vẫn còn mệt lên không hề biết Lâm tới, khẽ cầm đôi tay lên, áp vào má mình, tay Hạ mềm, và ầm ập quá, khi bàn tay chạm vào má khiến Lâm cảm thấy rất thoải mái, khẽ vuốt mái tóc, nhòm người lên hôn vào môi Hạ, một nụ hôn nhẹ, nhưng rất ầm ập. Hạ gật mình tỉnh giấc, dịu mắt nhìn Lâm:

Anh về rồi sao?

Lâm không nói gì, chỉ nhìn Hạ bằng một đôi mắt âu iếm:

Sao anh lại nhìn em như vậy?

Lâm vẫn không nói gì, khẽ cười nhẹ, một nụ cười quyến rũ, khẽ thì thầm vào tai Hạ:

Anh!

Sao nào?

Anh chết đi!

Hạ đâm mạnh vào ngực Lâm, nhưng Lâm càng thích thú, anh choàng ôm Hạ, mặc cho Hạ giãy giụa:

Em ý! Hôm nay anh tha cho em đấy! Không có lần sau đâu nên hãy mau chóng khỏe lại cho anh!

Anh!

Lâm không ngừng chọc nách Hạ, hai người cùng nhau đùa giỡn trên giường thật vui vẻ, họ hoàn toàn không để ý một ánh mắt đầy giận giữ, căm hận đang nhìn về phía đó, Băng trong lòng tràn đầy lửa hận, bám chặt tay vào thành cửa, trên cánh tay hằn lên những vết đỏ, quay người bỏ đi, đi rầm mình vào trong màn mưa lạnh giá, nhưng nước mưa có lạnh đến mấy cũng không thể nào lạnh bằng trái tim Băng lúc này.

Trong phòng bệnh, một người bác sĩ già khám cho Hạ, Bà nheo mày khá nhiều khiến Hạ vô cùng lo lắng:

Cháu bị sao vậy bác sĩ?

Người bác sĩ từ từ bỏ kính ra, ngồi lên giường, Hạ cũng ngồi dậy:

Xin bác sĩ cứ nói thật, cháu có thể chịu đựng được(Hạ tỏ ra mạnh mẽ, nhưng sâu trong lòng thì rất lo lắng)

Bao lâu rồi không thấy?

Người bác sĩ già lên tiếng hỏi, khuôn mặt rất nghiêm chỉnh:

Thấy gì ạ?(Hạ không hiểu ý bác sĩ)

Bị đó còn hỏi nữa?

Ừm!

Hạ lơ mờ hiểu ra, trong đầu lảm nhảm tính, giật mình:

Trời ơi! Đã hai tháng rồi sao?

Kể từ lần đầu bị ép làm với Lâm tới lúc kết hôn, có quá nhiều chuyện xảy ra khiến Hạ không để ý, ban đầu Hạ nghĩ là do thay đổi môi trường sống nên...

Cháu đã có thai, thai nhi được hơn một tháng rồi!

Hạ ngây người ra, không hiểu chuyện gì:

Có thai!

Ừm! Đúng vậy!

Sao có thể chứ?

Hạ trong giây phút không thể nào chấp nhận được. Đi ra ngoài khỏi phòng khám mà Hạ như trên mây, điện thoại rung chuông:

A lô!

Là Lâm gọi:

Em khám xong chưa? Bác sĩ bảo sao?

Em!

Em nói gì đi! Sao cứ ấp úng vậy?

Anh đang ở công ty sao, em muốn tới chỗ anh, em muốn nói trực tiếp với anh!

Ồ! Vậy anh cho tài xế đón em!

Không cần đâu, em đi tắc xi đến!

Ồ! Vậy em đi cẩn thận!

Vâng!

Hạ đón một chiếc tắc xi đến chỗ Lâm, ngồi trên xe mà lòng Hạ như lửa đốt, mình nên làm gì đây, mình phải làm gì bây giờ, trong lòng Hạ rất cuống, đối với mọi cặp đôi, khi biết tin này thì rất vui, đó chẳng phải là tin vui sao, nhưng Lâm với Hạ không giống như bình thường, họ chỉ là đang thỏa thuận chung sống với nhau, Hạ không ngừng suy nghĩ, chiếc tắc xi phóng vù vù, nhanh chóng dừng lại ở trước cổng công ty Lâm:

Vâng! Cảm ơn cô!

Hạ lững thững bước vào trong, từng bước đi chậm rãi.

41. Chương 32: Xảy Thai

Doãn băng đứng ở ngoài đã nghe được cuộc điện thoại của Lâm nói với Hạ, Bước vào phòng, giống như mọi lần, Băng ra sức quyến rũ Lâm, Lâm chưa lần nào từ chối Hạ, nhưng hôm nay:

Em ra ngoài đi!

Sao anh! Sao hôm nay anh lại từ chối em! Chẳng phải trước giờ anh chưa bao giờ từ chối em sao?

Lâm đứng phắt dậy, rút điều thuốc ra châm lửa thở phì phào không nói gì, Doãn băng nhất định không chịu thua, cố kéo cổ Lâm xuống hôn Lâm, nhưng Lâm không đồng ý:

Em!

Băng vẫn không chịu thua, cô không ngừng kích thích lâm, cố tình kéo cái áo tụt xuống để lộ ra bầu ngực tròn trịa, đưa tay Lâm chạm vào, một tay khác kéo Lâm luồn sâu vào bên dưới quần kích thích vùng bí mật của mình:

Anh! Em yêu anh mà! Em yêu anh!

Giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng ma mị, thực không phủ nhận, Lâm luôn bị Băng kích thích, cố gắng tạo cảm giác thăng hoa cho bản thân, đôi tay Băng không ngừng đẩy tay Lâm vào vùng bí mật của mình. Lâm không thể nào cưỡng lại được nữa, anh lao vào hôn Băng như một con thú dữ, tay Băng đã tháo được áo Lâm để lộ ra bộ ngực vạm vỡ, Băng cuồng nhiệt hôn vào nó như hút cặn hương thơm, sức sống của Lâm. Trong lúc hai người đang rất thăng hoa, thì Hạ đang từng bước lên cầu thang, sắp tới phòng Lâm, Hạ vẫn không ngừng suy nghĩ phải nói sao với Lâm. Hạ đã đứng trước cửa, suy nghĩ khiến Hạ chùn bước, Hạ không đủ dũng khí để mở cửa, không dám nhìn Lâm, nhưng sau một phút trấn tĩnh lại, Hạ cố gắng hít một hơi sâu, mở mạnh cửa một cái. Khi cánh cửa mở ra, khung cảnh trong phòng dần dần hé mở, đôi tình nhân vụng trộm đang thăng hoa, ở bên cửa dần dần lộ ra. Một cảnh tượng nóng bỏng đập vào mắt Hạ, Lâm đang giống như một thú cuồng dại ôm ấp hôn hít một cô gái, Lâm cũng vậy, hai người đang dính vào nhau như keo,. Hạ không thể tin vào mắt mình nữa, cánh tay run rẩy không cầm chắc cái túi, cái túi rơi xuống gây ra một tiếng động không lớn, nhưng cũng đủ làm cho hai người, giật mình rời nhau ra, Lâm vội quay ra, Hạ lúc này đã như một khúc gỗ, khuôn mặt tái mét cắt không còn một hột máu, cả người run rẩy nói không thành tiếng, Lâm và Băng cùng xấu hổ quay mặt đi, Lâm tiến lại chỗ Hạ:

Anh! Đừng lại gần tôi! Đừng lại gần tôi!

Hạ hét lớn, khiến Lâm bàng hoàng khựng chân lại:

Hạ!

Anh đừng gọi tên tôi!

Em hãy nghe anh giải thích!

Hạ hét lớn ôm đầu:

Không! Tôi không muốn nghe anh nói, không nghe bất cứ điều gì nữa!

Lâm tiến lại gần Hạ, Hạ giật lùi lại:

Không! Anh đừng lại gần tôi! Đừng chạm vào người tôi!

Em!

Anh không được tới, không được tới!

Hạ vẫn cứ lùi lại:

Được em đừng lùi lại nữa, nguy hiểm lắm, anh không lại nữa, em bình tĩnh lại đi!

Không!

Hạ vẫn cứ ôm đầu lắc lia lịa:

Em đừng lắc đầu như vậy nguy hiểm lắm! Nghe anh đi!

Sao tôi lại phải nghe lời anh chứ? anh là một con quỷ giữ, con quỷ hút máu, anh có biết tôi kinh tởm anh, tôi rất ghê tởm anh! Anh nghe thấy chưa, cả đời này tôi sẽ mãi mãi hận anh, căm thù anh, đến tận xương tủy.

Hạ gần giọng nói ra từng chữ, mỗi chữ đều khiến Lâm đau như xát muối, nước mắt Hạ không ngừng tuôn rơi, nước mắt khiến mắt nhòa dần, không còn phân định phương hướng nữa:

Tôi hận anh, tôi sẽ mãi hận anh!

Hạ cứ thế lắc đầu lùi lại, sát bên chân là bậc thang, Lâm không muốn khóc nhưng nước mắt cứ ứa ra, anh quay đầu không dám nhìn Hạ khi quay lại thì anh thấy Hạ đã đứng sát bên mé cầu thang:

Cẩn thận! Đừng lùi lại nữa!

Hạ không còn nghe thấy Lâm nói nữa, cứ lùi lại:

Á!

Hạ trượt chân, xoay mấy vòng cầu thang, nhìn thấy Hạ ngã, Lâm chạy theo, nhưng cầu thang rất dốc, anh không thể nắm được tay Hạ, Hạ nằm bẹp dưới chân cầu thang máu chảy rất nhiều. Lâm vội đỡ Hạ dậy:

Hạ! Em tỉnh dậy đi! Đừng dọa anh!

Anh khẽ vén tóc Hạ, cố gắng bịt chặt vết thương, nhưng những tia máu vẫn không ngừng ứa ra, trong lúc còn chưa bắt tỉnh Hạ vẫn nói giọng dặc:

Tôi hận anh, mãi mãi hận anh!

Câu nói của Hạ như cưa từng nhát sâu vào trái tim Lâm. Lâm bỗng Hạ rời đi, nước mắt anh không ngừng rơi hòa vào những máu không ngừng rơi của Hạ, nó chạy dài theo đường đi của Lâm, giống như con đường đầm máu mà Hạ phải trải qua.

42. Chương 33: Anh Làm Em Đau Đớn Đến Tột Cùng

Trong bệnh viện.

Ngồi ở hàng ghế chờ, Lâm không ngừng vò đầu, bứt tai, mái tóc mọi khi được vuốt chẵn chu nhưng nay đã vò cho rối bù, cả người ướt đầm máu của Hạ, trên chân và mồ hôi lấm tấm, Lâm chưa bao giờ có cảm giác sợ sệt như vậy, vì Lâm đã tự rên cho trái tim mình phải trở thành thép, anh không cho phép mình được cảm động với bất cứ ai, anh cũng cho phép mình có thể rơi một giọt nước mắt nào khác ngoài Băng Di, vậy mà hôm nay Hạ lại khiến trái tim thép này đập từng lại từng hồi, hơn nữa mỗi nhịp đập đều khiến Lâm đau đớn đến tột cùng, nước mắt không ngừng rơi. Lâm không dám báo cho hai gia đình, nhất là gia đình Hạ, anh muốn tự mình giải quyết mọi việc, đây luôn là cách giải quyết của anh. Doãn bằng từ lúc nào đã theo Lâm đưa Hạ tới bệnh viện, nhưng Lâm không thèm nhìn cô lấy một lần, Doãn bằng đứng im lặng dựa vào tường, nước mắt không thể rơi, nó như nuốt ngược vào trong. Hạ ở trong đó đã rất lâu rồi, ánh đèn đỏ trên bệnh viện vẫn chưa tắt trên cửa, làm Lâm càng lo lắng, anh đi đi lại lại. Cánh cửa mở ra một vị bác sĩ già bước ra:

Bác sĩ! Cô ấy sao rồi?

Ừm! Vết thương ngoài ra thì không đáng ngại, nhưng...

Lâm không còn đủ kiên nhẫn đã nắm cổ bác sĩ gần giọng:

Nhưng sao?

Cái thai không giữ được, hơn nữa tử cung bị tổn thương nặng, nên rất khó có thai lại, anh và gia đình nên chuẩn bị tinh thần vì cô ấy có thể bị vô sinh.

Vô sinh?

Vâng!

Không! Các người bằng mọi giá phải chữa cho cô ấy, tôi không cho phép!

Cái này phải phụ thuộc vào cơ thể cô ấy, chúng tôi không thể làm gì khác, mong anh thông cảm.

Lâm không nói gì, chỉ dấm mạnh vào tường, đôi mắt tỏ vẻ tức giận, đôi tay ghì chặt nên ứa máu sau cú dấm vừa rồi!

Tại nhà:

Vài ngày sau Hạ được xuất viện, trong suốt những ngày Hạ ở viện Lâm không lúc nào rời mắt khỏi Hạ. Hạ ngủ li bì không tỉnh chỉ tỉnh dậy ăn một chút rồi lại ngủ. Lại một lần nữa Hạ tỉnh dậy, khẽ nhích người một cái:

Em dậy rồi sao?

Hạ không nói gì:

Ăn chút cháo nha, ăn rồi để còn uống thuốc!

Hạ quay mặt không nói gì:

Ngoan nào nghe lời anh!

Hạ cố sức ăn vài thìa cháo, Lâm cẩn thận bón từng thìa cho Hạ.

Trong những ngày này Lâm cho hộ lý đến chăm sóc Hạ rất cẩn thận, chỉ có một việc anh không làm đó là không báo cho gia đình Hạ. Vài ngày trôi qua sức khỏe của Hạ đã đỡ hơn rồi, Hạ đang đi dạo trong khuôn viên vườn nhỏ, đã nhiều ngày Hạ không ra ngoài rồi, suốt ngày ở trong phòng bức bối lắm, hít nhẹ một hơi, không khí trong lành quá, Hạ ngồi nhâm nhi một chút trà nhẹ cảm giác thoải mái, dễ chịu. Lâm đã đứng quan sát từ đằng xa, nhưng anh muốn tới gần, vì chỉ như vậy thì càng khiến Hạ thêm đau đớn, Anh hiểu Hạ giận, và căm thù anh đến mức nào, nhưng thỏa thuận của họ chưa hết nên Lâm chưa thể nào buông tay thả tự do cho cô, anh vẫn muốn giữ Hạ ở lại bên mình.

Bữa tối

Ngồi trên chiếc bàn dài, Hạ và Lâm ngồi hai đầu bàn, khoảng cách giữa họ rất xa, rất khó với tới được. Trong khi Hạ không nói gì, Lâm cũng không nói gì chỉ nhấp một chút rượu, đưa đôi mắt nhìn Hạ:

Em sao rồi? Đỡ hơn chưa?

Hạ không nói, không nhìn anh, ánh mắt sắc lạnh, Lâm có chút hụt hẫng nhưng không thể nào trách Hạ, lại nhấp một chút rượu rồi uống ực hết luôn một lần, cái ly đặt mạnh xuống bàn tạo ra âm thanh đáng sợ. Ngôi nhà được chằng rất nhiều đèn nhưng trong lòng Hạ thì rất lạnh lẽo, đầy u tối. Lâm rời ghế tiến lại gần Hạ, Hạ không nhìn anh, Lâm mạnh tay bóp mạnh miệng Hạ:

Em hận anh lắm phải không?

Hạ vẫn không nói, Thái độ này khiến Lâm càng tức giận:

Em hận tôi đến vậy sao?

Hạ gạt phắt Lâm ra, ánh mắt căm phẫn nhìn anh chằm chằm:

Đúng! Em sẽ hận anh đến chết!

Câu nói khiến Lâm như nổi điên, đôi mắt hừng hừng máu đỏ ngầu trông rất ghê rợn, tay Lâm nắm chặt, ghì sát tay hạ khiến Hạ đau đớn hét lên:

Buông ra! Anh làm em đau quá!

Hạ cố giật mạnh ra, Lâm buông tay ra, Hạ ngã ra sàn, mái tóc rũ xuống. Lâm ngồi xuống, Hạ lùi lại:

Anh tránh ra! Đừng gần tôi! Đừng lại gần tôi!

Hạ hét lớn, Lâm kéo tay cô, giữ chặt:

Em càng muốn rời xa anh, thì anh lại càng không buông tha em!

Anh! Anh là một quỷ hút máu người, quỷ dữ!

Đúng vậy đó!

Lâm kéo Hạ về phía mình, bị Lâm kéo mạnh tay Hạ như đứt ra:

Buông ra!

Hạ cố giãy ra, nhưng Lâm cương quyết không tha cho cô.

Ép sát Hạ xuống sàn, cả cơ thể dồn sát lên Hạ;

Anh điên rồi!

Lâm không còn nghe Hạ nói nữa, Anh lao vào cào cấu, cắn xé Hạ, ép Hạ phải quan hệ với anh, Hạ cương quyết không chịu, cố giãy ra, lâm rất thô bạo xé toạc áo Hạ, anh ta như điên cuồng. Hạ vừa mới khỏi bệnh cơ thể vẫn còn rất yếu, vết thương chưa lành hẳn đã bị hành động thô lỗ của Lâm làm cho rỉ máu lại. Hạ rên rỉ trong đau đớn. Lâm ép Hạ buộc phải chấp nhận anh, nhưng anh càng làm vậy chỉ càng khiến Hạ thêm đau đớn đến tột độ, càng thêm hận anh đến thấu xương.

43. Chương 34: Thấu Hiểu

Trên xe Lâm:

Em còn mệt, nghỉ ngơi thêm ít ngày nữa, vội đi làm sớm như vậy làm gì chứ?

Hạ không muốn nói chuyện, Lâm cũng không muốn hỏi gì thêm vì anh biết Hạ không muốn, châm một điều thuốc, hút phì phào:

Em làm như vậy thì ích gì? Dù sao thì chúng ta đã như vậy, sao không vui vẻ mà sống chứ?

Lâm khẽ vuốt mái tóc Hạ, nhưng Hạ gạt phắt tay anh ra, hành động như khiêu khích này của Hạ, Lâm vội kít xe, kít phanh gấp khiến Hạ lao về phía trước:

Anh bị điên sao?

Đúng!

Lâm lao vào hôn Hạ, Hạ cố giãy:

Em!Mãi mãi không bao giờ thoát khỏi anh! Ngoan ngoan đi.

Khẽ đẩy Lâm ra, lau đi vết hôn:

Anh đúng là tên ác quỷ!

Lâm cười nụ cười quỷ quái.

Sau khi đưa Hạ tới công ty, chiếc xe phóng vụt đi. Hạ không muốn suy nghĩ về con người này. Hạ cố tập trung vào công việc. Chỉ có vùi đầu vào công việc mới khiến Hạ sống thoải mái hơn.

Chiều tan sở, Hạ không muốn nhìn thấy mặt anh ta, cho dù anh ta có gọi nhiều lần thì cũng không nghe. Hạ một mình đi bộ trên con đường nhỏ, đã khá lâu rồi Hạ không đi bộ. Thông thả bước đi trên đường, ăn nhẹ một chút đồ ăn vặt, một cảm nhác tuyệt, Hạ thích một mình như vậy, như trước đây, thoải mái tự do,

không suy nghĩ gì nhiều. Trời càng lúc càng tối, Hạ đang trên đi về nhà, Hạ không muốn về căn nhà của tên ác quỷ đó. Trong lúc này đường xá mỗi lúc một đông đúc, những chiếc xe kéo đuôi nhau dài, đường phố rực sáng ánh đèn, nhưng trong lòng Hạ thì vô cùng tăm tối. Chợt trong mắt Hạ nhìn thấy một chiếc xe rất quen đó chẳng phải là của anh rể sao? Sao anh ấy lại ở đây. Hạ không suy nghĩ nhiều, định bước ra, nhưng mắt Hạ tự dừng dừng lại khi anh rể cô xuống xe không chỉ một mình. Cảnh tượng kinh tởm, anh ta cùng với một cô gái ăn mặc sexy đang vui vẻ tiến về phía khách sạn. Hạ không còn ngạc nhiên nữa, vì đây đâu có phải lần đầu cô chứng kiến. Một nụ cười khinh miệt, thì ra mọi đàn ông đều như vậy, đây là người tốt mà mẹ cô chọn cho hai chị em cô sao, thật không thể lường được. Trong lòng Hạ chợt lóe lên tư tưởng đồng cảm với chị, có lẽ bây giờ cô mới có thể thấu hiểu nỗi đau của chị Thủy, thấu hiểu hành động của Thủy tất cả chỉ là trả thù, bù đắp tổn thương trong lòng mình, Hạ cảm thấy mình thật trẻ con, không hiểu chuyện đã trách chị. Trong đầu Hạ lúc này không ngừng suy nghĩ, nhưng Hạ chắc chắn rằng Hạ không bao giờ muốn mình giống như chị Thủy:

Đúng đó! Mình phải nhanh chóng rời xa hắn!

Đang đứng lảo nhảm, chợt một chiếc xe ô tô dừng lại trước mặt:

Sao em lại ở đây?

44. Chương 35: Em Đường Như Rất Nhiều Tâm Sự

Bước xuống xe, Định rất hào hoa, phong thái lịch lãm, rất trưởng thành, anh luôn thu hút Hạ, nhanh chóng đưa Hạ lên xe, chiếc xe rời đi trong tích tắc.

Trong quán bar:

Hạ! Em uống từ từ thôi không say!

Hạ vừa mới ngồi xuống bàn đã hừng hực uống hết mấy ly liền, khiến Định rất lo lắng:

Anh quên rồi sao? Tửu lượng của em rất khá mà!

Anh không quên, nhưng... em phải chờ anh nữa chứ, uống nhanh như vậy thì làm sao có thể biết được rượu có ngon không?

Ừm!

Hạ khẽ nhấp một chút rượu, khẽ nhoẻn miệng cười:

Nào cụng ly nào, mừng hội ngộ!

Ừm! Cụng ly nào!

Uống được một lúc trong lúc ngà ngà say, Hạ không ngừng nhấp rượu mỉm cười, bộ dạng này của Hạ khiến Định rất tò mò:

Em sao vậy? Đường như em rất nhiều tâm sự, có thể nói anh nghe không?

Tâm sự! Nào có đâu?

Hạ gạt phắt không muốn nhắc tới, Định cũng biết ý không hỏi thêm gì:

Được em không nói! Vậy chúng ta hôm nay cùng vui vẻ, quên hết mọi ưu phiền nha!

Quên hết mọi ưu phiền! Anh nói hay lắm, cạn ly nào!

Cạn!

Hai người vui vẻ uống say sưa đến tận khuya muộn. Đang đi chân đất lảo đảo trên đường:

Em! Cẩn thận đi, không ngã!

Ngã! Em làm sao ngã được.

Hạ tay cầm guốc, vung vẩy, lão đảo, cười nói thả ga, không để ý bất kì điều gì, thực sự chỉ có ở bên Định Hạ mới được như vậy, vui vẻ, hồn nhiên:

Anh! Em đang bay phải không?

Bay! Đúng! Chúng ta đang bay(Định hùa theo Hạ)

Em muốn bay, bay cao hơn nữa, bay cao hơn nữa để thoát khỏi cái thế gian đau khổ này. Hạ vừa khóc vừa nhảy lên như một cô bé, do quá say nên Hạ đã ngã nhào xuống đất:

Hạ! Em không sao chứ?

Định vội chạy đến đỡ Hạ dậy, Hạ vẫn gạt tay ra:

Em.. em không sao!

Không sao chứ?

Ừm!

Kéo tay Hạ đứng lên:

Đứng lên nào, dìu Hạ ngồi dậy, hai người ngồi bên rệ đường:

Anh! Em mệt mỗi lần! Mệt mỗi lần!

Hãy cố gắng lên, vì cuộc sống không phải dễ dàng, đường thẳng đâu em ạ?

Anh! Anh nói như anh hiểu đời lắm vậy?

Anh không dám chắc, nhưng những gì anh trải nghiệm cũng nhiều hơn em.

Hạ khẽ dựa đầu vào Định:

Vậy sao?

Đương nhiên là thế vì anh lớn hơn em mà, ngốc ạ! Thôi đứng dậy đi anh đưa em về!

Không! Em không muốn về!

Thôi nào, em đâu còn...

Đâu còn là nít phải không, em biết ngay anh sẽ nói vậy mà!

Khẽ củng nhẹ lên đầu Hạ;

Biết rồi thì đi thôi.

Định lái xe đưa Hạ về nhà, dìu Hạ đi vào trong ngõ:

Anh không cần đỡ em đâu, em có thể tự đi được mà!

Hạ vẫn tay cầm guốc, chân đi lảo đảo, Định vẫn đi bên cạnh sẵn sàng đỡ cô bất cứ khi nào:

Ấy! Cẩn thận một chút!

Định vòng tay đỡ Hạ, ngay trước cổng Lâm đã đứng ở đó, anh đã nhìn thấy toàn bộ sự việc:

Anh! Tôi!

Lâm không kìm chế được đâm ngay một quả vào mặt Định, Hạ chột tỉnh:

Anh! Anh không sao chứ?

Hạ quay mặt sang nhìn Lâm:

Sao anh làm vậy? Anh nghĩ anh là ai chứ?

Anh là chồng em mà!

Chồng!

Hạ cười trong nỗi đau đớn rần rật, không nói gì quay sang nhìn Định, khẽ sờ tay lên má Định:

Anh! Anh không sao chứ?

Anh không sao? Em vào đi trời muộn rồi!

Lâm kéo tay Hạ:

Vào đi!

Hạ dứt phắt tay Lâm;

Anh về cẩn thận nha!

Ừm! Vào đi.

Hạ đẩy Lâm ra, thản nhiên đi vào không nhìn Lâm, Lâm đứng nhìn Định, rồi ngay sau đó đóng cửa lại quay vào trong. Định bị đánh đau đớn ôm mặt, ánh mắt vẫn không ngừng rời theo Hạ bước vào bên trong, nhưng ánh mắt không phải là lo lắng, mà nó có chút gì đó như đắc ý, khẽ lau đi vết máu quanh miệng, dầm nhẹ tay vào chần song cửa, trên môi khẽ nở một nụ cười khó hiểu sau đó quay người bỏ đi.

45. Chương 36: Chúng Ta Cần Thỏa Thuận Lại

Hạ sau khi vào nhà, leo ngay lên phòng, ném cái túi lên giường nằm dài ra dường như cô quá say, Lâm đi phía sau Hạ lên tới phòng, trước thái độ của Hạ vừa này, anh rất tức tối, tay nắm chặt vào nắm cửa, đập mạnh chân vào cửa, chiếc cửa đập vào thành phát ra âm thanh ghê rợn, anh tiến lại gần Hạ gần giọng quát Hạ:

Sao em lại không nghe điện thoại! Em chán sống rồi sao?

Hạ vẫn nằm im không trả lời, Lâm vẫn tiếp tục tra vấn, Hạ khẽ xoay người nhìn Lâm:

Có cần thiết không? Em chẳng nói em có thể tự về rồi sao?

Em! Em!

Lâm nắm chặt tay Hạ, nó khiến đau đớn:

Anh muốn làm gì vậy?

Hạ vùng tay hất Lâm ra, nhìn anh bằng một ánh mắt lạnh lùng:

Em ra ngoài đây! Em không muốn ở cùng anh!

Lâm kéo tay Hạ quát:

Hạ! Em đứng lại đó!

Không!

Hạ chạy nhanh ra phía cửa:

Em ngủ ở đây đi! Anh ra ngoài!

Khẽ buông tay Hạ ra, Lâm bực tức ra ngoài, Hạ cũng không quan tâm trèo lên giường ngủ say sưa.

Vài ngày sau, tại nhà Hạ:

Dậy đi! Còn ngủ nướng nữa sao?

Lâm theo thói quen đi thể dục về đánh thức Hạ, Hạ dụi mắt đi vào phòng tắm, thay đồ đi làm:

Em định đi làm ngay sao?

Đúng! Công ty có chút việc nên em phải đi sớm!

Được! Để anh trở em đi!

Không! Không cần!

Sao?

Bắt đầu từ hôm nay em sẽ tự đi làm lại, Hạ vợ vội sắp tài liệu, khoác chiếc cặp bước ra ngoài:

Em! Em đứng lại đó!

Lâm kéo tay Hạ lôi vào:

Em! Không thể làm vậy?

Sao lại vậy chứ? Em có đủ chân, đủ tay còn rất tỉnh táo nữa, em có thể tự đi làm, không cần anh đưa đón. Hạ cố vung tay anh ra, Lâm kẹp chặt tay cô lôi vào đẩy cô ngã lên giường:

Anh!

Lâm khuôn mặt vô cùng tức giận. Hạ ngồi dậy, đẩy anh ra:

Anh không thể làm vậy, buông em ra, em còn đi làm!

Hạ định đi ra ngoài:

Em không thể nào đi, Lâm kéo tay Hạ lại, Hạ chống cự nhưng vô ích:

Anh buông em ra!

Lâm vẫn ghì chặt Hạ, dồn Hạ sát vào tường, cố chiếm lấy nụ hôn của cô, nhưng Hạ nhất quyết không chịu, cố sức đẩy anh ra, trong giây phút Hạ không muốn trở thành nô lệ tình dục của tên ác quỷ này. Hạ cố sức dùng đôi tay nhỏ bé đâm, đẩy mọi việc có thể anh ta ra, nhưng Hạ càng làm vậy thì Lâm càng kích thích, khi mọi sức đã cạn, Hạ vẫn cố sức không để anh ta làm nhục mình thêm một lần nào nữa. Hạ cố sức cắn mạnh vào môi anh ta, những giọt máu ứa ra, đau đớn mà buông Hạ ra. Hạ cố lau những giọt máu trên môi, cố gắng kéo cái áo lên, Lâm vô cùng tức tối, khê lau vết máu trên môi, nó không đau, ánh mắt tức giận của Lâm sôi sục, trong ánh mắt hiện rõ sự tức giận, anh định vung tay đánh Hạ:

Anh! Anh đánh đi! Dù anh có đánh chết tôi, tôi cũng không bao giờ chấp nhận anh, thà tôi chết còn hơn phải sống với một tên ác quỷ như anh(Hạ cứng miệng, nhìn thẳng vào Lâm)

Lâm nắm mạnh tay vào tường, đôi mắt hừng hực lửa hận, Hạ cũng không đứng lại lâu nữa, nhưng khi định quay đi:

Em hận anh!

Lâm lại kéo tay Hạ, Hạ nhìn chằm chằm Lâm:

Đúng! Đúng vậy!

Lâm không suy nghĩ gì, bế phốc cô lên giường mặc cho Hạ giãy giụa. Đôi mắt đầy lửa giận, hành động thô bạo, anh nhất quyết phải làm vậy, phải trả đũa Hạ như vậy, Hạ càng lớn tiếng mắng anh thì anh lại càng có thêm cơ hội đi sâu vào khoang miệng Hạ, càng kích thích, cuối cùng thì mọi đau đớn thì Hạ đều phải chịu. Khi cơn cơn khát giục đi qua, khung cảnh hoang tàn, những vết bầm tím vẫn còn hằn trên da thịt, mỗi vết cào cấu của Lâm đều thành sẹo trên người Hạ. Hạ không còn sức lực nữa, cô nằm trơ mắt, không biểu cảm, nước mắt cứ ứa ra, tình cảnh rất thê thảm. Lâm khê kéo cái chăn lên đắp cho Hạ, cánh tay vẫn ôm chặt cô, khê thì thảo bên tai điều gì đó khiến Hạ càng kinh tởm con người này.

Hạ cũng nhận ra rằng, mình không thể nào chung sống với con người này được, Hạ cố không gây gổ với anh nữa, vì kết cục chỉ là đau đớn. Bất buộc phải ngoan ngoãn nghe lời anh, mỗi ngày Lâm đều đưa đón Hạ đi làm. Không khí rất khó chịu, rất bức bối, cô muốn thoát khỏi anh ta nhưng...

Trong phòng làm việc Hạ đang cằn mẫn với công việc, đang xử lí hàng đồng giấy tờ, chất ngập, khá đau đầu, điện thoại rung chuông:

A lô! Sao cơ? Hấn ta nói vậy sao? Thật là khốn khiếp!

Đúng đó, khổ thân con bé khóc lóc suốt không à?

Vậy sao? Em đã bị hấn làm vậy rồi!

Ừm!

Nhưng chị yên tâm em sẽ có cách!

Ừm! Vậy mai gặp!

Hạ ném chiếc điện thoại lên bàn xoa đầu, cô có vẻ mệt, dạo này công việc không thuận lợi, luôn bị khách hàng làm khó, bức nhất là những gã luôn lấy thịt đè người:

Khốn khiếp!

Hạ dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, Lâm cũng vào phòng làm việc:

Em sao vậy? Em mệt sao?

Không! Không có gì?

Hạ mở choàng mắt, lại vùi đầu vào đồng giấy tờ, trông Hạ làm việc rất nghiêm túc, mái tóc buộc gọn gàng, chiếc kính chỉ đeo khi làm việc khiến Hạ rất trí thức. Lâm khẽ đặt một ly cafe lên bàn Hạ:

Em uống đi! Nó sẽ khiến em tỉnh táo hơn đó!

Ừm! Cảm ơn!

Hạ không nhìn Lâm, Lâm cũng không để ý nhưng vẫn muốn chêu đùa Hạ:

Có chuyện gì mà khiến Bà xã anh đau đầu như vậy?

Anh!

Hạ định nổi giận, nhưng rồi lại cố dần giọng lại:

Anh! Đừng có nói giọng đó!

Sao nào?

Không! Không thích!

Vậy sao!

Lâm hôn nhẹ vào má Hạ:

Hạ giấy ra, đứng lên ôm đồng giấy tờ lên, Hạ định rời đi:

À mà quên!

Gì vậy?

Anh xem đi!

Hạ lấy một tờ giấy trong sấp giấy tờ:

Cái gì đây?

Là thỏa thuận mới, chúng ta cần thỏa thuận lại!

Thỏa thuận lại?

Ừm! Anh xem đi!

Lâm khẽ lướt qua, nhưng rồi anh vứt nó ngay xuống bàn:

Anh thấy sao? Ok không?

Không! Không có gì! Nếu em thích thì Ok!

Được anh kí đi!

Lâm khẽ soẹt một cái:

Được rồi chứ? Ok

Ok!

Hạ giật lại tờ giấy, khẽ cười, Hạ rời đi:

Em cứ định như vậy mà đi sao?

Sao nào?

Lâm kéo tay Hạ lại, người Hạ như sát lại gần anh, khẽ mân mê tay trên mái tóc Hạ:

Anh đã làm những việc em yêu cầu rồi vậy còn em?

Sao nào?

Khẽ hôn nhẹ vào môi Hạ, Hạ dụt ra:

Anh!

Em sao vậy?

Không!

Lâm tiếp tục hôn nhẹ vào môi Hạ, Hạ không đồng ý, vội đẩy anh ra:

Anh đừng quên là anh kí thỏa thuận mới này, trong thỏa thuận có ghi rõ một điều đó là tôi sẽ không tiếp tục làm nô lệ tình dục cho anh, từ giờ tôi sẽ ngủ ở phòng bên cạnh, hết một năm là chúng ta sẽ đường ai nấy đi! Ok!

Hạ rời đi, nhưng Lâm lại kéo lại, anh vẫn không buông tha cho Hạ, lao vào hôn Hạ tới tấp, Hạ tát mạnh Lâm một cái:

Anh! Đúng là không giữ lời! Chẳng phải anh đã kí rồi sao?

Phải! Nhưng hiệu lực thỏa thuận phải là ngày mai, thế nên ngày hôm nay em không được từ chối anh!

Lâm khẽ luồn tay vào sâu bên trong lớp áo, đẩy Hạ lại gần chiếc bàn, áp sát Hạ lên bàn. Mặc cho Hạ giãy giụa, anh vẫn luôn thô bạo như vậy ép Hạ quan hệ.

46. Chương 37: Niềm Vui Mới Từ Đau Khổ

Vài ngày sau, Lâm nói là gia đình có tiệc nên hai người phải về dự, từ ngày dọn ra Hạ với Lâm cũng rất ít khi về nhà, Lâm thường xuyên từ chối, nhưng lần này thì không từ chối được:

Em! Tan làm chưa? Anh qua đón!

Dạ!

Ok! 5 phút nữa anh qua!

Hạ vừa mới ra tới cổng, thì vô tình chạm vào một chàng trai, dáng người cao lớn, thân hình body hơn nữa còn rất quen nữa:

Anh! Tôi xin lỗi, tôi không để ý!

Là anh sao?(Lại tình cờ gặp Định, không biết là lần thứ mấy)

Anh không sao chứ? Lần trước..

Hạ cảm thấy xấu hổ khi lần trước Lâm đã vô cớ đánh Định:

Ừm! Không sao!

Ồ! May quá anh làm em sợ quá, sợ...

Sợ gì?

Sợ khuôn mặt bảnh trai của anh sẽ bị cú đấm đó làm thành sẹo, như vậy chắc chắn em sẽ cảm thấy có lỗi lắm, cũng may thật phải không?

Hạ khẽ thở nhẹ, nụ cười tươi trên môi, mỗi lần Hạ cười nó đều khiến Định ngây người, thấy Định lạ, Hạ khẽ dấm nhẹ vào người anh:

Anh sao vậy?

Định không biết tại sao lại nắm chặt lấy tay Hạ, trông giây phút mờ ảo hình bóng một cô gái hiện lên, nó khiến Định không kiểm soát đã ôm trầm lấy Hạ:

Anh sao vậy? Buông em ra!

Hạ đẩy Định ra, Định ngây người:

Anh! Anh xin lỗi, nhưng thực sự mỗi khi em cười nó làm anh luôn nhớ về cô ấy(Định nói giọng có chút lặc)

Cô ấy?(Hạ rất tò mò)

Định khẽ dụi mắt, anh cố gắng kìm cảm xúc của mình:

À! Không, không có gì, có dịp anh sẽ kể cho em nghe!

Ừm! Cũng được!

Mà thôi anh đi trước đây anh có việc(Định tỏ ra vội vàng)

Ừm! Vậy anh đi đi, đi cẩn thận!

Hạ mãi nhìn theo bóng Định rời đi, Lâm đã lái xe tới cổng nhưng Hạ không để ý tới thấy Hạ ngây người ra, Lâm lên tiếng gọi lớn khiến Hạ giật mình:

Ừm! Sao vậy?

À không!

Hạ vẫn ngẩn người ra:

Em lên đi!

Ừm! Em nhìn cái gì vậy?

Không! Không có gì!

Hạ không quay mặt nhìn Lâm, cô vẫn mãi chú ý đến sấp giấy tờ:

Anh có gọi điện cho mẹ là chúng ta sẽ về không?

Có! Anh gọi rồi!

Ừm!

Đang nói chuyện, thì điện thoại Lâm rung lên, khẽ liếc qua đó là Doãn băng, nhưng Lâm không nghe máy:

Sao anh không nghe đi!

Không có gì!

Nhưng điện thoại không ngừng rung chuông:

Anh nghe đi!

A lô!

Anh đang ở đâu?

Anh đi về nhà, công ty có việc thì mai anh giải quyết, vậy nhé!

Sao anh lại ngắt điện thoại như vậy?

Lâm không nói, Hạ cũng không hỏi gì thêm. Chiếc xe vừa đáp xuống cổng:

Hai con về rồi sao?

Mẹ Lâm rất vui mừng khi thấy hai người về:

Vâng! Mẹ đừng giận tụi con nha, tại chúng con bận quá nên..

Không! Nhưng hai đứa cố sắp xếp về thăm nhà nhiều hơn nha!

Ừm!

Thôi vào đi, bố với bà nội đang chờ đó!

Ừm!

Kéo tay Hạ vào trong, thực sự bà nội rất vui khi thấy người về, nói chuyện rôm rả của buổi, Hạ giúp bà Huệ chuẩn bị cơm, hai mẹ con nói chuyện:

Thằng Lâm không bắt nạt con chứ?

Ừm! Không ạ! (Hạ nói dối)

Vậy thì tốt! Con có hay gọi điện về cho mẹ con không?

Dạ cũng thỉnh thoảng ạ!

Ừm! Mà con dạo này xanh quá, con ốm sao?

Dạ không! Chắc là con làm việc nhiều quá nên..

Ừm! Phải giữ gìn sức khỏe chứ?

Vâng!

Trong lúc chuẩn bị thức ăn, đột nhiên Hạ thấy khó chịu, nhất là khi ngửi mùi đồ ăn, Hạ cố nén nhưng không cầm được, lao vào nhà vệ sinh nôn:

Hạ! Con sao vậy?

Dạ không!

Hạ ngồi sụp xuống dưới bồn nhà vệ sinh, Bà Lan lấy khăn lau cho Hạ:

Con không sao! Chắc là con không quen ngửi mùi này nên..

Ồ!

Bà Huệ nhìn Hạ, ánh mắt có chút lo lắng, nhưng trong đầu lóe nên một niềm hy vọng.

Khi ăn cơm tối, Hạ không ăn được nhiều, Lâm thường xuyên gấp thức ăn cho Hạ, rất quan tâm, việc này khiến Bà Lan lấy làm mừng. Tối hôm đó vì trời mưa nên hạ với Lâm phải ở lại đó. Hơn nữa là bà nội muốn họ ngày mai đưa bà đi chùa, Lâm có ý từ chối nhưng không thể nào làm bà tụt hứng nên đành chấp nhận. Hai người buộc phải ở lại đó, đã gần một tháng không ở chung phòng với Lâm, Hạ có chút không thoải mái, nhưng không thể làm lộ chuyện giữa họ. Sau khi tắm xong, Hạ leo lên giường, giở cuốn tiểu thuyết ra đọc, đã khá lâu Hạ không đọc lại nó, Lâm vẫn chưa vào phòng, anh đang nói chuyện với bố, cũng tốt, Hạ không muốn nhìn thấy mặt anh ta, mới đọc một chút mà mắt Hạ đã nhắm chặt rồi, ngáp mấy cái, rồi nhanh chóng

chìm vào giấc ngủ. Lâm khẽ mở cái cửa, nhẹ nhàng tiến lại bên giường, Hạ đã ngủ khá say, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc trên khuôn mặt Hạ. Hạ ngủ vẫn rất đẹp, rất nhẹ nhàng, hiền dịu, nhẹ nhàng đưa bàn tay lên chạm vào đôi má mình, Lâm cảm thấy rất dễ chịu. Thực sự có một điều mà Hạ không hề hay biết mặc dù là không ở chung, nhưng đêm nào, anh cũng qua phòng Hạ, ngắm nhìn Hạ ngủ, đắp chăn cho Hạ, một hành động âm thầm. Hạ khẽ giật tay lại, xoay người người lại, Lâm khẽ cười, một nụ cười nhẹ, nhẹ nhàng leo lên giường nằm cạnh Hạ, cánh tay ôm nhẹ người Hạ, áp sát mặt vào mái tóc, mùi thơm thật sự rất dễ chịu, Lâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở thở đều đều vào gáy Hạ, hai người ôm nhau ngủ ngon lành.

47. Chương 38: Ý Đồ Của Bà Nội

Sáng sớm hôm sau, hai người đã bị bà nội đánh thức từ sớm, Lâm thì đã quen với việc dậy sớm, nhưng còn Hạ thì cứ ngáp ngắn, ngáp dài, họ không ăn sáng mà đi luôn, trên xe Hạ cố che đi những cơn ngáp của mình:

Sao thế cháu buồn ngủ lắm sao?

Dạ! Không đâu bà!(Hạ không muốn bị bà chê cười)

Sao lại không nói thật, gì chứ ngủ nướng là sở trường của cô ấy đó bà(Lâm chọc Hạ)

Anh! Anh không giữ chút thể diện nào cho em cả!

Sao lại phải vậy chứ? Bà nhờ cô ấy có nhiều tật xấu lắm bà ạ, như là..

Lâm chưa kịp cất tiếng, Hạ đã nhoài người lên đánh nhẹ vào người Lâm:

Anh! Anh không được nói!

Bị Hạ đánh nhẹ vào người, Lâm vẫn giữ nụ cười trên môi, anh bỗng nắm chặt tay Hạ hôn nhẹ một cái:

Thôi được, anh không nói nữa được chưa bà xã!

Bà xã, nghe hai từ đó nó khiến Hạ có chút vui, nhưng ngay sau đó rút tay lại, ngồi xuống ghế:

Anh! Lo lái xe đi!

Lâm nhìn qua kính thấy Hạ có chút bối rối, ngại ngùng, dáng vẻ rất đáng yêu, Lâm cũng nở một nụ cười nhạt trên môi:

Ok!

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, ngôi chùa khá xa, đường đi cũng khá xấu, rất gập gềnh, sóc nữa, mãi mới đến nơi. Dắt bà lên trên bậc thang lên cửa chùa:

Bà! Cẩn thận!

Hạ đỡ bà nhẹ nhàng, Lâm cầm theo túi đồ đi đằng sau:

Sao mà bà mang nhiều đồ quá vậy?

Lâm khẽ cảm râm vì túi quá nặng:

Sao thế? Chẳng lẽ cháu mang được sao?

Dạ! Không làm gì có chuyện đó chứ, anh ấy khỏe lắm bà ạ, cái túi đó đáng gì phải không anh(Hạ lên tiếng chêu chọc Lâm)

Ừm!

Lâm không nói gì nhiều, còn Hạ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lâm rồi khẽ nhoẻn miệng cười đắc ý. Sau khi đưa bà vào bên trong ngôi nói chuyện với sư thầy, Hạ đi lại xung quanh hít thở bầu không khí trong lành,

khẽ với tay ngửi hương thơm của một bông hoa hải đường, hương thơm nhẹ nhàng sức vào mũi Hạ, tuyệt quá, Hạ không ngừng ngắm cảnh vật xung quanh, chợt Lâm từ đằng sau hù Hạ một cái, khiến Hạ giật mình:

Anh! Anh làm em hết hồn không à?

Lâm khẽ choàng tay lên vai Hạ:

Em đang làm gì vậy?

Không chịu được thái độ thân mật này của anh, khẽ đẩy Lâm ra:

Bà đang ở trong đó, lên em đi dạo xung quanh thôi!

Hạ vừa nói, vừa chỉ tay vừa vườn hoa phía trước:

Anh! Anh xem nó rất đẹp phải không?

Lâm khẽ nhìn theo hướng Hạ chỉ, rồi chợt kéo tay Hạ chạy đi:

Anh muốn đưa em đi đâu?

Đi nào!

Hạ chạy theo Lâm, ra một con suối nhỏ, cảnh vật khá đẹp, không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng chảy róc rách từ những giọt nước bên khe suối, những bông hoa luôn được tắm mát rất tươi tắn, tràn ngập sức sống:

Đẹp quá!

Hạ khẽ nhảy lên vui mừng:

Trông em kìa, em thích đến vậy sao?

Hạ ngồi lại bên một mỏm đá, với lấy một cái lá cây:

Đương nhiên anh xem nó quá đẹp đi! Anh xem những bông hoa kia thật đẹp!

Lâm cũng ngồi cạnh Hạ, thỉnh thoảng liếc nhìn Hạ cười, không hiểu tại sao mỗi lần thấy Hạ cười, lòng anh lại thêm nhớ da diết, lòng lại thổn thức, khẽ xoa đầu Hạ:

Em thật là! Như trẻ con vậy?

Hứ! Còn hơn anh(Hạ nói cứng)

Lâm khẽ choàng tay lên vai Hạ:

Đúng rồi! Cứ trẻ con như em lại hay, khỏi cần suy nghĩ!

Hạ thấy ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên Lâm nói ra được câu triết lí như vậy:

Anh có bị làm sao không, sao lại... đột nhiên triết lí như vậy?

Bị Hạ chê chọc, Lâm không tỏ ra bực bội, anh khẽ cười một nụ cười nhẹ nhàng tự nhiên, khá ấm áp, khẽ nhéo mũi Hạ:

Em ý!

Hạ khẽ gạt phắt Lâm ra:

Em muốn sang bên kia hái hoa!

Hạ nhìn vào mắt Lâm, rồi quay sang bên kia với một ánh mắt háo hức, hồ hởi như một đứa con nít:

Không được đâu, nguy hiểm lắm!

Lâm lên tiếng ngăn cản vì bên suối rất nhiều rêu, Hạ lại luôn hậu đậu:

Nhưng!

Hạ khẽ cúi đầu xuống, giận dữ trên khuôn mặt rất đáng yêu này, nó khiến Lâm không nhìn được cười, khẽ choàng tay lên vai Hạ, cúi mặt vào khuôn mặt Hạ:

Lại giận sao?

Hạ xoay người lại, không nhìn Lâm:

Thôi được rồi! Để anh hái cho em chịu không?

Thật không?

Khẽ đưa mắt nhìn Lâm, ánh mắt Hạ rất nhẹ nhàng, ấm áp, nó luôn khiến Lâm bị kích thích, khẽ hôn nhẹ lên đôi môi Hạ:

Đương nhiên rồi!

Hạ khuôn mặt ngưng ngừng, đôi má ửng hồng nhẹ, đẩy Lâm ra.

Một lúc sau:

Đó! Đó! Không phải bông bên trái cơ(Tiếng Hạ trong trẻo như con chim non)

Anh cẩn thận chút!

Thấy Lâm lộ tuổi khá vất vả, cái áo ướt sũng vì phải trèo với:

Em ý không cần lo cho anh đâu?

Hứ! Ai thèm!

Lâm vừa đi vừa cười, không để ý trượt chân:

Ý! Anh cẩn thận chút!

Lâm ngã ướt hết cả người, Hạ vội chạy ra đỡ Lâm dậy:

Anh không sao chứ?

Không!

Lâm thấy Hạ lo lắng liền nhăn mặt:

Không cái gì chứ? Đau muốn chết đây này!

Vậy sao? Anh đau ở đâu vậy?

Hạ rất lo lắng, Lâm nhìn thấy Hạ lo lắng như vậy vẫn muốn chêu chọc Hạ, nhăn mặt kêu la, nhưng không thể giấu được nụ cười, thấy Lâm cười Hạ biết là mình bị lừa đã dấn mạnh vào người Lâm:

Anh!anh dám lừa em! Anh chết đi!

Hạ cứ dấn mạnh vào người Lâm, vẫn nụ cười trên môi không né tránh, anh nhìn Hạ bằng ánh mắt âu yếm, đầy yêu thương, bị ánh mắt đó nhìn thấu Hạ ngưng ngừng thu tay lại, quay mặt đi, nhưng Lâm kéo Hạ lại gần, bốn mắt nhìn nhau, khẽ hôn lên môi Hạ một nụ hôn nồng nhiệt, Hạ trong giây phút ngây người cứ đứng im:

Anh!

Hạ khẽ đẩy Lâm ra đứng dậy:

Chúng ta về thôi!

Lâm vẫn nụ cười trên môi, khẽ đứng dậy choàng tay phía sau lưng Hạ, cái áo ướt của anh khiến cơ thể anh mát lạnh, lan truyền sang Hạ, nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc của Hạ, thì thầm điều gì đó vào tai Hạ, đưa cho Hạ, nhanh chóng cầm lấy bông hoa, rất vui vẻ, sự vui vẻ này toát lên qua ánh mắt. Hai người đang đứng thì đột nhiên Hạ reo lên, khiến Lâm có chút giật mình:

Sao vậy?

Hạ khẽ cúi người xuống, đưa tay nghịch nước:

Anh xem này!

Khẽ kéo tay Lâm lại:

Đẹp không?

Hạ chỉ tay vào những con cá nhỏ đang bơi lội phía dưới:

Em thích cá sao?(Lâm hỏi)

Hạ không nói nhưng ánh mắt thích thú đã nói lên tất cả.

Trên đường về:

Anh này! Liệu mình bắt chúng như thế này có sao không?

Hạ tay cầm túi cá, cả bông hoa nữa đi cạnh Lâm, lòng luôn lo lắng, Lâm khẽ dừng lại nhìn Hạ:

Vậy thì em thả chúng ra đi!

Hạ ánh mắt ngập ngừng vì chính Hạ cũng rất thích cún không lẽ thả chúng đi, nhìn thấy Hạ như vậy, Lâm không nhịn được cười:

Vậy thì đi nào, nhanh lên!

Lâm giục Hạ rời đi!

Tối đến, trong khi Hạ đang trải đệm thì Lâm cứ cảm râm:

Thật là bảo chỉ đi có một buổi sáng thôi mà lại phải ở lại qua đêm!

Hạ không nói gì, sau khi trải đệm xong xuôi, Hạ nằm dài trên đó, mắt vẫn luôn nhìn hộp cá bắt được lúc trưa, nó rất đẹp nhiều màu sắc quá, Hạ nhìn say sưa không để ý Lâm cũng đang nhìn:

Chúng rất đẹp phải không?

Ồ!

Hạ quay người sang, có chút giật mình:

Anh!

Hạ không nhìn nữa, nằm xuống kéo cái chăn lên, với tay lấy cuốn tiểu thuyết, trước thái độ củ Hạ, Lâm cũng không ngần ngại chui vào:

Anh! Anh làm gì vậy? Ra ngoài đi?

Lâm vẫn ôm chặt Hạ mặc:

Anh ra ngoài đi!

Em sao thế, chúng ta chỉ có một tấm đệm thôi mà, chẳng lẽ em nhẫn tâm để anh nằm chết cứng ở đó sao?

Mặc kệ anh! Ai quan tâm chứ! Anh ra ngoài đi!

Em! Anh không ngờ em, lại ác như vậy đó!

Ai ác!

Hạ xoay người ra đối diện với Lâm, không ngờ khi vừa quay người lại đã chạm ngay vào môi Lâm, Hạ giật mình lùi ra xa, nhưng Lâm kéo lại:

Em sao vậy?

Hạ không nhìn Lâm, cúi mặt thẹn thùng, do bị Lâm ôm chặt lên Hạ rất khó cử động, Lâm chỉ cười vì mỗi lần thấy Hạ ngượng ngùng như vậy, anh luôn bị kích thích, khẽ hôn nhẹ một cái vào hôn Hạ, một nụ hôn rất nồng ấm, nó khiến Hạ bị thiêu đốt, Hạ như bị đứng hình không thể nào giẫy giụa vì bị Lâm ôm chặt, sau khi hôn Hạ xong, anh khẽ ôm nhẹ Hạ vào lòng, bị ôm sát, khẽ áp sát khuôn mặt vào ngực Lâm, trong phút chốc Hạ thấy anh ấm áp quá, không biết có phải do thời tiết bên ngoài khá lạnh hay do chính những cảm xúc của hai người lúc này, khẽ choàng tay ôm chặt Lâm, một hành động mà Hạ cũng không thể tin là mình

có thể làm. Lâm khẽ vuốt lưng Hạ nhẹ nhàng, tay mân mê vài cọng tóc của Hạ trên môi nụ cười rất ấm áp, khẽ thì thầm vào tai Hạ:

Em! Em rất ngang ngạnh, cứng đầu nữa, nhưng em có biết anh lại rất thích cái ngang ngạnh này của em, em nói xem em cũng thích anh phải không?

Hạ khẽ ngẩng đầu lên hỏi:

Thích! Thích cái gì chứ?

Thích anh! (Khẽ thì thầm vào tai Hạ)

Thích cái gì chứ?

Hạ định rời tay ra, nhưng Lâm kéo Hạ lại giữ chặt, khẽ hôn nhẹ lên trán Hạ:

Ngủ đi! (Giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng rất ấm áp)

Hạ không cách nào khác là ôm chặt Lâm, khẽ nép khuôn mặt vào ngực Lâm, chẳng mấy lúc mà hơi thở của Hạ trở đều đều, những hơi thở ấm áp phả đều đều trên ngực Lâm, Lâm vẫn thức anh không tài nào ngủ được, vẫn vuốt nhẹ lưng Hạ, tay vuốt nhẹ mái tóc mây dài, trong giây phút im lặng anh luôn tự hỏi lòng mình câu hỏi mà bấy lâu nay anh luôn thắc mắc, khẽ xoa nhẹ mí mắt,anh cũng thầm cảm ơn bà nội, thực sự ngay từ lúc đầu anh đã nghi ngờ việc này, bà nội làm vậy là có ý đồ trước, khẽ nhướn miệng cười, không suy nghĩ nhiều nữa anh nhanh chóng ôm Hạ chìm vào giấc ngủ.

48. Chương 39: Hạnh Phúc Không Trọn Vẹn

Tại nhà riêng của Hạ.

Hạ vừa mới mở choàng đôi mắt, sau một giấc ngủ dài, khẽ dụi mắt cho tỉnh, mỗi buổi sáng Hạ đều thấy rất mệt mỏi, nhưng mỗi ngày trôi qua thì ngày hết hạn cái thỏa thuận quỷ quái đó càng mau đến, Hạ không thể nào gục ngã được, sốc lại tinh thần Hạ bước xuống giường, sau khi thay đồ xong ,bước xuống nhà, Lâm đang ngồi uống cafe, hạ ngồi vào bàn, khuôn mặt xanh xao, gầy gò một mỗi của hạ khiến Lâm lo lắng:

Sao dạo này! Anh nhìn em ốm vậy, em mau đi khám bác sĩ đi!

Không! Không cần đâu!

Em! Sao lại cứ ngang ngạnh như vậy chứ?

Hạ không nói gì, Lâm cũng không thể quát mắng Hạ, khi nhỏ Phương bát cháo lên, Hạ mới chỉ mùi thôi mà đã phải chạy ngay vào nhà vệ sinh, nôn không ngừng, Lâm cũng chạy vào, vỗ lưng Hạ:

Không sao chứ?

Không!

Khẽ lấy giấy lau mồm, Lâm sốc người Hạ lên:

Sao em ngang quá vậy? ốm như vậy mà không chịu đi bác sĩ!

Lâm rất giận giữ, tay anh ghì chặt tay Hạ khiến Hạ đau nhói:

Buông ra! Anh làm em đau quá!

Đi! Đi theo anh, anh đưa em đi bác sĩ!

Không! Em không đi!

Em!

Lâm giận giữ lắm, nhưng Hạ vẫn cương quyết, Hạ định rời đi, nhưng Lâm kéo tay lại, Hạ vẫn cố giật ra, Lâm không kéo nữa, Hạ mất đà ngã xuống sàn, cánh tay rơm rớm máu, cổ bịt lại:

Em! Em không sao chứ?

Không! Anh không cần quan tâm đâu!

Sao em ngang vậy?

Anh! Mặc em!

Hạ hét lớn, đứng dậy, đôi mắt thờ ơ nhìn Lâm:

Anh đừng quên thỏa thuận của chúng ta!

Hạ gạt phắt tay Lâm ra rồi đi, lâm cứng bực tức mà hét lên:

Được! Em cứ như vậy đi! Sớm muộn gì thì em cũng chết trước khi bản thỏa thuận đó hết hạn!

Được! Vậy anh cứ chờ đi!

Hạ lao ra ngoài, không quay mặt nhìn Lâm, Lâm đầy giận giữ đôi tay nắm chặt đấm vào thành cửa.

Đã mấy ngày Hạ không về, hạ lấy lý do về nhà mẹ chơi. Thực sự thì Hạ không ở đó, Hạ đâu còn mặt mũi nào nhìn mặt mẹ, mặt bố, hơn cả cô không muốn bố phải thấy mình trong tình cảnh này. Suy nghĩ tới, suy nghĩ lui thì Hạ lại tới nhà chị Thủy kể từ khi nếm chịu sự hành hạ của Lâm, Hạ mới thấu hiểu nỗi khổ của chị Thủy. Khi thấy Hạ đến Thủy rất ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó hai chị em đã kể cho nhau nghe mọi chuyện, những chuyện không nói được với ai, chẳng mấy chốc, họ lại mình như trở lại thời ngày xưa, ngày thơ, không suy nghĩ gì nhiều:

Chị! Chị có hạnh phúc không?

Ừm! Không!

Thủy khẽ nhấp một chút rượu, thẳng thắn nhìn vào Hạ trả lời:

Chị chưa bao giờ thấy không hạnh phúc cả, một cuộc sống như vậy có gì không tốt chứ, có tiền tài, địa vị, không phải đắn đo suy nghĩ gì, như vậy đó.

Thủy uống ực hết một hơi cạn luôn, thấy Thủy uống vội:

Chị uống từ từ thôi, vội vàng như thế làm gì chứ, sẽ khiến chị bị say đó!

Say ư! Chị sẽ không bị say đâu, ngốc ạ!

Ừm! Em cũng nghĩ vậy!

Hai chị em cười rúc rích:

Nhưng mà em còn sướng hơn chị nhiều:

Sướng gì chứ chị?

Thì chỉ ít là Lâm còn quan tâm em, không như anh ta..

Hứ! Quan tâm, quan tâm gì chứ? Em chỉ là...

Vừa lúc đó điện thoại Hạ rung chuông, là Lâm gọi, Hạ tắt máy rồi ném lên ghế:

Sao em không nghe?

Ừm! Hôm nay em chỉ muốn ngồi riêng với chị, chỉ chị em mình thôi, chẳng lẽ chị không muốn!

Ngốc ạ! Em muốn vậy thì chị cũng muốn!

Uống đi!

Ừm!

Hai người đang uống vui vẻ đột nhiên Hạ lại cảm thấy buồn nôn, một cảm giác khó chịu sực lên, Hạ lao nhanh vào phòng về phía nhà vệ sinh, nôn ói:

Hạ em sao vậy?

Không! Em không sao?

Trông em kìa vậy mà bảo là không sao à?

Cố lấy tờ giấy lên lau, miệng Hạ vẫn nói cứng:

Không! Không có gì đâu chắc em uống nhiều quá thôi, chị cũng biết là tửu lượng của em kém hơn chị mà!

Thật không? Hay là?

Hay là gì?

Hạ bước ra ngoài phòng vệ sinh, ngồi xuống ghế:

Hay là em có thai, nói thật là biểu hiện của em giống lắm!

Có thai! Làm gì có chứ?

Ai nhìn thấy Hạ như vậy cùng đều nghĩ như vậy, nhưng điều này thì Hạ là người hiểu nhất từ sau khi xảy thai lần trước, bác sĩ đã bảo là Hạ rất khó có thai lại, Hạ cố gắng gạt đi giọt nước mắt, quay mặt đi, úp mặt vào ghế:

Em buồn ngủ rồi! Em muốn ngủ một chút!

Không lên giường đi! Ngủ ở đây à?

Ủm ngủ đây luôn!

Ủm! Em vẫn ngang ngạnh như vậy, thôi ngủ đi, ngủ ngoan nha!

Ủm! Chị cũng vậy?

Thủy khẽ vỗ nhẹ lưng Hạ, vuốt tóc Hạ:

Hạ!

Sao chị?

Tại sao chị em mình lại có hạnh phúc không trọn vẹn như vậy chứ?(Thủy nghẹn ngào).

Hạ quay người ra, Thủy khẽ gạt giọt nước mắt:

Chị sao vậy? Chị khóc sao?

Không! Chị đâu có khóc chứ!

Chị!

Hạ nhồm dầy ôm trằm lấy Thủy, khóc thút thít:

Chị! Chị đừng khóc, chị khóc em cũng sẽ khóc đó!

Không! Không chị không khóc đâu?

Hai chị em ôm nhau khóc òa trong phòng kín, thực sự lúc này chỉ có khóc mới có thể khiến họ phần nào vơi đi nỗi buồn.

49. Chương 40: Em Cố Tình Làm Lũng Anh Phải Không?

Lâm bị Hạ thờ ơ, trở nên rất tức giận, suốt ngày say sưa, mặc dù là anh vẫn vui vẻ cùng Doãn Băng nhưng đó cũng chỉ là sự thay thế nhất thời, cách đối xử này khiến Băng càng hận Lâm thấu xương, nhưng tình yêu của cô dành cho anh quá lớn, nó đủ lớn để che lấp đi mọi sự thù hận trong cô. Lâm say sấn đi về phòng, nằm dài trên giường. Anh không ở trong phòng mình mà lại sang phòng Hạ, đã nhiều ngày Hạ không về, Lâm không ở nhà, suốt ngày triền miên trong men rượu. Trong lúc say sấn anh vẫn không ngừng lẩm nhẩm trách móc Hạ, quá say nên Lâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng một lúc sau điện thoại anh rung chuông:

A lô!

Có phải anh Trần không ạ?

Ừm! Có việc gì!

Tôi là Đào bác sĩ phụ sản bệnh viện phụ sản Trung ương, tôi không liên lạc được với cô Trần, tôi có việc cần báo với cô ấy!

Lâm vội bật dậy, cố gắng tỉnh táo:

Có chuyện gì sao? Cô có thể nói với tôi!

Nhưng! Cô Trần đã dặn khi có kết quả chỉ thông báo cho cô ấy thôi nên..

Cô không phải lo, chuyện đó cứ để tôi, cô mau nói ngay(Lâm lớn tiếng)

Ừm! Vậy được! Chuyện là, một tuần trước cô ấy có tới chỗ tôi kiểm tra sức khỏe.

Kiểm tra sức khỏe?

Vâng!

Vậy kết quả sao rồi?

Ừm! Các kết quả đều bình thường, nhưng chúng tôi rất ngạc nhiên khi trong tử cung của cô ấy đang có một hợp tử mới hình thành, chuyện này chắc anh cũng biết, do lần trước bị xảy thai nên tử cung của cô ấy bị tổn thương nặng, nên việc này giường như là không thể, vậy nên chúng tôi mới nói cô ấy cứ về nghỉ ngơi để chúng tôi nghiên cứu, sau đó vài ngày sau cô ấy tới khám lại sẽ quá kết quả chính xác hơn!

Vậy cô ấy cơ tới khám lại không?

Có! Cách đây ba ngày cô ấy có tới kiểm tra lại, lúc này hợp tử thật sự rất rõ, nhưng chúng tôi phải làm thêm một số xét nghiệm nữa, nên ngày hôm nay chúng tôi mới có thể báo kết quả chính xác cho cô ấy, vậy mà cả ngày cô ấy tắt máy.

Vậy kết quả?

Chúng tôi xin chúc mừng anh và gia đình, cô ấy thực sự đã có thai, chuyện này quả giống như một kì tích vì những trường hợp như cô ấy sẽ rất khó, vậy nên anh và gia đình nên chăm sóc tốt cho cô ấy, vì sức khỏe cô của cô ấy không tốt lắm, hơn nữa cần phải kiểm tra sức khỏe định kì.

Cô! Cô ấy thật sự có thai sao(Lâm vô cùng ngạc nhiên)

Vâng! Đây là kết quả chính xác.

Lâm sung sướng nhảy lên như một đứa trẻ, anh cố gọi cho Hạ nhưng Hạ không mở máy từ tối tới giờ, Lâm định gọi về nhà Hạ nhưng xét bây giờ cũng muộn nên không tiện vậy anh đành phải sáng mai qua đón Hạ, Hạ có thai, anh sắp được làm cha chỉ cần nghỉ đến việc này thôi cũng đủ khiến anh sung sướng không ngủ được, khe với lấy cái ảnh của Hạ trên bàn thì thầm:

Em thật là ngang ngạnh!

Lâm ôm tấm ảnh Hạ và rồi chìm vào giấc ngủ.

Tại nhà Hạ

Một ngày mới bắt đầu nhẹ nhàng trên ngôi nhà có phần cũ, bố Hạ đã thức dậy từ sớm đang tưới cây, ông lúc nào cũng yên tĩnh như vậy, không khí nhà Hạ vốn rất yên lặng nếu mẹ Hạ không cần nhằn nhiều. Chẳng biết là cố ý hay chỉ là sự trùng hợp, mà sáng nay Hạ với chị Thủy lại cùng về thăm nhà. Chiếc xe đáp lại ở cổng, Hạ chạy lại khi nhìn thấy bố Hạ chạy ôm trầm lấy bố:

Con bé này! Lớn như vậy rồi mà còn lũng lịu bố à?

Bố Hạ chêu đùa:

Bố!

Thủy cũng chạy lại ôm bố:

Ô! Hai đứa cùng về sao?

Vâng! Hai con gái yêu quý của bố cùng về thăm bố này, bố có vui không?

Vui! Vui chứ!

Thôi vào đi!

À mà sao hai con rể không cùng về!

Không nhắc tới, hôm nay không nhắc tới họ:

Ủm không nhắc! Vào đi!

Cả gia đình vui vẻ cười nói, đã lâu cả gia đình không đoàn tụ vậy nên có rất nhiều chuyện để nói. Trong lúc không khí đang vui vẻ, thì tiếng bíp bíp ngoài cổng, Mẹ hạ ngó đầu ra:

Ai vậy mẹ?

Ủm! Mẹ không biết!

Con ra mở cửa đi!

Mẹ Hạ giục, Hạ phụng phịu nhưng không thể nào cái lời, bước ra cổng. Nhìn thấy xe Lâm, Hạ không định ra nhưng không thể làm vậy vì đang ở nhà mẹ, khẽ kéo cái cổng ra, Lâm đi vào sân, bước xuống xe, nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng Hạ không thềm nhìn;

Sao vậy? Em không vui khi thấy anh sao?

Sao anh lại ở đây?

Ủm!

Lâm tiến sát lại Hạ, Hạ định rời vào trong, nhưng Lâm kéo tay Hạ, ôm chặt Hạ từ phía sau:

Anh làm cái gì vậy? Buông ra!

Bà xã à! Em không nhớ anh sao?

Nhớ cái gì chứ? Buông ra!

Lâm vẫn không rời tay:

Em thật là vô tình đó! Em có biết là anh nhớ em nhiều như thế nào không?

Tào lao! Buông ra đi!

Hạ giãy ra, khuôn mặt ngại ngùng có chút ửng hồng trên má, dáng vẻ này của Hạ khiến Lâm rất buồn cười, trong lúc Hạ còn đang lúng túng, Lâm nhanh nhẹn hôn nhẹ một cái vào má Hạ:

Anh!

Lâm kéo Hạ sát vào người:

Anh!

Sao vậy, nếu em còn kháng cự, em có tin anh sẽ hôn vào môi em không?

Anh!

Hạ cố dứt ra, nhưng Hạ càng dứt ra thì Lâm càng giữ chặt tay, ghé sát tai Hạ thì thầm:

Thôi mà! Em đừng có làm lung anh như vậy nữa!

Anh! Em thêm chút!

Lâm vẫn cố cưỡng hôn Hạ:

E hèm!

Tiếng thảng giọng của chị Thủy, khiến hạ giật mình rời ra, Lâm cũng cười nhẹ có chút xấu hổ:

Vào đi!

50. Chương 41: Em! Mãi Là Của Anh!

Đi vào nhà lễ phép chào bố mẹ vợ, cánh tay vẫn ôm sát eo Hạ, không thể giãy ra vì sợ bố mẹ nghi ngờ. Bố mẹ hạ rất vui khi thấy hai người như vậy, còn chị Thủy thì không thể nhìn được cười khi thấy hai người như vậy. Lâm thì không ngừng chêu chọc Hạ, nhiều lần khiến Hạ ngượng chín cả mặt. Lâm không giữ ý mà đồng ý luôn ở lại ăn cơm, Hạ không muốn về với anh vì thế mà Lâm cứ mặt dày bám theo cho tới khi nào Hạ buộc phải theo anh về.

Trong bếp, Hạ đang phụ mẹ chuẩn bị nấu nướng:

Mẹ! Có cần con giúp gì không ạ?

Ừm!(Mẹ hạ còn chưa trả lời hết thì)

Chẳng có việc gì cả đâu, anh ra ngoài đi, ở đây bẩn đồ bây giờ!(Hạ cố ý đẩy Lâm ra)

Bẩn gì chứ! Muốn ăn mà không vào bếp thì sao được, phải không mẹ?

Ừm! Vậy thì con nhặt rau với Hạ đi!

Ok! Gì chứ việc này con làm được.

Lâm ngồi cạnh Hạ, cố kéo cái ghế ra xa, Lâm cười khi thấy Hạ như vậy:

Mấy ngày ở nhà mẹ được mẹ chăm cho có khác bớt xanh xao hẳn!

Cái gì? Nó mới!

Anh nói gì chứ? Trước giờ em chỉ cần về với mẹ là lại béo tốt ngay à, phải nói là đồ ăn của mẹ là tuyệt nhất luôn!

Con bé này chỉ giỏi nịnh không à(Mẹ Hạ cười)

Cùng lúc đó, Hạ trợn mắt lên ra hiệu với Lâm, Lâm cũng hiểu ý Hạ, cũng lêu lêu lại, Hạ không có ở nhà mẹ thì chỉ có thể ở nhà chị Thủy, Lâm cũng đoán ra:

Xong rồi! Để anh rửa cho!

Ơ!

Con rể đảm đang thật(Mẹ Hạ lên tiếng khen ngợi khiến Lâm phồng mũi)

Dạ! Đâu có!

Đúng vậy!

Hạ khẽ với lấy quả táo, ăn ngon lành:

Con bé này! Ăn uống thì phải bỏ ra chút ai lại, cũng may mà không phải ở chung với nhà chồng đó, không thì..

Mẹ này!

Mẹ nói không đúng sao?

Vâng! Vâng mẹ lúc nào cũng đúng mà!

Biết vậy thì tốt!

Đúng đó! Mẹ luôn đúng em không biết à?

Khẽ cắn một miếng trên quả táo của Hạ:

Anh! Ai cho anh ăn à?

Hạ giật lại, phồng má lên rất đanh đá, nhưng Lâm vẫn thích:

Ừm! Táo ngọt quá! Hay là do em ăn trước lên mới ngọt như vậy nhỉ(Lâm chọc Hạ)

Ừm!

Anh chỉ tào lao thôi không à!

Cả bữa ăn, Lâm không ngừng gấp thức ăn, chêu chọc Hạ, Hạ không quan tâm, mặc xác anh ta, đồ ăn của mẹ rất ngon, Hạ ăn no căng đến bình bụng luôn. Sau khi rửa bát xong, Hạ với Thủy nhanh chóng kéo nhau lên phòng, trò chuyện cười đùa như hồi bé, tiếng cười đùa vang vọng xuống tận dưới nhà:

Hai đứa này lớn đầu rồi mà còn như trẻ con vậy?

Con ăn táo đi!

Mẹ Hạ mang đĩa táo ra mời Lâm, Lâm ngồi nói chuyện với bố mẹ Hạ.

Trong phòng:

Này! Em không thấy gì sao?

Thấy gì?

Lâm đó, nó chẳng phải rất quan tâm em sao?

Hứ! Không dám đâu, anh ta như vậy chẳng qua là do không muốn để ai biết mối quan hệ của chúng em, vậy thôi tất cả chỉ là một vở kịch!

Em ngốc lắm! Chị không thấy vậy đâu, nó thật lòng đó!

Chị nghĩ vậy sao?

Ồ!

Kệ đi! Em không muốn suy nghĩ về anh ta, em buồn ngủ rồi! Em muốn ngủ một chút;

Ừm! Ngủ chút đi!

Chị cũng ngủ đi! Hai chị em mình ngủ chung luôn, như hồi bé vậy!

Ồ được!

Thế là hai chị em ôm nhau ngủ say sưa.

Lâm khẽ mở cánh cửa, tiến lại gần giường, Hạ đang ngủ say sưa, trông Hạ rất đáng yêu, khẽ hôn nhẹ lên môi Hạ, Hạ xoay người ra ngoài, Lâm ngồi bên thành giường khẽ vuốt mái tóc Hạ, áp đôi tay vào má, với anh lúc này chỉ cần được ở cạnh Hạ như vậy cũng đủ khiến Lâm vui mừng rồi. Khẽ thì thầm vào tai Hạ:

Em! Mãi mãi là của anh, sẽ mãi mãi là vậy.
Họ ở chơi đến tận tối muộn:
Hai đứa về cẩn thận đi!
Vâng! Mẹ con về đây!
Khẽ hôn tạm biệt mẹ, bố:
Chúng con về đây!
Ừm!
Thủy sao không gọi con về tới đón:
Dạ không cần đâu, anh ấy bận nên... con tự về được.
Thủy nhanh chóng lên xe, tạm biệt chiếc xe nhanh chóng rời đi.

51. Chương 42: Hãy Tin Anh, Anh Sẽ Mang Lại Hạnh Phúc Cho Em

Trên xe:
Hạ vẫn không nói gì, khuôn mặt buồn rầu, sắc lạnh, cô cho Lâm cảm giác khác hẳn với lúc nãy, Hạ lúc này không còn là một cô bé ngây thơ, vui vẻ nữa, khẽ thở dài, khiến Lâm khá lo lắng:
Em sao vậy? Sao lại thở dài vậy?
Không! Chẳng có gì cả?
Khẽ xoa đầu Hạ như một cô bé:
Lại nói không rồi!
Anh thôi đi!
Em sao vậy?
Em không thích!
Lâm không muốn hỏi thêm gì nữa, chiếc xe phóng thật nhanh về nhà:
Cẩn thận đó em!
Không cần! Em đâu phải là con nít chứ!
Không phải là con nít, nhưng tính cách thì y như con nít vậy?
Sao lại thế? Anh nói gì cơ?
Hạ ném cái túi vào ngực anh:
Đó! Đó mỗi khi nổi giận lên là dùng dùng như vậy không con nít thì gì chứ?
Không thềm nói chuyện, Hạ vội đi vào nhà, leo lên phòng, định mở cửa phòng mình, Lâm kéo Hạ lại:
Sao vậy? Em hơi mệt, em muốn nghỉ ngơi chút!
Không!(Vẫn nắm chặt tay Hạ, nhìn Hạ bằng một đôi mắt say sưa, Lâm không nói gì)
Anh sao vậy? Buông tay em ra đi!
Không! Anh sẽ không buông tay em đâu:

Anh muốn gì đây?

Lâm khẽ kéo sát Hạ lại, ôm nhẹ nhàng lấy Hạ, khẽ vuốt mái tóc Hạ:

Anh không muốn gì cả, anh chỉ cần em!

Câu nói có chút chân thật đầy tình cảm này, nhưng câu nói này không để Hạ thay đổi suy nghĩ của mình, vội đẩy Lâm ra:

Tào lao! Anh về phòng đi! Em về đây!

Ừm!

Lâm cười khẽ không nói gì, anh bế phốc Hạ lên, bị bất ngờ bế phốc lên, Hạ không ngừng kêu lên:

Anh buông em ra! Anh muốn làm gì đây?

Lâm vẫn nụ cười trên môi, không nói gì khẽ đạp nhẹ cái cửa, bế Hạ vào phòng, cảnh tượng giống như một chàng hoàng tử bế công chúa vậy, rất nhẹ nhàng, rất lãng mạn. Khẽ để Hạ nằm trên giường, Lâm nhìn Hạ bằng một ánh mắt say sưa, triu mến, nhẹ nhàng:

Anh nhìn gì vậy?

Câu nói của Hạ khiến Lâm có chút giật mình:

Nhìn em!

Hạ luôn tỏ ra thờ ơ, nhưng với câu nói này của Lâm, trên đôi môi đã chớm nở một nụ cười như một nụ hồng nhỏ, nhưng rất nhẹ nhàng, cố giấu đi cảm xúc thật của mình. Lâm trong phút chốc ngây người ra đã nhổm người lên hôn nhẹ vào môi cô, một nụ hôn nhẹ nhưng rất ấm áp.

Anh!

Hạ có chút ngượng ngùng, khẽ cắn nhẹ đôi môi, càng làm nó trở lên căng mọng rất tự nhiên:

Anh về phòng được chưa? Em buồn ngủ rồi, em muốn ngủ!

Ok vậy em cứ ngủ đi!

Nhưng anh!

Đừng để ý tới anh!

Sao được chứ? Anh ngồi đó sao em ngủ được chứ? Anh mau về đi!

Sao! Em không ngủ được khi anh ở đây sao?

Ừm tất nhiên!

Nhưng sao lại?

Không nhưng nhị gì sát anh về phòng đi! Em đi ngủ đây!

Hạ nằm xuống giường kéo cái chăn lên:

Ừm! Nếu anh muốn ngủ với em thì sao?

Lâm kéo cái chăn lên, chui vào bên trong, cánh tay ôm lấy Hạ;

Anh muốn làm cái gì đây, chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao?

Suyt! Em yên lặng đi! Anh muốn ngủ một chút! Em đừng làm ồn đó!

Anh!

Hạ quay người ra đối diện với Lâm, nhìn thẳng vào mắt Lâm, lật chăn lên, Hạ giật tay Lâm ra:

Được vậy anh cứ ngủ ở đây đi, em xuống phòng khách ngủ!

Hạ nhੌm dậy định rời đi, Lâm ỏm ngang người người đề Hạ xuống, đôi tay chống lên tạo khoảng cách với Hạ:

Anh! Anh muốn làm gì?(Hạ hét lớn)

Em là vợ anh! Anh muốn làm gì em mà chẳng được!

Lâm khế luồn tay sâu vào lớp áo Hạ, tay khế mân mê khuôn mặt vuốt nhẹ vài cọng tóc:

Anh! Anh đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta!

Thỏa thuận! Em hãy quên cái thỏa thuận dở hơi đó đi!

Anh! Không ngờ anh là một người dở mặt đến vậy?(Hạ bực tức)

Lâm không vì vẻ bực tức của Hạ mà thôi ngừng chêu cô, trái lại:

Trông em giận lên càng đáng yêu hơn đây, anh thích vẻ mặt này của em!

Anh!

Cổ giầy ra khỏi Lâm, nhưng Lâm luôn giữ chặt làm mọi cách cũng không thể nào rời ra được:

Em rất ngang bướng, nhưng em có biết em càng ngang bướng như vậy thì anh lại càng bị kích thích!

Hạ cố dùng hết sức đẩy mạnh Lâm ra, ngã xuống sàn có vẻ đau điếng:

Em!

Hạ ngồi dậy:

Anh đừng có làm vậy nữa, vì chẳng ích gì đâu! Anh đừng quên thỏa thuận của chúng ta!

Hạ định bước ra ngoài, Lâm lại kéo tay Hạ lại, ỏm Hạ từ phía sau:

Tại sao em không tin anh?

Tin anh? Đó là điều không thể?

Lâm có vẻ giận giữ, anh kéo tay Hạ áp sát Hạ vào tường, mắt anh nhìn Hạ:

Anh! Muốn làm gì?

Lâm cố hôn Hạ một nụ hôn mạnh mẽ mặc cho Hạ giầy giữa:

Anh!(Hạ định vùng tay đánh anh)

Em muốn đánh anh! Cứ đánh đi!

Hạ không đủ dũng khí, khế tịt người xuống, ỏm mặt khóc:

Anh! Tại sao anh không buông tha cho tôi chứ? Tại sao anh luôn làm vậy với tôi chứ?

Lâm thấy Hạ khóc lóc, anh cố kéo Hạ vào lòng an ủi, nhưng Hạ vẫn luôn đẩy anh ra:

Không! Đừng động vào tôi!

Em sao vậy?

Vì mỗi lần anh động vào tôi, tôi luôn có cảm giác ghê rợn, một nỗi đau anh không thể hiểu được.

Vậy sao?

Đúng vậy!

Lâm khế buông tay Hạ ra, trong đáy mắt tràn đầy sự đau đớn:

Cái cảm giác vừa yêu vừa hận một người khiến Hạ rất đau đớn, có một điều mà ngay chính bản thân Hạ cũng chưa xác định rõ đó là cô có yêu người này hay không hay tất cả chỉ là hận anh, ghét anh, người đã mang lại cho cô một cuộc sống đau đớn như vậy:

Được! Anh không ép em, nhưng có một việc anh nhất định phải nói cho em biết!

Khẽ lấy tay gạt giọt nước mắt:

Là chuyện gì?

Lâm khẽ đưa tay sờ lên bụng Hạ, một cử chỉ nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt cảm xúc rất lẫn lộn:

Em! Em đang mang thai con của anh, con của chúng ta!

Con!(Hạ ngậy người ra)

Đúng! Con của chúng ta!

Sao lại có thể chứ? Chẳng phải bác sĩ đã nói là em khó có thể có con lại sao?

Đúng! Bác sĩ bảo đây là một kì tích!

Hạ khẽ đưa tay sờ lên bụng, một cảm xúc dâng trào, những giọt nước mắt hạnh phúc bất ngờ lăn trên đôi má, cùng với đó là một nụ cười không biết là hạnh phúc hay chớ trêu nữa khi người đàn ông mà cô luôn muốn thoát khỏi nay lại trở thành bố của đứa con cô. Trong lúc này Lâm chỉ còn biết ôm chặt Hạ, anh muốn dùng tấm chân tình này để cô có thể cho anh một cơ hội bù đắp mọi đau đớn tổn thương mà anh đã từng mang lại cho Hạ:

Đừng khóc! Em đừng khóc!

Lâm khẽ lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt Hạ:

Em! Hãy cho anh, cho anh một cơ hội, hãy tin anh một lần, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em!

Lâm nhìn vào mắt Hạ, Hạ có thể cảm nhận được sự chân thành qua ánh mắt này, ánh mắt rất chân thật, trầm ấm:

Tin anh đi! Tin anh một lần thôi!

Hạ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái nhưng với Lâm chỉ cần như vậy là được rồi, ôm trầm lấy Hạ, những giọt nước mắt hạnh phúc cứ tràn ra mặc cho Lâm có kìm lại:

Cảm ơn em! Cảm ơn em nhiều lắm! Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, chắc chắn đó!

Hôn nhẹ lên môi Hạ, một nụ hôn nồng ấm, nóng bỏng đó cũng là nụ hôn đầu tiên mà Hạ hưởng ứng tự nguyện từ trước tới giờ, không khí trong căn phòng bỗng chốc trở nên ấm áp hơn nhờ tình yêu của hai người.

52. Chương 43: Không! Hai Người Sẽ Không Bao Giờ Được Hạnh Phúc!

Xuống đi!

Sao anh lại đưa em tới đây?

Đi nào!

Kéo tay Hạ bước vào, đây là một nghĩa trang khá lớn, mặc dù là nghĩa trang nhưng nó khá đẹp, mọi thứ đều rất sạch sẽ, sắp xếp rất sạch sẽ, đi theo Lâm đi vào sâu bên trong, bước vào trong, Lâm khựng lại, nhìn về phía đó. Đứng trước một ngôi mộ rất lớn, xung quanh phủ đầy hoa hồng, những bông hồng nở rất đẹp, tươi tắn, bên trên những bông hồng đó là một bức ảnh, một cô gái rất xinh đẹp, dịu dàng, Hạ không thể tin vào mắt mình:

Chị ấy!(Hạ run run)

Giống em! Rất giống em phải không?

Băng di! Anh đến thăm em đây!

Lâm khẽ quỳ gối trước mộ, cánh tay khẽ sờ nhẹ lên những bông hoa, vuốt nhẹ bức ảnh rất nhẹ nhàng, ngồi một chút lặng im không nói gì:

Anh! Anh sao vậy?

Ừm! Cô ấy là Băng Di!

Là chị ấy! Chị ấy rất xinh, phải không?

Băng di! Em biết đây là ai không? Đây là Hạ vợ của anh, em mừng cho anh phải không, cô ấy là người anh yêu, cô ấy sắp làm mẹ của con anh.

Hạ cứ đứng lặng im, không nói lên thành lời, kể từ lần đầu khi nghe Lâm nhắc tới cái tên Băng Di, Hạ luôn tò mò không biết cô gái này là ai, nhưng trực giác nói cho cô biết là đó là người con gái anh yêu nhiều nhất. Ngày hôm nay Hạ được nhìn thấy chị ấy, thấy được tình cảm của Lâm dành cho cô ấy, Hạ thực sự rất xúc động, trong phút chốc Hạ bỗng thấy Lâm thật tuyệt, anh ấy đúng là một người đàn ông chung tình:

Anh! Anh không sao chứ?

Hạ khẽ vỗ vai Lâm vì Lâm có vẻ xúc động:

Ừm! Chắc là em thắc mắc lắm tại sao anh lại đưa em tới đây.

Ừm!

Anh đưa em tới đây là vì anh muốn cho hai người gặp nhau, cho biết mặt Băng Di, băng Di cũng vậy, anh muốn cô ấy sẽ chúc phúc cho chúng ta, chúc phúc cho con của chúng ta.

Ừm! Ra vậy! Em tin chắc rằng chị ấy sẽ chúc phúc cho chúng ta, phù hộ cho con của chúng ta phải không anh?

Em! Băng Di em thấy không, anh và cô ấy sẽ hạnh phúc đúng không?

Anh ý! Từ giờ anh không được bắt nạt em, nếu anh bắt nạt em, em sẽ mách chị Di cho coi!

Xem em kìa, bây giờ em lại còn đem Băng Di ra đây dọa anh nữa!

Lâm kéo sát Hạ lại, nhìn thẳng vào mắt Hạ, khẽ hôn nhẹ lên môi Hạ:

Anh làm cái gì vậy, chúng ta đang ở trước mộ chị Di mà, anh làm vậy không sợ chị ấy buồn sao?

Lâm khẽ đưa mắt nhìn Băng Di, sau đó lại nhìn Hạ:

Anh tin là cô ấy sẽ không buồn đâu, cô ấy luôn muốn anh hạnh phúc mà!

Lâm lại hôn Hạ một nụ hôn dài, Hạ cũng không ngần ngại đáp lại nụ hôn đó. Hai người đang rất hạnh phúc, nhưng ở cách đó vài ngôi mộ, có một ánh mắt đã dõi theo họ từ lâu, khi nhìn thấy hai người hạnh phúc như vậy, ánh mắt rất giận giữ, căm hận, bó hoa trắng đem viếng mộ đã bị giẫm nát không thương tiếc:

Tôi sẽ không để hai người hạnh phúc đâu!

Nhanh chóng xoay người bỏ đi, còn lại chỉ một đóa hoa bị giẫm nát.

Ở công ty Lâm, trong phòng họp:

Vậy ý anh thế nào?(Một nhân viên kinh doanh đang nói chuyện với Lâm)

Ừm! Tôi thấy nó khá mạo hiểm, cậu có biết là nếu không thành công thì công ty sẽ gặp rắc rối lớn!

Ừm! Mình biết, nhưng nếu chúng ta không liều thì.. hơn nữa cậu cũng biết là dạo này công hoạt động khá kém, nếu chúng ta không liều thì sớm muộn gì chúng ta cũng phá sản.

Lâm đứng dậy, châm điếu thuốc hút phì phào:

Mình biết chứ! Nhưng..

Nhưng gì! Thôi tùy cậu mình cũng biết vậy thôi, còn quyết định vẫn là ở cậu.

Ừm! Ok mình tin cậu! Cậu cứ làm đi!

Cậu! Ok tớ sẽ cố gắng hết sức.

Bước ra ngoài, anh ta liền chạm mặt Doãn băng:

Chào cô!

Ừm!

Khẽ đưa mắt ra hiệu gì đó, khi người đó bước ra ngoài, Doãn Băng tiến lại gần Lâm, Lâm đang suy nghĩ bên cửa sổ. Doãn Băng khẽ ôm anh từ phía sau:

Anh! Anh sao vậy? Anh đang có chuyện phải suy nghĩ sao?

Không! Không có gì!

Anh! Ok nếu anh không muốn nói thì thôi vậy!

Doãn băng cứ đứng ôm Lâm ở phía sau. Đôi bàn tay khẽ luồn sâu vào lớp áo Lâm:

Không! Em đừng làm vậy?

Lâm khẽ giật tay Lâm ra:

Anh sao vậy? Hôm nay anh lạ lắm!

Doãn băng vẫn không ngừng mân mê, kích thích anh:

Hôm nay anh sao vậy? Anh mệt ư? Nhưng em sẽ khiến anh đỡ mệt hơn ngay bây giờ.

Băng ôm choàng lấy cổ Lâm, khẽ thì thầm vào tai Lâm. Cô cầm tay Lâm đưa vào luồn sau vào sâu bên trong lớp áo mình, cố tình kích thích anh. Lâm không nhìn cô, nhưng Doãn băng từ trước tới giờ không bao giờ biết bỏ cuộc. Khẽ lấy tay mình đẩy Lâm ra bàn, rồi từ từ cởi từng khuy áo, những chiếc khuy từ từ mở ra, khuôn ngực đầy đặn, căng đầy của cô dần hé lộ, chiếc áo rơi xuống sàn một cách nhẹ nhàng, trước mặt Lâm lúc này là một thân hình cực kì quyến rũ, với một thân hình không ai có thể nào ngăn được, kể cả Lâm. Băng kéo tay Lâm sát eo mình. Đôi bàn tay Lâm thực sự rất có ma lực, nó chạm vào tới đâu là người cô như kích thích tới đó. Tưởng chừng như Lâm không thể nào cưỡng lại được nhưng rồi, Lâm bỗng rụt tay ra, đẩy Băng:

Em! Đừng làm vậy!

Anh! Anh sao vậy?

Doãn băng vẫn không bỏ cuộc, kéo anh lại gần hôn anh cuồng nhiệt:

Anh đừng làm vậy với em mà, em yêu anh, em yêu anh!

Em ra ngoài đi!(Lâm đẩy Băng ra hét lớn, hành động mà từ trước tới giờ anh chưa bao giờ làm với cô)

Anh! Sao anh lại đối xử với em như vậy chứ? Vì cô ta phải không?

Lâm không trả lời, nhưng ánh mắt anh cho Băng thấy đó chính là câu trả lời, Băng tức giận lay người Lâm:

Anh nói đi cô ta có gì hơn em, anh nói đi!(băng hét lớn)

Em không giống cô ấy, càng không giống chị em!

Câu nói này của Lâm giống như ngàn mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim của Băng, trái tim Băng đang ứa máu, những giọt máu của một cô gái ngọc si tình hết mực. Lâm khẽ lấy cái áo trùm lên người Băng:

Em! Đừng làm vậy nữa, hãy buông tay đi, vì anh sẽ mãi mãi không thể yêu em!

Khẽ vỗ vai nhẹ an ủi Băng, trong tâm trí của Băng lúc này không còn nghe thấy gì nữa, trái tim cô đang bị thương nặng, bộ não cũng vậy dường như nó đã ngưng hoạt động, nước mắt lúc này không còn nghe theo sự điều khiển của bộ não nữa cứ ứa ra không ngừng. Băng trong nước mắt nhật nhòa nhìn theo bóng

Lâm rời đi, Từ trước tới giờ Lâm vẫn rất xa với cô, chẳng qua là cô đánh lừa cảm giác của chính mình bởi thứ tình yêu mù quáng. Trong đáy mắt Bằng lúc này chợt lóe lên một cơn giận giữ chưa từng có, đôi bàn tay ghì chặt xuống sàn khiến nó trở nên sừng đỏ cả, khế gạt đi giọt nước mắt yêu đuối, trong miệng lẩm nhẩm một câu gì đó, sau đó Bằng mặc đồ lại, nhanh chóng chỉnh sửa lại trang phục, rảo bước chân ra ngoài, dường như mọi suy nghĩ trong cô đã khác từ đây, lúc này trời bỗng sầm lại một cơn mưa lớn sắp ập tới, hay đó chính là điềm báo cho sự trả thù của Doãn Bằng dành cho Lâm và Hạ, những kẻ đã nhẫn tâm đã làm cô đau đớn như vậy.

53. Chương 44: Chỉ Là Bước Đầu

Vài ngày sau công ty Lâm gặp nhiều rắc rối, mọi công việc đều bị ngưng lại, vòng quay vốn cũng bị ngưng trệ lại, ngân hàng không ngừng thúc giục nợ, mọi thứ đều rất khó khăn. Lâm rất khó khăn, rất đau đầu không biết giải quyết thế nào nữa. Nhưng với bản lĩnh thương trường bấy lâu nay thì anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, khuôn mặt sắc lạnh:

Cậu có gì muốn nói sao?

Giọng nói trầm ấm, nhưng đầy uy lực, trên tay cầm một điếu thuốc hút phì phào:

Mình..

Sao vậy?

Trước thái độ lo lắng sợ sệt của người đối diện càng khiến Lâm thêm nóng giận, tay ghì chặt xuống bàn đập lớn một tiếng:

Cậu tưởng tôi không biết những gì cậu làm sao?

Mình!

Cậu tự xem đi!

Lâm vứt sấp giấy vào mặt hắn, những tài liệu mà anh ta đưa cho Lâm kí, Lâm rất nghi ngờ nên đã cho người điều tra kết quả là mọi số liệu chỉ là số liệu khống nhằm rút ruột công ty. Nhưng Lâm cũng biết anh ta không phải là chủ mưu, anh ta chỉ là tay sai còn người đứng sau thì Lâm vẫn chưa thể điều tra nên mới ép anh ta khai ra, nhưng dường như vô ích vì anh ta cũng rất cứng miệng:

Được! Nếu cậu không nói thì cậu nên biết làm thế nào đi!

Khẽ bỏ sấp giấy xuống, lặng lẽ rời đi trong đau khổ:

Ghì chặt tay đầm mạnh vào tường những giọt máu ứa ra rơi xuống, Doãn bằng đã đứng từ xa quan sát anh, khẽ cười một nụ cười nhẹ:

Anh đau đớn lắm phải không? Nhưng tất cả chỉ là bước đầu tiên thôi, mọi chuyện ở phía trước thôi.

Vài ngày sau công ty đang trên bờ vực phá sản mọi thứ đều không thể cứu vãn được nữa, phía ngân hàng thì đã luôn thúc giục công ty anh mọi chuyện đều bí tắc, trước những sự việc này Lâm vẫn tỏ ra bình tĩnh không quá tỏ ra lo lắng vì rủi ro trong kinh doanh luôn là điều tự nhiên, dễ xảy ra nhất, sẽ chẳng có một công ty nào hoạt động mà không gặp phải rắc rối bao giờ. Nhưng điều mà anh không ngờ tới nhất là khi phía ngân hàng lại đến nhà anh tịch thu tài sản.

Tại nhà lâm:

Các người là ai? Sao lại vào nhà tôi?

Chúng tôi ở phía ngân hàng, chúng tôi thực thi theo quyết định của ngân hàng đến nghiêm phong tài sản để làm vật thế chấp cho các khoản nợ cho ngân hàng. Phiên gia đình thực thi lệnh một cách nghiêm túc:

Có gì nhầm lẫn ở đây sao, làm gì có chuyện đó chứ?

Đây là công văn, giấy tờ liên quan mời bà xem.

Sau khi xem xong, Bà Lan như chết ngất, không thể tin vào mắt mình được nữa.

Họ trong phút chốc bị đẩy ra khỏi đường, Bà nội thì không thể nào chịu đựng được cú sốc này đã lên cơn sốc phải nhập viện gấp.

Trong bệnh viện:

Mẹ! Bà nội sao rồi!

Lâm! Sao lại ra nông nỗi này vậy hả con!

Con! Con xin lỗi!

Bà Lan khóc lóc, không thể đứng vững được nữa, cố đỡ mẹ ngồi vào ghế;

Mẹ! Mẹ bình tĩnh lại đi!

Sao lại ra nông nỗi này chứ!

Hạ khi nghe tin liền đi ngay tới bệnh viện:

Mẹ! Bà nội sao rồi?

Hạ! Con đến rồi! Bà nội!

Mẹ! Mẹ đừng lo, bà nội sẽ không sao đâu?

Hạ cố gắng trấn tĩnh bà Lan, trong phòng các bác sĩ ra vào liên tục, tình hình cho thấy bà đang rất nguy kịch, tuổi của bà lớn không thể chịu đựng được cú sốc này.

Ai là người nhà của bà cụ.

Tôi! Tôi là con dâu bà! Mẹ tôi sao rồi!

Chúng tôi rất tiếc, bà cụ lớn tuổi nên..

Anh nói sao! Không! không thể nào!

Mọi người nên tranh thủ gấp mặt cụ lần cuối đi!

Trong phòng những âm thanh từ chiếc máy trợ tim kêu tí tách. Bà nội nằm trên giường, người toàn là những dây rợ. Bà Lan khóc suốt không nói được câu gì:

Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại đi!

Lâm vẫn đứng bên cạnh giường bệnh nhưng không quá tỏ đau đớn, rất bản lĩnh, rất cứng cỏi, nhưng mọi nỗi đau đớn đều được anh kìm nén vào bên trong đó luôn là cách hành động của anh trong mọi chuyện. Sâu bên trong anh luôn thầm thì gọi bà:

Bà! Bà ơi! Cháu xin lỗi tất cả là tại cháu! Tại cháu mà bà ra như vậy, bà ơi bà nhìn cháu đi, bà ơi(Lâm thầm thiết gọi bà trong đau đớn rần rật)

Bà nội với đôi mắt hiền từ, từ từ mở mắt nhìn các con cháu một lượt, đôi tay run rẩy sờ lên đưa tay lên về phía Lâm, nhanh chóng cúi đầu xuống, nhanh chóng cầm chặt cầm chặt đôi tay run rẩy của bà áp lên khuôn mặt:

Không phải lỗi của cháu!

Giọng nói run rẩy như khoét sâu vào tim Lâm một nỗi đau đớn không thể nói ra:

Cháu phải mạnh mẽ lên, mạnh mẽ vượt qua, bà tin là cháu sẽ vượt qua thôi, bà.. tin... cháu..

Lâm không thể nói được gì hơn, anh vẫn nắm chặt tay bà áp sát lên khuôn mặt, khẽ rít một hơi mạnh, dường như anh muốn cân bằng cảm xúc của mình, mặc dù cố ngăn không cho nước mắt rơi nhưng không thể những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi, đua nhau rơi trên khuôn mặt. Rồi đột nhiên đôi tay bà rời khỏi má Lâm giống như hơi mất vụt mất, trong phút chốc Lâm thấy toàn thân lạnh buốt không còn biết gì nữa, ôm chặt bà giữa trong nước mắt như một đứa trẻ con. Cả căn phòng tràn ngập trong nỗi bi ai, đau xót, ai nấy đều khóc thảm thiết, riêng chỉ có một người nãy giờ đứng ở bên ngoài cửa phòng bệnh không nói gì, lặng im quan sát hành động của Lâm, trên khóe môi khẽ nở một nụ cười của một quỷ giữ, xoay người nhẹ rời đi bỏ lại phía sau lưng là một vầng âm u, sắc lạnh của sự căm hận đến tột độ.

54. Chương 45: Lỗi Là Do Cô!

Trong đám tang của bà nội, ai nấy đều đau đớn, khóc lóc thương tiếc cho bà lắm. Những ngày này Lâm suy sụp lắm, khuôn mặt mệt mỏi, những chòm râu mọc xuôi ngược khiến anh trở lên già hơn rất nhiều. Lâm vẫn ngồi trên linh cữu bà, không rời nửa bước, cơm không ăn, nước không uống khiến ai nấy đều lo lắng, nhưng tính cách của Lâm thì lại rất ngang ngạnh. Ngồi từ sáng tới tối muộn khi khách khứa đã ra về, Lâm vẫn ngồi thẩn thờ ở đó, đưa đôi tay lên sờ nhẹ vào cái ảnh của bà nội, những giọt nước mắt chảy dài dường như anh rất ăn lấn, hối hận lắm. Hạ từ từ bước chân vào sảnh trong nơi đặt linh cữu của bà, nơi Lâm đang ngồi đó. Trên tay có bưng một chén cháo nhỏ nóng hổi, đến chỗ Lâm:

Anh! Anh sao rồi?

Lâm vẫn ngồi im không nói gì, Hạ khẽ lay người Lâm, nhưng anh đã quay mặt đi cố gạt đi giọt nước mắt yếu đuối, cố không để Hạ thấy:

Anh! Anh không sao!

Hạ khẽ đưa tay lên vuốt nhẹ gò má có chút xanh xao hơn nhiều của Lâm:

Anh! Anh mệt mỏi lắm phải không?

Bàn tay của Hạ rất ấm áp, nó chạm vào khuôn mặt giá lạnh của Lâm, giống như làm tan chảy mọi thứ, nắm chặt tay Hạ mân mê vào khuôn mặt, dường như lúc này Lâm chỉ cần có vậy:

Anh! Anh ăn một chút đi!

Không! Anh không muốn ăn!

Sao được chứ, anh sẽ ngã gục mất, nghe em đi, ăn chút đi, nhớ!

Vừa nói Hạ vừa nhanh tay xúc lấy một thìa cháo, mùi cháo thơm phức sục vào mũi Lâm, cùng với chiếc bụng trống rỗng, Lâm không thể nào từ chối Hạ liền ngoan ngoãn ăn, nhưng được một hai thìa, Lâm sao vậy, anh quay mặt đi cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, nhưng không thể ngừng khóc, Hạ rất hiểu Lâm, khẽ xoay người Lâm lại:

Anh! Anh đừng vậy mà!

Lâm lúc này khóc meo mào như một đứa trẻ, xoay mặt lại úp lên bức ảnh:

Bà ơi! Con có lỗi, con có lỗi, bà ơi!

Lâm cứ khóc rít lên, tâm trạng rần rật, đau đớn của Lâm khiến ai nhìn thấy cũng không thể cầm lòng được, khẽ nhào người lên ôm chặt lấy Lâm, hai người ôm nhau khóc lóc không ngừng.

Ngày đưa bà ra đồng là ngày mưa lớn lầy lội dường như ông trời cũng rất đau xót. Vài ngày sau, việc tịch thu nhà đã nhanh chóng được phía ngân hàng xử lý. Trong khi Lâm đang rất cố tỏ ra mạnh mẽ cứng cỏi, không tỏ ra yếu đuối, lo lắng hay sợ sệt gì cả, Lâm vẫn cố liên lạc với phía ngân hàng xin họ cho thêm thời hạn, phía ngân hàng, mặc dù là khá khó thỏa thuận nhưng với uy tín trước giờ của Lâm trước giờ thì mọi chuyện cũng được giải quyết, việc đau đầu nhất bây giờ là phần phía đối tác, ông Vương một đối tác rất có

ảnh hưởng tới công ty Lâm, trước giờ Lâm vẫn giữ quan hệ tốt với ông nhưng ông này luôn rất xấu tính, rất lươn lẹo, rất nhiều lần Lâm muốn chấm dứt với ông ta, nhưng vì nể tình Doãn Băng, ông Vương từng là cha đỡ đầu của cô, mối quan hệ dây dưa của anh với Băng thì không thể nào khiến anh làm vậy, nhưng việc anh không thể tin được là ông ta lại rút ra khiến anh điêu đứng như vậy. Mọi việc quá đau đầu, Lâm mặc dù kiên cường không tỏ ra mệt mỏi nhưng Hạ rất thấu hiểu con người cũng như tính cách Lâm, trong những ngày qua thì Hạ rất quan tâm đến Lâm luôn đứng sau ủng hộ cho Lâm, với Lâm thì chỉ cần vậy là đủ. Ngày hôm qua Lâm không về nhà, Lâm nói có việc phải giải quyết, nhưng Lâm là vậy khi đã quyết tâm vào việc gì thì thường quên ăn uống luôn, như vậy không tốt tí nào, bây giờ Lâm không thể nào xảy ra chuyện gì, suy nghĩ như vậy khiến Hạ không thể ngồi yên được, Hạ quyết định nấu món Lâm thích, vừa nấu vừa cười trong đầu Hạ mừng tượng ra nét mặt của Lâm, nhanh chóng rời khỏi nhà tới công ty Lâm.

Anh Lâm có ở trong không chị(Hạ nhỏ giọng hỏi chị thư kí, ngoài Băng thì Lâm có nhiều thư kí)

Dạ có anh ở bên trong đó, nhưng anh ấy đang ngủ hay sao lúc này chị định mang ca fe vào nhưng thấy vậy nên chị thôi, anh ấy có vẻ mệt, hôm qua dường như thức trắng. Em vào đi!

Vâng! Vậy em vào đây!

Khẽ đẩy nhẹ cánh cửa căn phòng khá yên lặng, không một tiếng động, nhẹ nhàng đi từng bước chân tiến lại gần chỗ Lâm, Lâm ngủ khá say dường như anh quá mệt nên mới vậy, nhẹ tay đặt cặp lồng cơm lên bàn, đứng bên cạnh Lâm, lặng lẽ, nhẹ nhàng, Lâm khi ngủ trông rất hiền, khuôn mặt góc cạnh, gai góc bỗng chốc được bỏ xuống, thay vào đó là một khuôn mặt rất đẹp trai, rất hiền hậu, đôi lông mày rậm buông khép xuống nhẹ nhàng che đi anh mắt có chút sắc lạnh của anh mọi khi. Nhẹ nhàng lấy tay vuốt nhẹ lên đôi gò má có chút gầy gò vì mệt mỏi. Lâm trong khi ngủ vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Hạ, anh giật mình mở choàng đôi mắt, người đầu tiên anh nhìn vào đó là Hạ, giật mình, Hạ vội dụi tay lại, nhưng Lâm đã nhanh chóng tay kéo tay Hạ sát vào mình, Hạ đứng trước mặt Lâm, khẽ vòng tay qua eo Hạ nhìn vào mắt Hạ, đôi mắt đen, rất nhẹ nhàng nhưng vẫn rất ngượng ngùng, nó luôn làm Lâm trở lên vui vẻ:

Em! Sao lại đến đây, có phải vì anh hôm qua anh không về nên em lo lắng phải không?

Hứ! Ai thèm chứ, anh tưởng bỏ không à?

Hạ khẽ choàng tay lên cổ Lâm, khẽ cúi nhẹ mái tóc may dài buông thả chạm vào má Lâm, trước câu nói của Hạ Lâm khẽ nhướn miệng cười:

Có thật vậy không, em xem mắt em có vẻ thâm kìa, chắc hẳn em đã bị mất ngủ vì không có gối ôm anh đúng không nào?

Anh này, chỉ thế là giỏi không à!

Hạ đắm nhẹ vào ngực Lâm, cũng đúng thôi cả đêm Hạ trằn trọc vì lo lắng cho Lâm hay vì lí do như Lâm vừa nói. Khẽ kéo tay Lâm ngồi xuống bàn uống nước:

Anh ngồi đi!

Nhanh tay mở cái cặp lồng thức ăn mà Hạ chuẩn bị, một mùi thơm sực vào mũi, Lâm khá bất ngờ:

Oa ngon quá! Có phải em nấu không vậy, trông hấp dẫn nha, mà khoan liệu có ăn được không vậy?

Anh nói vậy là sao? Vậy thôi khỏi ăn luôn.

Hạ khẽ lấy tay đẩy hộp vào, phòng mềm nên có chút đáng yêu, Lâm nhanh chóng giằng lấy hộp cơm:

Xem em kìa mới vậy mà đã, phải để anh nếm thì mới biết được chứ?

Thế anh không sợ sao?

Khẽ với tay choàng lên lên cổ Hạ:

Anh biết mà, anh cũng sợ nhưng món này bà xã nấu cho anh mà sao lại không ăn được chứ uống lắm phải không?

Anh! Xem như anh biết điều đó!

Khẽ véo má Lâm chêu chọc:

Thôi anh ăn thử đi xem có được không, món này em học mẹ đây, mà phải ăn nóng mới ngon, anh ăn đi!

Khẽ lấy đũa gấp cho Lâm một miếng nhỏ, vừa thổi cho Lâm, trông họ rất tình cảm:

Lâm nhai miếng thịt trong mồm, ra vẻ đăm chiêu, anh không nói khiến Hạ rất tò mò:

Sao vậy? Có được không vậy?

Ừm!

Lâm vẫn cứ gật gù không nói gì nó khiến Hạ rất tò mò:

Anh nói đi!

Thấy Hạ có vẻ sốt ruột, Lâm vẫn cố chêu Hạ nhưng không nhin được cười:

Xem em kìa, sao em lại sốt ruột như vậy chứ?

Anh!

Hạ khẽ xoay người lại tỏ vẻ giận giữ, Lâm không nhin được cười, khẽ lấy đũa gấp thêm miếng nữa tẩm tai nhai:

Chà! Ngon quá, không biết ai nấu mà ngon dữ vậy ta!

Hạ vội quay mặt nhìn Lâm:

Thật không! Ngon thật không?

Ừm! Ngon lắm!

Phải vậy, anh có biết em làm món lâu đến thế nào không à?(Hạ kể lể)

Vậy sao?(Lâm vừa nghe Hạ nói vừa nhanh chóng gấp mấy miếng nữa tẩm tẩm nhai)

Ừm! Vậy nên anh phải ăn hết cho em không được bỏ đó nha!

Ăn hết sao?(Lâm có chút giật mình nhìn thức ăn nó có vẻ nhiều)

Ừm! Anh phải ăn hết cho em, anh xem anh, anh ốm như vậy rồi!

Ok! Ok! Bà xã là nhất phải không?

Đương nhiên(Hạ khẽ tủm tỉm cười vì đáng yêu này của anh)

Em cũng phải ăn cùng ăn đây!

Lâm nhanh tay lấy đũa gấp cho Hạ một miếng. Trong lúc hai người đang vui vẻ thì Doãn Băng bước vào:

Lâm! Cả Hạ cũng ở đây sao?

Chị Băng à! Chị ngồi đi!(Hạ tỏ ra lịch sự mặc dù không thích cô ấy)

Lâm lấy giấy lau mồm hỏi băng:

Có chuyện gì vậy?

Anh xem đi!

Băng đưa cho Lâm một sấp giấy, không nhìn thấy nội dung viết gì nhưng Hạ thấy rất bức tức, Lâm nhanh chóng rời bàn, quay về phía ghế, ngồi lên ghế, châm một điếu thuốc, thở nhẹ. Dáng vẻ này khiến cả Băng và Hạ đều lo lắng, nhất là Lâm trên khuôn mặt trở lên góc cạnh gai góc, đôi mắt sắc lạnh rất gờm. Hạ biết ý không muốn ở lại nữa, nhanh chóng đẩy cặp lông lại, đứng dậy:

Thôi em về đây! Anh làm việc đi!

Lâm không nói gì, Hạ tiến lại gần bàn:

Có chuyện gì thì cứ bình tĩnh anh ạ, mọi chuyện đều có cách giải quyết thôi(Hạ cổ động viên Lâm) Thôi em về đây!

Ừm! Em về cẩn thận.

Hạ xoay người nhìn về phía Bằng khẽ chòia nhẹ một cái, khi đi ra cửa cô còn ngoái lại:

Anh! Tối em đợi em cơm anh nha!

Lâm khẽ dụi mắt thuốc cổ nở một nụ cười:

Ừm!.

Hạ rời đi, ngay sau đó căn phòng bỗng chốc trở lên tĩnh lặng, không ai nói một câu gì, nhất là Lâm trước những gì sắp xảy ra kia ghi Lâm tỏ ra khá bình tĩnh, không có chút gì gọi là hoang mang vì trước đó anh đã đoán được nước đi của lão già Vương đó, nhưng không ngờ là lại nhanh như vậy, Lâm vẫn ngồi trên bàn hút thuốc thờ phỉ phào, dường như anh đang suy nghĩ không mà phải là tính toán một điều gì đó, Doãn bằng vẫn ngồi ở ghế im lặng mắt nhìn về phía Lâm, thái độ này của Lâm cô không ngạc nhiên vì cô đã theo anh làm việc từ khá lâu nên cũng phần nào hiểu Lâm, nhưng cứ như vậy thì cô không thể chịu đựng được lâu nữa, Doãn bằng từ từ tiến về phía bàn, ngồi ghế trước mặt Lâm, Lâm vẫn thản nhiên hút thuốc:

Anh! Anh định tính sao?

Doãn bằng ngập ngừng hỏi Lâm, Lâm khẽ đưa tay chống cằm nhìn Doãn Bằng, cái nhìn như xuyên thấu này làm Bằng ngượng ngùng cúi mặt không dám nhìn thẳng vào mắt anh, đột nhiên Lâm xoay ghế, nghiêng người, không còn bị ánh mắt này nhìn thẳng Doãn Bằng lại ngẩng cao đầu:

Theo em, thì anh...

Doãn Bằng không dám nói:

Sao? Ý em là anh nên đồng ý với ông ta sao?(Lâm nên tiếng)

Em không biết, nhưng anh cũng hiểu mà ông Vương không dễ đùa đâu?

Lâm khẽ xoay người nhìn Bằng:

Đương nhiên anh biết, anh biết chứ?

Mặc dù ông ấy là cha đỡ đầu của em nhưng thực sự..

Anh biết mà, em không cần phải như vậy đâu?

Anh...

Em yên tâm anh sẽ tự mình giải quyết không làm em khó xử đâu vì tất cả chuyện này là do anh lỗi do anh mà....

Không... anh đừng nói vậy.(Doãn Bằng định nói nhưng lại)

Em ra ngoài đi anh muốn yên tĩnh, đừng cho ai vào phòng anh.

Ừm! Em hiểu mà!

Doãn bằng đứng dậy đi ra phía ngoài cửa, Lâm cũng xoay ghế lại, khẽ quay đầu lại lên nhìn Lâm, trong đầu Doãn bằng thầm nghĩ:

Không phải lỗi của anh, mà lỗi do cô ta, đúng vậy!

Xoay nhẹ đóng cánh cửa lại, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

55. Chương 46: Đe Dọa

Trên đường về Hạ không ngừng suy nghĩ về Lâm, mọi chuyện khá lo lắng cho Lâm, nhưng cô chẳng thể làm gì giúp Lâm cả, suy nghĩ này của Hạ khiến cô trở lên buồn rầu, không khí có chút căng thẳng, mở cửa xe ra một luồng gió mát thổi nhẹ nhàng vào, đưa mắt nhìn xung quanh, trời khá đẹp, nắng vàng nhẹ không quá gắt nhưng với tâm trạng này thì cô chẳng còn tâm trí nào mà ngắm cảnh nữa, đang suy nghĩ miên man đột nhiên điện thoại bao tin nhắn:

Buông tay đi, thứ không phải của mình!

Hạ khuôn mặt hốt hoảng khi đọc dòng tin nhắn, đây không phải là lần đầu cô nhận được những thứ như thế này, vài ngày nay rồi những tin nhắn lạ, với nội dung đe dọa này luôn được gửi cho Hạ, ban đầu Hạ cũng không tin nhưng những dòng tin nhắn này nó cũng khiến cô phải suy nghĩ. Bước xuống xe, Hạ vừa nghe điện thoại của mẹ, vừa đi chậm vào ngõ hẻm:

Con biết mà! Mẹ đừng lo, vâng!

Hạ tắt máy, đi về phía cổng chợt đụng mặt một người đội mũ kín mặt, hành tung bí ẩn:

Xin lỗi(Hạ lịch sự)

Người đó không nói gì chỉ phủi bụi, Hạ định rời đi, nhưng:

Buông tay đi! Thứ không phải của mình.

Anh ta nhanh nhẹn thì thào vào tai Hạ, giọng nói trầm trầm, lạnh lùng bên dưới cái mũ là khuôn mặt khá sắc, ánh mắt anh ta nhìn Hạ sắc bén như một lưỡi dao, nói xong cái, anh ta rời đi, bỏ lại Hạ ở đó, những cơn gió bắt đầu thổi mạnh, trời đang nắng bỗng dừng lại sầm lại sắp đổ mưa lớn giống như cảm giác của Hạ vậy, Hạ vừa sợ sệt, vừa ngây người không dám quay mặt nhìn anh ta, nhanh chóng xoay người về phía cổng vào nhà.

Cả buổi tối hôm đó Hạ không ngừng suy nghĩ về câu nói của kẻ lạ mặt đó. Lâm cũng nhận ra Hạ đang có chuyện khó nghĩ, nhưng anh hiểu Hạ nên không hỏi vì có hỏi thì Hạ không nói. Sau khi ăn tối xong, Hạ đang ở trong phòng đang suy nghĩ vấn đề, tay cầm cuốn truyện mà không tập trung, do vậy mà Hạ không hề để ý Lâm đã đi đến gần từ lúc nào đứng trước mắt mình, khi nhìn thấy Lâm, Hạ có chút giật mình, Lâm đặt cốc sữa vừa mới pha còn bốc khói lên bàn, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Hạ:

Em sao vậy? Cả buổi tối cứ suy nghĩ gì không biết, nói cho anh nghe được không?

Hạ cố trấn tĩnh lại, cố gắng không để Lâm đoán ra được, khẽ xoay người về phía Lâm nhìn thẳng vào mắt anh:

Không! Không có gì!

Lâm thừa biết là Hạ sẽ nói vậy nên cũng tiện hỏi thêm:

Em uống sữa đi, còn nóng đó!

Lâm với tay chỉ vào cốc sữa, Hạ có chút xúc động khi thấy Lâm quan tâm như vậy, có chút xúc động, Lâm thấy Hạ như vậy không nhịn được cười:

Em sao vậy? Đừng có nói em cảm động đến phát khóc đấy nhé, anh không gờ em lại mít ướt như vậy đó(Lâm cố chọc Hạ)

Hạ bị Lâm nói trúng tim đen nhưng cố tình không muốn Lâm biết, cô với tay, nhấp một chút sữa:

Ai bảo anh vậy chứ?

Xem em kìa đôi mắt em đã nói lên cả rồi(Lâm vẫn cố chọc Hạ)

Hạ ngượng ngùng không nói được câu gì, Lâm vẫn cười tươi:

Thôi nào em uống đi, uống nhanh lên!

Ừm!

Hạ cố uống hết cốc sữa:

Đúng rồi, như vậy mới phải chứ!

Lâm kéo cái ghế ngồi cạnh Hạ, với tay lấy một cuốn tạp trí:

Anh!

Sao vậy?

À không?

Thấy Hạ có chút ngáp ngừng, lâm khẽ xoa người ra nhìn Hạ:

Em có gì muốn nói với anh phải không?

Hạ vẫn ngáp ngừng, làm sao cô có thể nói chuyện này ra khi Lâm đang gặp đủ mọi rắc rối như vậy, Hạ không muốn lâm lo lắng:

Không! Không có!

Hạ khẽ áp đầu vào lòng Lâm, Lâm có chút bất ngờ vì từ trước tới giờ Hạ chưa bao giờ như vậy, hôm nay Hạ lạ lắm. Vòng tay an ủi Hạ dù là không biết chuyện gì?

Nửa đêm.

Cô phải rời xa anh ấy, anh ấy là của tôi(Giọng một người phụ nữ nói)

Không! Tại sao cô muốn như vậy chứ, tôi không bao giờ?

Vậy thì cô chết đi!

Cô gái áp sát Hạ, hạ cứ lùi lại, bên dưới là một vực thẳm rất sâu và cao, chỉ cần xảy chân một chút là chết.

Cô không được lại gần tôi! Đừng qua đây!

Không anh ấy là của tôi, mãi mãi (cô gái hét lên)

Một cú xô mạnh Hạ, Hạ lao xuống vực một bờ vực cao, sâu thẳm.

Giật mình tỉnh dậy, trên trán đầy mồ hôi, Hạ cố thở dường như cô không thể thở được, tim đập mạnh như chính cô đã vừa bị rơi xuống vực thẳm vậy. Lâm bị Hạ đánh thức, anh lơ mơ mở mắt nhìn Hạ:

Em sao vậy?

Lâm lấy tay với bật điện, lấy khăn thấm mồ hôi trên trán Hạ, cổ trần tỉnh Hạ, Hạ lúc này mới bật khóc lớn, dường như mọi cảm xúc không thể kìm nén được nữa. Lâm ôm chặt Hạ vỗ về an ủi:

Không sao đâu, chỉ là mơ thôi! Mơ thôi, có anh rồi.

Mãi một lúc sau Hạ mới có thể trấn tĩnh lại được:

Em sao rồi, anh đi lấy nước cho em nha!

Hạ nắm chặt tay Lâm, Lâm cũng hiểu là Hạ rất sợ:

Anh đừng đi mà!

Không! Anh không đi đâu!

Hạ lại lao vào lòng Lâm, Lâm có thể cảm nhận được sự run rẩy của Hạ, cố vỗ về an ủi Hạ, nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc Hạ mờ mờ chìm vào giấc ngủ, lúc đó cô vẫn ôm chặt Lâm không rời, Lâm cũng chỉ khẽ cười thực sự thì cô ấy vẫn chỉ là một cô bé, khẽ đặt Hạ xuống giường, vuốt nhẹ mái tóc, đôi gò má, hôn nhẹ nhàng lên, tủm tỉm cười rồi họ ôm nhau chìm vào giấc ngủ

56. Chương 47: Thứ Không Thuộc Về Mình

Lại một buổi sáng bình thường bước đến bên căn nhà của hai người, Hạ vẫn ngủ say sưa vì đêm qua nhiều lần chợp dạ, tỉnh dậy rồi lại ngủ, thế nên Lâm cũng không đánh thức Hạ, Lâm định cứ thế ra ngoài, nhưng anh lại tiến gần bên giường, Hạ vẫn ngủ say, khẽ kéo nhẹ cái tay vào trong chăn, kéo nhẹ cái chăn lên đắp cho Hạ, cô khẽ cựa mình nhẹ, mở nhẹ đôi mắt nhìn Lâm:

Anh! Anh đi làm sao?

Hạ định ngồi dậy nhưng Lâm cản:

Em đừng dậy, cứ ngủ thêm một chút cho khỏe cả đêm em không ngủ ngon lên chắc mệt lắm, ngủ thêm đi!

Lâm khẽ hôn nhẹ lên trán Hạ, cười tươi rồi bước ra ngoài. Ngay sau khi Lâm đi ra, Hạ lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ngủ li bì suốt cả buổi sáng, đến tận trưa, đột nhiên điện thoại đổ chuông, cứ nghĩ là Lâm gọi nhưng khi Hạ bắt máy không một tiếng trả lời, Hạ không quan tâm nhưng điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông, nhưng khi nghe thì không ai trả lời, vừa lúc định tắt đi thì chiếc điện thoại báo chuông tin nhắn, Hạ mở tin nhắn ra có một video đang phát trực tuyến, tò mò nhấp vào. Hạ không còn tin vào mắt mình nữa. Bên dưới vẫn còn một dòng chữ “ Buông tha đi, đồ không phải của mình, nếu muốn lấy đồ thì qua đây, một địa chỉ được kèm theo”. Lật tung chăn lên. Hạ tỉnh giấc, những giọt mồ hôi lấm đẫm trên trán, cả người Hạ run rẩy, một giấc mơ như thật vậy, cố với tay lấy cái điện thoại, nó đúng là có tin nhắn, nhưng không phải là những tin nhắn kì lạ kia, Hạ thở nhẹ nhõm, lấy tay lau đi vệt mồ hôi trên trán, bước xuống giường, kéo rèm cửa ra, trời bên ngoài vẫn xanh, vẫn đẹp, mà sao lòng Hạ lại u tối như vậy, đang suy nghĩ chuông điện thoại bỗng đổ chuông, Hạ giật mình, không biết từ bao giờ Hạ luôn bị giật mình như vậy:

A lô! Em nghe anh!

Là Lâm, trưởng phòng gọi:

Anh yên tâm, mọi chuyện em đều có kế hoạch rồi! Em sẽ đến công ty ngay bây giờ!

Ok!

Cúp máy, Hạ lao ra khỏi nhà leo lên một chiếc tắc xi, lúc này điện thoại lại đổ chuông, Hạ định bắt máy nhưng ngay đó nó lại tắt, Hạ cảm thấy vô cùng sợ khi thấy những số lạ như vậy. Hạ vừa xuống xe, đang định đi vào cổng công ty, chợt một chiếc xe máy vụt qua, nó làm Hạ như đứng tim, kẻ đó làm vậy là cố tình mà, đúng vậy, hắn đi lướt qua Hạ nhanh như một cơn gió, nhưng một tấm thiệp được vút lại dưới chân Hạ, tò mò nhặt lên, từ từ mở tờ giấy ra, một dòng chữ rất đẹp, cùng với đó là tấm ảnh cười của Lâm và cô bị rạch tới tả, nhất là khuôn mặt Hạ.

Buông tay đi! Thứ không phải của mình(Dòng chữ viết ngay ngắn, khá đẹp).

Hạ sao vậy, đôi tay run run, cầm không được tờ giấy nữa, ngồi sụp xuống, những giọt nước mắt ứa ra không ngừng, bên ngoài trời mưa bay lất phất, nhưng Hạ không còn cảm giác gì nữa, cứ ngồi khóc, không ngừng, nhiều người đi lại nhìn cô, nhưng họ chỉ biết, chỉ có thể nhìn không ai hiểu cảm giác của Hạ lúc này nữa.

Tại nhà hàng, Lâm ngồi đối diện với Hạ, trên một chiếc bàn, ánh nến lung linh, nhẹ nhàng rất lãng mạn, khẽ nhấp một chút rượu, Hạ không ngừng đưa mắt nhìn Lâm, thực sự từ trước tới giờ Hạ chưa bao giờ nhìn Lâm kĩ như vậy, hay là không dám nhìn anh, nhưng thật sự Lâm rất đẹp trai, khuôn mặt sáng, đôi mắt đen, thu hút, đôi môi rất thu hút, quyến rũ, Lâm có sống mũi cao không giống những người bình thường, có lẽ chính vì những nét ưu tú điển hình này mà đã không ít các cô gái sẵn sàng ngã vào lòng anh vô điều kiện, thấy Hạ cứ nhìn chằm chằm mình:

Em nhìn gì vậy?

Nhìn anh!(Hạ thẳng thắn)

Khẽ nhấp một chút rượu, cười nhẹ một nụ cười mê hồn:

Sao lại nhìn anh, có phải vì anh đẹp trai không?

Ừm! Cũng một chút!

Một chút thôi sao, em không biết chứ chỉ một chút này mà bao nhiêu cô gái đã bám theo anh tính đến của cả dãy rồi đó!

Hạ cười tươi, hai núm đồng tiền lõm sâu vào, trông Hạ thật nhẹ nhàng:

Mà sao hôm nay anh lại đưa em đi ăn vậy, anh không phải bận lắm sao?

Bận đương nhiên là bận rồi, nhưng ngày hôm nay thì dù bận thế nào thì cũng phải gác lại!

Ngày hôm nay?

Em quên rồi sao?

Lâm nhắc Hạ nhớ lại lần đầu tiên họ gặp nhau, phải rồi đúng là nhà hàng mà, Hạ có chút ngây người ra:

Anh! Anh còn nhớ sao?

Nhớ chứ sao không? Quên làm sao được ngày hôm đó vì ai đó mà cái áo anh bẩn lấy hai lần, rồi lại còn bị đánh cho chảy máu mũi nữa chứ?(Lâm cười nhắc lại)

Như vậy là còn nhẹ đó, em cũng thấy có chút tiếc.

Tiếc! Tiếc gì?

Thì tiếc sao hồi đó không đánh anh mạnh hơn chút nữa!

Em! Em thật là... có ai như vậy không?

Em vậy đó!(Hạ cong môi lên có chút đanh đá nhưng rất đáng yêu)

Khẽ nhoài tay xoa đầu Hạ:

Ừm! Nhưng em có biết đó là cái mà thích ở em.

Lâm nhìn thẳng vào mắt Hạ, câu nói nhẹ nhàng, nhưng Hạ cảm thấy tim mình đập nhanh lắm, hơi thở dần dần mạnh lên, khẽ nhéo mũi Hạ một cái cười nhẹ, nụ cười Lâm nhẹ nhàng, ấm áp như ánh nắng mặt trời vậy:

Sao vậy? Có phải em cảm động không?

Khẽ đẩy Lâm ra:

Thôi đi!

Kéo nhẹ tay Hạ, đi đến bên cửa sổ, Lâm ôm lấy Hạ ở phía sau tựa nhẹ đầu vào mặt Hạ:

Em xem bên ngoài đẹp không?

Đẹp cái gì?

Em ý! Nhìn đi bầu trời đêm thật đẹp phải không, những ngôi sao thật tuyệt phải không?

Khẽ cầm tay Hạ chỉ lên những ngôi trên bầu trời, giọng nói nhẹ nhàng thì thầm bên tai Hạ:

Anh! Không ngờ anh lại là một người lãng mạn như vậy đó!

Vậy sao?

Lâm khẽ hôn nhẹ vào má Hạ:

Anh này!

Em nói xem em có yêu anh không?

Yêu?

Ừm!

Thôi bỏ đi!

Anh ý, vậy anh thì sao?

Ừm! Anh... anh... yes..

Hạ xoay nhẹ người nhìn thẳng vào Lâm:

Anh!

Anh yêu em!(Lâm trả lời thẳng thắn)

Hạ có chút đỏ ửng khuôn mặt, cánh tay áp sát lên ngực Lâm, những cảm nhận mà Lâm lúc này mang lại cho Hạ nó làm cho Hạ cảm thấy rất ấm áp, một cảm giác hạnh phúc. Hạ khẽ kiễng chân lên hôn nhẹ vào môi Lâm, Lâm có chút bất ngờ vì đây là lần đầu tiên Hạ chủ động hôn anh, Lâm có chút ngây người, choàng tay ôm eo Lâm:

Em cũng vậy!

Đôi khi chỉ là đơn giản như vậy, khi hai người yêu nhau chỉ cần nói ra được lời yêu với người kia cũng đủ làm cho họ ấm áp, Lâm hôn nhẹ lên môi Hạ một nụ hôn nồng nàn:

Cái gì đây?

Lâm khẽ choàng lên cổ Hạ một sợi dây chuyền:

Cái này coi như là vật đính ước(Lâm nói)

Đính ước?

Lâm lại ôm Hạ từ phía sau:

Ừm! Đính ước cho tình yêu của chúng ta, đính ước cho việc em là của anh, anh cũng vậy?

Anh là của em phải không?

Ừm!

Mãi mãi như vậy chứ?(Hạ có chút ngập ngừng trong đầu cô có rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn, nhưng cái tin nhắn, cái phong thư với nội dung đe dọa kia khiến Hạ lo lắng)

Ừm! Mãi mãi! Chúng ta sẽ hạnh phúc phải không em? Anh em và con của chúng ta!

Con! Con của chúng ta! Đúng vậy! Mà anh định đặt tên con là gì vậy?

Tên à? Có sớm quá không?

Hừm!(Hạ thở dài)

Ok! Vậy theo em thì sao?

Em ý! Nếu con mình là con gái thì con bé tên là Bạch Vân, còn con trai thì...

Vân sơn!(Lâm nói chen vào)

Sao anh biết?

Ừm! Cái gì anh chẳng biết!(Lâm tự đắc)

Anh! Chắc lại xem trộm nhất seach mạng của em phải không?

Khẽ ghì sát đầu vào mặt Hạ:

Ừm! Con của chúng ta chắc chắn sẽ rất thông minh phải không?

Ừm! Vì chúng ta đều thông minh mà!

Hai người cứ nói chuyện, xa xôi dường như tưởng về tương lai, trước cảnh trời đêm, những ngôi sao sáng trên cao đang tỏa sáng như thể chứng minh, chúc phúc cho tình yêu của họ. Lâm thực sự đã thay đổi, anh trở

lên rất ấm áp, nhẹ nhàng vui vẻ, khi thường xuyên kể chuyện chọc Hạ. Riêng Hạ thì trong lòng rất dỗi, những dòng suy nghĩ không ngừng xáo trộn trong cô, mặc dù rất vui cười nói, nhưng những giây phút ấm áp, gần gũi này nó làm Hạ lo lắng lắm, rất sợ là trong phút chốc nó sẽ nhanh chóng vụt tan, nhanh như cơn gió kia, Hạ muốn không suy nghĩ về những lời đe dọa kia nhưng làm sao được chứ, cánh tay cố siết chặt Lâm, những suy nghĩ có chút ngây ngô, trong sáng, lúc này chỉ có thể biết ôm chặt Lâm và cầu nguyện cho giây phút này kéo dài mãi mãi.

57. Chương 48: Giả Vờ Không Khóc Nhưng Em Đau!

Vài ngày sau, những tin nhắn đe dọa mỗi lúc một nâng cấp, không chỉ về số lượng, cả những lời lẽ cũng dần trở lên cay độc hơn, mỗi lúc Hạ càng trở lên lo sợ, muốn nói cho Lâm nghe, nhưng công ty Lâm đang gặp mọi rắc rối dù không nói ra, nhưng Hạ biết là Lâm rất mệt mỏi.

Hôm nay Hạ đi siêu thị, muốn nấu món gì đó ngon ngon để cho Lâm ăn, lúc này việc Hạ có thể làm là ở phía sau ủng hộ anh. Lúc ra về đang xéech đồ ra xe, một chiếc xe lao thẳng đến Hạ, không có chút do dự, Hạ sợ sệt, lấy tay che mắt, lùi lại, vấp ngã, cố nhìn vào trong xe nhưng người đó ăn mặc kín, đeo kính không nhìn rõ, chỉ có một điều chắc chắn đó là một người phụ nữ hơn nữa còn rất xinh đẹp, nhanh chóng lướt qua rồi đi, phía dưới chân Hạ là một tấm thiệp:

Kết thúc đi!

Lại một lần nữa run rẩy, cầm không chắc tờ giấy, trong lúc tâm trạng còn đang rất hỗn loạn, Hạ không thể khóc, hay khóc được, điện thoại rung lên:

Thấy sao?

Cô... cô muốn gì?(Hạ ngập ngừng)

Muốn gì ư? Buông tay đi!

Tôi muốn gặp cô!(Hạ bình tĩnh, lúc này Hạ cần phải cứng cỏi lên mới được)

Gặp tôi! Ok!

Hạ đứng chờ Lâm trước cửa, bên ngoài trời mưa lất phất, Lâm về muộn quá, chợt ở phía xa kia, xe của Lâm, đúng rồi, khẽ nghiêng người ra ngoài hiên vẫy Lâm, nhưng đợi mãi mà không thấy cánh cửa xe mở ra, Hạ vẫn cố nhìn về phía đó, bên trong xe đúng là Lâm mà, nhưng không chỉ có một mình Lâm, còn có một cô gái nữa, họ đang làm gì vậy, chỉ biết là Lâm cố dứt ra khỏi người đó, nhanh chóng xuống xe:

Em về đi!

Chạy nhanh vào hiên:

Anh! Ai vậy?

Băng! Doãn Băng, cô ấy sợ anh say nên cứ đòi đưa anh về, nhưng em em xem anh tỉnh táo lắm phải không?

Lâm nói mà toàn hơi rượu, khuôn mặt đỏ, chắc là anh uống nhiều, Hạ cứ cố nhìn ra phía đó, Lâm khẽ choàng tay Hạ, kéo vào:

Vào thôi!

Ừm! Mà sao anh về muộn thế, em chờ anh mãi!

Ừm! Anh xin lỗi vợ yêu!

Trong phòng ngủ:

Lâm nằm dài trên giường, Hạ ngồi bên cạnh giường:

Anh!

Sao vậy?

Anh mệt mỗi lần phải không?

Ừm! Cũng khá mệt, nhưng em yên tâm, anh sẽ vì em, vì con của chúng ta mà cố gắng hết sức, em tin anh chứ!(Lâm cố nói để cho Hạ yên tâm)

Ừm! Em tin anh mà!

Khẽ choàng tay lên cổ Lâm, Lâm ôm eo Hạ:

Anh! Em tin anh... tin anh sẽ làm được thôi... mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Ừm!

Lâm khẽ tựa đầu vào lòng Hạ, như một đứa trẻ, Lâm trong giây phút như trút bỏ mọi sự phiền muộn thả lỏng toàn thân, chỉ có khi bên Hạ anh mới có những hành động xem là yếu đuối như vậy, bình thường thì anh rất cứng cỏi, lạnh lùng:

Ngủ đi! Anh phải nghỉ ngơi nhiều cho khỏe!

Lâm kéo Hạ, ôm Hạ vào lòng, ôm chặt Lâm, cảm giác hạnh phúc, ấm áp, thật tuyệt, Lâm cũng ôm chặt Hạ, chẳng mấy chốc chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều, Hạ thì vẫn không ngừng suy nghĩ về những lời cô gái nói:

Cô phải rời xa anh ấy! Vì chỉ có như vậy thì anh ấy mới tốt được, còn không thì anh ta sẽ bị vùi xuống đáy luôn, cô hiểu không?

Sao cô lại phải làm vậy?

Vì sao ư? Vì tôi yêu anh ấy, cô có tin không tôi yêu anh ấy còn hơn chính bản thân mình nữa, và cũng chỉ có tôi mới có thể giúp anh ấy, nhưng...

Nhưng nếu cô vẫn ở bên cạnh anh ấy thì tôi không thể, cô yêu anh ấy chứ? Nếu yêu thì cô hãy buông tay đi!

Cô gái đứng dậy rời đi:

Vậy nếu anh ấy không buông tay tôi ra thì sao?

Vậy sao? Chuyện đó không cần cô phải lo, chỉ cần cô đồng ý rời xa anh ấy thì tôi sẽ có cách khiến anh ấy rời khỏi cô.

Cô!

Cô suy nghĩ kĩ đi! Nếu cô yêu anh ấy thì cô nên làm những gì tốt cho anh ấy hiểu không?

Hạ cố ngăn cho dòng nước mắt không rơi, lấy đầu óc suy nghĩ một phút:

Được!

Vậy mới phải chứ!

Cô ấy định rời đi:

Cô sẽ giữ lời giúp anh ấy chứ!

Ok! Vì tôi đã nói rồi, tôi yêu anh ấy còn hơn chính bản thân tôi mà!

Hạ quay mặt nhìn Lâm, anh đang ngủ rất say, vì quá mệt mỏi mà đôi mắt ấy đã trở lên thâm cuồn, đôi má gầy gò, khuôn mặt xanh xao, càng nhìn anh Hạ càng thấy đau lòng, khẽ đưa tay sờ nhẹ vào bụng mình, nơi một sinh linh bé nhỏ đang ngày ngày lớn lên:

Con à! Mẹ con mình phải vì bố chứ, phải không con.

Hạ thì thầm, đưa tay vuốt nhẹ sợi dây chuyền Lâm tặng, cô muốn khóc nhưng không thể nào khóc vì sẽ đánh thức Lâm, khi Lâm nhìn thấy cô khóc chắc chắn sẽ đau lòng lắm mà anh ấy thì mệt mỏi quá rồi, cố ngăn không cho nước mắt chảy xuống, ngậm chặt miệng:

Anh à! Mặc dù em không thể khóc nhưng em đau lắm, trái tim em đau lắm, anh biết không?(Hạ khẽ nói với lòng mình, không ai có thể hiểu cô lúc này)

58. Chương 49: Cơ Hội Tốt Để Buông Tay

Vài ngày sau, mọi suy nghĩ trong Hạ đã trở lên thống nhất, cô thực sự không muốn vì mình mà Lâm phải mệt mỏi, hơn nữa cô cũng không muốn sống mãi trong cái sự đe dọa này, thà cứ đau một lần rồi thôi còn hơn là đau đốn như vậy. Hạ đi lang thang khắp con phố, các con phố rất đông người, những người đi lại, ai nấy đều khoác cho mình một tấm áo, một cái mặt nạ, một cái vỏ bọc để giấu mình vào trong. Ngồi thẩn thờ ở hàng ghế đá, mắt nhìn xa xăm về những hàng cây kia, bây giờ đang là thời kì rụng lá, những chiếc lá già không ngừng rơi rụng trước những cơn gió thổi, những mầm non không rú lên, những mầm non xanh non mơn mẫm, giống như những hy vọng mới vậy, Hạ vẫn ngồi đó buồn buồn, suy nghĩ vẩn vơ, những cơn gió nhẹ khiến tóc Hạ bay bay, cố vén những sợi tóc khỏi khuôn mặt:

A lô! Em đang ở đâu vậy?

Em đang đi dạo phố chút thôi!

Dao phố!Anh ghen tỵ với em quá, anh đang bù đầu với chỗ giấy tờ đây?

Ừm! Anh phải cố gắng lên vì em, vì con chúng ta nữa(Hạ cố giữ giọng bình tĩnh)

Em sao vậy, giọng em lạ lắm!

Không! Không có gì đâu, chắc là gió lớn quá nó làm mắt em cay xè à, bụi quá đấy!

Ừm! Em cẩn thận một chút, vì con!

Em! Em biết rồi mà, mà hôm nay anh có về sớm không?

Sao vậy? Em nhớ anh à?

Hứ! Ai thèm chứ?

Anh xin lỗi, anh rất muốn về sớm với em, nhưng chắc hôm nay không được, anh có cuộc họp chắc muộn lắm!

Ừm! Không sao mà, anh phải chịu khó làm việc đó nha, không được lười biếng nghe chưa, vì em vì con!

Anh! Anh biết rồi bà xã, thôi anh phải đi họp đây, em cũng nhanh đi về đi, đừng ở ngoài lâu như vậy không tốt đâu!

Ừm! Em chờ anh về!

Ừm! Anh sẽ cố về sớm, yêu vợ!

Hạ cụp máy, lúc này những giọt nước mắt không ngừng rơi, cô khóc nức lên không ngăn được, để đưa ra quyết định này Hạ đã phải rằn xé không à.

Trời tối muộn rồi mà Lâm vẫn chưa về, Hạ đứng đợi Lâm trước cổng đi đi lại lại không ngừng, tin nhắn điện thoại vang lên, một địa chỉ được viết trong đó, cùng với dòng chữ:

Đây là cơ hội tốt để buông tay!

Trong phòng làm việc, Lâm đang rối, đầu đau với chỗ sổ sách trên bàn, Hạ ngập ngừng bước vào đặt ly café lên bàn, hơi nóng, mùi thơm nhẹ của cốc café nhẹ nhàng sục vào mũi Lâm:

Anh uống đi! Nó sẽ giúp anh tỉnh táo hơn!

Lâm khẽ với tay lấy cốc café nhấp một ngụm nhỏ, anh quay sang Hạ, Hạ đang tìm gì đó trong sấp tài liệu, phải nói thêm là phòng làm việc này có rất nhiều giấy tờ:

Em đang tìm sao?

Ờ! Thì cái bản kế hoạch phát triển thị trường của em, mấy hôm trước em có để đây mà, sao hôm nay tìm hoài không thấy!

Tính Hạ luôn vậy, luôn ẩu, mặc cho Lâm nói thế nào cũng không sửa được, Lâm đành phải bó tay với cô luôn, anh khẽ đặt cốc café xuống bàn, cười nhẹ một nụ cười tinh nghịch, anh nhanh chóng tiến tới chỗ Hạ, khẽ cũng nhẹ đầu cô một cái:

Em ý! Nói bao nhiêu lần rồi hử, không được để đồ lung tung, vậy mà nói hoài không chịu nghe, bây giờ tính sao đây, làm sao tìm được một tờ giấy trong sấp giấy tờ này đây, em không có lưu bản mềm sao?

Hạ bịu môi, cũng nhẹ vào đầu Lâm:

Anh có cần phải lúc nào cũng phải cảm rằm như vậy không? Em không có lưu bản mềm mới phải mất công tìm như vậy chứ, chứ nếu có thì còn cần tìm làm gì, anh mau giúp em tìm đi, ngồi đó mà cảm rằm không à?

Em! Anh hết nói nổi em rồi!, ngang bướng!

Hứ! tìm đi!

Hai người cùng nhau bối tung sấp tài liệu lên, nhưng dường như vô ích, Lâm có phần nản chán, anh ngồi phịch xuống đất, ngồi lên chỗ giấy tờ:

Anh! Anh không tìm nữa đâu, tốt nhất là em lên làm lại đi, như vậy đỡ mất công hơn, là cứ phải bối ra, bối vào như vậy!

Hạ cũng ngồi tụt xuống, tay chống cằm suy tư:

Lạ nhờ! Rõ ràng em chỉ có để ở đây thôi, sao lại mất được chứ?

Khẽ nhéo má Hạ cười:

Giời ạ! Em nhớ lại xem!

Ý anh là sao? Trí nhớ em vẫn tốt lắm chứ bộ! (Hạ khẽ cười, giọng nói có chút trẻ con chọc Lâm)

Lâm cười không khép được miệng, Hạ vẫn không ngừng tìm kiếm, chợt Hạ reo lên, Lâm cũng không khỏi giật mình:

Sao vậy? em tìm thấy rồi sao?

Không! Mà em nhớ lại rồi, hôm đó em có cầm nó đọc trong phòng ngủ mà, lẽ nào, Hạ vừa nói vừa chạy qua phòng ngủ:

Này cẩn thận chút, đừng có chạy như vậy!

Lâm cũng chạy đuổi theo, Hạ đang lật tung cái tủ lên, nhưng không thấy, khẽ cúi đầu xuống dưới gầm:

A! thấy rồi!

Hạ với tay lấy mãi mới được một tờ giấy:

Thấy rồi! phù may quá, chị cứ tưởng làm mất em rồi chứ!

Lâm khẽ lắc đầu, anh tiến lại gần Hạ, vòng tay qua cổ Hạ, nhéo mũi cô chọc:

Ờ! Thế mà ai bảo trí nhớ tốt, thế mà ai bảo để nó ở đây!

Hạ có chút ngượng ngùng khi bị Lâm bắt chẹn, cô khẽ gạt tay Lâm ra, ngồi lên giường:

Ờ thì cũng có lúc quên chứ bộ!

Lâm cũng cười, ngồi lại gần Hạ:

Anh cười cái gì vậy?

Lâm cố không cười nhưng không thể nhịn được cười:

Anh! Không được cười nữa!

Hạ lấy tay che miệng Lâm lại, Lâm bị thái độ này của Hạ, mà càng không thể nhịn được cười, anh kéo Hạ nằm xuống giường:

Anh này!

Khẽ véo nhẹ má Hạ, Nằm trong lòng Lâm, Hạ thấy bình an lắm, mong sao phút giây này mãi mãi không bao giờ trôi, khẽ áp sát đầu vào ngực Lâm:

Anh!

Sao vậy? chúng ta sẽ mãi như vậy chứ?

Ừm! mãi mãi!

Nếu! em nói là nếu thôi nha! Nếu em buộc phải rời xa anh, anh có níu giữ em lại không?

Không!

Anh!

Hạ ngồi phắt dậy, nhìn Lâm:

Anh thật sự không giữ em lại sao?(Hạ có chút phụng phịu)

Lâm cũng ngồi dậy, anh nhìn thẳng vào mắt Hạ, ra vẻ nghiêm nghị, sau đó bật cười:

Anh không giữ em, vì em sẽ không bao giờ rời xa anh được, anh nhất định sẽ không để em rời xa anh đâu!

Vậy sao?

Ừm!

Lâm khẽ ôm Hạ vào lòng, trong đầu Hạ lúc này có rất nhiều dòng suy nghĩ, xáo trộn, nó khiến cô khó nghĩ quá, siết chặt vòng tay ôm chặt Lâm, dường như bàn tay nhỏ bé này không còn đủ sức để níu giữ lại giây phút này.

59. Chương 50: Âm Mưu

Vài ngày sau công ty Lâm ngày càng rối, các đối tác ai lấy đều rút vốn, hủy hợp đồng, ngân hàng thì liên tục hối giục, Lâm mệt mỏi lắm, khuôn mặt trở lên già, những chòm râu không ngừng mọc, hai má hốc hác, đôi mắt đen thâm quầng vì mất ngủ. Thấy Lâm như vậy Hạ rất lo lắng nhưng không thể làm gì cho Lâm bây giờ, suy nghĩ này làm cho Hạ rất buồn. Lâm đang tắt bện trong đồng sổ sách, giấy tờ, trông Lâm rất căng thẳng, khẽ đặt nhẹ cốc cafe lên bàn, choàng nhẹ tay lên cổ Lâm, một hành động nhẹ nhàng:

Ông xã! Ông xã vất vả quá!

Kéo tay lại Hạ lại, hôn nhẹ lên đôi tay Hạ:

Không đâu, vì em vì con vì gia đình chúng ta mà!.

Lâm khẽ xoay ghế lại nhìn Hạ, anh ôm lấy eo Hạ, nhìn anh:

Trông anh mệt mỏi quá!

Khẽ đưa tay vuốt nhẹ đôi gò má có chút gầy gò của Lâm:

Anh không sao đâu, em đừng lo!

Ừm! Em biết mà ông xã em là người giỏi giang nhất mà!

Thật không?

Ừm!

Em...

Nếu anh... anh phá sản thì em có...

Chưa nói hết câu thì Hạ đã lấy tay che nhẹ miệng Lâm:

Anh đừng gở mà, mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Ừm!

Lâm khẽ dụi đầu vào lòng Hạ:

Ừm! Em sẽ mãi ở bên chứ?

Đương nhiên, mãi mãi!

Hạ nói vậy nhưng không thể nào kìm được những giọt nước mắt, cố lau đi nhưng không để Lâm nhìn thấy.

Sáng sớm một buổi sáng bình dị bước đến ngôi nhà của họ, những ánh nắng buổi ban mai nhẹ nhàng len lỏi qua khu vườn, qua bức rèm cửa rơi vào mắt Lâm, anh trước giờ chưa bao giờ ngủ say như vậy, chắc anh quá mệt mỏi:

Anh dậy rồi sao?

Hạ bước vào kéo rèm cửa lên, Lâm vẫn chưa tỉnh ngủ:

Mấy giờ rồi em?

9 giờ rồi!

Muộn vậy sao?

Có sao đâu hôm nay anh được nghỉ mà, anh cần phải ngủ nhiều cho khỏe, biết chưa?

Vậy sao?

Ừm!

Nhưng nếu anh ngủ nhiều biến thành con heo lười xấu xí thì sao?

Hạ khẽ cười rúc rích trước câu nói đùa của Lâm:

Anh này! Thiệt là!

Hạ đắm nhẹ vào người Lâm, kéo Hạ ngã vào lòng mình:

Anh!

Hạ mắt nhìn thẳng vào Lâm, khẽ hôn nhẹ lên môi Hạ một nụ hôn nhẹ:

Anh yêu em!

Hạ có chút ngây người ra, rồi lại cười nhẹ:

Anh này, thôi đi!

Cố đẩy Lâm ra:

Em nói xem, em có yêu anh không?

Hạ ngập ngừng:

Không! Em không nói!

Hạ đẩy nhẹ Lâm ra:

Anh đuổi em đi!

Em! Được lắm, đứng lại cho anh xem!

Không! Lêu lêu!

Họ rượt bắt nhau thật vui vẻ.

Ở công ty.

Phía ngân hàng đã có quyết định cuối cùng rồi, họ tịch thu tài sản(Doãn Băng nói)

Lâm ném sấp giấy lên bàn, khuôn mặt tức giận:

Mẹ kiếp! Phía ông Vương thì sao?

Lâm nhìn Băng, nhưng Băng chỉ lắc đầu:

Anh định tính sao?

Lâm phì phào điều thuốc:

Không biết nữa!

Sao anh không?

Không! Dù anh có phá sản cũng không cầu xin ông ta!

Anh thật là ngang ngạnh(Băng tức giận)

Em ra ngoài đi! Anh muốn ở một mình!

Anh!

Băng tức giận đi ra ngoài, đứng trước cửa Băng nhấn một tin nhắn, khi tin nhắn gửi đi, trên khuôn mặt là một nụ cười ma quỷ:

Là do anh! Anh ép em phải làm vậy!

Nhanh chân rời đi.

Tại tập đoàn AAIJ, Hạ vừa đáp xuống xe, cô ngần ngại không vào, nhưng không còn cách nào khác:

Dạ thưa anh có cô Trần cần gặp anh(Chị thư kí thông báo)

Ừm! Cho cô ấy vào!

Hạ ngồi lại ghế đôi tay có phần run, Định chỉ thoáng qua là biết cô muốn gì, nhưng anh vẫn im lặng không nhìn cô:

Anh!

Sao vậy?

Em có chuyện muốn nhờ anh.

Chuyện gì sao em ấp úng vậy?

Hừm!

Khi nghe Hạ nói xong, Định không nói gì, khuôn mặt không thể hiện ra một tí cảm xúc nào, trong đầu anh lúc này chỉ mơ hồ một câu nói:

Anh yêu em! Anh phải giúp em chứ, phải giúp em chứ!

Câu nói ấy cứ vang vọng trong đầu anh, Định khẽ nhấp một ngụm cafe, trông Định thật khó hiểu, anh dường như khác hẳn mọi lần trước, lạnh lùng hơn, trầm tính hơn, thái độ này của Định làm cho Hạ rất lo lắng, khẽ đặt nhẹ cốc cafe lên đĩa:

Ok! Anh có thể giúp em, nhưng anh có điều kiện, không biết em có đồng ý không?

60. Chương 51: Làm Người Phụ Nữ Của Anh!

Điều kiện? Điều kiện gì?

Hạ rất lo lắng, khuôn mặt trở nên tái nhợt không còn một giọt máu:

Làm người phụ nữ của anh!

Anh! Anh nói gì?(Hạ không tin vào tai mình nữa)

Sao vậy? Em nên suy nghĩ kĩ đi! Anh không muốn làm khó em.

Sau khi rời khỏi công ty Định, Hạ đi như vô hồn, không còn sức sống nữa, ngồi gục ở hàng ghế đá, suy nghĩ những dòng suy nghĩ xáo trộn trong đầu, Hạ không biết làm thế nào cho đúng nữa, vừa lúc đó trời đổ cơn mưa lớn khi trời đang nắng gắt, nó giống như tâm trạng của cô lúc này, đang trong lúc hoảng loạn thì điện thoại báo chuông tin nhắn, cô lấy cái điện thoại ra khỏi túi:

Đồng ý đi!

Dòng chữ hiển thị lên màn hình điện thoại, nó làm Hạ càng thêm dối, đôi tay ghì chặt vào thành ghế đá, những giọt nước mắt không ngừng ứa ra, cô lao ra khỏi trời mưa, cả người ướt hết cả, nhưng nó làm cho cô tỉnh táo hơn một chút, những dòng suy nghĩ đã thông đôi chút, vội tắc xi về nhà.

Vài ngày sau thì công ty chính thức phá sản, Lâm không còn mặt mũi nào nhìn Hạ nữa, anh chìm đắm trong men rượu. Hạ vẫn đứng trước cửa chờ Lâm, nhưng mãi không thấy Lâm, gọi điện không trả lời, Hạ rất lo lắng, lúc đó:

Đến đây đi!

Lại là dòng tin nhắn đó, không suy nghĩ nhiều, Hạ lao đến điểm hẹn, đó là một quán bar khá lớn, đi sâu vào trong, đứng trước cửa phòng, cố gắng bình tĩnh mở nẹ cánh cửa.

Khi cánh cửa mở ra, một cảnh tượng đập vào mắt Hạ, Lâm cùng với Doãn Băng, hai người họ đang rất vui vẻ, Lâm không ngừng hôn Băng, Băng cũng rất tự nguyện, bàn tay ôm siết chặt Lâm, không thể nói lên lời nào nữa, Hạ đánh rơi cái túi, quỳ gục xuống sàn:

Hai người làm cái gì vậy?

Lúc này Lâm mới giật mình rời ra, Doãn Băng thì cố kéo cái áo lên, giả bộ khóc lóc, Lâm cũng vậy:

Hạ! Sao em lại ở đây?

Phải! Tôi ở đây thì mới có thể biết anh và cô ta đang làm cái chuyện đó sau lưng tôi, mà tôi không hề hay biết!

Hạ! Em nghe anh đi! Anh chỉ... anh chỉ say quá thôi(Lâm vẫn cố giải thích)

Say,anh say thì anh có quyền làm vậy sao(Hạ cố lau đi giọt nước mắt)

Anh! Anh biết lỗi rồi, em hãy tha thứ cho anh lần này đi!(Lâm siết chặt tay Hạ nài nỉ)

Tha thứ!tha thứ ư? Thật là nực cười, anh hết lần này đến lần khác phản bội tôi, mà anh vẫn còn dám mở miệng ra xin tôi tha thứ sao, anh coi tôi là gì, là con ngốc sao, mặc anh tùy chỉnh thế nào cũng được!

Lâm kéo tay Hạ ôm chặt cô:

Anh! Anh xin lỗi mà, anh xin lỗi!

Hạ đẩy Lâm ra:

Không! Muộn quá rồi! Chúng ta kết thúc rồi, kết thúc rồi!(Hạ hét lớn)

61. Chương 52: Không! Anh Không Hề Yêu Tôi

Hạ xoay người rời đi, Lâm kéo ôm Hạ từ phía sau:

Không! Không đâu em đừng nói vậy, anh yêu em mà, anh yêu nhiều lắm!

Hạ khẽ xoay người nhìn Lâm:

Anh yêu tôi! Không anh không tôi, người anh yêu là chính bản thân anh kia!

Không! Anh yêu em!

Hạ vẫn lắc đầu không nghe, lao nhanh ra khỏi phòng, bước xuống đường, đường về khuya rất vắng, Hạ cứ khóc lóc vừa chạy:

Đừng chạy, Hạ đừng chạy nguy hiểm lắm!

Lâm đuổi theo phía sau, không ngừng hét lớn, chợt một ánh đèn rực sáng của một chiếc xe ô tô lao ra từ trong ngõ hẻm, không để ý, chỉ cố che mắt lại:

Hạ!

Lâm hét lớn, nhìn Hạ nằm xõng xoài trên đất, nằm trên một vũng máu lớn, nhưng khi Lâm định chạy qua, một chiếc xe ở đâu lao tới, nhằm trúng Lâm mà đâm, Lâm ngã nhào xuống đất, mơ hồ nhìn về phía Hạ, bàn tay cố với lại gần Hạ, nhưng khoảng cách giữa họ rất xa, Lâm nhanh chóng mất dần ý thức, mắt mờ dần, hình ảnh lúc cuối anh nhìn thấy chỉ là Hạ, Hạ đang nằm trong vũng máu.

Trong bệnh viện, Lâm vẫn nằm hôn mê, trên tay vẫn nắm chặt cái khăn của Hạ Doãn băng vẫn ngồi đó túc trực, Lâm khẽ nhúc nhích sau bao ngày bất động, từ từ mở mắt nhìn xung quanh:

Sao anh lại ở đây? Hạ, Hạ đâu rồi?

Lâm choàng dậy, dứt dứt dây truyền nước:

Lâm! Anh làm gì vậy? Bình tĩnh lại đi!

Không! Anh phải đi tìm cô ấy!

Lâm vẫn cố bước xuống giường, nhưng một cảm giác nhói đau ở chân khiến anh không thể nào nhúc nhích hay đứng dậy được:

Anh! Anh đừng dậy, vết thương của anh chưa lành đâu, anh làm vậy thì càng lâu khỏi đấy!

Không! Không!

Em biết anh không thể nào chấp nhận ngay được sự thật này nhưng anh nghe này, Hạ chết rồi! Cô ấy đã chết rồi!

Lời nói của Băng như mũi dao đâm thẳng vào trái tim Lâm, không nói lên lời nào:

Không! Không đâu!

Lâm sụp xuống như chết đi, không thể nào diễn tả được nỗi đau này nó thực sự đau đớn đến thấu tim, hạnh phúc với anh chỉ ngắn ngủi như vậy sao, trong phút chốc nó đã vội tàn, trong phút chốc Lâm không thể nào chấp nhận được là Hạ đã chết, đã mãi mãi rời xa anh, lúc này những giọt nước mắt không ngừng rơi, Lâm gào lên:

Không! Em đã nói em yêu anh mà, amix mãi không xa mà, vậy mà!

Lâm ghì sát tay vào giường làm nó hằn lên đường ven, vì anh đang truyền nước, thấy Lâm như vậy, Doãn băng cũng không kìm được cảm xúc, anh ôm chặt Lâm an ủi:

Không sao đâu! Có em ở đây mà! Em sẽ mãi ở bên anh!

Lâm không còn nghe được gì nữa, anh như mất đi mọi lý trí.

Lâm sống soài không thể nói được gì, Băng khẽ kéo cái chăn lên đắp cho Lâm:

Lâm xoay người, cố không để cho Băng thấy giọt nước mắt của mình, cắn chặt răng vào ga giường không để phát ra âm thanh yếu đuối này. Khi băng ngoài, anh nắm chặt tay vào thành nắm đấm, đấm mạnh xuống giường, khóc lóc thầm trách mình, trách bản thân không bảo vệ được cô.

Tang lễ của Hạ được tổ chức rất lớn, tất cả đều đau đớn nhất là hai bà mẹ, nhưng đáng lẽ ra một người phải buồn rầu đau đớn nhất phải là Lâm. Nhưng Lâm lại luôn rất cứng cỏi không tỏ ra đau đớn, dường như anh đã học cách nuốt mọi nỗi đau vào bên trong. Không có một giọt nước mắt, chỉ đau buồn nào. Ngày đưa Hạ về bên kia cũng là ngày Lâm chôn chặt trái tim mình theo Hạ, khóa chặt nó mãi mãi không bao giờ cho phép nó rung động hay đập từng hồi nữa. Nhưng sâu thẳm bên trong trái tim anh luôn còn sót lại một niềm hy vọng mong manh là Hạ vẫn còn sống vì phía công an nói vẫn chưa tìm thấy xác Hạ, mặc dù biết là đó là niềm hy vọng mang manh nhưng nó vẫn làm cho anh ấm lòng thêm hy vọng để sống tiếp vượt qua nỗi đau này. Và thời gian cứ thế trôi, trôi dần không còn biết bao lâu nữa, không biết là mọi thứ thay đổi nhiều đến đâu nữa, trong lòng Lâm vẫn giữ nguyên cái nỗi đau chia xa, nỗi đau rạn xé như một vết sẹo lớn trong trái tim Lâm không cách nào chữa lành được.

62. Chương 53: Bùn Lầy!

Em! Cẩn thận! Đừng chạy, đừng chạy mà!

Giật mình Lâm tỉnh dậy, cả người ướt sũng, đầm đìa mồ hôi, cố với tay lấy cái kính đeo vào mắt, trong lúc còn chưa tỉnh người, chợt một cánh cửa mở ra, Doãn băng trên tay cầm khay trên khay là một tách trà nóng, thấy Lâm như vậy cô lo lắng chạy vào:

Anh! Anh sao vậy?

Khẽ đưa tay chạm vào trán Lâm, nhưng Lâm gạt phắt đi:

Không! Anh không sao?

Trước thái độ lạnh lùng của Lâm, Băng chợt thu tay lại, quay mặt cố kìm nén cảm xúc:

Anh uống trà đi, còn nóng đó nó sẽ giúp anh tỉnh táo hơn đó!

Lâm vẫn thái độ lạnh lùng không nhìn Doãn băng lấy một cái:

Anh không uống đâu, em ra ngoài đi!

Anh!

Doãn Băng rất hiểu Lâm một khi anh nói không thích thì không thể ép, nhưng trước thái độ lạnh lùng của Lâm, Doãn Băng không nhìn được nữa:

Anh có cần phải ngày nào cũng như vậy không? Anh nghĩ xem chúng ta đã kết hôn gần hai tháng rồi mà anh... anh không lúc nào coi em là vợ của anh, chuyện này là sao, anh nói cho em nghe đi!

Doãn băng dấm vào người Lâm như thể trút mọi cơn giận dữ vào anh, Lâm cũng mặc kệ, không phản kháng cũng không giải thích, nhưng rồi anh chợt nắm tay cô, cái nắm tay thật chặt khiến Băng đau đớn muốn giãy ra nhưng không thể, trong đáy mắt tràn ngập sự tức giận:

Em ra ngoài đi!

Doãn băng vẫn nổi góa lên không chịu nghe lời, sự cứng đầu này của Băng khiến Lâm càng trở thêm tức giận và thô bạo, hất mạnh Băng một cái, cô lao xuống xô vào mạnh vào cái bàn:

Anh đã bảo em ra ngoài rồi mà!

Anh!

Doãn băng run rẩy cầm cánh tay đau đớn của mình:

Anh! Tại sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ?

Giọng nói đầy trách móc, đầy đau đớn nhưng Lâm vẫn rất thờ ơ, anh không quay mặt nhìn Băng, bước xuống giường ra ngoài:

Anh đi làm đây! Em có đau thì gọi bác sĩ đi!

Giọng nói lạnh lùng, hành động lạnh nhạt của Lâm càng khiến Băng càng thêm hận người đàn ông này, ngay khi Lâm bước ra ngoài cửa, cánh cửa hy vọng cũng đóng sập lại, Băng ngồi sập xuống giường, đôi bàn tay nắm chặt ga giường, ánh mắt giận giữ, không thể khóc vì con đường này là do cô chọn, vì quá yêu Lâm mà cô đã bất chấp mọi thủ đoạn gạt bỏ mọi vật cản cả chị em sinh đôi với mình, nhưng đổi lại cô chỉ có được cái vỏ của Lâm mà thôi, mãi mãi Lâm không thuộc về cô, chỉ cần nghĩ đến điều này thôi là cô đã không thể nhịn được, cánh tay hất mạnh một cái mọi thứ rơi vỡ hết, cốc trà nóng hổi rơi xuống vỡ ra làm những mảnh vụn như chính trái tim Băng lúc này, những giọt trà nóng hổi rơi xuống giống như dòng máu nóng của Hạ bị Lâm làm ứa ra, nhưng nó cũng nhanh chóng trở nên nguội lạnh, Băng cố gạt đi giọt nước mắt, rời khỏi căn phòng, căn phòng nhanh chóng trở nên lạnh lẽo không có chút hơi ấm nào.

Trên xe:

Tổng giám đốc anh đi đâu?(Câu hỏi của anh tài xế)

Không trả lời, đưa đôi mắt buồn nhìn ra bên ngoài, trời vẫn nắng đẹp mà nhưng không hiểu sao mà trong Lâm luôn u ám, từ ngày Hạ rời đi thì dường như mặt trời đã không còn tỏa nắng, trong lòng Lâm mọi ấm áp đã nhanh chóng rời xa thay vào đó là một tảng băng lớn, lạnh buốt, mỗi ngày trôi qua khiến anh mệt mỏi, héo mòn từng ngày, khẽ xoa mặt ra lệnh cho người tài xế chạy xe. Chiếc xe lao nhanh đến một quán bar, một quán bar khá lớn, đó chẳng phải là nơi ăn chơi đắt tiền của giới lắm tiền nhiều của sao, như thường lệ Lâm được đưa lên phục vụ ở một phòng vip, những người phục vụ thì chẳng còn xa lạ gì với Lâm cả vì hầu như tuần nào anh cũng đến vài ngày để chơi hoa, thưởng nguyệt ư. Ngồi xuống ghế, cánh tay vươn dài trên ghế sofa, phì phào điều xì gà loại xịn, phong cách của một dân chơi thứ thiệt:

Anh Lâm, hôm nay đến trễ nha!(giọng của một người phục vụ quen thuộc)

Anh phục vụ cẩn thận rót rượu vào ly cho Lâm, một chất lỏng sóng sánh màu đỏ được rót ra từ chai vào ly, hương thơm phả vào trong gió, Lâm là một người sành rượu vì vậy mà anh đã nhanh chóng nhận ra nó, khẽ lắc lắc vài cái, ngửi thoảng một chút, nhấp nhẹ một ít, trên môi khẽ nở nụ cười:

Rượu ngon lắm!

Lời khen cho người phục vụ làm anh này cười toe toét:

Đương nhiên rồi, anh Lâm mà!

Khẽ vỗ nhẹ vào người anh phục vụ:

Tốt! Thưởng cho chú mày!

Được nhận tiền bo luôn là niềm vui thích của những người phục vụ này nhất là Lâm lại rất hào phóng, Lâm lại nhấp thêm một ngụm rượu, ngay sau khi người phục vụ thì thầm điều gì đó vào tai Lâm, khẽ nhoẻn miệng cười, gật đầu đồng ý, ba tiếng vỗ tay của người phục vụ, một cô gái rất xinh đẹp bước vào, nhanh chóng ngồi cạnh Lâm, đưa đôi tay vuốt ngực Lâm:

Anh! Tối nay em phục vụ anh nha!

63. Chương 54: Sống U Mê

Khẽ hít một hơi thuốc phả lên người cô gái, cô gái khẽ cười, dụi tàn điều thuốc, Lâm khẽ vuốt nhẹ mái tóc, điều đặc biệt mọi cô gái mà Lâm yêu cầu phải để tóc dài đây là điều kiện trên hết để được phục vụ anh. Khẽ vuốt nhẹ đôi má trắng trẻo mềm mịn, hành động nhẹ nhàng luôn là khúc dạo đầu của Lâm. Sau khúc dạo đầu êm ái đó luôn là một sự hành hạ đến tột độ. Đôi bàn tay nhanh chóng di chuyển xuống bầu ngực căng tròn được che nửa bởi chiếc váy bó sát của cô gái, bóp, sờ, nắm nhẹ nhàng khiến cô gái bị kích thích. Cùng với đó là một nụ hôn mê dại ở cổ, nhất là khi trong hơi thở còn vương lại mùi thơm của thuốc xì gà. Đẩy cô gái nằm xuống ghế sofa, không ngừng hôn, hôn lên cổ, lên ngực, đôi bàn tay cô gái nhanh chóng cởi đồ của Lâm ra, một bộ ngực vạm vỡ, quyến rũ, cô gái cũng nhẹ nhàng hôn lên đó, một nụ hôn cuồng nhiệt,. Lâm vẫn không ngừng hôn cô gái, chiếc váy bó sát của cô gái chẳng mấy chốc bị lột ra, để lộ toàn bộ cơ thể trắng ngần. Nụ hôn nhanh chóng miên man khắp bầu ngực, cắn nhẹ nữa. Nhanh chóng và dồn dập ở ngay trên chính trên sofa (Không tiện kể thêm nữa). Cả căn phòng trở nên nóng rực, Lâm thăng hoa đến tột độ của niềm mãn dục, nhưng sự dồn dập có chút thô bạo của anh đã khiến cô gái trở lên đau đớn, muốn dứt anh ra, muốn thoát khỏi nỗi đau đớn này, nhưng Lâm vẫn chưa buông tha cho cô, cô càng giãy giụa thì Lâm càng hưng phấn, hành động càng thô bạo. Khi mọi nỗi đau đớn lên đến tột độ, cô gái không thể nào không hét lên, tiếng hét lớn vọng ra cả bên ngoài, nhưng không một ai dám vào vì chuyện này quá quen rồi, mười cô gái làm chuyện này với Lâm thì cả mười cô đều như vậy, thậm chí nói gở là chỉ dám làm chuyện này với Lâm một duy nhất không bao giờ trở lại lần hai, hay không có cơ hội lần hai luôn, đã từng xảy ra trường hợp một cô gái sau khi làm chuyện này xong đã phải nhập viện gấp điều trị trong một thời gian dài, mãi mãi có thể lắm chứ (ghê thật). Tiếng hét của cô gái mỗi lúc một lớn, khiến ai lấy bên ngoài đều sợ hãi, nhưng không dám vào ngăn cản Lâm. Sau một cơn tra tấn hành hạ, đau đớn đến tột độ, Lâm cuối cùng mới chịu buông cô gái ra, đứng dậy mặc đồ, cô gái lúc yếu ớt như một mồi bị nhai dở, chết không được mà sống cũng không được, hơi thở yếu ớt, nói không lên lời, đôi bàn tay run rẩy. Lâm khẽ nhìn cô gái, cười nhếch môi một nụ cười quỷ ám, lạnh lùng, nhẫn tâm không ai có thể làm vậy. Sau khi mặc đồ xong, cô gái vẫn nằm đó, không thể cử động hay nhúc nhích được, Khẽ lấy cái váy choàng nhẹ lên người cô, đó có lẽ một hành động thánh thiện nhất mà anh làm, khẽ vuốt nhẹ mấy cọng tóc của cô:

Cưng! Đau đớn lắm phải không?

Giọng nói như một tên quỷ dữ thì thầm vào tai cô, thấy cô gái như vậy Lâm càng thêm đắc trí, nở nụ cười khinh khỉnh trên môi, khẽ rút lấy một tấm séc dúi vào người cô gái, đôi tay không ngừng vuốt ve, mân mê cơ thể cô, giọng điệu sảo ngôn:

Số tiền này có thể nuôi sống cưng cả đời đó!

Cô nhắm chặt mắt lại, những giọt nước mắt ứa ra không ngừng, Lâm không quan tâm, anh lại dè lên người cô gái, vốn đã đau đớn, lại cộng với sức nặng của Lâm nó làm cô gái như tắc thở vậy, hôn nhẹ vào bầu ngực như thể tạm biệt cô gái. Nhanh chóng bước ra cửa rời đi, bỏ lại cô gái một mình với thân thể tàn tạ, ô nhục này.

Khi vừa mới bước ra ngoài cửa:

Tôi! Tôi xin lỗi!

Một nữ phục vụ vô tình va vào anh, một cô gái có vóc dáng nhỏ bé, mái tóc dài buộc lỏng một người con gái rất nhẹ nhàng, cô cúi mặt không nhìn Lâm, chỉ cúi húi dọn dẹp. Lâm vốn không để ý định rảo bước

chân đi, nhưng chợt một giọng nói khiến anh phải dừng lại. Ở phía sau anh là một cô bé rất xinh, cô bé thắt bím tóc màu đỏ, mặc váy công chúa trắng, đi đôi hài búp bê, cô bé đang nở nụ cười tươi tắn trên môi, đôi tay nhỏ khê giắt áo Lâm lại:

Chú gì ơi!

Giọng nói thánh thót cất lên, Lâm trong giây phút đứng hình, lâm không nói gì, cô bé khê chống tay lên hông, giọng điệu thay đổi:

Chú có phải là người vừa va vào mẹ con?

Dõng dạc, không chút sợ hãi, Lâm ban đầu không định nói gì, nhưng anh bỗng cúi mặt xuống, nhìn thẳng vào mắt cô bé:

Phải! vậy thì sao nào?

Cô bé vẫn giọng điệu tự tin, không chút sợ hãi:

Vậy sao chú không xin lỗi mẹ con!

Xin lỗi.

Lâm khê cười, có chút ngạc nhiên, nhưng khê xoay người, bóng anh quá cao lớn, che khuất tầm nhìn của cô bé:

Này chú! Chú phải xin lỗi mẹ con đi chứ!

Cô bé hét lớn, trước sự lạnh lùng, với phong cách của người đàn ông được xem là rất quyền lực này, cô gái vội kéo lấy cô bé vào lòng, khê xoa nhẹ đầu cô:

Con! Đừng có nói nữa!

Chẳng phải chú đó va vào mẹ sao, chú ấy phải xin lỗi chứ!

Nhưng mẹ đâu có sao mà con gái, con mau ra ngoài chờ mẹ đi!

Cô bé phụng phịu không muốn rời đi:

Nào ngoan nào Bằng nhi, con là đứa trẻ ngoan phải không?(Cô gái khê quỳ nhẹ xuống nói với cô bé)

Vâng! Bằng nhi là đứa bé ngoan, nên Bằng nhi sẽ nghe lời mẹ.

Cô bé tiến lên phía trước Lâm, lè lưỡi chêu Lâm:

Chú nhớ đấy, nhớ cảm ơn mẹ con đấy vì đã rộng lượng bỏ qua cho chú!

Bằng nhi!(Cô gái khê quắc mắt nhìn cô bé)

Cô bé vội chạy nhanh ra cửa. Lâm lại ngồi lại lên ghế, nhấp một chút rượu, cô gái vẫn tiếp tục công việc của mình. Lâm ở đấy cho đến khi quán bar không còn người nào, anh khá say, bước chân lảo đảo, khoác cái áo lên vai tiến ra cửa, bên ngoài trời khá gió, gió khá mạnh, chắc là sắp mưa, mà mưa hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Lâm, đi lại gần ra cửa vào, Lâm đi vụt qua, nhưng rồi anh lại dừng lại, xoay người lại, cô bé khi nãy mà, đúng rồi, cô bé đang ngồi thu lu, trước cửa, gió thổi khiến tóc cô bé bay bay, cùng với chiếc váy công chúa, Lâm khê tiến lại gần, cô bé vẫn ngồi đó:

Này cháu, vẫn chờ mẹ sao?

Cô bé không thèm nhìn Lâm, cũng không nói chuyện luôn, Lâm ngồi xuống trước mặt cô bé:

Sao vậy? sao không trả lời chú!

Tại sao cháu lại phải trả lời chú, trong khi chú không xin lỗi mẹ cháu!

Cháu vẫn nhớ sao?

Đương nhiên, sẽ không bao giờ quên.

Cô bé vẫn thái độ không sợ hãi, đôi môi khẽ cong lên, có chút đanh đá, nhưng dáng vẻ này của cô bé làm Lâm luôn có cảm giác quen thuộc, luôn có cảm giác là Hạ, anh khẽ véo nhẹ má cô bé, cười nhẹ, nụ cười xua đi phần nào vẻ mặt lạnh lùng.

Cháu thật là, thôi được để nết nữa mẹ cháu ra chú xin lỗi được chưa?

Chú nói thật chứ, móc ngoéo nào!

Ủm thì móc ngoéo.

Lâm móc ngoéo với cô bé, anh chưa từng có thái độ này với ai cả vậy mà:

Băng nhi về thôi!

Mẹ!

Sao anh lại ở đây?

Tôi!(Lâm ấp úng)

Mẹ! chú ấy bảo là sẽ xin lỗi mẹ đấy!

Xin lỗi!

Tôi!

Chú móc ngoéo với con rồi, chú phải giữ lời chứ!

Ủm! tôi xin lỗi vì đã va vào cô!

Lâm ngượng ngùng:

Không sao đâu! Anh đừng để ý đến cô bé, nó còn trẻ con lắm!

Ủm!

Về thôi, băng nhi!

Vâng!

Này cô, cũng muộn rồi hay để tôi đưa hai mẹ con về!

Chưa kịp nói hết thì cô bé bỗng reo lên:

Mẹ!

Phía bên kia đường một người phụ nữ kít xe, cởi bỏ chiếc mũ, một mái tóc dài xõa ra, khẽ vuốt nhẹ:

Băng nhi!

A! tôi có người tới đón rồi!

Ủm!

Lâm đưa mắt nhìn sang bên đường, lúc này không đông người vì trời đã rất khuya, nhưng cô gái với mái tóc màu bạch kim, cùng với phong cách ăn mặc rất chất, cô dường như thu hút Lâm, cố gắng mở mắt ra nhìn, nhìn cho rõ, dường như chết lặng bởi khuôn mặt này, anh không còn biết làm gì chỉ đứng ngây người ra, mắt nhìn theo hướng chiếc xe, giọng nói run rẩy:

Cô! Cô là ai?

64. Chương 55: Em Là Ai?

Bị bất ngờ túm tay, cô gái hoảng hốt giật tay ra:

Anh làm gì vậy?(Cô hét lớn)

Lâm trong phút bất thành linh đã vội buông ra, vừa lúc đó người gọi cô đi đến:

Anh!

Ai đây?

Em không biết, anh ta tự dưng nắm tay em!

Trong lúc đó, Lâm vẫn chưa lấy được tinh thần, cả thân người anh run rẩy nói không lên lời:

Mình! Mình về thôi!

Ừm!

Xin lỗi! Cho tôi hỏi chúng ta có quen nhau không?(Lâm ngập ngừng nói)

Chắc là anh nhầm người rồi!

Ừm! Có lẽ vậy, tôi xin lỗi!

Nhanh tay kéo cô gái rời đi, Lâm vẫn không ngừng đưa mắt nhìn về phía sau lưng cô, trong lòng anh bất giác hiện lên hình ảnh của Hạ, cô gái này thực sự rất giống Hạ, mặc dù có chút khác trên khuôn mặt, nhưng cơ bản là giống. Cố sức lại tinh thần, anh đi đến quầy rượu gọi một ly rượu, nhanh chóng uống cạn, anh không muốn mình suy nghĩ về nó nữa, dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo vẫn giữ trên khuôn mặt, nhưng sẽ chẳng ai biết được trong lòng anh đau đớn như thế nào đâu.

Trong phòng

Anh giận em sao?

Cô gái với giọng nói nhỏ ngập ngừng nhìn anh, anh không nói vẫn im lặng như thể tức giận lắm, thái độ này của anh càng khiến cô thêm lo lắng:

Anh! Đừng giận em mà, đi mà!(Giọng nói lúng lịu khiến anh không nhịn được cười)

Anh cười rồi, anh hết giận em rồi phải không?

Còn lâu! Anh sẽ giận em lâu đấy!

Hứ! Anh làm gì mà dữ vậy chứ?

Lại không à, anh nói rồi mà em đâu có nghe, anh có thể lo cho em mà vậy mà!

Em cũng chẳng nói rồi sao, em không cần anh lo, em có thể tự lo cho bản thân em.

Em! Em thật là ngang ngạnh, anh không nói được em nữa!

Vậy thì anh ủng hộ em đi!

Không! Không đời nào!

Anh!

Anh có thể cho em đi làm, nhưng không phải công việc này, em hãy đến công ty anh làm ok!

Không!

Sao em ngang quá vậy nhờ! Làm cùng anh có gì không tốt chứ?

Không! Chẳng tốt tẹo nào, anh nói xem họ sẽ rèm pha cho xem!

Rèm pha! Rèm pha gì?

Anh biết rồi còn hỏi?

Biết gì chứ?

Khẽ nhéo má cô cười nhẹ:

Ai tưởng bỏ ở đây à?

Anh!

Em!

Khẽ nghiêng người hôn nhẹ lên má cô một nụ hôn nhẹ:

Anh! Đang đi xe đó!

Sao nào!

Thì nguy hiểm chứ sao?

Kít phanh xe, tấp vào lề đường:

Anh làm cái gì vậy?

Khẽ quay người lại nhanh như cắt hôn bất ngờ vào môi cô, cô giãy ra:

Sao anh lại?

Anh chỉ khẽ cười nhẹ rồi xoay người nhìn ra bên ngoài:

Carolina!

Cô gái không nói gì, dường như vẫn còn rất xấu hổ trước nụ hôn bất ngờ vừa rồi.

Em! Em có biết em rất giống ngôi sao trên cao kia?

Cái gì?

Em tỏa sáng lấp lánh như những ngôi sao vậy?

Anh này!(Cô có chút xấu hổ)

Khẽ tựa nhẹ đầu vào vai anh lặng nhìn những ngôi sao trên cao, cô rất thích tựa đầu vào anh, nó cho cô cảm giác an toàn, ấm áp, nhẹ nhàng, cảm giác thật tuyệt.

Carolina! Ông chủ gọi cô đấy!(Tiếng một chị đồng nghiệp gọi)

Vâng! Em biết rồi!

Carolina buông chiếc khăn lau đang lau dĩa trên bàn, cô xoay nắm đấm cửa bước vào:

Anh gọi em sao?

Ừm! Ngồi đi!

Có việc gì vậy?

Em xem đi!

Cái gì đây?

Tôi biết cô đang rất cần tiền, vậy nên đừng có bỏ qua cơ hội này

Ừm!(Cô có chút ngập ngừng)

Sao vậy?

Anh!

Đừng quá lo lắng, dù sao cũng chỉ là công việc thôi, hiểu không?

Ừm! Vậy em về làm đây!

Ừm!

Mà trưa qua phòng anh rồi đi ăn trưa!

Không! Không cần đâu ạ?

Đừng có từ chối vì đây là mệnh lệnh, hiểu không?

Ừm! Ok!

Ông ta khẽ cười, nhưng nụ cười bỗng vụt tắt khi cô đi ra ngoài, khẽ chống tay nhẹ lên cằm, xoay lưng ghế lại, không biết là ông ta đang suy nghĩ gì nhưng có vẻ rất nghiêm túc, khẽ thở dài, đứng lên nhìn ra phía ngoài cửa sổ:

Em là ai vậy?

Một câu hỏi vu vơ mà ngay cả ông ta cũng không thể trả lời được.

65. Chương 56: Giả Tạo

Một chiếc xe đen bóng loáng dừng lại trước cổng, một cái cổng vàng, sáng chói, bởi những ánh đèn, hay những thứ lấp lánh trưng bày trên đó, lao nhanh vào trong sân, bước xuống xe là một người phụ nữ, ăn mặc rất sang trọng, nhưng cũng rất phóng khoáng, bước xuống xe, khẽ vuốt nhẹ mái tóc bồng bềnh, bước chân rất nhẹ nhàng, phong thái rất lịch sự, trang nhã:

Dạ thưa cô, cậu dặn cô không phải chờ cậu, cậu sẽ về muộn(Người giúp việc nói)

Được rồi, tôi biết rồi!

Bước vào trong nhà, không lán lại ở đó lâu, cô vội bước chân nhanh lên lầu, vứt bỏ cái túi lên giường, ngồi gục xuống bàn, đang xoa nhẹ đôi mắt mệt mỏi thì chuông điện thoại reo lên:

A lô! Cậu về chưa phương Loan.

Khẽ dựa đầu vào ghế, vuốt nhẹ mái tóc:

Ừm mình về rồi! bằng nhi sao rồi, nó ngủ chưa?

Ừm! đỡ mãi nó mới chịu ngủ đó, con bé này cứng đầu quá!

Hừ! thì nó giống mẹ thì chẳng!

Này! Không phải chứ, mình đâu có ngang bướng như vậy chứ?

Mà cậu đừng có làm chỗ đó nữa được không?

Sao cậu lại nói vậy?

Thì đó, chỗ đó cậu... cậu không thể làm ở đó được... nghe mình đi, vì bằng nhi!

Cậu... tớ.. không còn cách nào khác, vì bằng nhi, cũng vì con bé mà mình mới phải làm vậy?

Cậu có thể qua chỗ tớ mà, chỗ tớ đâu thiếu việc cho cậu làm chứ?

Không! Mẹ con mình đã nợ cậu nhiều rồi, mình không muốn..

Cậu cứ như vậy thì bảo sao không khá lên được, thôi mình không ép cậu nữa, cậu ngủ sớm đi!

Cậu cũng vậy! bye cậu!

Ừm!

Loan cúp máy, nằm dài trên giường mắt nhìn ra ngoài hiên, cô vội bật dậy, đi ra ngoài hiên, đứng trước hiên nhà, gió thổi khá mạnh, gió làm tóc cô bay bay, nhìn ra phía xa, xa kia, những ánh đèn, từ những ngôi nhà kia. Cô dựa người vào lan can, trong đầu thoáng nghĩ miên man, Một giọng nói trầm ấm cất lên khiến Loan phải quay đầu lại, là Định anh đã đứng sau lưng cô từ lúc nào không hay:

Em làm gì ở ngoài đó vậy?

Một cánh tay choàng lấy cô từ phía sau:

Đang làm ở đây vậy?

Không có gì đâu.

Loan tỏ ra lạnh nhạt, với mọi người thì họ cho là một cặp vợ chồng hạnh phúc, nhưng thực sự thì mọi thứ đều giả tạo, Định cũng ngạc nhiên với thái độ này của cô, anh ngồi lên chiếc ghế, vắt chéo chân, hút phì phào thuốc, Loan cũng để ý nhưng khi cô đi vào trong phòng, Định kéo tay cô lại, trong phút chốc, Loan lao vào lòng Định, Định thở phì phò thuốc vào mặt cô, nó khiến cô ho sặc sụa, dứt tay ra:

Anh!

Định ghì chặt tay cô, ghé sát khuôn mặt vào tai cô, hơi thuốc phả vào tai cô:

Anh! Thật là bỉ ổi!

Định trước câu nói này của Loan, anh không tức giận, lớn tiếng cười, hít một hơi thuốc:

Vậy sao?

Loan dứt tay ra khỏi anh, khuôn mặt rất tức giận, nhưng nét mặt giận dữ này không làm cô trở lên xấu xí, trái lại cô vẫn rất xinh đẹp. Định cũng đứng dậy, lấy tay vuốt nhẹ đôi má, làn da mịn màng, gọng tóc suôn mượt, Loan giật tay anh ra, Định lại cười, nhưng anh nhanh chóng giật tay cô lại, mặc cho Định hôn lên môi Loan cương quyết dứt ra, nhưng làm sao thoát khỏi đây. Định nhanh chóng cưỡng chế thân thể cô, mặc cho cô giãy giụa, nhưng cô cũng không phải vừa, cô đã cắn mạnh vào môi anh, máu như mưa phun ra:

Em!

Định lau nhẹ vết máu trên môi:

Em dám cắn anh sao?

Buông em ra, em nói không muốn rồi mà!

Hứ! Không muốn, em là người phụ nữ của anh, em quên rồi sao?

Buông ra! (Loan cương quyết không chịu)

Định thô bạo tát cô một bạt tai, vì quá mạnh tay, lên khóe miệng dơ dóm máu, Định gằn giọng:

Nói cho em biết, em không được từ chối anh biết không?

Anh!

Loan không còn đủ sức kháng cự nữa, mặc xác cho anh ta muốn làm gì thì làm, Định nhanh chóng chiếm lĩnh cơ thể Loan. Sau giây phút thăng hoa, Định lại kéo ôm Loan vào lòng:

Em là người phụ nữ của anh, điều đây là không thể thay đổi được đâu, siết chặt vòng tay, chẳng mấy chốc hơi thở đều đều phả vào ngực anh, Định khẽ vuốt nhẹ mái tóc của cô, anh không muốn rời mắt khỏi cô, cứ lặng nhìn cô, rồi sau đó chìm vào giấc ngủ.

Đừng chạy mà! Dừng lại đi!... Dừng lại đi... Nguy hiểm lắm... dừng lại đi....

Á!

Tiếng hét lớn khiến ai lấy đầu giật mình.

Loan! Em sao vậy?

Một người hiện trước giường, đưa đôi tay trầm ấm, dõi nhìn bằng một ánh mắt nhẹ nhàng nhưng đầy lo lắng. Choàng dậy, mở choàng đôi mắt nhìn ra bên ngoài, mặt trời vẫn tỏa nắng những ánh nắng vàng rực rỡ, đúng rồi nắng là đặc trưng của nơi này, khẽ xoa xoa mặt cho tỉnh:

Em không sao? Chỉ là mơ thôi!

Em thật là làm anh lo quá!

Tốt rồi! mau xuống ăn sáng đi!

Vâng!

Loan cúi mặt ngồi ăn không nói gì, chỉ ngồi chọc chọc, thấy vậy:

Em sao vậy? Không khỏe sao?

Không!

Vậy sao không ăn đi, thức ăn không ngon sao?

Không!

Em thật là, có gì nói cho anh nghe đi!

Không! Không có gì đâu!

Ừm! Vậy thì ăn đi, trông em có vẻ mệt công việc vất vả lắm sao?

Không! Không có đâu, chắc là em mất ngủ đó!

Mất ngủ! Em lại bị mất ngủ sao?

Ừm! Mấy hôm nay rồi, cứ mỗi lần ngủ là em lại mơ mình gặp tai nạn xe, kinh khủng lắm!

Ngốc ạ! Chỉ là mơ thôi!

Nhưng mà nó giống thật lắm!

Thôi được để chiều nay anh đưa em đi gặp bác sĩ Thảo, cô ấy từng khám cho em rồi thì chắc là sẽ ổn thôi!

Ừm! Mà hôm nay anh có đi làm không?

Có! Nhưng chắc trưa anh về thôi!

Ừm! Vậy em nấu cơm chờ anh nha!

Ừm! Thôi anh đi đây!

Sớm vậy sao?

Ừm! Anh hẹn đối tác rồi!

Ừm vậy anh đi cẩn thận nha!

Ok!

Nhìn theo bóng anh rời đi, cô vẫn ngồi lại bàn, mắt nhìn ra hàng cây bên ngoài, nhanh đi ra bên ngoài, ngồi bên hàng ghế trên hàng cây xanh, những cơn gió mát thổi nhẹ nhẹ, khẽ hít nhẹ một hơi, không khí thật tuyệt, đây là khu vườn anh làm riêng cho cô, với một khuôn viên khá rộng với rất nhiều cỏ cây hoa lá, ngồi ở đây hóng gió, uống trà chiều thì quá tuyệt rồi còn gì.

Dạ cảm ơn bác sĩ!

Anh phải nhắc cô ấy uống thuốc thường xuyên, không nên suy nghĩ nhiều!

Vâng!

Bác sĩ về rồi sao?

Ừm! Em uống thuốc chưa?

Dạ rồi! Mà bác sĩ có nói gì không?

Ngồi xuống thành giường, vuốt nhẹ tay cô:

Không! Không có gì đâu! Chỉ cần nghỉ ngơi chút thôi!

Vậy sao?

Ừm! Em ngủ đi!

Kéo nhẹ cái chăn đắp cho cô:

Anh! Anh đừng đi đâu cho tới khi em ngủ nha!

Sao vậy?

Em.. Em sợ em lại gặp ác mộng.

Ngốc ạ.. chỉ là mơ thôi, không phải sự thật đâu, ngủ đi, anh sẽ mãi ở đây, ở bên em!

Anh!

Sao nữa!

Anh ôm em được không?

Em! Thật là!

Khẽ nằm cạnh cô, ôm cô vào lòng, cánh tay cô ôm chặt người anh, đầu dựa vào lòng anh để có thể cảm nhận được hơi ấm từ anh:

Anh sẽ mãi bên em như vậy chứ?

Ừm! Ngủ đi!

Em sẽ mơ giấc đẹp phải không anh?

Ừm!

Em sẽ mơ về anh, mơ về anh đấy!

Thật không!

Thật! Anh kể chuyện cho em nghe đi!

Ngốc ạ! Em đâu có phải con nít chứ?

Kệ! Nhưng em vẫn thích nghe, anh kể đi!

Ừm! Chịu em rồi!

Vừa ôm cô trong lòng, vừa kể chuyện, giọng nói nhẹ nhàng, rất truyền cảm, từng lời, từng chữ anh kể như rót mật vào tai cô, chỉ trong phút chốc, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều phả vào ngực anh, hơi thở ấm áp, khẽ vuốt nhẹ lưng cô, mái tóc dài mềm. Những giờ phút này thực sự với anh rất ấm áp, rất hạnh phúc, lắng im lắng nghe hơi thở của cô, nhịp tim mình rung động, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi má mềm mịn, nở một nụ cười nhẹ:

Ngủ ngoan nha! Mơ giấc mơ đẹp!

Anh tháo chiếc kính trên mắt đặt lên bàn, day nhẹ đôi mắt có chút mệt mỏi này vì bệnh tình của Loan ngày một nặng hơn, với hai luồng tính cách trái ngược trong một con người, cách xử sự hoàn toàn khác nhau, bình thường thì cô ấy rất nhẹ nhàng, hiền dịu, nhưng khi phát bệnh thì không ai biết, thay đổi 180 độ luôn, Định đã nhiều lần muốn từ bỏ nhưng không thể, lâu dần anh cũng đã quen dần và chấp nhận, kiểm soát nó

là cách anh chọn mà không phải là từ chối, hay bỏ chạy, với tay tắt điện, họ ôm nhau ngủ say sưa, ấm áp.

66. Chương 57: Không Có Gì Đâu!

Một buổi sáng bình dị bước đến căn phòng của hai người, Loan từ từ mở mắt ra và người đầu tiên cô nhìn thấy luôn là anh, anh vẫn đang ngủ, trông anh thật hiền, khẽ đưa tay lên vuốt nhẹ đôi má, đôi lông mày anh đen rậm, cô cứ mãi nhìn anh, chợt anh mở choàng mắt nhìn cô:

Em dậy rồi sao?

Ừm! Anh ở đây cả đêm sao?

Em cứ ôm chặt anh thì anh đi sao nổi!

Vậy sao?

Em có ngủ mơ thấy ác mộng không?

Không!

Vậy! Em có nằm mơ thấy anh không?

Ừm! Không!

Vậy ư?

Ừm!

Thôi! Không mơ thấy ác mộng là được rồi!

Anh định xoay người ngồi dậy thì chợt, Loan hôn nhẹ vào môi anh:

Em!

Cảm ơn anh nhiều lắm, anh sẽ mãi ở bên cạnh em chứ?

Có chút ngây người, nhưng anh nhanh chóng đề cô ra xuống:

Hôm nay em ăn gan hùm sao mà lại dám chủ động hôn anh vậy?

Anh!(Cô đắm nhẹ vào ngực anh)

Nhưng em cảm ơn xuống như thế không được đâu!

Vậy thì anh muốn sao đây?

Ừm, khẽ cười nhẹ một cái, anh nhanh chóng hôn cô bằng một nụ hôn nồng nàn, rất say đắm!

Khẽ mở cửa xe, một chàng thanh niên tuấn tú, cao lớn, Định bước xuống xe, anh thực sự rất thu hút, khi anh vừa mới bước xuống xe thì mọi ánh mắt của những cô gái đi đường khác luôn đổ dồn về phía anh:

Trời ơi!sao sáng ra mà lại trù u vậy?(Định chêu chọc)

Anh này!

Cô cũng nhoẻn miệng cười, một nụ cười nhẹ nhàng, rất xinh xắn được nở trên khuôn mặt xinh đẹp kia, bỗng chốc trong giây phút Định trở lên ngây người ra:

Anh! Anh sao vậy?

À! Không sao!

Lên xe đi!

Ok!

Nhanh chóng lên xe, tay lái xe đôi mắt vẫn luôn liếc nhìn Loan, cười cười:

Này! Sao anh cười hoài vậy?

Cô có chút không thoải mái khi Định cứ nhìn cô cười, khẽ quay người sang cô:

Là vì em, em rất xinh đẹp biết không?

Anh!

Khẽ đưa đôi mắt to tròn nhìn Định, đôi má có chút ửng hồng nhẹ vì xấu hổ.

À mà việc anh giao em đã làm xong rồi đấy ạ?(Cố lảng tránh, tay chỉ vào sắp tài liệu)

Ok! Nhưng đây không phải là công ty mà, em đâu có cần phải báo cáo anh như vậy?

Ừm! Mà anh...(Loan ngáp ngừng)

Sao vậy?

Anh xem lúc nào anh cũng quan tâm em nhiều, như vậy em sẽ hư đó, sẽ phụ thuộc vào anh, không trưởng thành được.

Định khẽ cười nhẹ, quay sang cô:

Ngốc ạ, có sao đâu?

Không! Em không thích.

Thôi nào, em thật là ngang ngạnh đó, thôi được ở công ty anh sẽ ít quan tâm em hơn được chưa, nhưng... anh sẽ vẫn đưa đón em đi làm, không được cãi anh đâu, v

Anh hứa rồi đó!

Ừm!

Họ đang đi đột nhiên xe dừng lại:

Chuyện gì vậy?(Loan có chút hoảng hốt)

Trước họ cách đó không xa, một vụ tai nạn rất kinh khủng, chiếc ô tô đầu bẹp dúm, còn người đâu, người lái xe đang nằm vật ở trong xe, đầu đầy máu me, Loan phần vì hoảng hốt, phần vì mãi nhìn nên khi quay sang, anh ấy đã đi ra ngoài từ lâu rồi, anh ấy đã đi đến trước cái xe bị tai nạn, kéo anh ta ra khỏi xe, Loan cũng ra khỏi xe, chạy đến:

Em gọi cấp cứu rồi, anh ơi anh sao rồi?

Người đó cứ sủa tay không nói được gì, lúc này hai người mới nhìn khuôn mặt anh:

Anh chẳng phải anh Trần sao, sao lại ra nông nổi này vậy?

Anh ấy không nói gì, ngay sau đó chiếc xe cấp cứu tới, vì quen biết nên họ cùng đi theo, chờ trước cổng bệnh viện, đoàn Băng chạy vào:

Anh! Anh ấy sao rồi?

Thấy cô hốt hoảng, Loan vỗ vai an ủi:

Chị cứ bình tĩnh, anh ấy đang cấp cứu!

Doãn băng như thể mất điểm dựa cô ngồi gục xuống ghế:

Là tại tôi, nếu tôi không cố ý gây gỗ với anh ấy thì đã không xảy ra chuyện này(Doãn băng không ngừng khóc lóc lo lắng)

Họ chờ dưới hàng ghế dài, chờ ánh đèn đỏ trên cánh cửa, cũng may ca phẫu thuật đã thành công, mãi tới khi Lâm được chuyển ra ngoài Doãn Băng mới thở nhẹ đôi chút. Trước phòng bệnh:

Cảm ơn hai người, may mà gặp hai người không thì!

Đừng nói vậy, xem như mọi chuyện như vậy là có duyên thôi!

Phải đấy, chị cố gắng chăm sóc anh ấy cho tốt, chúng em về trước đây!

Ừm! Cảm ơn hai người!

Khi hai người xoay người rời đi, Băng vẫn không ngừng nhìn về phía họ, trong đầu có sự suy nghĩ liệu đây có phải là báo ứng của cô không, khi cô gái này rất giống Hạ, chỉ khác chút ít, nhưng rồi gạt phắt điều đó ra khỏi đầu, cô nhanh tay khép lại cánh cửa xoay người vào trong.

67. Chương 58: Đau!

Vừa đáp chiếc xe trên chiếc sân của ngôi biệt thự sang trọng, Doãn Băng khẽ tựa đầu ra ghế tựa, tay xoa xoa mắt, đôi mắt có phần mệt mỏi vì thức trắng cả đêm để chăm sóc Lâm, Lâm vẫn chưa tỉnh, anh vẫn hôn mê. Với tay mở cái cửa bước ra ngoài, trời đã sẩm tối, người ở bệnh viện bảo cô về nhà nghỉ ngơi chút cho đỡ mệt. Bước ra ngoài là một bầu không khí khác hẳn trong xe, nó thoáng thoải mái hơn vì trời lúc này trời khá gió, gió khá lớn. Gió làm cho mái tóc dài xoăn của cô bay bay, chiếc váy mỏng xộc tòn lên về quyền rũ cũng được gió thổi nhẹ lên, mặc dù mệt mỏi nhưng cô vẫn rất xinh đẹp. Nhanh chân rảo bước, bước chân vào nhà, đi một mạch lên phòng, ném chiếc ví hàng hiệu lên giường nằm phục phịch lên giường, cô có vẻ mệt vì thiếu ngủ, khẽ lấy tay xoa xoa nhẹ đôi mắt, vùng dậy tiến lại gần phòng tắm. Nhưng ai vậy khi cô vừa mới xoay người đóng cánh cửa nhà tắm, một bàn tay chắc nịch đã ôm lấy cô từ phía sau, người đó không ngừng truyền những luồng hơi ấm sang người cô bằng những nụ hôn, bị kích thích bởi hành động đầy sự quyến rũ này. Băng cảm giác như bay bổng trên mây, cô muốn dứt ra mà không được. Nhẹ nhàng xoay người lại để nhìn lại người này, khi cô vừa mới xoay người lại lại một hành động bất ngờ nhưng rất thích thú, anh ấy bế phốc cô lên, tới bồn nước nóng đang bốc hơi ở phía trong, nhẹ nhàng thả cô xuống. Chao ôi một sự ấm áp không thể cưỡng lại được của làn nước nóng thấm dần qua lớp váy mỏng, Băng khẽ tựa đầu vào thành bồn, nhắm nhẹ mắt tận hưởng sự thư giãn này, nó khiến cô quên đi mọi mệt mỏi:

Anh! Đúng là chỉ có anh mới làm được vậy?

Cô khẽ mở choàng mắt nhìn anh, anh trông rất tuấn tú, rất quyến rũ, không nói gì chỉ cười nhẹ, nụ cười đầy mê hoặc. Anh ta đưa đôi bàn tay luồn sâu vào làn nước ấm, nhẹ nhàng mân mê khắp cơ thể cô, chiếc dây thắt lưng bị kéo với một lực không mạnh nhưng đủ lớn để tuột ra khỏi cơ thể, để lộ da nắn da trắng ngọc ngà không tì vết của cô. Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bầu ngực căng đầy, nhanh chóng bị cuốn theo và trở lên bay bổng.

Khẽ ôm cô trong lòng, hôn nhẹ lên cánh tay cô mân mê:

Sao anh lại ở đây?

Ừm! Thì anh biết em cần anh không phải sao?

Anh! Chỉ thế là giỏi thôi!(Khẽ đắm nhẹ vào người anh, cười nhẹ)

Em!

Sao vậy?

Không! Không có gì?

Sao vậy sao anh ấp úng vậy chứ, chẳng giống anh tẹo nào.

Em đâu có cần phải buộc mình phải khổ như vậy chứ?

Anh nói vậy là ý gì?

Là Lâm đó, anh ta không hề yêu em vậy thì sao lại cứ phải miễn cưỡng vậy chứ?

Anh!... đó là việc của em không cần đến anh!(Bằng thay đổi sắc mặt đến bất ngờ, khuôn mặt có chút cau lại có lẽ cô không muốn nhắc đến việc này kể cả anh)

Khẽ nhào tay với lấy điều thuốc, hút phì phào, quay mặt ra ngoài dường như Định cũng tức giận trước câu nói của Bằng, cô sau một phút nóng giận lại ép sát đầu vào khuôn ngực vạm vỡ của anh, đôi tay mân mê, giọng nói nhỏ nhẹ:

Anh giận rồi sao?

Không!

Thở phè một hơi, anh ta vẫn không đầu nhìn cô:

Anh!

Đắm nhẹ vào ngực anh, nhưng khi cô định rời đi, anh đã nhanh tay kéo lại, thở một hơi thuốc vào khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều của cô, anh ta khẽ thì thầm điều gì đó vào tai cô:

Anh!

Cô chống hai tay lên ngực anh để tạo khoảng cách, nhưng với sức nặng này thì dường như không thể, anh ta lại nhanh chóng chiếm đoạt cơ thể cô, bằng sự mạnh bạo nhưng rất lôi cuốn. Trong lúc họ đang vui vẻ, điện thoại đổ chuông, Bằng muốn dứt ra nhưng khó lòng thoát được người đàn ông đang tràn đầy dục vọng này, cổ với lấy cái túi khi nãy vứt trên giường, mãi mới lấy được chiếc điện thoại:

A Lô!

Tiếng trả lời của cô y tá trực, cô ấy thông báo là Lâm đã tỉnh, khi nghe được tin, Bằng vội đẩy mạnh người đàn ông trên người mình ra:

Ok! Tôi sẽ đến ngay bây giờ?

Nhanh chóng lao xuống giường lao vào phòng tắm, Định bị đập ra ngoài vẫn nằm ở đó, khẽ lấy tay chạm một điều thuốc phì phào cười nhếch môi, điệu cười có chút tinh quái.

Trong bệnh viện:

Anh ấy sao rồi?

Doãn Bằng hấp tấp chạy tới, vì quá vội mà không trang điểm nhưng cô vẫn rất xinh, người đó cũng đi ngay sau cô:

Dạ! Bác sĩ vừa khám cho anh Trần rồi, anh ấy ổn rồi!

Phù! Tạ ơn trời phật, bây giờ anh ấy tỉnh chưa?

Dạ! Anh ấy đã tỉnh rồi!

Vậy để tôi vào trong!

Bằng khẽ xoay nhẹ người ra phía người đó:

Định! Anh về trước đi, không cần đợi em đâu, em sẽ ở lại đây!

Nói rồi cô nhanh chân rảo bước tiến lại phòng bệnh, Định vẫn đứng ở đằng sau dõi nhìn về cô, sau đó cũng cười nhẹ rồi rời đi.

Trong phòng khi Bằng vừa mở cửa phòng ra:

Anh tỉnh rồi sao?

Ừm!

Anh còn đau không?

Bằng khẽ đưa tay sờ lên trán Lâm, nhưng Lâm gạt phắt ra:

Anh không sao? Em không cần lo lắng như thế đâu?

Anh! (Doãn Bằng định gân lên nhưng lại phải cố kìm lại)

Em đi gặp bác sĩ để hỏi tình hình anh vậy?

Không cần đâu, anh có thể lo mà, hơn nữa đây là bệnh viện của gia đình anh mà, em không cần ở lại đâu, cứ về nhà nghỉ ngơi đi!

Trước thái độ lạnh lùng, giọng nói thờ ơ của anh, Bằng không thể kìm được thêm nữa, cô xoay người lại nhìn thẳng vào Lâm:

Anh! Có nhất thiết phải đối xử với em như vậy không? (Giọng điệu trách móc)

Lâm vẫn thờ ơ không nhìn cô lấy một cái:

Em về đi!

Được! Em về, em sẽ đi để anh không bao giờ nhìn thấy em nữa! Ý anh là vậy phải không?

Lâm không nói gì, Doãn Bằng càng thêm tức giận, cô không để ý Lâm đang bị thương liền dấm mạnh vào người anh, Lâm bị đau trở lên cáu gắt đẩy mạnh cô một cái, Bằng bị hất mạnh không thể đứng vững liền ngã xô vào bàn, cánh tay có chút xước nhỏ những tia máu không ngừng ứa ra nhưng vết thương này đâu có đáng gì so với sự lạnh lùng với Lâm chứ. Doãn Bằng ngồi đó, nước mắt ứa ra, tủi nhục là cảm giác của cô lúc này, nhưng không thể yếu đuối như vậy, cố gắng đứng dậy, chân cô bị khụy xuống, nên cũng bị bầm tím. Nhìn thấy Bằng đau đớn như vậy Lâm cũng có chút đau đớn nhưng sự thương hại này của anh là điều mà cô luôn ghét nhất ở anh, không nói thêm gì nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng. Không ai biết chuyện này nhưng kể từ lúc cô bước vào phòng vẫn luôn vẫn có một ánh mắt dõi nhìn họ, ngay sau khi Bằng rời đi, người đó cũng cười rồi rời đi ngay sau đó.

68. Chương 59: Kế Hoạch

Tại công ty Trần Lâm, trong phòng họp:

Ok! Vậy mọi người triển khai đi!

Sau khi ra khỏi phòng, Doãn Bằng tựa đầu vào ghế, cô rất mệt mỏi, vì Lâm bị thương mọi chuyện ở công ty đều một tay cô lo, hơn nữa cô cũng hay suy nghĩ về mọi chuyện vậy nên. Định tiến lại gần Bằng rất nhẹ nhàng, đặt nhẹ cốc cafe lên bàn:

Em mệt mỏi lắm sao?

Bằng liền choàng mắt nhìn anh, với tay lấy cốc cafe trên bàn nhấp một chút:

Ừm! Một chút!

Kéo cái ghế ngồi cạnh cô, mắt không nhìn đi hướng khác, bị ánh mắt nhìn như xuyên thấu của anh dõi theo:

Anh nhìn gì vậy?

Nhìn em!

Sao lại vậy?

Định khẽ xoay người nhìn ra phía cửa sổ:

Nhìn em mà anh thấy đau lòng lắm biết không?

Vậy sao?

Doãn băng cầm cốc cafe tiến lại gần ô cửa sổ, mắt nhìn xa xăm:

Anh! Có phải rất ngốc phải không?

Em! Em thấy vậy sao?

Định cũng tiến đến ô cửa sổ:

Anh nghĩ là em phải nhận ra điều này từ rất lâu rồi mới phải chứ?

Đúng! Nhưng em không thể nào..

Buông tay phải không?

Ừm! Chỉ có anh hiểu em!

Nhưng em có nghĩ là như vậy sẽ khổ cả đời không, vì cứ cố nín giữ cái không thuộc về mình!

Anh!

Doãn Băng xoay người lại, Định cũng ôm lấy cô từ phía sau:

Anh làm gì vậy?

Em buông tay đi, đừng có làm vậy nữa!

Băng dứt tay anh ra:

Không! Anh hiểu em mà!

Cô xoay người nhìn Định, rồi nhanh chóng rời ra ngoài, bỏ mặc Định đứng đó, ánh cố tỏ ra mạnh mẽ, cố ngăn không cho nước mắt rơi:

Em thật ngốc, ngốc lắm biết không?

Định choáng tay ôm lấy cô phía sau lưng, anh có thể cảm nhận sự yếu đuối đau đớn của Băng, nhanh chóng hôn lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt nhất, Băng nhanh chóng mất ý trí, dần dần theo sự dẫn dắt của Định.

Ở công ty.

Carolina làm việc trong phòng thị trường, một phòng rất năng động thường xuyên phải ra ngoài tiếp xúc khách hàng, mặc dù mới làm được hơn một tháng nhưng Carolina tỏ ra rất xuất sắc, cô nhanh chóng kí được rất nhiều hợp đồng vì vậy mà những người làm việc xung quanh rất yêu quý, nhưng cũng có nhiều ghen ghét vì họ cho rằng cô chỉ dựa vào cái bóng của người yêu chính là anh giám đốc, cô cũng không muốn đôi co, cãi lộn làm gì cho mệt, cô ngày ngày vẫn quyết tâm làm việc chứng tỏ bản thân mình cho họ biết.

Trong phòng họp

Cuộc họp nhằm phát triển thị trường, công ty Carolina là một công ty chuyên nghiên cứu, phát triển và sản xuất một số lượng hoa lớn cho các khu nghỉ dưỡng, biệt thự, có rất nhiều các khu nghỉ dưỡng đã liên kết làm ăn, vì những loài hoa được nghiên cứu và phát triển ở công ty cô đều rất đẹp, rất lạ, rất thu hút thị trường vì vậy mà. Tuy vậy công ty cô mới chỉ phát triển ở những nước châu Âu, châu Mỹ còn phía châu Á thì dường như chưa được phát triển chính vì vậy mà mục tiêu của kế hoạch này là đánh vào thị trường châu Á đặc biệt là khu vực Đông Nam Á, Nam Á với những nước đang có xu hướng phát triển loại hình kinh doanh này. Sau khi nghe xong bài thuyết trình của phòng, giám đốc không nói gì, mọi người cũng khá lo lắng không biết thế nào, khẽ nhìn nhanh chỗ tài liệu, nhìn một vài số liệu của việc nghiên cứu thị trường, khuôn mặt đăm chiêu, suy nghĩ, vì việc này khá mạo hiểm, vốn đầu tư cũng khá lớn chính vì vậy cần phải suy nghĩ thật kĩ:

Được! Cứ như vậy đi!

Câu nói của giám đốc khiến ai nấy đều nhẹ cả người à, họ nhanh chóng rời đi:

Trong phòng làm việc của Định, tại công ty AAIJ

Á!

Em sao em lại ở đây?

Cô gái bỗng giật thu cánh tay lại, nhanh chóng lấy từ khăn ướt trườm lên, anh ấy cũng nhanh chóng dụi điếu thuốc:

Có sao không?

Cử chỉ nhẹ nhàng, khuôn mặt lo lắng khiến cô gái không nhịn được cười:

Anh ý! Em đã dặn anh bao nhiêu lần là anh không được hút trong phòng rồi mà, nhờ gây hỏa hoạn thì sao?(Giọng nói có phần trách cứ)

Anh khẽ cười không nói gì, khẽ xoay người ngồi lại cái ghế xoay, cô gái cũng tiến lại gần, anh kéo tay cô lại, ôm sát eo cô, cô gái khẽ choàng tay lên cổ anh, nhìn anh bằng một ánh mắt trìu mến nhẹ nhàng, mái tóc mây dài khẽ chạm vào đôi má anh, anh cũng không ngần ngại đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi má xinh xắn có chút ửng hồng này:

Dạo này anh hư lắm nha! Anh chẳng đến thăm em gì cả, có biết em rất nhớ anh không?

Ừm! Vậy sao?(Khẽ vuốt nhẹ mái tóc)

Vậy sao? Coi anh kìa thật là lạnh lùng không à?

Cô gái định dứt ra có chút giận dỗi, anh vẫn nắm chặt tay cô kéo cô lại gần, khẽ nhồm người thì thầm vào tai cô:

Anh này! Chỉ thế là giỏi thôi không à?

Hai người nhìn nhau say đắm, khẽ hôn nhẹ lên môi anh:

Định! Anh có biết em yêu anh nhiều lắm không?

Khẽ nhoẻn miệng cười, đôi tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc của cô gái:

Ừm! Vậy sao?

Vậy anh nói xem, anh có yêu em nhiều như em đã yêu không?

Ừm!

Định cứ ngập ngừng không nói:

Anh nói đi!

Cô gái khẽ đắm nhẹ vào người anh:

Có! Đương nhiên là có!

Cô gái choàng lên ôm chặt Định:

Em yêu anh! Yêu anh nhiều lắm!

Định ôm cô gái trong lòng mà trong đầu không ngừng suy nghĩ điều gì đó, anh nhanh chóng cắt bỏ suy nghĩ đó trong đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô gái. Trong đầu anh chắc là đã nhen một kế hoạch rồi. Vừa ôm cô gái trong tay anh vừa thì thầm:

Cũng đã đến lúc rồi!

69. Chương 60: Ký Ức Không Quên!

Tại một quán bar khá nổi tiếng, Định với thói quen ngày nào cũng tới đây uống rượu, anh đã trở thành khách vip ở đây. Khi vừa thấy anh người phục vụ đã vẫy tay ra hiệu:

Anh! Sao dạo này mắt tằm vậy không thấy tới?

Ừm! Anh có chút việc, bận quá mà!

Ồ! Anh vất vả quá!

Hừm! Vất vả thì hơi quá, nhưng đúng là bận thật!

Đây một ly rượu của anh!

Ok!

Trong lúc nhấm nháp rượu thì Định đã được không ít các cô gái mời gọi, nhưng đây không phải gu của anh. Định vẫn nhấm nháp một chút rượu đối với anh thì thức uống anh thích nhất phải chăng là rượu, anh rất biết thưởng thức rượu, uống rất từ tốn, đây luôn là phong cách của anh:

Cách đó không xa

Em uống từ từ thôi!

Này! Xem em kìa như con nít vậy?

Em ý! Anh đã bảo em rồi đừng uống nhiều mà!

Một chàng trai dìu một cô gái đang say mềm đi qua bàn Định:

Xin lỗi! Cô ấy say quá!

Khi Định nhìn hai người họ, Định có chút giật mình:

Anh!

Chính chàng trai cũng giật mình, nhưng nhanh chóng rời đi, Định vẫn nhìn theo họ, trong đầu không biết là đang suy nghĩ gì nữa, khuôn mặt đắm chiêu, rất đáng sợ.

Sau khi trở về phòng, Định vẫn đứng trước cửa sổ mắt nhìn xa xăm, không ngừng suy nghĩ, anh liền nhấn một tin nhắn vào một số máy.

Trong một quán bar, quán bar về nửa đêm khá vắng, không gian yên tĩnh, rất ít người còn ở lại đây vào tận giờ này, thường thì ai lấy đều nhanh chóng rời đi tìm sự vui vẻ riêng, ở quán bar giờ này chỉ còn lại vài người tạm gọi là cô đơn, không có ai để quan tâm, hay không thích sự vui vẻ kia. Ở chiếc bàn sâu bên góc được chia bởi một chiếc rèm, một người đàn ông lịch lãm đang nhâm nhi ly rượu rất từ tốn, không mấy vội vàng, chợt một chàng trai vội vàng bước vào bước chân khá vội, đưa mắt nhìn xung quanh dường như anh đang tìm người, người đàn ông khẽ ra hiệu, nhanh chóng tiến lại gần ngồi vào bàn đối diện với anh ta, hai người xoay lưng vào nhau cách nhau:

Sao cậu lại trở về?

Giọng nói của Định có chút lạnh lùng, không có cảm xúc:

Cô ta, không về cùng cậu chứ?

Có! Đương nhiên là có!

Cậu mau đi đi, đừng quay lại nữa!

Nhanh chóng bước chân rời đi, không thèm nhìn người đó lấy một cái. Người đó ánh mắt giận giữ, nắm mạnh tay vào tường,, ngồi sụp xuống như không còn điểm tựa, dựa đầu vào tường, những giọt nước mắt nhòa đôi mắt khiến anh mơ hồ:

Một năm trước

Sao cậu muốn tôi làm vậy?

Khẽ hít nhẹ một thuốc, đứng trên thành cầu, bên ngoài trời là những hạt bay lất phất, trời khá lạnh:

Cậu không cần biết, chỉ cần làm như tôi bảo!

Trên xe, Định tay cầm vô lăng mà mắt nhìn ra ngoài bên ô cửa sổ, anh vừa hút điếu thuốc vừa suy nghĩ, trong đầu anh những dòng suy nghĩ không ngừng xáo trộn, chợt anh thắng phanh, gấp quá mà cả người anh đã lộn nhào ra phía trước khẽ mở cửa xe, bước ra ngoài, bên ngoài khá lạnh gió, anh đứng hút thuốc mắt nhìn xa xăm, suy nghĩ gì đó.

(Định hồi tưởng lại)

Băng! Em sao vậy?

Anh nhớ lại cái hồi anh mười tuổi, hồi đó gia đình Định chơi thân với gia đình Băng, cả Băng Di nữa lúc nào cũng dính với nhau như sam vậy. Mặc dù Băng Di xinh đẹp, dịu dàng, thù mị hơn Doãn Băng nhiều nhưng thực sự thì Định luôn thích Băng hơn Băng Di, nhất là khi Băng rất cứng đầu, tinh nghịch không chịu thua kém ai cả, nhưng có một sự thật mà cho tới bây giờ Băng vẫn không hề hay biết là thực sự anh thích cô nhiều hơn Băng Di, vì cả hai bên gia đình đều cho rằng người anh thích là Băng Di, họ sẽ là cặp đôi thanh mai trúc mã. Doãn Băng hồi đó rất cứng đầu, ngang ngạnh lên hay bị la mắng, những lúc đó thì chỉ có Định mới tìm thấy cô, vì chỗ đó chỉ có hai người biết, hôm đó cũng vậy bị mẹ la mắng Doãn Băng ngồi khóc một mình, Định nhanh chóng đoán ra được Băng ở đó, vội chạy tới.

Khẽ rút một tờ giấy cho Băng:

Lại bị mẹ mắng à?

Băng một cô bé tám tuổi không nói gì chỉ lẳng lặng cúi đầu:

Ngốc ă! Mẹ thương em nên mới vậy thôi!

Định khẽ xoa nhẹ đầu Băng vỗ về như một người anh trai:

Không! Mẹ ghét em, mẹ không thương em đâu(Vừa nói vừa khóc)

Ai bảo em vậy?

Mẹ bảo em không giống chị, không thông minh, không xinh đẹp...

Khẽ xoa người Băng, nhìn thẳng vào mắt cô:

Nhìn anh đi!

Băng nước mắt nhạt nhòa nhìn vào anh:

Em phải tin là mình thông minh, xinh đẹp hiểu không? Vì chỉ có em tin thì người khác mới tin, biết không?

Ừm! Nhưng!

Đừng nhưng gì sất, hãy tin anh, tin mình, em có tin anh không?

Có!

Tốt!

Khẽ lau nước mắt cho Băng, dựa đầu vào vai Định:

Anh! Sau này em lớn lên chắc chắn sẽ trở lên thông minh, xinh đẹp chứ?

Đương nhiên!

Vậy sau này anh lớn anh sẽ trở thành anh rể của em chứ?

Băng khẽ xoa người hỏi Định:

Sao em nghĩ vậy?
Vì chị Bằng Di đó, chị thích anh, thích anh nhiều, nhiều lắm!
Sao em biết!
Chị ấy không nói, nhưng em biết!
Em thông minh thật đấy!
Vậy sao?
Ừm!
Khẽ cười nhẹ nụ cười tươi tắn:
Em phải cười nhiều lên vì em cười trông xinh lắm biết không?
Bằng tụt xuống khỏi cành cây:
Lêu lêu! Anh chưa là anh rể em đâu?
Em!
Anh đuổi em đi!
Em đứng đó, để xem anh bắt được em thì em biết đấy!
Lêu! Lêu!
Những kí ức đó vẫn mãi in sâu trong tâm trí Định không bao giờ quên.

70. Chương 61: Anh Muốn Mãi Như Vậy

Này từ từ thôi, đừng chạy mà!
Anh lại đây, lại đây nhanh lên đi!
Loan vừa chạy vừa gọi anh khuôn mặt toát lên sự hứng khởi, thích thú đến kì lạ, mãi lúc sau anh mới đuổi kịp cô, khoác tay lên vai cô:
Xem em kìa em vui thế sao?
Đương nhiên rồi, cả ngày ngồi máy tính không à, chán chết, anh xem bên ngoài trời vẫn xanh, vẫn đẹp, nắng có phải rất đẹp phải không?
Ừm! Phải rồi!
Khẽ củng nhẹ đầu cô, cười:
Mà sao anh hôm nay lại đưa em đi chơi vậy, không phải anh rất bận hay sao?
Ừm! Cũng khá bận, nhưng... miễn là em vui không phải sao?
Ừm! Đúng là chỉ anh hiểu em, yêu ghê cơ!
Vậy sao?
Ừm! Đi nào, nhanh lên!

Họ kéo nhau đi dạo trên đường, trời hôm nay quả thật rất đẹp, nắng vàng nhẹ, không quá gắt, gió khá mạnh, không khí thoáng đãng, rất dễ chịu. Trời bên ngoài vẫn đẹp như vậy mà sao lòng anh lại bất an đến vậy, nhất là khi nhìn Loam vui vẻ như vậy, cô ấy rất trong sáng, không hề có chút lo lắng, suy nghĩ gì, rất vô tư, đúng vậy có lẽ vì những ưu điểm này mà anh đã.

Anh! Lại đây!

Chuyện gì vậy?

Loan khẽ đưa một cánh hoa vào mũi anh:

Anh thấy sao?

Vì là dân trồng hoa nên anh rất nhanh chóng nắm bắt được mùi hương này:

Ừm! Mùi nhẹ, dễ chịu, không tồi đâu!

Anh cũng nghĩ vậy sao?

Sao vậy, ý em là chúng ta sẽ sản xuất chúng?

Ừm! Sao lại không chứ, em thấy mùi của nó cũng hay hay, lạ lạ, đáng để đầu tư chứ?

Khẽ xoay người cô lại cười nhẹ:

Xem em kìa, đang đi chơi mà vẫn còn nghĩ đến công việc vậy mà em cứ nói anh không à?

Khẽ nhún vai nhẹ, cười nhẹ:

Hí! Em quên!

Đi nào! Còn nhiều chỗ lắm!

Được!.

Trên đường lúc này người khá đông, đây là con phố đi bộ lên rất nhiều người qua lại, họ vẫn nắm chặt tay nhau, cười nói. Trên đường lúc này cũng có rất nhiều cặp đôi, trong số đó có một cặp đôi cũng đẹp không kém gì họ:

Ồ! Đây có phải là giám đốc Lâm không?

Sao hai người cũng đi dạo à?

Ừm! Tranh thủ xả hơi chút!(Định nói)

Đây là vợ anh à?

Ừm! Vâng!

Chà! Cô xinh quá!

Anh quá khen, chị ấy mới xinh đó!

Định khẽ lướt nhìn cô gái bên cạnh mình, khẽ cười nhẹ:

Chào chị em là Loan, rất vui được biết hai người.

Tên em đẹp quá, đúng là người nào tên vậy?

Chị quá khen, anh chẳng mấy khi gặp gỡ hay là chúng ta cùng đi ăn nha!

Ý hai người sao?

Cũng được!

Vậy mình đi thôi!

Tại nhà hàng.

Thật không hai anh từng học chung sao?

Ừm! Nhưng vì làm ăn riêng nên chúng tôi không thân lắm.(Định khẽ nhấp một chút rượu)

Ha ha vậy sao?(Lâm cười)

Vậy sao em không anh kể gì cả?

Cũng lâu rồi mà nên...

Vậy thì chúng ta càng phải cụng ly mừng hội ngộ! (Loan tỏ ra hiếu khách)

Ok! Nâng ly nào!

Họ vừa uống rượu vừa nói chuyện, trong khi hai cô gái đang nói chuyện vui vẻ thì Định lúc nào cũng giữ vẻ lạnh lùng, anh rất ít khi bày tỏ thái độ trên khuôn mặt không ai có thể đoán được anh ấy đang nghĩ gì. Đang vui vẻ thì xoảng một tiếng đổ vỡ khiến ai nấy đều giật mình. Tất cả mọi người đều xoay sang nhìn về phía đó:

Tôi! Tôi xin lỗi!

Một nữ phục vụ không ngừng cúi đầu xin xỏ, đứng bên cạnh đó là một quý ông rất bức bối, đang rất bức dọc vì bộ vét bị đổ nước ướt sũng.

Tôi xin lỗi ông! Để tôi lau cho ông!

Cô gái nhanh nhẹ lấy khăn lau cho ông ta, người đàn ông này nhìn là biết là hạng dâm dề, ông ta không ngừng sờ soạt lung tung:

Xin lỗi! nhưng ông đừng làm vậy?

Sao cô muốn gì?

Tôi! (đôi mắt khép nép, cúi gằm mặt không dám nhìn ông ta, ghé sát tai cô thì thầm gì đó. Họ đang nói chuyện thì bỗng một cái tát như giáng trời vào khuôn mặt to như cái mặt chảo này, ông ta giận giữ quay sang:

Cô là ai, dám xen vào chuyện của ông mày, cô chán sống rồi sao?

Không! Tôi không chán sống, chính ông mới là người chán sống đó, ông nghĩ đây là ai mà dám chọc ghẹo chứ?

Kéo tay cô phục đứng sau lưng mình:

Cậu không sao chứ?

Không!

Loan quay sang nhìn thẳng vào mặt ông ta:

Đây là bạn tôi, ông không được đụng vào biết không?

Hứ! bạn cô là ai chứ, dù là cô thì tôi cũng làm đó!

Ông ta kéo tay Loan lại, không chế cô bằng cách kìm chặt tay cô lại:

Ông muốn làm gì, buông tôi ra, đồ sở khanh!

Tôi sẽ cho cô biết thế nào là xen vào chuyện của người khác.

Ông ta sờ soạt lung tung khắp người Loan, mặc cho cô giãy giụa, chột

Dừng lại!

Có chút ngứa ngáy thụt tay lại:

Anh là ai mà dám xen vào chuyện của tôi hả?

Định châm nhẹ điều thuốc, thở vào ông ta:

Ông bỏ cô ấy ra!

Không! Không đẩy làm gì ông mày nào!

Dứt mạnh tay ông ta ra, ông ta cố gắng hết sức, nhưng có lẽ vì đau mà đành phải buông tay.

Mày! Mày được lắm! Nhưng chắc mày chưa nghe danh ông mày, ông mày là Kim Thảo đấy, Kim thảo đấy nghe thấy chưa.

Trong giới kinh doanh cái tên này không còn lạ lắm gì cả, ông ta cũng gọi là có máu mặt đấy, lắm trong tay hàng vạn công trình bất động sản, tiền của cứ gọi là nhiều như nước, gái thì xếp hàng dài. Định có vẻ không ngạc nhiên hay sợ sệt gì cả khi nghe cái tên này, anh vẫn phì phào điều thuốc:

Vậy ông cũng nghe cái tên Phan Định!

Khi vừa nghe cái tên này, ông ta không hết kinh ngạc, khuôn mặt cắt không còn một giọt máu, vì trong giới Định cũng không vừa, nhất là khi anh lại là một cổ đông lớn nhất của công ty ông ta:

Có đúng anh là tổng giám đốc Phan, có phải vậy?

Định không nói, ông ta trở lên khép nép:

Mong anh thứ lỗi cho kẻ mù lòa này, có mắt mà không nhìn thấy thái sơn, xin lỗi cô, mong cô thứ lỗi!

Người xin lỗi không phải tôi mà là cô ấy, bạn tôi, mau xin lỗi đi!

Mặc dù khép nép, nhưng ông ta cũng không thể nào để mình chịu nhục:

Cô!

Sao nào, anh em nghĩ là anh nên...

Ấy khoan tôi xin lỗi, tôi nói mà.

Ông ta quay sang cúi gập người xin lỗi cô gái, sau đó rời đi trong âm ức nhưng không làm gì được.

Cậu vẫn vậy, vẫn rất có phong thái, cậu nhớ không hồi đó chúng nó đều muốn bầu cậu làm đại ca, mà cậu thì từ chối luôn, chứ cậu mà làm đại ca thì

Thì cả lũ sẽ bị cô giáo cho đứng xó hết lượt phải không?(Định chọc cười Lâm)

Cậu thật là, nhưng mình mong cậu sẽ mãi như vậy, ông bạn tốt bụng ạ!

Ừm!

Trước câu nói không có ý gì của Lâm, anh không nói gì, anh không nhìn anh, uống ực hết một hơi.

Mình! Cũng muốn mãi như vậy, nhưng có lẽ là thời gian qua nhanh mình cần phải thay đổi phải không?

Ừm!

Họ nói chuyện rất lâu, Loan tửu lượng không tốt lắm, lại uống hơi nhiều lên khá say:

Xin lỗi, vì khiến cô ấy say như vậy?

Không sao, để tôi đưa cô ấy về!

Vậy phiền anh!

Sau khi họ rời đi, Phương Loan cũng khá say, chân đi không vững, lảo đảo suýt ngã, may mà có Định đỡ:

Cẩn thận chút, em cũng say rồi, để anh đưa em về!

Loan choàng tay lên cổ Định như thể cố bám víu lấy điểm tựa:

Anh! Anh có yêu em không?

Em... say rồi đừng nói nữa?

Không! Em không say, anh nói đi!

Ừm! Yêu, anh yêu em được chưa.

Phải rồi, vậy mới phải chứ?

Loan khẽ áp sát đầu vào ngực Định, vòng tay siết chặt eo anh. Định nhanh chóng đưa Loan về nhà, nhìn thấy Loan như vậy trong đầu định không ngừng suy nghĩ, thực tế thì trong lòng anh chỉ có Băng, còn Băng thì chỉ có Lâm, mối quan hệ bắc cầu nghe thì hẳn thấy rất buồn cười nhưng sự thật là vậy. Định nhẹ nhàng đặt Loan xuống giường, kéo chăn đắp cho cô, nhưng khi anh định rời đi thì:

71. Chương 62: Anh Có Yêu Em Không?

Anh! Anh đừng đi mà, anh ở lại với em đi!

Loãn vẫn cầm chặt tay Định không buông:

Ngoan nào nghe anh ngủ đi!

Không!

Vì biết tính cách của cô rất ngang bướng vậy nên Định buộc lòng phải ở lại:

Ngủ đi! Anh sẽ ở bên em được chưa?

Ừm!

Loan nhắm mắt lại rồi lại choàng mở mắt ra:

Anh! Anh có yêu em không?

Loan! Sao em cứ hỏi đi, hỏi lại vậy?

Kệ! Anh trả lời đi!

Có! Anh yêu em được chưa?

Ừm! Anh yêu em!

Ừm!

Loan bỗng choàng dậy ôm cổ Định nhìn thẳng vào mắt anh, bị ánh mắt cô xuyên thấu, Định không thể lảng tránh, anh cũng nhìn cô:

Sao vậy?

Loan khẽ hôn nhẹ vào môi Định, trước giờ cô vẫn luôn chủ động như vậy:

Anh! Em yêu anh, yêu anh nhiều lắm!

Ngốc ạ! Anh biết mà! (Định nói giọng cứng nịnh)

Loan khẽ cầm tay Định đặt lên ngực mình, dường như cô muốn cho anh biết nhịp đập của trái tim mình:

Anh có nghe thấy gì không, trái tim em chỉ loạn nhịp khi ở bên anh thôi!

Định không nói gì:

Anh biết rồi! Em ngủ đi! Ngoan nghe lời anh!

Khẽ đặt Loan nằm xuống, Loan tay vẫn bám chặt cổ Định, cô lại hôn vào môi Định:

Đừng có như vậy nữa, ngoan nghe lời anh ngủ đi!

Anh! Em muốn là người của anh!

Sao? Em say rồi! Đừng nói bậy mà, ngủ đi!

Không! Em thực sự muốn làm người phụ nữ của anh, thật đó!

Định mắt nhìn thẳng Loan, anh hôn nhẹ lên môi cô, Loan cũng không ngần ngại đáp lại nụ hôn đó một cách nồng nhiệt nhất. Khi Loan ngủ say trong vòng tay anh, Định khẽ hôn nhẹ lên trán cô, nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc cô, nhưng mỗi lần nhìn Loan như vậy anh lại cảm thấy rất có lỗi, thấy mình thật ích kỉ, thật giả dối. Nhanh chóng đặt Loan xuống nhẹ nhàng kéo cái chăn đắp cho cô. Định không ngủ lại, anh lái xe đi một mình trên đường khuya vắng vẻ, không một bóng người ra đường lúc này, cảnh vật thật là yên tĩnh, yên lặng đến ghê rợn. Đi vào con phố thường gọi là con phố đông đúc nhất bởi những hoạt động ở đây đều diễn ra chủ yếu về đêm, con phố khá đông đúc với những ánh đèn rực rỡ, những tiếng nô nức của từng đoàn người ra vào các quán bar. Đáp xe xuống một quán bar ven đường, bên trong quán không phải là quá tồi, mọi thứ cũng tuyệt đấy chứ, gọi một ly rượu nhẹ, ngồi nhâm nhi, suy nghĩ vẩn vơ một chút đây luôn là phong cách của anh. Khi mọi thứ đều vừa vặn, không quá say nhưng cũng không đủ tỉnh táo nữa, anh nhanh chóng rời khỏi ghế, lảo đảo bước ra ngoài, định ra về, nhưng xoảng một tiếng rơi vỡ khiến ai nấy đều giật mình, khi quay mặt ra một cô gái, không một quý cô xinh đẹp đang say sấn, nằm xõng soài dưới đất:

Anh! Anh dám làm vậy với tôi!

Sao nào! Cô nghĩ ai cũng chỉ vì tiền mà bán rẻ mình như vậy sao?

Quý cô khẽ đứng dậy, bước chân lảo đảo, cổ vịn vào người anh ta:

Phải! anh nói hay lắm, nhưng chắc anh cũng biết là tiền có thể làm mọi thứ, nó có thể mua được mọi thứ kể cả trái tim của một người, anh biết không?

Anh ta nhanh tay nắm lấy tay cô, giật cô lại gần mình, trước vẻ đẹp có chút mĩ miều của cô, nhưng lúc này anh không có cảm giác gì với cô, phải chăng chỉ là sự khinh miệt coi thường:

Cô sai rồi, vì trái tim không thể mua được bằng tiền, trái tim nó có những rung động nhất thời của nó, mà sự rung động của nó được thể hiện bằng những cảm xúc thật sự không phải sự giả dối, hay mua bán.

Anh một lần nữa xô cô ngã xuống dưới nền, cô ngã xõng soài xuống đất(Ác nhờ!) rồi nhanh chóng bước chân rời qua. Định với tất cả nhân viên phục vụ chứng kiến mọi chuyện, nhưng không ai dám xen vào, họ nhanh chóng rời đi, Định lúc này nửa tỉnh nửa say tiến lại gần cô, kéo cái ghế ngồi xuống, phì phào điều thuốc. Cô gái vẫn nằm ở đó, trông cô rất thê thảm, khẽ cúi nhẹ xuống nhìn cô, thở nhẹ một hơi thuốc vào người cô, cô gái lúc này mới bật khóc:

Anh! Nói hay lắm, nhưng với tôi thì...phải chăng quá muộn rồi... anh xem thứ tôi có là gì chứ chỉ là tiền, chỉ là tiền mà thôi!

Cô xốc lại người ngồi dậy nhìn, nhưng người đàn ông ngồi trước mặt cô lúc này không phải anh ta mà là Định:

Anh! Sao lại ở đây?

Định vẫn hút điều thuốc quay mặt nhìn ra hướng khác, anh không thể nhìn cô khi cô trông tình cảnh thê thảm vậy, cô gái này không ai khác là Doãn Băng, nhanh chóng kéo lấy cái ghế ngồi lên đối diện với Định:

Anh cũng khinh miệt em sao?

Băng khẽ hỏi Định, câu hỏi này làm anh đau đốn đến tim như thắt lại, anh không trả lời, mắt không nhìn Băng:

Đúng thôi, người như em thì ai mà chẳng khinh miệt chứ?

Doãn Băng nói với giọng thương hại, chưa bao giờ cô tự nói mình như vậy, có lẽ hôm nay cô đã quá say hay là, Định dụi mạnh điều thuốc, nhìn thẳng vào cô bằng một ánh mắt đầy giận giữ:

Em muốn sống như vậy đến bao giờ nữa?

Lúc này đến lượt Băng không nói gì, cô khẽ dựa đầu vào ghế, khép nhẹ mí mắt đầy mệt mỏi, trước thái độ này của Băng, Định rất giận dữ, anh đứng dậy kéo tay cô:

Đi nào! Đi theo anh!

Anh! Anh muốn đưa em đi đâu?

Không trả lời kéo tay Băng lôi cô ra xe, chiếc xe lao nhanh ra khỏi đường, Định trông thật đáng sợ, ánh mắt toát lên điều đó, anh dường như muốn cho cái xe lao thật nhanh hết cỡ luôn, đưa họ kết thúc cuộc đời đầy sự giả dối này, Doãn Băng cũng không còn cảm thấy sợ hãi gì cả, lúc này cái chết với cô thì có gì đáng sợ chứ. Rồi rất nhanh chóng chiếc xe kít phanh rất gấp, cả người xô ra phía trước, Định mở cửa xe, bước ra ngoài, Băng cũng vậy, đứng bên cạnh nhau mà không nói được câu gì, Định châm điếu thuốc, phì phào, ánh mắt vẫn giận giữ. Định ném vội điếu thuốc xuống đất, quay sang Băng, anh không nói gì lao vào hôn Băng như một tên lưu manh, Băng cố dứt anh ra:

Anh! Anh bị điên rồi sao?

72. Chương 63: Vì Em Nên Anh Mới Điên!

Định vẫn không nói gì anh lao vào nghiền ngấu Băng, trông anh như một con thú hoang, không còn lí trí nữa, Băng cương quyết từ chối, nhưng không thể nào đẩy được anh ra, trong phút không suy nghĩ, cô cắn mạnh vào môi anh, bị cô cắn mạnh môi anh ứa máu, Định rời ra, lấy tay lau đi vết máu, nhìn Băng đầy tức giận:

Anh! Anh sao vậy? anh điên rồi à?

Đúng! Vì em mà anh mới điên đó!

Định đâm mạnh vào thành xe, ánh mắt đầy giận giữ, chưa bao giờ Băng thấy anh nổi nóng như vậy, Định không thể nhìn Băng nữa, anh vội xoay người đi, nhưng Băng lại níu kéo anh, cô ôm chặt anh từ phía sau:

Anh! Em xin lỗi! xin lỗi! Là do em mà!(Băng khóc lóc, có chút yếu đuối)

Định không nói gì, Băng vẫn ôm chặt anh:

Em biết em làm anh đau lắm phải không? Nhưng làm vậy em cũng đau đớn lắm, anh biết không em chỉ có anh, chỉ có anh làm điểm tựa, bây giờ anh bỏ em thì em biết làm thế nào bây giờ, anh.. anh đừng bỏ mặc em mà!

Định trước những lời nói này của Băng anh cảm thấy tim mình như có hàng ngàn mũi dao đâm vào vậy, anh định dứt tay Băng ra, khi anh định rời đi, Băng ngồi sụp xuống, dường như cô đã mất hết điểm tựa cả người mềm nhũn như không còn sức sống, Định cũng ngồi sụp xuống nhìn Băng, khẽ lấy tay vuốt nhẹ khuôn mặt, đôi má có chút xanh xao này, vẻ mặt này của Băng khiến anh thấy đau xót lắm:

Em! Em có biết em làm anh đau đớn như thế nào không?

Băng khẽ ngẩng đầu lên nhìn Định, đôi mắt ươn ướt vì những giọt nước mắt:

Anh! Em xin lỗi!

Định không muốn nghe lời xin lỗi từ cô, vì lựa chọn đi con đường này là do anh:

Anh sẽ không bỏ mặc em chứ?

Định cố kìm nén những giọt nước mắt:

Không!

Băng khẽ nhồm người lên hôn nhẹ vào môi Định, đôi môi có chút dóm máu vì vết cắn khi nãy, Định không biết đã tỉnh hay vẫn mơ hồ say sấn anh cũng không từ chối nụ hôn này của Băng....

Em định về sao?

Định khẽ choàng mở mắt nhìn thấy Băng đang sửa soạn:

Ừm!

Định có chút buồn, nhưng đây luôn là việc xem như là tự nhiên, cuộc tình của họ chỉ có thể diễn ra vào trong đêm tối, lụi tàn khi trời sang, dường như những tia sáng của mặt trời như thể những ngọn lửa làm tan chảy thứ tình yêu như băng tuyết này, Định khẽ day mắt cho tỉnh, Băng sau khi trang điểm xong, cô ngồi lại bên thành giường:

Anh còn đau không?

Băng lấy tay sờ nhẹ lên vết cắn đêm qua, nó đã kín miệng nhưng trông vẫn rất ghê, cô tự trách mình sao lại không suy nghĩ như vậy, Định nắm lấy tay cô, áp sát vào má, anh muốn cảm nhận hơi ấm từ bàn tay cô thêm chút nữa:

Không! Anh không đau!

Ừm! Vậy thì em về trước đây!

Băng vừa đứng dậy định rời đi thì Định lại kéo cô lại, ôm chặt cô trong lòng, Băng cũng không muốn làm anh buồn, cô khẽ an ủi anh:

Anh! Anh sao vậy, buông em ra để em về!

Không! Em có thể nào đừng về được không?

Em!

Băng nhìn thẳng vào mắt Định:

Em! Em xin lỗi!

Khẽ đưa tay che miệng Băng:

Không! Đừng nói lời xin lỗi, anh không muốn nghe em nói xin lỗi!

Doãn Băng có chút bối rối, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh:

Em.. Em về đây!

Định vẫn không chịu buông tay cô ra, anh vẫn cố ôm chặt cô:

Đừng đi mà! Ở lại thêm chút thôi!

Anh! Anh đừng thế mà!

Định không để cho Băng nói gì anh khẽ dè nhẹ cô xuống giường:

Em! Em có biết vì em mà mới điên như thế không?

Băng khẽ cười, một nụ cười tự nhiên nhất từ trước tới giờ, cô khẽ dằm nhẹ vào ngực anh:

Anh này!

Định lại khẽ hôn nhẹ vào môi Băng, thực sự anh rất có kinh nghiệm trong chuyện ấy, Băng nhanh chóng bị Định dẫn dắt.

73. Chương 64: Thật Giả Bất Phân

Lâm đang trên đường đi trở về từ công ty, vì đường hay đi hôm nay bị sửa nên Lâm phải đi đường vòng. Đi đường này khá đông vì phải qua nhiều trường học, nên rất nhiều học sinh. Trên đường nắng vàng nhẹ, gió thổi nhẹ, trên đường có rất nhiều học sinh, mặc đồng phục. Khi đi qua cổng trường cấp một, những cô, cậu bé nhỏ nhắn xinh xắn ủa ra ngoài, chúng thật đáng yêu giống như những con chim nhỏ, chúng thật là hồn nhiên, thật vui vẻ. Khẽ tắt xe vào lề đường, Lâm khẽ nhòm ra bên ngoài ô cửa, những cơn gió mát thổi vào

mặt Lâm, một nụ cười nhẹ, nhưng đã rất lâu rồi, Lâm không cười, phải nói là từ khi Hạ bỏ đi, cũng là từng ấy thời gian, thiếu vắng nụ cười, Lâm cứ đứng đấy cho đến khi cổng trường vắng lặng, Lâm định lái xe rời đi, nhưng chợt một cô bé, vóc người nhỏ nhắn, thắt hai bím tóc, đang ngóng ở đường chờ, Lâm không định qua đó, nhưng chợt cô bé, lao ra đường mà không để ý đang có một chiếc xe lao đến:

Cẩn thận!

Cô bé ngã ra đường, máu bắt đầu chảy ra từ đầu gối, cô bé rất cứng cỏi không khóc lấy một tiếng. Nhận ra là cô bé hôm trước gặp ở quán bar, lên Lâm rất nhanh chóng bồng cô bé đi, sau khi băng bó, Lâm đã mua nước cho cô bé

Này! Trà sữa của cháu:

Ừm! cảm ơn chú!

Cô bé với nụ cười tươi, trong trẻo trên đôi mắt:

Cháu! Còn đau không?

Lâm nhìn vào vết thương của cô bé mà vô cùng lo lắng:

Cháu không sao?

Cô bé rất cứng rắn:

Vậy sao?

Ừm!

Mà sao giờ này mà người nhà cháu còn chưa tới đón!

Không! Có ai đến đón cháu đâu!

Cháu!

Vì cháu đã lớn, cháu có thể tự về được!

Giọng nói dứt khoát, nhưng nó vẫn chỉ là một đứa trẻ con, Lâm có phần hứng thú về cô bé này:

Cháu biết không, nếu con chú còn sống thì chắc là cũng như cháu, cháu thật rất giống tính cách của cô ấy!

Cô bé ngây ngô, không hiểu ý anh, khẽ xoa nhẹ đầu cô bé:

Thôi nào! Dù sao cháu cũng còn trẻ con! Đi nào! Chú đưa cháu về!

Không! Mẹ cháu sẽ mắng đó!

Mẹ cháu! À phải rồi mẹ cháu có phải là người phục vụ ở quán bar hôm trước!

Ừm!

Vậy còn người tới đón hai mẹ con cháu lúc về, sao cháu lại gọi bằng mẹ:

Là mẹ đỡ đầu, đó là bạn thân của mẹ cháu, nên cháu cũng gọi là mẹ.

Ồ ra vậy, trái đất này thật là tròn.

Sao chú quen mẹ đỡ đầu cháu sao?

Ừm! cũng gọi là vậy, chú cùng làm ăn với chồng mẹ đỡ đầu cháu.

Vậy cháu về với chú được chứ?

Sao lại không!

Trên đường về Lâm đã gọi cho Loan vì không liên lạc được với mẹ cháu bé. Vì đường quá xa hay là do cô bé bị mất máu lên đã ngủ thiếp đi, khi xuống xe Lâm công cô bé trên lưng, vừa lúc đó xe của Loan đáp xuống:

Băng nhi!(Cô rất lo lắng, chạy ngay đến sau khi nghe điện thoại của Lâm)

Suyt! con bé ngủ rồi!

Sau khi đưa bé vào nhà, Loan không ngừng lau vết thương, lau người cho bé, trông cô rất lo lắng, mọi hành động đều rất tỉ mỉ, Lâm đứng bên ngoài cửa thỉnh thoảng lướt mắt nhìn cô, nhưng không dám nhìn thẳng.

Dưới nhà:

Cảm ơn anh, nếu không có anh thì..

Cô đừng nói vậy? mà cô có vẻ rất quý con bé, trông cô có vẻ lo lắng.

Loan khẽ nhấp một ngụm trà, phong thái tao nhã, nhẹ nhàng:

Đương nhiên rồi vì mẹ con bé là bạn thân của tôi mà!

Từng cử chỉ Loan được Lâm quan sát rất kĩ, mọi thứ ở cô đều làm anh liên tưởng đến Hạ, phải chăng là do anh quá nhớ nhung, hay là sự thật. Khi chị giúp việc mang đồ ăn nhẹ lên, Loan:

Sao lại cho sữa vào bánh vậy, tôi chẳng nói với chị là tôi không thích rồi sao?

Cô không thích ăn sữa với bánh mì sao?

Lâm cũng ngạc nhiên vì Hạ cũng rất ghét món này, thậm chí ngày trước thà cô bị nhịn đói cũng không ăn chúng, những lúc như vậy Lâm thường chê Hạ là cứng đầu khó bảo:

Loan có chút bối rối, vén nhẹ vành tai trên vành tai, một cử chỉ nhẹ nhàng nhưng ấm áp

Định rất may mắn khi cưới được cô làm vợ thật đó!

Loan cười nhẹ nhàng, trên đôi má là một núm đồng tiền xinh xắn:

Anh quá khen, em thấy chị Băng cũng xinh mà!

Lâm khi nghe Loan nhắc về Băng thì lại lặng im không muốn nói gì hơn cả.

Loan cầm chiếc bánh lên định ăn:

Chẳng phải cô nói không thích sao, liệu cô..

Không thích nhưng em vẫn ăn được, dù sao cũng muộn rồi, em cũng khá đói nữa nên..

Sau khi rời khỏi nhà, trong đầu Lâm không ngừng suy nghĩ về Loan, rất khó hiểu, trong phút chốc anh có cảm giác thật giả lẫn lộn quá, nhưng nhanh chóng gạt bỏ ý định đó, lao nhanh chiếc xe, chiếc xe phóng vút nhanh bỏ lại làn khói ở phía sau.

74. Chương 65: Say!

Loan ở lại nhà Carolina cho đến tận khuya muộn, chờ mãi không thấy cô về, Loan có vẻ lo lắng, thường xuyên đi lại, chốc chốc lại ngóng ra cửa. Chợt một tiếng kẹt cửa, khá mạnh nó làm Loan tỉnh giấc, khi cô vừa mới thiếp đi, khẽ dụi đôi mắt nhìn Carolina, khuôn mặt mệt mỏi, bước chân lảo đảo, toàn thân bốc lên mùi rượu, hơn nữa trên người còn có rất nhiều dấu hôn. Vất vả lắm Loan mới có thể đưa cô vào ghế:

Phù! Cậu đi đâu mà giờ mới về!(Loan trách móc)

Kệ mình! Cậu về đi!

Cậu! Băng nhi bị thương đó, mà cậu lại say xỉn thế này, mình không biết là con bé sẽ sống thế nào đây?

Hứ! sống thế nào, cậu nghĩ mình sống tốt chắc!(Cô cười tự khinh bỉ bản thân)

Cậu!

Loan vô cùng giận giữ, cô lay người Carolina rất mạnh:

Cậu tỉnh lại đi! Cậu định sống như thế này đến bao giờ nữa hả?

Carolina không còn tỉnh táo, cô xô Loan ngã mạnh ra sàn:

Cậu thì hiểu cái gì chứ? Vì cậu đâu có phải là mình?

Loan cố gắng đứng dậy khá đau sau cú xô vừa rồi:

Đúng! Đúng là mình không hiểu, nhưng cậu có cần đầy dọa bản thân mình vì anh... vì anh ta như vậy?

Carolina cố đứng vững, đôi bàn tay cố bám vào người Loan:

Đúng! Mình rất yêu anh ấy, nhưng anh ấy đã bỏ mình để theo một người phụ nữ khác, cậu không biết đâu mình đau, đau đớn như muốn chết, cậu có tin không mình đã từng có ý nghĩ là sẽ giết cô ta, cái người đã cướp mất anh ấy!(Carolina nói trong ánh mắt đầy sự giận dữ)

Loan lay người mạnh:

Cậu điên rồi! cậu tỉnh dậy đi!

Điên! Đúng mình điên rồi, điên vì yêu, yêu mà điên(Cô lại cười tự trách bản thân)

Cô cứ nói nhảm suốt, mãi lúc sau Loan mới đưa cô về phòng, sau khi để cô nghỉ ngơi, Loan thấy lo lắng cho cô lắm, cô là người bạn thân nhất của cô kể từ lần đó. Lần đầu gặp cô là ở trong bệnh viện, cô ấy đi phá thai, hơn nửa gã đàn ông xấu xa đó chỉ rút cho cô một cục tiền mà không hề đi, cứ tưởng họ sẽ cắt đứt, mà không ngờ khoảng thời gian không lâu sau đó, cô lại gặp cô cũng ở trong bệnh viện, trong bộ dạng thảm thiết, người đàn ông đó nói sẽ cưới cô, nhưng mọi thứ chỉ thay đổi trong một ngày, cô đã mất hết mọi thứ, anh ta quay ngoắt 180 độ, lại một lần nữa ruồng rẫy mẹ con cô mà kết hôn với một người phụ nữ khác. Mới nghe tin Loan không thể tin vào tai mình, vì tại sao trên đời này lại có hạng người bỉ ổi đến vậy, họ ngồi nói chuyện, chẳng mấy chốc trở lên thân thiết. Sau một khoảng thời gian đi, họ lại tình cờ gặp lại, cô ấy đã sinh con, đó chính là Băng nhi, vì quen biết hồi trước, cũng đồng cảm mà Loan đã kết thân với cô, cùng chăm sóc bé Băng Nhi.

Sau khi đắp chăn cho Carolina, Loan ra về, khóa cửa cẩn thận. Khi trở về nhà trời cũng đã khá khuya, Loan bước lên phòng tắm rửa thay đồ, đang hong tóc thì Định, trong bộ dạng say xỉn, bước chân lảo đảo, thấy như vậy Loan vẫn lạnh nhạt:

Anh về rồi sao? Lại say rồi!

Định bước chân lảo đảo, tiến về phía cô, đưa cánh tay choàng lên vai cô, nhưng Loan gạt phắt ra:

Anh đi ngủ đi!

Loan định rời đi, Định kéo tay Loan lại kéo cô vào lòng mình, anh dụi đầu vào lòng cô, mùi thơm từ mùi sữa tắm nhẹ nhàng sục vào mũi anh, nó khiến anh cảm thấy dễ chịu:

Anh làm gì vậy? Buông em ra!

Loan cố giẫy ra, nhưng Định càng siết chặt tay:

Đứng yên đi! Cho anh ôm em một chút, một chút thôi!

Chưa bao giờ Loan thấy Định có cư xử lạ như vậy, anh dường như có chút mệt mỏi, cô khẽ đưa tay xoa nhẹ vào mái tóc, vuốt nhẹ lưng anh:

Anh sao vậy? Hôm nay anh lạ lắm!

Định không nói gì, chỉ muốn ôm chặt Loan:

Anh đi ngủ đi!

Loan đẩy Định ra rời khỏi mình, Định kéo cô nằm lên trên người mình:

Anh! Buông em ra!

Khẽ xoay người lại, cả thân người đề lên người cô, khẽ vuốt nhẹ mấy cọng tóc, vuốt nhẹ đôi má, Loan luôn hiểu hành động này của anh, nhưng cô luôn muốn thoát khỏi anh, Định nhìn cô, nhưng trong ánh mắt lại liên tưởng đến Băng, lúc này khác, lúc sau lại khác, anh dường như mơ hồ không còn lí trí. Hôn nhẹ lên môi Loan, loan dật ra:

Anh đừng làm vậy?

Định cầm chặt hai tay Loan, ghì chặt cô:

Em lại muốn từ chối anh!

Không! Em không muốn!

Định chưa bao giờ nghe Loan nói nhất là trong những lúc như vậy, anh lúc này giống như một con thú mất lí trí, anh lao vào hôn cô rất nồng nhiệt làm cô không thể dứt ra được. Loan trước giờ cũng không bao giờ cưỡng lại anh, đành phải chấp nhận mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Loan nằm im như khúc gỗ, nhìn ra bầu trời vẫn đen tối, thực sự không biết bao giờ mới sáng lên được, cũng như chính Loan bây giờ vậy.

75. Chương 66: Em Rất Thích, Thích Lắm!

Một buổi sáng bình thường bước đến bên nhà Loan, ánh nắng vàng nhẹ nhàng len lỏi khắp từng tán cây kẽ lá, những cơn gió nhẹ nhàng thổi bay bay chiếc rèm cửa phòng ngủ, Loan vẫn ôm chặt Định ngủ say hơi thở anh cô nhẹ nhàng phả vào lồng ngực anh, Định đã tỉnh từ rất sớm nhưng vì Loan ôm chặt nên đã đành phải nằm lại, khẽ nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Loan, đôi má có làn da khá mịn màng, Loan có một khuôn mặt sáng, tự nhiên, trong trẻo và rất thánh thiện, có lẽ vì những điểm này mà Định mới có thể giữ cô ở lại. Khẽ đưa mắt nhìn ra bên ngoài, trời bên ngoài vẫn nắng đẹp, nhưng sao trong Định thì chưa bao giờ có ánh nắng xen vào, không gian đang tĩnh lặng, chợt điện thoại của Định rung chuông, nhanh chóng bắt máy vì không muốn Loan bị đánh thức. Cúp máy xuống, khuôn mặt vừa mới chút sức sống đã nhanh chóng xuống cấp, người vừa nói gọi không ai khác ngoài Doãn Băng, cũng chỉ vì người này mà anh mãi mãi không bao giờ sống tốt được, khẽ thở dài, Loan khẽ cựa mình, dụi nhẹ đôi mắt, ngẩng đầu nhìn Định:

Anh dậy rồi sao? Sao anh dậy sớm vậy?

Em xem đi, bây giờ mà còn sớm sao, nắng đã lên quá đầu rồi đó!

Vậy sao?

Ừm! dậy đi!

Cho em ngủ thêm chút xíu nữa thôi!

Loan trước giờ thích nhất là ngủ, mỗi khi ngủ là quên giờ giấc, quên mọi thứ, nhiều lần Định thường chêu chọc cô là con heo lười. Loan khẽ xoay người kéo cái chăn chum lên đầu, để che đi ánh nắng và tiếp tục ngủ. Định không biết nói gì thêm nữa mà chỉ có thể nở một nụ cười nhẹ, thực sự anh rất đẹp trai, khi anh cười. Anh luôn tay vào trong chăn chọc nách cô, Loan bị cù nên nhột quá:

Anh làm cái gì vậy?

Dậy đi nào! Con heo lười!

Không! Cho em ngủ thêm chút xíu đi!

Không! Dậy ngay đi!

Không!

Loan vẫn cứng đầu, Định tiếp tục cù cho cô không thể ngủ được:

Anh! (Loan gắt lên)

Dậy chưa nào!

Dậy rồi! anh làm thế làm sao mà ngủ được, đúng là ác mà!

Khẽ véo nhẹ mũi cô, cười nhẹ:

Ác gì, như thế vẫn còn nhẹ đấy!

Anh!

Kéo tay Loan xuống giường, Loan ngái ngủ bước xuống.

Ở dưới tầng.

Loan lững thững bước xuống, mái tóc rối không chải, buộc lỏng nó làm cô trở lên nhẹ nhàng, rất xinh đẹp, dù cô không trang điểm. Định đã ngồi trước bàn ăn, đang đọc tờ báo, thấy Loan bước xuống, anh gấp tờ báo bỏ xuống bàn:

Ngồi đi! Còn chưa tỉnh ngủ sao, em đúng là con heo lười!

Khẽ nhấp một ngụm nước, Loan cong môi đáp trả:

Anh bảo ai là con heo lười, có anh là con heo lười thì có!

Em thật đánh đá!

Đánh đá! Vậy mà em vẫn bị anh bắt nạt không à?

Bắt nạt!

Thì anh toàn bắt nạt em con gì!

Em! Anh không nói nổi em!

Vậy là anh biết đều đấy, mau ăn đi!

Thức ăn nóng, hương thơm bay khắp phòng ăn được dọn lên trên bàn, đó là hai đĩa mì xào trông hấp dẫn quá, Loan đang đói, không thể cưỡng lại được. Thấy Loan ăn ngon miệng như vậy, Định không nhịn được cười:

Anh cười gì vậy?

Không! Không có gì!

Hôm nay anh không đi làm sao mà ở nhà giờ này!

Ừm! hôm nay là ngày đặc biệt!

Ngày đặc biệt!

Em! Đừng nói không nhớ!

Loan không ngừng bày tỏ thái độ, nó có sự suy nghĩ, sự áy náy vì không nhớ ra, nói chung là trông cô thật đáng yêu, vẻ đáng yêu này khiến người ta không lỗ lòng nào giận được.

Trên xe.

Định khẽ quay đầu nhìn Loan, rồi cười nhẹ, Loan thấy rất khó hiểu:

Này! Anh cười gì! Mà cứ cười hoài vậy?

Không! Không có gì!

Anh(Loan có chút bực, khuôn mặt rất buồn cười)

Xuống đi!

Định giục Loan xuống:

Em thích không?

Trước mắt Loan là một bờ biển dài, mênh mông, bao la, phía trước thật sự rất xa, rất xa, nó mờ nhạt trong lớp sương, thấp thoáng là những cánh buồm của những con thuyền, nhưng chúng cứ thoát ẩn, thoát hiện. Trời lúc này gió rất mạnh, gió làm mái tóc dài của Loan bay phấp phới, chiếc váy mỏng không thể che được cơ thể, nó khiến Loan cảm thấy mát lạnh, rất sáng khoái. Loan rất thích biển, trước giờ không biết tại sao cô luôn cho rằng biển là nơi mà cô đã đến, rất thân thiện, rất nhiều cảm xúc. Loan không thể giấu được cảm xúc, cô chạy lại giống như chạy đến nơi thiên đường, Định cũng chạy theo cô phía sau:

Oa đẹp quá! Đẹp quá! Có ai biết nơi này đẹp đến thế không?

Loan đôi mắt hấp háy, rất nhiều cảm xúc, cô khẽ xoay người nhìn Định, bằng một ánh mắt nhẹ nhàng đầy yêu thương, khẽ choàng tay lên cổ Định, định ôm lấy eo cô, nhìn vào mắt cô:

Em rất thích, thích lắm!

Vậy sao?

Sao anh biết nơi này vậy?

Suyt!

Khẽ đặt tay lên môi cô, nháy mắt:

Em không cần biết, chỉ cần em thích là được!

Loan mắt nhìn Định, trước đây cô chưa bao giờ nhìn kĩ anh đến vậy, ánh mắt tràn ngập yêu thương, chân thành, khẽ nhướn chân hôn nhẹ vào môi Định, Định bị hôn bất ngờ, khuôn mặt thộn ra trông buồn cười. Định khẽ ôm nhẹ cô vào lòng, họ ôm nhau thật hạnh phúc trên bờ biển. Những cơn gió cứ thổi nhưng không thể làm họ se lạnh.

76. Chương 67: Nghi Ngờ

Tại nhà Lâm

Lâm bao giờ cũng vậy, lúc nào cũng chỉ biết vui đầu vào công việc, ngoài công việc thì chỉ là rượu, say xỉn, quên ngày, quên tháng. Lâm vẫn đang ngủ trong phòng, sau đêm qua say sấn(Ngày nào cũng vậy luôn!), khi anh lơ mơ tỉnh lại, ngoài cảm giác đau đầu, Lâm còn thấy cánh tay mình đau nhói, vì hôm qua say quá lên không là đau, bây giờ tỉnh dậy mới ngấm. Cố gắng ngồi dậy, suýt xoa, vừa lúc đó Bằng vào:

Anh dậy rồi sao? Đừng có ngồi dậy, anh đang bị thương mà!

Lâm trước giờ chưa bao giờ coi trọng lời Bằng, vẫn cương quyết ngồi dậy:

Anh!(Bằng gất lên)

Anh ngồi dựa vào đây này!

Bằng lấy cái gối kê lưng cho Lâm, Lâm trước giờ vẫn vô tình, ánh mắt, hành động của anh thể hiện rõ điều này, chỉ có Bằng ngu ngốc tự lừa dối bản thân, mà kết quả cô nhận được chỉ là những sự đau khổ. Bằng vẫn nhìn Lâm, ánh mắt lo lắng vì vết thương lại dớm máu, nhưng khi Bằng vừa định chạm tay vào Lâm, thì Lâm đã gạt phắt tay cô:

Không! Em đừng đụng vào!

Bằng bị hành động này của Lâm làm tổn thương, nhưng cô rất cứng đầu không bao giờ biết bỏ cuộc, Bằng với tay lấy cốc nước, cùng với những viên thuốc:

Anh uống đi!

Lâm uống thuốc xong, rồi anh lại quay mặt ra phía ngoài cửa sổ, dường như ở đó có gì thu hút anh hơn, hay là anh cố tình lảng tránh mắt Bằng.

Băng có chút giận giữ, cô bước chân bước đến bên cửa sổ, thở dài:

Bên ngoài trời đẹp lắm phải không anh?

Lâm vẫn im lặng không trả lời, đây luôn là thái độ của anh với cô:

Đúng thật là chúng rất tươi mới, rất thu hút phải không? Nó khác em, em không giống nó, em... chỉ là một... một món đồ cũ rích... nhàm chán, không còn sức thu hút nữa phải không?

Em ra ngoài đi! Anh muốn ở một mình!

Trước câu nói dường như quá tuyệt tình, Băng không thể nói được thêm được gì nữa, những dòng nước mắt nóng hổi, lăn dài từng giọt trên mí mắt lăn trên gò má, khẽ lấy tay gạt nhẹ dòng nước mắt, cố gắng hít thở để bình thường lại, xoay người phía Lâm, Lâm không nhìn cô, ánh mắt anh như vô hồn, chưa bao giờ anh nhìn lấy một lần từ khi họ kết hôn.

Được! vậy anh nghỉ ngơi đi, em ra ngoài!

Rảo bước chân nhanh ra phía ngoài, đứng dựa vào cánh cửa, những giọt nước mắt không thể kìm nén được, cô trượt dài trên cánh cửa, ngồi sụp xuống ôm gối khóc, khóc nức nở, nhưng không thể nào khóc lên thành tiếng, cắn chặt tay không phát ra tiếng động, cô không thể nói cho ai được vì con đường này là do cô chọn.

Định đang trên đường về nhà, khi anh quay vào ngã, chợt chiếc xe thắng phanh, một cô gái mặc váy trắng, mái tóc xòa, trông có chút ghê rợn, Định ghé đầu qua ô cửa mắng chửi:

Này! Cô muốn chết à?

Cô gái không tránh, mà còn cười nhẹ, bước đến bên cạnh anh, Định cũng bước xuống xe:

Cô muốn chết thì ra chỗ khác đi, đây không rảnh mà làm chuyện đại dột như vậy đâu, Định kéo cửa xe định bước ra:

Anh không còn nhớ em sao?(Giọng nói quen thuộc cất lên, không thể nói là Định không giật mình)

Em.. Em là..

Trong khi Định còn ngơ ngác:

Ngân phương! Anh còn nhớ chứ?

Ngân phương!

Định lắp bắp, trong tâm trí anh bỗng những kí ức tràn về, đây là người yêu được coi là đầu tiên của anh, chỉ sau Doãn Băng, đã có lúc Định tự đánh lừa bản thân là mình yêu cô ấy, họ đã có ý định kết hôn, nhà Ngân phương với nhà Định cũng gọi là môn đăng hộ đối, hai gia đình lại khá thân, vậy nên trước đó họ rất vui vẻ, sau thời gian hẹn hò. Nhưng tất cả đã thay đổi vì tình yêu mù quáng mà anh dành cho Băng, anh đã quyết định đánh đổi mọi thứ, kể cả việc chà đạp lên tình yêu của Ngân phương, anh đành phụ cô, bỏ mặc cô trong lúc khó khăn nhất, việc cô mang thai anh cũng không biết, vì muốn cô dứt tình với anh mà anh đã nhẫn tâm làm cô đau đớn như chết đi. Định có chút chộp dạ anh cố giữ bình tĩnh:

Phương! Là em sao?

Phải là em!

Định cố gắng mở to mắt nhìn cô, ngoài vẻ lam lũ vì cuộc sống, thì cô vẫn vậy, khuôn mặt vẫn rất xinh đẹp, tuy không trang điểm, Định lại càng thêm hoảng hốt, vì sau khi nhẫn tâm bỏ cô, anh không biết tin tức gì của cô, có chăng cũng chỉ là thứ tin đồn thất thiệt, nhảm nhí. Ngân phương đã uống rượu trong trạng thái mơ hồ, cô không còn đủ nhận thức nữa, xả vào lòng anh khóc lóc:

Anh! Em nhớ anh nhiều lắm!

Bị Phương ôm chặt, Định trong phút chốc không dứt ra được, vẫn là mùi hương này, nó rất quen thuộc, cánh tay anh đã không thể kiểm soát được liền ôm chặt lấy cô:

Anh! Em nhớ anh nhiều lắm biết không?

Anh!

Không để Định kịp nói gì nữa, Phương rất chủ động hôn môi anh, một nụ hôn nồng nàn, da diết không thể nào dứt ra được. Định nhanh chóng mất lý trí...

Khi mọi cơn khát dục, cũng như say mê nhất thời đi qua, Định mở choàng mắt, anh đang ở đâu, bên cạnh anh là Phương, họ đã vui vẻ với nhau sao, Định cũng không nhớ rõ lắm, anh nhanh chóng mặc đồ, rồi rời khỏi phòng, trên bàn là một tấm séc đã kí nhưng chưa điền số tiền, anh cho đây là sự bù đắp, hay kinh phí cho sự vui vẻ đêm qua.

Kể từ sau hôm đó, Định luôn bất an, thể hiện rõ ra ngoài, Loan cũng nhận thấy điều này, nhưng anh rất kín miệng, Loan rất nhiều lần định hỏi, nhưng lại thôi, nhưng như vậy nó càng khiến nghi ngờ Định nhiều hơn.

77. Chương 68: Hai Chúng Ta Cùng Yêu Một Người

Vài ngày sau, Định vẫn kiên định không nói bất kì điều gì, sắp tới sinh nhật của Băng nhi, năm nào Loan cũng tới sự sinh nhật của con bé, năm nay Loan muốn tổ chức sinh nhật tại nhà mình, nhưng Carolina rất khó, nhưng thuyết phục mãi cô ấy mới chịu. Tối hôm đó, Loan đón Băng nhi về nhà chơi, Carolina sau khi đi làm về qua nhà Loan đón con bé về:

Cậu đến rồi sao? Vào nhà đi!

Không! Mình không vào đâu, cậu bảo con bé ra đi, tụi mình phải về rồi, cũng muộn rồi mà!

Thôi nào! Cậu đã đến nơi rồi lại không vào, người ta trông thấy thì kì lắm, ít nhất cũng phải vào nhà uống ly nước đã chứ.

Mình!

Vào đi!

Kéo tay Carolina vào trong, Loan rất mê khách, cô nhanh tay pha cho cô một ly nước cam:

Cậu uống đi!

Ừm! cứ kể mình! Băng nhi đâu?

Con bé đang ở trên lầu, cậu đợi chút mình lên gọi.

Loan nhanh chân trèo lên cầu thang, cô đang uống cốc nước thì Định về:

Loan! Anh về rồi!

Carolina rất sững sờ khi giọng nói này cất lên, tim nhĩ cô như thắt lại, nhanh tay xoay đầu lại, Định rất ngạc nhiên cũng không kem gì cô, anh có chút hoảng hốt đánh rơi sắp tài liệu. Vừa lúc đó Loan dắt Băng nhi trên lầu xuống, nhìn thấy Định:

Ông xã! Anh về rồi sao?

Nhanh chóng đi lại chỗ Định:

Đây là Carolina người bạn mà em hay nói với anh đấy!

Còn anh ấy là ông xã mình!

Hai người như đứng hình không ai nói được gì:

Sao vậy? hai người lạ lắm.

Carolina lấp bắp:

Đây là chồng... chồng cậu sao?

Ừm!

Cậu sao vậy?(Carolina suýt ngã)

Ồ! Mình về thôi, bằng nhi!

Kéo tay con bé về không nói thêm câu gì, Loan cũng rất ngạc nhiên không hiểu, cả Định nữa.

Vài ngày sau Loan không liên lạc được với cô, quá lo lắng, Loan phải đi tới tận nhà, để hỏi rõ. Đứng trước hiên nhà, Loan đã nghe thấy tiếng khóc của Bằng nhi, chạy vào ôm trầm lấy con bé:

Bằng nhi! Con sao vậy?

Mẹ! Mẹ con không cho con gặp mẹ nữa!

Vừa lúc đó Carolina bước ra ngoài:

Bằng nhi lên phòng ngay!

Mẹ!

Con có nghe lời mẹ không?

Loan cố an ủi:

Thôi nào, con lên phòng đi, để mẹ nói chuyện với mẹ con được không? Ngoan nào nghe lời mẹ nào!

Bằng nhi nhón nhén bước lên phòng.

Cậu sao vậy? sao cậu lại cấm con bé gặp mình! Cậu làm mình khó hiểu quá!

Cậu về đi!

Cậu phải giải thích cho mình nghe đi, tại sao cậu thay đổi như vậy?

Carolina không nói gì, xoay người rời đi, Loan không chịu bỏ cuộc:

Cậu nói gì đi chứ?

Đẩy mạnh Loan ra:

Chẳng có gì để nói cả, từ giờ cậu đừng qua đây, hạng người như mình không xứng được làm bạn với cậu đâu.

Cậu nói vậy là sao?

Loan lay người mạnh, nhưng cô nhất quyết không nói:

Tốt nhất là cậu không nên biết thì hơn!

Cậu! cậu làm vậy là không công bằng, cậu phải nói lý do chứ?

Carolina xoay người lại khẽ vuốt nhẹ đôi mắt mệt mỏi, hít một hơi dài:

Cậu biết cuộc tình của mình!

Mình! Mình biết!

Cậu có nhớ tớ đã nói là muốn giết cái người... cái người đã cướp mất anh ấy, cậu nhớ chứ?

Nhớ! Cậu có nói vậy?

Cậu có biết là tớ đã biết người đó rồi!

Là ai?

Cậu! Chính là cậu đó Loan à?

Mình! Là mình ư? Sao có thể chứ?

Cậu không tin ư? Cũng phải thôi chính mình còn không thể tin, không thể nào chấp được sự thật là chúng ta cùng yêu một người.

78. Chương 69: Khóc!

Yêu một người! Định là Định ư?

Đúng! Anh ấy là người mà mình yêu đến chết, vậy mà nay anh ấy lại là chồng cậu, người bạn thân nhất của mình, cậu có biết mình cảm thấy thế nào không?

Không! Không phải đâu?

Loan đưa tay cắn chặt tay, khóc không thành tiếng, cô không thể tin được vào mắt mình khi đưa cho Loan xem bức hình của cô với Định, đó là ảnh trong lễ đính hôn. Ngồi gục xuống khóc, những tiếng nấc nghe mà thấy đau lòng quá. Carolina cũng khóc, tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế chứ.

Bước ra khỏi nhà Carolina, Loan đi với những bước chân nặng nề và vô hồn, trong tâm trí cô lúc này không còn nghĩ được gì, những câu nói, những bức của Carolina và Định làm cô không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa. Trời lúc này tối đen như mực, không có một ánh sáng nào nó giống như tình cảnh của Loan vậy. Loan đi mà không biết mình đang đi đâu, bước chân lạc lõng, những giọt nước mắt lăn dài trên mi, chợt tiếng còi bíp rất lớn từ phía trước, cùng với đó là một tia ánh sáng chói rọi vào mắt, không thể nhìn được gì, sầm một âm thanh ghê rợn, của người tài xế thắng phanh gấp, Loan nằm dưới vũng máu, máu tuôn ra không ngừng, Loan dần dần mất nhận thức, trong những giờ phút còn chút tỉnh táo, trong tâm trí bỗng có một hình ảnh người đàn ông hiện lên, mà lạ là người đó không phải là Định, và rồi dần dần đôi mi khép lại, miên man không còn biết gì.

Loan từ từ mở nhẹ đôi mắt, cả thân người đau đớn, rất đau kể cả khi cựa nhẹ người, dần dần mọi thứ trở lên rõ, đưa mắt nhìn xung quanh, đây là bệnh viện mà, may mà không phải nơi nào kinh dị chứ, kiểu như là địa ngục chẳng hạn, cũng may là cô còn sống, đứng rồi mình bị tai nạn, Loan cố gắng ngồi dậy, nhưng chợt một giọng nói quen thuộc cất lên:

Em! Đừng có dậy mà!

Định cầm phích nước đi vào, đặt ấm xuống gầm bàn, ngồi xuống ghế, nhìn Loan bằng một ánh mắt đầy lo lắng, chưa bao giờ anh tỏ thái độ như vậy.

Anh! Sao em lại ở đây?(Giọng nói có chút thều thào yếu ớt)

Còn nói nữa, em bị tông xe đó, cũng may là chỉ bị thương nhẹ thôi!

Loan cố ngồi dậy, Định kê cái gối dựa vào lưng cô:

Em hôn mê đã hơn hai ngày rồi đó, có biết anh lo lắng như thế nào không?

Loan đưa tay day nhẹ cái đầu, đầu cô bị băng một vết rất to, thấy Loan có vẻ lo lắng, Định lại chêu chọc cô:

Em yên tâm đi, nó sẽ không để lại sẹo đâu!

Ai bảo em sợ sẹo chứ?(Loan phụng phịu đáp lại)

Thế ư?

Khẽ véo mũi nhẹ cô:

Hai người đang nói chuyện thì Doãn Bằng bước vào, trên tay là một bó hoa hồng khá lớn:

Loan! Tỉnh rồi sao?

Chị!

Đừng cử động, ngồi yên đi!

Đặt bó hoa lên bàn, Định kéo cái ghế nhường cho Bằng ngồi:

Em ngồi đi!

Ừm!

Sao rồi! em ổn chưa?

Em! Cũng ổn rồi, vẫn còn khá đau chị ạ!

Em uống nước đi!

Định rót cho cô một cốc nước:

Ừm! Sướng nhất em còn gì, được chồng chăm sóc như vậy à, chị ghen tỵ với em đó!

Chị này!

Loan có chút ngượng ngùng, khuôn mặt trở lên ửng hồng:

Đang nói chuyện vui về chọt điện thoại của Loan reo lên:

Là điện thoại của em, đưa em nào!

Định đưa điện thoại cho Loan, Loan cầm chiếc máy là Carolina gọi, nhưng khi cô chưa kịp bắt máy thì nó đã tắt, trong đầu Loan bỗng sức nhớ lại, trong phút chốc, cô ôm đầu và hét lên:

Loan! Em sao vậy?

Không! Không phải sự thật!

Em! Em sao vậy?

Định cứ ngồi ôm Loan, Bằng nhanh chóng đi gọi bác sĩ, sau khi tiêm thuốc an thần, Loan đã ngủ ngon lành. Định đã ở trong phòng với bác sĩ khá lâu rồi, chẳng biết có chuyện gì. Định bước ra khỏi phòng khuôn mặt vô cùng lo lắng:

Sao rồi?

Định không nói gì, anh châm điều thuốc, bước ra đứng vịn tay vào lan can, Bằng cũng đứng bên cạnh anh, cô hiểu anh hơn ai hết, lúc này tốt nhất là không nói gì thì hơn. Họ cứ đứng lặng im không ai nói với ai câu gì.

79. Chương 70: Chỉ Là Mơ Thôi!

Vài ngày sau Loan được ra viện, kể cũng lạ kể từ ngày hôm đó, cô dường như biến thành một người khác vậy, ít nói hẳn, với Định cũng trở lên lạnh nhạt hơn. Định cũng cảm thấy sự thay đổi này của cô, nhưng mặc kệ anh vẫn luôn chăm sóc, quan tâm cô. Hôm nay là ngày cô ra viện, Định đã sắp đồ từ rất sớm, dìu Loan ra xe, cả chặng đường về Loan không nói gì, mặc cho Định hỏi rất nhiều, nhưng cũng chỉ trả lời qua loa cho xong. Chiếc xe dừng lại trước cổng, Định nhanh chóng xuống xe, dìu Loan đi:

Cẩn thận một chút! Chậm thôi!

Đưa Loan lên phòng nằm trên giường cẩn thận, kéo chăn đắp cẩn thận cho cô:

Em! Ngủ chút đi! Đi cả chặng đường dài rồi, chắc em mệt rồi!

Loan không trả lời, chỉ im lặng khép nhẹ đôi mi, trông cô có vẻ mệt, Định khẽ nhồm người hôn nhẹ lên trán cô:

Ngủ ngon!

Định khẽ cười nhẹ, một nụ cười nhẹ, nhanh chóng rời đi khỏi phòng. Loan trong đầu không ngừng suy nghĩ về Carolina, về Định về hai người, những dòng suy nghĩ không ngừng đảo lộn trong đầu cô.

Em! Em sẽ mãi ở bên anh chứ?

Trong một vườn hoa rất đẹp, những bông hoa muôn màu, muôn sắc đang rực rỡ, hương thơm nhè nhẹ lan ra khắp mọi nơi:

Hai người đang nói chuyện với nhau, khẽ ngắt một bông hoa đặt nhẹ lên mái tóc cô:

Em đẹp lắm! biết không?

Anh!

Cô gái khẽ choàng tay lên cổ chàng trai:

Anh có yêu em không?

Ừm! không! Không phải là yêu, mà là rất yêu! Anh rất yêu em!

Cô gái cũng cười tủm nhẹ nhàng ghé mặt vào tai anh:

Em! Em cũng rất yêu anh!

Vậy sao?

Nhưng chàng trai định hôn cô gái, thì:

Không! Anh đuổi em đi!

Em! Đừng chạy mà!

Anh đuổi em đi!

Em! Đừng... Đừng lùi lại... đừng...

Á!!!

Ở dưới lầu Định đang trong phòng làm việc, nghe thấy tiếng hét của Loan, vội chạy lên phòng:

Loan! Em sao vậy?

Định ngồi lên giường, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, lau đi mồ hôi trên trán, anh rất lo lắng cho cô, cố gắng trấn tĩnh Loan, Loan hơi thở gấp thở rất mạnh, dường như rất sợ hãi:

Thôi nào! Không sao đâu! Chỉ là mơ thôi!

Em... em... mơ em bị tai nạn... máu... em chảy rất nhiều máu thật đó!...

Giọng nói đứt quãng, thều thào cho thấy cho cô đang rất sợ, Định vội ôm chặt cô, vuốt nhẹ lưng cô, an ủi:

Chỉ là mơ thôi! Mơ thôi! Không phải là thật đâu! Không phải đâu!

Anh nắm chặt hai tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô, Loan cúi mặt không nhìn anh, Định nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi cô, Loan không chịu, cô vội nằm xuống xoay người lại, cố gắng trấn tĩnh bản thân, Định cũng nằm cạnh cô, vòng tay qua người cô, ôm chặt, xoay người cô về phía lòng mình:

Thôi được rồi, ngủ đi!

Nếp đầu vào lòng anh, ở khoảng cách này, Loan cảm thấy có chút ngộp thở, nhưng không thể dứt ra được, nhanh chóng Định chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều phả vào mặt cô, Loan vẫn không thể nào ngừng suy nghĩ, những dòng suy nghĩ đó làm cô rất khó chịu.

80. Chương 71: Em Như Vậy Là Sao?

Vài ngày sau sức khỏe của Loan đã khá hơn nhiều, Định ngoài việc ở công ty ngày nào cũng về sớm để chăm sóc cô, thực sự Loan thấy anh rất lạ. Hôm nay Loan chăm sóc những bồn cây xong, cũng khá mệt, Loan ngồi nghỉ trên chiếc ghế dựa, tay cầm cuốn tiểu thuyết, nhưng vừa đọc được vài trang cô đã ngủ quên mất, Định hôm nay về sớm, nhìn thấy Loan ngủ ngon không đành lòng đánh thức, lặng nhìn cô một lúc rồi sau đó, anh vào bếp, làm cơm chiều, phải nói thêm là, Định nấu ăn khá giỏi, món ăn anh nấu rất ngon, rất vừa mình, Loan rất thích ăn món anh làm, nhất là món đùi gà hấp, kể ra có lần, Loan đã một mình ăn hết nguyên một cái đùi, Định còn chêu cô là con heo lười nữa. Đang nấu ăn trong bếp thì Loan bỗng ôm anh từ phía sau, khẽ hôn nhẹ lên cổ anh:

Em! Em sao vậy?

Anh vất vả lắm phải không?

Định xoay người lại nhìn Loan:

Vì em, anh có vất vả nữa, anh cũng chịu!

Anh!

Loan ngập ngừng không nói được gì nữa, trước giờ cô vẫn luôn dựa dẫm vào anh, mọi thứ anh đều lo lắng cho cô, bảo vệ cô, cố gắng đánh lạc hướng:

Chà thơm quá! Anh đang nấu món gì vậy?

Ừm! Gà chọi xào xả ớt!

Khẽ choàng tay lên cô Loan, Định khuôn mặt rất lém lỉnh, nụ cười trên môi:

Còn cả canh mướp đắng với thịt nữa, em thử không?

Định múc một một muống canh nhỏ đưa cho Loan thử, anh vừa thổi rất cẩn thận, Loan khẽ nhấp một ngụm:

Ừm! Ngon tuyệt!

Vậy sao? Em ra ngoài dọn bát đi, chúng đi ăn cơm, món này phải ăn ngay mới ngon!

Ừm!

Nhưng khi vừa nói xong, điện thoại Định rung chuông:

Anh đi đi! Công việc mà!

Em! Thôi bỏ đi! Anh sẽ hoãn!

Loan vội rằng lấy cái điện thoại:

Thôi mà! Anh đi đi, em đâu có phải là trẻ con chứ? Đi đi!

Loan ra về chêu Định, khẽ hôn nhẹ lên trán Loan, cởi bỏ chiếc tạp dề vội nhanh lên lầu thay đồ:

Em ăn cơm luôn đi, ăn nhanh rồi còn uống thuốc nữa!

Khẽ chỉnh tay lại cái cổ áo của anh:

Biết rồi! Em biết rồi mà! Anh mau đi đi, kéo muộn!

Hôn nhẹ lên trán cô rồi nhanh chóng rời đi, chiếc xe lao vút nhanh ra khỏi cổng.

Chiếc xe đáp lại không phải ở công ty, mà là trước cổng nhà họ Trần, phải là nhà Trần Lâm, anh vừa mới bước ra khỏi xe, thì một cánh tay ôm chặt lấy anh từ phía sau nhận ra đó không phải ai khác là Doãn Bằng:

Băng! Em làm gì vậy?

Định khẽ xoay người lại, nhìn Băng, đôi mắt sưng đỏ, nhìn cũng biết là cô vừa khóc một trận đã, và người làm cô khóc, không ai khác là Lâm, chỉ có anh ta mới làm cô nguyện một lòng chịu đựng đau khổ chấp nhận vì anh mà quên đi bản thân, nhìn thấy Băng như vậy, rất nhiều lần rồi Định không thể cầm lòng được, khẽ vuốt nhẹ đôi má, đôi môi, chợt Băng nhồm người lên ôm lấy anh, hôn anh rất nồng nhiệt, trước giờ cô chưa bao giờ chủ động làm vậy, toàn là Định chủ động hôn cô, sau khi hôn sau, cô cúi mặt không nhìn anh, Định cũng có chút bất ngờ:

Em... em như vậy là sao?

Suyt!

Băng khẽ đặt tay lên môi anh:

Anh có thể không hỏi gì được không?

Trước giờ anh chưa bao giờ từ chối cô, anh luôn làm mọi điều cô yêu cầu, bất kể đúng sai, anh kéo cô vào lòng, hôn vào môi một nụ hôn nồng nhiệt, họ cứ như vậy mà không hề hay biết có một ánh mắt vẫn dõi theo họ từ lâu, từ trên bức rèm trên ô cửa sổ kia, Lâm lặng im nhìn theo, khẽ nhếch môi cười có chút khinh bỉ rồi khép lại cái rèm, ánh điện cũng vụt tắt.

81. Chương 72: Mọi Chuyện Sẽ Thế Nào Đây

Đã khá lâu không ra ngoài, Loan rất nhớ Băng nhi, trước giờ ngày nào cũng qua lại vậy mà chỉ sau chuyện hôm đó, mọi chuyện rồi không biết sẽ thế nào đây, mặc kệ Loan vẫn muốn đi gặp Băng Nhi, đứng trước cổng trường sắp tới giờ tan học, đắp xe dừng lại trước một gốc cây, khi vừa thấy Băng Nhi ra:

Băng nhi!

Mẹ!

Chạy một mạch đến cho Loan:

Con gái! Mẹ nhớ con quá!

Con cũng vậy!

Đi nào! Mẹ đưa con đi ăn kem!

Tuyệt vời!

Cô bé nhảy cẫng lên, sung sướng đôi mắt hay háy, món thích nhất của cô bé là kem mà.

Trong quán kem:

Ăn từ từ thôi! Xem con kìa lem hết miệng rồi!

Khẽ đưa tay lau vết kem trên môi cô bé, cô bé cũng cười nhẹ:

Mẹ! mẹ có phải con sẽ không bao giờ được gặp mẹ nữa phải không?

Giọng nói có chút lạc, khuôn mặt ỉu xiu, buồn buồn:

Sao lại vậy chứ? Không đâu còn đừng nghĩ vậy mà!

Thật chứ?

Ừm! Đương nhiên rồi con bé ngốc ạ! Ăn đi!

Loan cố gắng gượng cười, cô không muốn gieo vào đầu con bé những tư tưởng cực đoan, mặc dù bây giờ cô và Carolina không còn được xưa. Khi hai mẹ con đang nói chuyện thì chợt một giọng nói cất lên:

Chào cô bé! Còn nhớ chú không?

Hai mẹ con ngược mặt lên nhìn, một người đàn ông dáng người cao lớn, rất tuấn tú, nụ cười tươi tắn trên môi:

A chú Trần!(Bằng nhi khẽ cười nhẹ)

Anh Lâm!

Hai mẹ con đi ăn kem sao?

Vâng!

Sao anh lại biết con bé!

Suyt! bí mật đây là bí mật của chúng tôi mà! Phải không bằng nhi!

Ừm!

Cuộc nói chuyện trở lên rôm rả hơn, Loan cũng rất ngạc nhiên vì Lâm thực sự rất hài hước khi liên tục chọc cười hai mẹ con. Sau khi rời quán kem, Lâm đưa ra lời mời hai mẹ con đi chơi công viên. Nhìn hai mẹ con vui đùa mà trong lòng thấy nhớ Hạ, trong anh những kí ức này luôn là những kí ức đẹp, thật trùng hợp là Loan cũng bằng tuổi Hạ, tính cách cũng khá giống, hồn nhiên, rất vô tư, trong sáng, trong giây phút Lâm cảm thấy như Loan là Hạ vậy, nhất là khi cô cười, đôi núm đồng tiền trên gương mặt càng làm anh xao lòng. Đang ngẩn người suy nghĩ:

Anh đang nghĩ gì vậy?

Lâm mãi suy nghĩ mà không nhận ra được Loan đã đứng ở sau:

Không có gì!

Ngồi cạnh Loan trên ghế đá:

Anh uống không?(Đưa cho Lâm chai nước)

Hôm nay anh không bận sao?

Ừm! thỉnh thoảng cũng phải thư giãn chút! Thế còn Định đâu, sao cậu ấy không đi cùng em!

Anh ấy! bận lắm!

Vậy sao?

Lâm nhìn Loan ngập ngừng hỏi:

Loan!

Sao anh?

Em có tin tưởng Định!

Tin tưởng! sao anh lại hỏi vậy?

Ừm! Không có gì!

Anh thấy con bé đó có dễ thương không?

Ừm! có, nó giống em lắm!

Vậy sao? Rất nhiều người bảo vậy?

Mà sao anh với chị Bằng không sinh em bé vậy, hai người kết hôn cũng lâu rồi mà!

Lâm không nói chỉ cười nhẹ, Loan vén nhẹ mái tóc, vẫy Bằng nhi về. Lúc về trời cũng khá tối, Ngồi ở ghế sau, hai mẹ con không ngừng cười nói, trông hai người như vậy, Lâm thấy hạnh phúc lắm, nhưng chỉ một lúc sau, không thấy tiếng nói chuyện nữa, Lâm quay đầu lại, Loan ôm bé Bằng nhi ngủ từ lúc nào không hay, tính cách rất giống Hạ, trước đây Hạ cũng thường ngủ gật như vậy. Khẽ dừng xe lại, Lâm quay đầu

nhìn Loan, trông cô ngủ thật ngon lành, khẽ vươn tay ra chạm nhẹ vào khuôn mặt bé bằng nhi, không hiểu tại sao là Lâm luôn có cảm tình với cô bé từ lần đầu gặp, phải chăng là vì cô bé có tính cách giống Hạ. Tựa đầu vào ghế Lâm khẽ thở dài, không biết mọi chuyện sẽ thế nào nữa, cuộc sống của anh dường như bế tắc, không có lối thoát.

82. Chương 73: Mọi Chuyện Lên Chấm Dứt

Tại nhà Lâm.

Sau khi Lâm đưa Loan về nhà, anh cũng trở về nhà, đắp xe vào cổng, bước những bước chân vào trong nhà:

Anh về rồi sao?

Bằng ngồi một mình trong bóng tối, không bật đèn, ngồi uống rượu một mình, đây là cách cô giấu mọi người nỗi đau của mình không để ai biết, Lâm ngồi lại ghế, Bằng với tay lấy một ly, rót rượu vào ly của anh:

Anh uống đi!

Lâm cũng không ngần ngại, uống hết một ly, Bằng thấy vậy càng đau lòng:

Anh!

Sao vậy?

Anh có thấy mệt mỏi không?

Lâm rót thêm một ly rượu, uống hết một ly:

Có! Anh thấy mệt mỏi lắm!

Bằng cười nhẹ, trước câu nói thẳng thừng này của Lâm:

Bằng!

Sao vậy?

Chúng ta nên chấm dứt đi, mọi chuyện lên chấm dứt thôi em ạ!

Bằng nhấp một ly rượu, cười lớn thành tiếng:

Chấm dứt! tại sao phải chấm dứt!

Bằng! Nghe anh đi, đừng cố chấp như vậy nữa, chỉ làm em thêm đau khổ thôi, buông tay đi, vì anh, anh mãi mãi không thể nào yêu em!

Anh mãi không thể nào yêu em!

Bằng nhắc lại lời Lâm mà lòng cô dường như có muôn ngàn mũi đâm vào, rất đau đớn, rất đau xót, làm sao cô có thể chấp nhận được chứ, rót một ly rượu đầy, uống cạn hết một ly, cô bóp chặt cái ly, ném mạnh xuống đất, chạy tới ôm anh từ phía sau:

Không! Không! Em sẽ không bỏ cuộc, em sẽ mãi giữ anh, vì với em như vậy là đủ

Giật mạnh tay Bằng ra:

Đừng làm vậy nữa, vì chỉ cô ích thôi!

Lâm vùng mạnh tay cô xuống sàn, rồi lạnh lùng bước lên lầu. Bị hất xuống sàn, Bằng không còn cảm thấy đau vì trong cô những nỗi đau này không còn ẩn nấp gì cả, đôi bàn tay rơm rớm máu vì chạm vào mảnh sành, cô không còn biết gì lại ngồi uống rượu với cô lúc này chỉ có rượu mới giúp cô quên đi nỗi đau này.

Anh! Anh không giấu em gì chứ?

Loan nằm trong Định, đôi tay khẽ mân mê ngực anh:

Sao em lại hỏi vậy?

Anh nói xem, anh có phải là có rất nhiều phụ nữ phải không?

Định khẽ nâng cằm cô lên cười nhẹ:

Ừm! phụ nữ thì nhiều nhưng vợ thì chỉ có một là em thôi!

Anh! (Loan có chút giận), Vậy anh nói xem có người phụ nữ nào vì anh mà quên bản thân không?

Ừm! Chắc là nhiều, mà sao hôm nay anh hỏi lạ vậy?

Ừm! Không có gì!

Em!

Sao vậy?

Định khẽ hôn nhẹ lên trán cô, thì thầm vào tai cô:

Anh này!

Cô khẽ đắm nhẹ vào ngực anh:

Em!

Chưa để cô nói hết, anh đã lại hôn vào môi cô, một nụ hôn nồng nhiệt nhất, anh luôn biết cách làm cô phải ngoan ngoãn nghe lời mình.

Chúng ta sinh con em nhé!

Định một lần nữa nói lại cho Loan:

Em!

Sao vậy? em không muốn sao?

Không! Không phải, em rất muốn chúng ta sẽ có con, nhưng...

Nhưng sao?

Không! Không có gì!

Định cười nhẹ, đôi mắt đầy ma mị nhìn cô;

Em thiệt là, hết nói nổi em, anh sẽ quyết định thay em.

Vừa nói Định vừa luồn tay sâu vào lớp sớ nắn bầu ngực cô, Loan trước giờ rất thụ động trong việc này, trước giờ toàn Định chủ động, hôm nay cũng không ngoại lệ, Định nhanh chóng dẫn dắt cô, Loan chỉ còn biết hưởng ứng sự tuyệt vời này mà Định mang lại.

Hẹn gặp Carolina ở một quán nước, mãi không thấy cô ấy, Loan có vẻ sốt ruột, nhưng cuối cùng cô ấy đã đến:

Cậu đến rồi sao, ngồi đi!

Cậu hẹn mình ra đây có chuyện gì vậy?

Ừm! cậu uống nước đi!

Ánh mắt Carolina rất không tự nhiên, cô muốn lảng tránh Loan, nhưng không thể:

Tớ biết cậu vẫn còn yêu anh ấy, nhưng cậu hãy quên anh ấy đi, nghe mình làm lại cuộc đời đi!

Cậu không phải dậy đời mình!

Mình không có! Mình chỉ không muốn cậu cứ mãi như vậy?

Cậu thôi cái giọng điệu người tốt đó đi, nó làm khó chịu:

Mình biết cậu giận mình lắm, nhưng coi như mình xin cậu, buông tay đi, vì người anh ấy yêu bây giờ là mình, và mình cũng yêu anh ấy, cậu tin không, mình yêu anh ấy nhiều như cậu yêu anh ấy vậy.

Vậy thì sao?

Ý mình muốn nói là, chuyện của cậu với anh, hãy coi như là quá khứ, quá khứ thì mãi là quá khứ không bao giờ trở lại được, cậu hãy để mọi chuyện chấm dứt ở đây đi, được không?

Loan đưa đôi mắt khẩn cầu nhìn Carolina, cô ấy không nói gì, xoay người đứng dậy:

Đúng vậy! Mọi chuyện lên chấm dứt thì hơn!

Carolina rảo bước chân nhanh, cô không muốn bị mất đi thứ tình cảm chị em tốt bụng này vì thứ tình yêu gọi là quá khứ kia, nhưng họ cũng đâu có thể trở lại như xưa được, giữa họ đã có khoảng cách. Loan vẫn ngồi lại bàn, đưa mắt nhìn cô rời đi, khuôn mặt buồn rầu, lấp bắp nói thầm:

Cảm ơn cậu, cảm ơn nhiều lắm, Carolina à!

83. Chương 74: Ý Muốn Của Thượng Đế

Tại nhà Định:

Anh ăn xong rồi! anh đi làm đây?

Vâng!

Loan khẽ chỉnh lại áo cho Định:

Ừm! Anh đi cẩn thận nha!

Hôn nhẹ lên trán cô, rồi nhanh chóng đi ra ngoài, chiếc xe nhanh chóng rời đi. Loan quay vào trong nhà, cô lại bận rộn với công việc của mình, Loan làm việc bán hàng qua mạng, online, cô có một trang web bán hàng khá nổi tiếng. Tính cô luôn vậy khi đã bắt đầu vào việc gì là quên hết mọi thứ. Ngồi mới một lúc mà đã quá trưa, Loan cũng thấy hơi đói, đứng dậy khỏi bàn, vươn vai nhẹ, Loan bước xuống bếp, thường thì cô thường úp một vắt mì là xong, hôm nay cũng vậy, hôm nay là mì bò rau thơm, chà cũng hấp dẫn đấy chứ. Nhưng Loan sao vậy vừa mới nghĩ thấy mùi thôi mà cô đã không nhận được, liền bật mồm chạy vào phòng tắm, nôn xong Loan thấy cả người như không còn sức sống, cố gắng đi ra ngoài ngồi lại ghế, bấm máy gọi cho Định, nhưng Định không bắt máy, chắc anh đang họp, không ổn rồi, Loan thấy mệt quá, cô liền vấp ngay một chiếc xe tắc xi đến bệnh viện.

Sẩm tối.

Định mãi mới dứt ra được khỏi những cuộc họp, hết cuộc họp này lại cuộc gọi khác, khi vừa về đến phòng, ném vội sập tài liệu xuống bàn ngồi ngả ra ghế, anh có vẻ căng thẳng, nhưng khi anh định với tay lấy cái điện thoại, thì một vòng tay ấm che mắt anh lại, bàn tay có chết anh cũng sẽ nhận ra, đây là người mà anh có thể hy sinh mọi điều vì cô ấy:

Băng! Là em sao?

Chán chết, anh không giả vờ được sao?

Định mở choàng mắt nhìn cô, cô lúc nào cũng xinh đẹp, nhưng với Định thực sự cô quá xa mà, quá xa anh!

Anh dạo này bận quá ha, họp đồng nhiều quá này!

Băng đưa tay sờ lên sắp tài liệu, Định cũng chỉ mãi nhìn cô, ánh mắt anh lúc nào cũng say đắm như vậy, chợt Băng quay sang vội vàng cup mắt lại vì ánh mắt Định:

Anh! Sao anh lại nhìn em như vậy?

Ừm!

Định kéo Băng vào lòng, mái tóc cô chạm vào khuôn mặt, mùi thơm nhẹ nhàng quen thuộc, chưa bao giờ anh hết say đắm cái mùi hương này. Băng cũng nhẹ nhàng choàng tay lên cổ Định, nhìn anh bằng một ánh mắt nhẹ nhàng, rất nhanh chóng Định đặt một nụ hôn lên môi cô, một nụ hôn rất nồng nhiệt, Băng cũng không ngần ngại, vì đây đâu phải là lần đầu chứ. Định trong phút chốc không còn nghĩ đến điều gì khác. Mãi say đắm mãi đến tận khuya, khi cuộc vui qua đi:

Em phải về sao?

Ừm!

Định biết trước câu trả lời, nhưng anh vẫn luôn hỏi, dường như anh rất sợ khoảnh khắc này. Băng sau khi thay đồ xong, Băng hôn nhẹ lên trán anh, rồi định rời đi, nhưng trong phút chốc, Định kéo tay cô lại, ôm trầm lấy cô từ phía sau:

Em! Em đừng đi có được không?

Định chưa từng yếu đuối trước mặt ai, nhất là phụ nữ, nhưng với Băng thì anh có thể vứt bỏ đi mọi thứ, với Băng anh chỉ như một người đàn ông bình thường, yếu đuối, mong muốn giữ người yêu. Nhưng trước thái độ này của Định, Băng vẫn tỏ ra rất lạnh lùng, không có chút gì lưu luyến, vì với cô thì anh cũng chỉ như một món hàng giải trí, cao cấp hơn là được nâng niu hơn vậy thôi. Dứt tay ra đi rất lạnh lùng không quay đầu lại nhìn lại. Còn lại lúc này chỉ có Định, một mình, một mình tận hưởng cái cảm giác này, anh nằm gục xuống giường, anh nhắm mắt lại, trong giây phút anh không còn suy nghĩ gì nữa, chợt anh nhớ ra, với tay lấy cái điện thoại, vừa mở đi, Loan đã gọi rất nhiều, nhưng anh để chế độ im lặng, anh liền gọi lại, nhưng không ai bắt máy, anh gọi rất nhiều, nhưng đều vô ích, anh cũng đã gọi về nhà cũng không bắt máy luôn. Định lúc này mới thấy rất lo lắng, anh vội rời khách sạn trở về nhà. Chiếc xe đáp lại cổng, anh lao nhanh vào trong, Loan không có ở nhà, cũng không khóa nữa, đi qua phòng bếp, bát mỳ úp dĩa đã chương hết cả, Định cố gọi lại lần nữa, đã có người bắt máy nhưng không phải Loan:

A lô! Loan à! Là em phải không?

Xin hỏi anh có phải là anh Định không?

Vâng! Xin hỏi ai vậy?

Chúng tôi gọi từ bệnh viện, Cô Loan vợ anh vừa trải qua cơn phẫu thuật.

Phẫu thuật gì cơ.

Cô ấy bị đau dạ dày cấp, cũng may là cấp cứu kịp thời không thì, bây giờ anh đang ở đâu, anh có thể qua đây không, chúng tôi cần anh làm một số thủ tục.

Vâng tôi qua ngay!

Sau khi nghe tên bệnh viện, Định tức tốc phi xe đến, nhìn thấy Loan đang nằm trên giường bệnh, Định thấy rất lo lắng, nhưng cũng may là mọi chuyện đã ổn. Ngồi ở thành giường bệnh, anh không đưa mắt đi đâu dù chỉ là một phút.

84. Chương 75: Giả Dối!

Sau một đêm hôn mê, Loan từ từ mở đôi mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy là Định, anh đang nằm trên thành giường, cầm tay cô, khẽ cựa mình một chút, Định cũng choàng dậy:

Em! Em tỉnh rồi sao?

Anh! Anh ở đây cả đêm sao?

Ừm! Anh xin lỗi vì đã không ở bên em, em đau lắm phải không?

Định khẽ đưa tay vuốt nhẹ đôi má của cô, anh rất lo lắng cho cô:

Không! Anh đang bận mà, chỉ có điều là lúc đó em đau quá, lại sợ nữa lên..

Yên tâm, có anh ở đây rồi!

Hai người đang nói chuyện thì chị y tá bước vào:

Cô dậy rồi sao?

Ừm! phiền chị khám lại cho cô ấy!

Sau khi khám xong chị y tá cười nhẹ bảo:

Ổn rồi! chỉ cần nghỉ ngơi chút thôi!

Vâng! Cảm ơn chị!

Loan sau khi uống thuốc xong, lại ngủ thiếp đi, cô vẫn còn mệt, Định vẫn luôn chăm sóc cô.

Trời khá muộn rồi, một ngày trôi nhanh thật, Định ra ngoài hiên hút thuốc, anh dựa người vào lan can, trong đầu anh chợt nhớ lại, nhớ về mọi chuyện, trong kí ức của anh không thể quên được cái ngày đó, cái ngày cũng ở trong bệnh viện này.

Bác sĩ! Làm ơn cấp cứu cô ấy mất nhiều máu quá!(Định 6 năm trước)

Sau khi đưa vào trong, cả người anh đầm máu, ngồi vò đầu ở ngoài hiên trước cánh cửa phòng khám cấp cứu, ánh đèn mãi không tắt, nó làm anh rất lo lắng.

Ai là người nhà của sản phụ mới đưa vào!

Tôi! Cô ấy sao rồi!

Cô ấy mất máu nhiều quá, rất nguy kịch, phiền anh ký vào bản cam kết, chúng tôi sẽ cố gắng cứu mẹ, còn đưa con thì có lẽ là không?

Định như chết lặng ngồi gục xuống sàn:

Nhưng anh yên tâm chúng tôi sẽ cố gắng!

Một, hai, ba tiếng sau, ánh đèn tắt, Định đi đằng sau, thì:

Anh! Anh phải chuẩn bị tâm lý vì... vì cô ấy, gương mặt của cô ấy rất ... hơn nữa, chúng tôi còn cần phải xét nghiệm lại rất có thể cô ấy đã mất ký ức, mất toàn bộ, không còn nhớ điều gì, như một người mới.

Không, không thể nào, vậy còn đứa nhỏ.

Chúng tôi rất tiếc, nhưng đứa nhỏ sẽ khó có cơ hội sống, nhưng anh nên hy vọng vì chúng tôi cũng không chắc vì cô ấy mới mang thai được bảy tháng, đứa nhỏ quá non lại chịu sức mạnh quá lớn sau vụ va chạm này, nói chung là tình hình rất xấu.

Gương mặt! gương mặt của cô ấy liệu có phẫu thuật được không?

Ừm! được, anh nên tin vào y học bây giờ!

Định mãi suy nghĩ không nghe thấy tiếng Loan gọi:

Anh! Anh làm gì vậy?

Định vội dập điếu thuốc:

Không! Không có gì! Em dậy rồi sao? Em ăn chút cháo đi!

Nhìn thấy Định vất vả vì mình như vậy Loan cảm thấy có lỗi quá, cố gắng ngồi dậy, Định lấy cái gối dựa vào lưng cho Loan:

Cẩn thận!

Định khuấy cháo thổi nhẹ:

Nào ăn đi! Còn uống thuốc nữa!

Khê mở mồm nuốt thìa cháo, cháo không nóng, nhưng với Loan tình cảm này của Định còn nóng hơn rất nhiều lần:

Sao vậy? Không ngon sao?

Không! Không phải! Anh ... anh vất vả vì em lắm phải không?

Định kê đặt nhẹ bát cháo xuống, ngồi lên cạnh Loan, đưa tay ôm nhẹ người cô:

Sao em lại nói vậy?

Khê dựa đầu vào lòng Định:

Vì em mà anh phải vất vả như vậy, em... em xin lỗi!

Suyt!

Khê đặt tay lên môi cô:

Đừng nói vậy, được chăm sóc em là anh... anh vui rồi!

Thật không?

Ừm!

Vòng tay ôm cổ Định:

Anh! Chúng ta sẽ hạnh phúc chứ, chúng ta sẽ có con phải không anh?

Ừm! chúng ta sẽ hạnh phúc, chúng ta sẽ sinh thật nhiều con!

Anh! Em yêu anh!

Ừm! anh cũng vậy, anh yêu em!

Định ôm Loan vào lòng, trong đầu anh không ngừng suy nghĩ, những suy nghĩ của những hành động phản bội của anh với cô, những câu nói giả dối... anh tự cười nhạo bản thân mình lại giả dối như vậy.

85. Chương 76: Đầu Mới Là Sự Thật!

Tại nhà Lâm,

Băng đang ở trong phòng làm việc cô đang tắt bàn với đồng giấy tờ, Lâm vẫn chưa về, chưa bao giờ anh về nhà giờ này, Băng cũng quen với việc này nên cũng không để ý, người giúp việc bưng lên phòng cô một chén cháo nhỏ, dạo này cô ăn uống kém quá, cả người lúc nào cũng mệt mỏi, vì vậy mà cô đã chủ động bảo người giúp việc nấu đồ cho cô ăn. Người giúp việc gõ cửa phòng, sau khi đặt chén cháo xuống bàn, Băng định cầm chén cháo lên, nhưng mới ngửi mùi thì cô đã, nôn mửa ới không thể nuốt được, sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, Băng ngồi vào ghế, cô lẩm nhẩm tính toán gì đó. Cô vội vàng đi ra ngoài, ở trong nhà vệ sinh công cộng, cô không thể tin vào mắt mình được nữa, trên que thử thai là hai vạch, là hai vạch sao, cô có thai, với ai, đương nhiên không phải là Lâm vì kể từ ngày kết hôn Lâm chưa bao giờ đụng vào cô, vậy là Định sao, không, không thể. Băng khá dối trí, cô muốn hỏi Định, nhưng không thể nói ra. Lái xe trở về

nhà, Lâm cũng đã về, anh lại say khướt, nằm dài trên giường, Bằng tháo giày cho anh, Lâm vẫn còn tỉnh giọng nói lẽ nhẹ:

Em tránh ra!

Đẩy Bằng ra rất mạnh, Bằng ngã nhào ra đất:

Em không thấy mệt mỗi sao mà cứ sống như vậy?

Lâm nắm chặt hai vai Bằng lay mạnh:

Em buông tha cho anh đi, buông tay đi, đừng có làm vậy, chỉ khổ anh, khổ em, khổ chúng ta mà thôi!

Anh say rồi! Ngủ đi!

Bằng cố lảng tránh:

Em không hiểu anh nói gì sao, em có biết em càng làm vậy, anh càng thêm ghét em, càng hận em, hãy để chúng ta như trước, được không?

Không! Anh đừng nói vậy mà, em yêu anh mà!

Bằng vội ôm trầm lấy anh, Lâm không thể nào chịu đựng thêm nữa:

Em! Em có cần giả dối như vậy không?

Lâm hất mạnh tay Bằng ra khỏi người, cố đứng dậy:

Giả dối! anh nói gì em không hiểu!

Đừng có như vậy nữa, đừng có tưởng anh không biết em và Định đã làm gì, em.. em làm vậy mà không thấy có lỗi với.. Loan sao?

Anh! Đừng hiểu nhầm em mà, em với Định chỉ là:

Không đừng nói gì nữa. buông tay đi mọi chuyện chấm dứt! cứ như vậy chẳng ích gì đâu.

Không! Anh không thể bỏ em được, vì em đã có thai...

Có thai...

Lâm cười lớn, dường như câu nói này càng khiến anh thêm khinh bỉ cô, khẽ ghé miệng vào tai cô:

Đúng vậy?(Bằng đồng dục trả lời)

Của Định? Là của hần!

Anh!

Em đừng anh không biết chuyện của hai người, hai người đã làm cái chuyện đáng khinh bỉ đó, lừa dối tất cả, hai người làm vậy mà không thấy xấu hổ sao, nói đi, em nói đi, em có dám thề là không phải không?

Em!..(Bằng ấp úng chưa bao giờ cô bị dồn vào thế bí như vậy)

Không!

Lâm trước thái độ cứng đầu của cô anh rất bực, đâm mạnh vào cửa hần lên trên tay là một vết đỏ, anh cố kiên nhẫn nói lại một lần nữa với cô:

Em đừng có nói dối nữa! Đây mới là sự thật chứ, đừng lừa dối bản thân mình nữa nghe anh hãy từ bỏ đi!

Khi Lâm định rời đi:

Anh! Anh đã từng bao giờ yêu em chưa?

Câu hỏi mà từ trước đến giờ cô luôn muốn biết câu trả lời nhưng cô thực sự lại rất sợ khi nghe câu trả lời, hôm nay thực sự cô muốn biết, muốn biết sự thật, dù cho có đau đớn thế nào đi nữa. Lâm có chút lưỡng lự nhưng:

Chưa! Chưa bao giờ Băng ạ! Anh xin lỗi nhưng đó là sự thật, anh xin lỗi!

Băng cười mà cố nén nước mắt ngược vào trong, dường như cô biết trước được câu trả lời, chẳng qua là do tự lừa dối mình, tự lừa bản thân mình, cố gắng hít một hơi nhẹ như tổ ra vẻ cứng rắn:

Được! em biết rồi! anh đi đi!

Em!

Lâm khẽ quay đầu lại nhìn Băng, nhưng rồi lại nhanh chóng rảo bước chân rời đi, anh không muốn cho cô thêm bất kì hy vọng nào vì như vậy càng khiến cô lún sâu hơn không dứt ra được.

Kết thúc đi! Mọi chuyện lên lên kết thúc thì hơn! Đừng cố chấp như vậy nữa.

Trong đầu anh luôn có dòng suy nghĩ như vậy, vì như vậy là cách tốt nhất cho cả hai người. Khi Lâm rời đi, căn phòng trở lên trống trải, cô đơn, tủi nhục là cảm giác của cô lúc này. Bên ngoài những cơn mưa không ngừng rơi, nó như thể day nghiến, càng làm cho cô thêm đau đớn, không thể cứ ngồi im như vậy, Băng đi ra ngoài hòa mình vào dòng nước mưa, có lẽ như vậy mới khiến cô thêm tỉnh táo.

86. Chương 77: Sự Thật Là Anh Vẫn Chỉ Yêu Mình Em!

Đi một mình trong màn mưa lạnh lẽo, bước chân của cô Băng dần dần trở lên nặng trĩu, cái đầu có vẻ đã thông suốt hơn, nhưng cả thân thể đang run lên cầm cập, vì mưa lạnh, hay những cô đơn, lạc lõng trong lòng, những giọt nước mắt hòa vào mưa ngay lập tức trở lên lạnh lẽo, không còn chút hơi ấm, Băng thấy mình giống như tên mình vậy, lúc này cô chỉ là một tảng băng lạnh lẽo, không ai có thể hiểu nổi lòng cô, càng nghĩ như vậy cô càng thấy đau khổ, không thể tiếp tục đi nữa, cô ngồi gục xuống đường, khóc lóc, tình cảnh rất bi thương. Trong lúc này cô chỉ mong sao có một vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng, chợt một chiếc xe ô tô đáp lại, chiếc ô tô giống như một cái ô tô lớn nó có thể che đi những hạt mưa hắt vào người, bước xuống xe lúc này là một người đàn ông cao lớn, trên tay là một cái ô lớn, Băng từ từ ngẩng mặt lên nhìn, chẳng phải vì nước mắt, hay nước mưa mà cô không thể nhìn rõ được Định, trong giây phút yếu đuối, cô vội chạy xà vào lòng anh, cánh tay ôm thật chặt, Định cũng ôm chặt cô, cả thân người ứa sũng run rẩy của cô làm anh đau đớn như chết đi:

Sao em lại tự đẩy dọa bản thân mình như vậy chứ?

Băng không nói gì chỉ im lặng, cô muốn khóc nhưng không dám vì chính cô lựa chọn con đường này, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, rời tay ra khỏi anh, vuốt nhẹ mái tóc, xoay người phía Định để anh không nhìn thấy cô, thấy bộ dạng yếu đuối này:

Sao... sao anh lại ở đây?

Là Lâm gọi anh đến!

Lâm! (Băng cười lớn khinh bỉ chính bản thân mình).

Định kéo tay xoay người cô lại, Băng không dám nhìn vào mặt Định, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy này của cô:

Nhìn anh đi! Một lần thôi!

Băng khẽ ngẩng mặt lên nhìn Định, khuôn mặt anh vẫn nhẹ nhàng, ôn tồn như vậy, nhưng Băng không thể nhìn lâu vào đó, vì nó chỉ càng khiến cô thêm xấu hổ vì bản thân mình:

Em! Em có biết em làm anh đau lòng lắm không?

Anh!

Em càng dày dạn bản thân mình như vậy, em càng nhiều thương tích như vậy thì anh... anh càng giống như có hàng ngàn mũi dao đâm vào, đâm vào tim anh, em biết không, biết không trái tim anh đang rỉ máu, nó đang rỉ máu vì em đó.

Định đưa tay Bằng chạm vào ngực mình, nơi mà trái tim anh đang đập thổn thức, Bằng có thể cảm nhận được từng nhịp đập này, từ trước giờ trái tim anh chỉ thổn thức với duy nhất một người, cũng vì một người mà đau đớn thống khổ, người duy nhất đó không ai khác ngoài Bằng. Bằng lúc này không còn kìm nén được cảm xúc được nữa, những giọt nước mắt như kim nén bấy lâu nay bỗng chốc tuôn trào, lăn dài trên gò má, không thể ngăn lại. Định lấy tay lau đi những giọt nước mắt cho Bằng:

Ngốc ạ! Đừng có khóc! Đừng có khóc!

Bằng lau đi giọt nước mắt nhìn Định:

Anh! Anh ngốc lắm, tại sao anh lại vì em mà chịu đựng như vậy?

Định cười nhẹ, một nụ cười ảm áp, mỗi lần anh nở nụ cười này cho thấy anh rất hạnh phúc, mà người làm anh hạnh phúc chỉ có thể là Bằng, anh khẽ lau nước mắt cho Bằng:

Đúng là anh ngốc, anh ngốc lên mới yêu em nhiều như vậy, mới vì em làm nhiều chuyện như vậy, nhưng em có biết rằng trên đời này có rất nhiều sự thật, nhưng trong anh thì duy nhất chỉ có một sự thật, em có biết là gì không?

Sự thật gì?

Sự thật là anh vẫn chỉ yêu mình em, mình em thôi, không phải ai khác.

Lần đầu tiên Định thẳng thừng nói ra mọi điều mà bấy lâu nay anh giấu, hay không thể nói ra, nhưng những hành động, những việc làm mà anh làm cho đều thể hiện rõ, chỉ có điều là cô cố chấp không hiểu mà thôi.

Nhưng anh cũng biết phải không? Sự thật thì em mãi..

Chưa kịp nói hết thì Định đã kéo tay cô lại, ôm cô vào lòng rất chặt, dường như anh rất sợ câu trả lời từ Bằng:

Anh!(Bằng lắp bắp không nói lên lời, thực sự anh không biết nói gì nữa)

Định nhanh chóng đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên môi cô, trong giây phút cả thân người Bằng run rẩy không thể nói, hay từ chối được gì.

Anh!

Suyt đừng nói gì nữa, đi theo anh nào!

Đi đâu mới được chứ?

Kéo tay Bằng lên xe, đi một mạch đến một bờ biển, bước xuống xe:

Xuống đi!

Ừm! Sao anh lại đưa em tới đây?

Định im lặng không nói, trông phút chốc anh trở lên khá lạnh nhạt, rất khó đoán được anh đang nghĩ gì nữa:

Anh giận em sao?

Phải vậy không?

Em không biết, nhưng..

Suyt! em có nghe thấy tiếng gì không?

Bằng bỗng chốc im lặng, khẽ khép mi lại, một cảm giác bình yên trong tâm hồn, tiếng gió thổi nhẹ nhàng qua vành tai, những cơn gió thổi nhẹ nhàng làm tóc cô bay bay:

Sao nào? Có thấy không?

Ừm! có! Em thấy rồi! Em thấy rồi!

Băng khẽ mở choàng mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy là Định, anh khẽ nghiêng đầu nhìn vào cô, lúc nào ánh mắt anh cũng nhìn cô như vậy, ánh mắt nhẹ nhàng, nhưng ôn tồn:

Anh!

Định ôm lấy vai cô, khẽ cười:

Em! Em có biết tại sao trên biển lại cần có đèn Hải Đăng không?

Là vì thuyền bè đi lại trên biển cần có phương hướng để xác định, đúng không?

Ừm! Rất đúng, nhưng em biết tại sao ngọn đèn kia lại chấp nhận cứ đứng im một chỗ, phát ra ánh sáng để định hướng cho thuyền bè!

Ừm! vì nó là nghĩa vụ của nó, nó được sinh ra để làm việc đó!

Ừm! Em đúng là!

Sao vậy không phải sao?

Định khẽ xoay người cô lại, khẽ nhìn cô:

Ừm! Em có biết là anh cũng giống như ngọn đèn kia, anh vẫn đứng mãi ở đó phát ra ánh sáng, để giúp em, giúp em định hướng, để em không bị sai đường.

Anh! Anh có cần phải làm vậy không, vì em!

Khẽ cúi nhẹ cô một cái:

Ừm! vì anh yêu em! Anh rất yêu em hiểu không? Anh có thể hy sinh mọi thứ vì em...

Nhưng..

Suyt! vì đó là định mệnh, là nghĩa khi anh sinh ra đó là phải yêu em, phải bảo vệ em!

Họ ngồi nói chuyện với nhau rất lâu. Tựa đầu vào vai Định, Băng thấy hạnh phúc lắm chưa bao giờ cô thấy vui như vậy, Định thì khỏi phải nói, nhưng anh luôn là vậy không bao giờ thể hiện ra ngoài. Họ lại trở lại như ngày xưa vậy, không nói gì thêm nữa, Định chỉ nhìn xa xăm, mặt biển yên lặng, gió biển nhẹ nhẹ, không gian rất tĩnh lặng, lúc này chỉ còn hơi thở đều đều của Băng phả vào vai anh, hơi thở ấm áp, Định khẽ vòng tay ôm Băng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc của cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ấm áp lên môi cô, khẽ cười một nụ cười ấm áp.

87. Chương 78: Tất Cả Lên Trở Về Đúng Chỗ

Anh đang ở đâu?

Ừm! anh đang đi với Băng, tụi anh có chút chuyện phải bàn:

Ừm! Vậy anh về sớm nha!

Ừm!

Băng khẽ tựa mình:

Em dậy rồi sao? Đói không mình đi ăn sáng!

Ừm!

Tại nhà hàng, Băng vẫn rất mệt mỏi, Định khá lo lắng, khẽ đưa tay vuốt nhẹ gò má:

Em không sao chứ? Trông em xanh lắm!

Không! Em không sao đâu, anh đừng lo!

Ừm! ăn nhiều vào!

Ừm!

Nhưng khi Băng vừa mới nhấp một chút:

Ọe!

Em sao vậy?

Chạy một mạch vào nhà vệ sinh:

Em không sao chứ?

Không!

Không cái gì mà không? Trông em xanh lắm!

Em chỉ hơi buồn nôn thôi!

Chỉ vậy thôi phải không?

Ừm!

Băng rời đi, ra ngoài bàn:

Em ổn chứ?

Ừm!

Ăn đi!

Băng cố nuốt vài miếng!

Em!

Anh sao vậy? sao cứ ấp úng hoài vậy chẳng giống anh tẹo nào!

Em! Có nghĩ là chúng ta nên để mọi thứ về đúng chỗ của nó?

Anh nói vậy là sao?

Định kê dựa đầu vào thành ghế, xoa nhẹ mắt dường như anh cũng rất mệt mỏi, nhưng Băng thì luôn luôn không hiểu, hay cô cố tình không hiểu:

Mọi chuyện lên kết thúc!

Đây là lần thứ hai cô nghe được câu nói này từ một người khác Lâm. Băng vút cái thìa vào bát khuôn mặt bỗng chốc thay đổi, trở lên sắc bén như mũi dao, rất đáng sợ, kê dựa lưng vào ghế, mắt nhìn thẳng anh:

Anh muốn kết thúc!

Đúng vậy?

Băng lại cười lên một nụ cười xảo quyệt:

Đàn ông các anh lạ thật, tại sao lại có thể nói ra hai từ kết thúc một cách dễ dàng như vậy, mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy chứ?

Băng! Nghe anh đi, buông tay đi!

Không! Có chết em cũng không? Em sẽ khiến cho Lâm phải chịu đau đớn gấp trăm nghìn lần vì đã... khiến em phải đau khổ như vậy?

Em! Em làm vậy thì em cũng đau đơn chứ đâu ích gì?

Đau khổ! Em không còn biết thế nào là đau khổ nữa, anh hiểu không?

Định trước câu nói cứng đầu này của Băng không khỏi tức giận, anh đâm mạnh xuống bàn:

Sao em lại ngang ngạnh như vậy chứ?

Băng không nói gì, đứng dậy đi sang phía định:

Vì em là một con thuyền mất lái không thắng phanh được nữa, không còn cách nào khác đành phải lao theo hướng ban đầu đi không quay đầu lại, như mũi tên bắn ra khỏi cung thì chỉ đi theo đường được bắn đi, làm sao quay lại được.

Băng cười nụ cười quỷ quái, nhưng Định hiểu cô hơn ai hết, cô chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ để che đi cái nỗi đau khổ trong lòng, có lẽ vì tính cách này mà anh không thể nào bỏ mặc cô nhất là vào lúc này.

Định quay xe đi khi nhìn Băng vào trong, chiếc xe phóng vút nhanh ra khỏi ngõ, chạm vào xe Lâm, Định vừa bước ra khỏi xe, chợt một cú đâm mạnh vào mặt, anh mất đà lùi lại, khẽ ngược mặt lên nhìn đó chẳng phải là Lâm sao, Định khẽ cười nhẹ. Đứng trên thành cầu hai người đàn ông đứng đó, những cơn gió không ngừng thổi, nhưng với tính cách vững chắc cùng với đó bản lĩnh đàn ông trong mỗi người, họ chẳng còn sợ gì những cơn gió nhỏ này, trái lại nó lại làm họ thêm tỉnh táo hơn. Hai người cứ đứng im lặng, không ai nói với câu gì, cho đến khi Định cất lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng này:

Sao cậu không nói gì?

Lâm với khuôn mặt rất tức giận, dường như cú đâm vừa nãy cũng chưa làm anh nguôi giận:

Cậu giận mình! Đúng rồi mình đáng bị vậy.

Cậu! cậu làm vậy mà được sao, tại sao cậu làm vậy, trong khi Loan...

Mình biết, mình làm vậy là có lỗi với Loan nhưng cũng từng nghe là Tình yêu không có lỗi phải không?

Đúng là vậy? nhưng thứ tình yêu làm cho mọi người bị tổn thương bị lừa gạt thì nó lại là một tội lỗi đó biết không?

Định im lặng trước câu nói của Lâm:

Sao cậu không nói gì?

Trong khi Lâm tỏ ra nóng giận thì Định lại luôn tỏ ra bình tĩnh, một sự bình tĩnh đến lạnh lùng, khẽ châm một điếu thuốc, thở phì phào:

Vậy cậu đối với Băng thì sao? Cậu cũng làm cô ấy đau khổ mà, cũng vì thứ tình yêu mù quáng với ... một người đã chết...

Cậu!

Lâm trừng mắt lên nhìn Định:

Sao nào! Mình nói không phải sao? Vì Hạ mà cậu đối xử với Băng như vậy, trước đây cũng vì Băng Di mà cậu hành hạ Hạ, không phải sao, cậu cũng chỉ giống tôi thôi chẳng khác gì đâu?(Định thẳng thắn công kích Lâm không một chút ngần ngại)

Bốp!

Lại một đâm mạnh của Lâm vào mặt Định trong khi vết đâm trước còn chưa kịp hết tím thì vết này nó đã khiến Định chảy máu. Anh khẽ lau đi vết máu, khuôn mặt trở lên giận dữ, đôi mắt toát lên sự tức giận, anh liền tóm lấy cổ áo Lâm, đâm liên tục:

Cậu nghĩ cậu là ai chứ? Cậu có gì hơn tôi đâu mà cậu!

Lâm lại đâm mạnh vào mặt Định:

Tôi hơn cậu vì tôi dám nói ra tình cảm thật của mình còn hơn cậu thì mãi mãi vẫn chỉ ở trong bóng tối!

Cậu!

Định cũng lại đâm vào mặt Lâm:

Cậu dám đánh tôi sao?(Lâm hét lên)

Thế là họ xông vào đánh nhau như một đứa trẻ ngông cuồng, không ai chịu nhường ai.

Cậu vẫn vậy! vẫn nóng tính như trước!(Định nói)

Hai người sau khi gây lộn đã nằm dài trên cầu, khoe miệng ai nấy đều dóm máu:

Cậu cũng đâu có kém!(Lâm đáp lại)

Thật nhớ ngày xưa quá!

Ừm ngày đó thật đẹp!

Trong tâm trí hai người có những kí ức rất riêng về cái ngày đó, nhưng chúng thật sự rất đẹp, rất trong sáng, vô tư không chút suy nghĩ, vui đùa, đánh lộn thoải mái. Lâm quay sang Định, khẽ nhìn anh, Định lúc này không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm:

Cậu đừng cảm thấy có lỗi, tình yêu không có lỗi mà!

Cậu! cậu biết mọi chuyện!

Ừm!

Sao cậu không nói ra, tại sao?

Vì Băng! Cô ấy quá cố chấp, quá cứng đầu, cậu cũng biết mà!

Ừm! Đúng là ngốc, mình đúng là ngốc mà!

Không! Người ngốc là mình không phải cậu, mình thậm trí còn rất vô dụng nữa vì đã không thể nào giữ được cô ấy, bảo vệ được người mình yêu.

Hạ! cậu vẫn nhớ Hạ!

Ừm! trong lòng mình thì cô ấy chưa bao giờ chết, cô ấy mãi ở trong tâm trí mình, có lẽ vì vậy mà không thể nào yêu Băng!

Cậu!

Sao hử mình thật là ngu ngốc phải không?

Không! Không đâu... nhưng cậu hãy tin mình mình sẽ làm cho mọi thứ trở về đúng chỗ của nó, coi như sửa lỗi.!

Lỗi! lỗi gì?

Rồi sau cậu sẽ biết, nhưng chắc rằng lúc đó chúng ta sẽ không thể đứng nói chuyện với nhau được như thế này được nữa, có lẽ cậu sẽ hận mình!

Sao lại!

Mình về đây!

Định cứ thế rời đi, bỏ lại Lâm, Lâm có rất nhiều thắc mắc, muốn hỏi, nhưng trong lòng Định đã có những dự tính riêng, nhưng có điều chắc chắn là mọi chuyện nên có hồi kết ở đây!

88. Chương 79: Em! Là Ngôi Sao Có Ý Nghĩa Lớn Nhất Với Anh!

Một buổi sáng trong trẻo bước đến ngôi nhà của Loan và Định, sau một giấc ngủ say và khá ngon, Định khẽ mở mắt, quay sang Loan, cô ấy đã thức dậy từ rất lâu, anh khẽ xoa nhẹ đôi mắt, vùng dậy, anh cảm thấy thoải mái lắm, chưa bao giờ anh ngủ ngon như vậy, có lẽ vì anh đã nói chuyện được với Lâm, mọi chuyện

đã rõ ràng, nhưng còn Loan anh không muốn nghĩ đến, nhưng chỉ cần nghĩ đến cô anh thấy rất có lỗi, bước chân xuống dưới sàn, sỏ chân vào đôi dép bước đến bên ban công, mở nhẹ một cái, những tai nắng sớm rơi vào mắt, vừa mới ngủ dậy, nên Định cảm thấy chói mắt lắm, sau khi thích nghi, anh bước ra ngoài ban công, hứng trọn những tia nắng mới ấm áp, nhẹ nhàng, hít thở bầu không khí dịu nhẹ nó làm anh thoải mái lắm. Đưa đôi mắt nhìn xuống đó là một vườn hoa nhỏ nhưng rất xinh xắn với khá nhiều loài hoa, những bông hoa vừa mới sáng được hứng trọn những giọt sương ban mai trở nên tươi tắn, căng mọng, tràn đầy sức sống, những cơn gió buổi sáng nhẹ nhàng thổi làm chúng khẽ lay nhẹ trông chúng thật tuyệt, nhưng còn có một người tươi tắn, trong trẻo hơn chúng rất nhiều. Loan đang chăm sóc chúng, mái tóc buộc lỏng làm khuôn mặt trở lên nhẹ nhàng, thanh tao, trên khuôn mặt đã nụ cười tươi tắn như những bông hoa mới nở, rạng ngời và nhẹ nhàng, ấm áp và mát lành luôn là những cảm giác cô mang lại cho Định. Loan nhẹ nhàng dùng đôi tay nhỏ nâng niu những bông hoa, nhẹ nhàng ghé mũi vào ngửi hương thơm, cứ chỉ nhẹ nhàng tình tế. Chợt Loan ngược mắt lên nhìn lên ban công, đưa tay vẫy Định, cùng với đó là một nụ cười tươi tắn:

Anh! Xuống đây đi!

Ừm! chờ anh nha!

Khẽ khoác vai Loan, Định cười nhẹ nhàng:

Sao em thức dậy sớm vậy, em vừa mới khỏi bệnh phải nghỉ ngơi chứ?

Anh! Anh định nhốt em trong cái lồng sao mà suốt ngày bắt em ở trong phòng!

Em!

Anh xem bên ngoài không khí mát lành, nắng mới ấm áp làm sao, bên ngoài tuyệt như vậy sao mình lại phải ở trong đó chứ?

Ừm!

Anh!

Sao vậy?

Anh ngửi xem!

Ngắt một bông hoa đưa lên mũi Định:

Anh thấy sao?

Cũng được!

Nó thơm phải không? Anh thấy sao khi đưa nó vào làm nguyên liệu làm nước hoa.

Định khẽ ngửi lại một lần nữa:

Ừm! không tồi đâu, em đúng là!

Định ghé sát vào tai cô:

Thông minh!

Anh này! Mà hôm nay anh không đi làm sao?

Ừm! anh nghỉ ở nhà với em được không?

Thật chứ?

Ừm!

Tuyệt!

Loan chạy vội ra phía trước:

Em đi đâu vậy? Cần thận chút:

Anh trở em đi!

Loan dắt trong kho ra một chiếc xe đạp cũ, nó đã bị bỏ ở đó khá lâu, Định nhìn chiếc xe rồi cười nhẹ.

Ngồi sau lưng Định, ôm chặt lưng anh, Định nắm lấy cô hôn nhẹ:

Sao em lại muốn đi xe đạp vậy?

Ừm! vì đi xe đạp có thể ngắm được nhiều cảnh, tận hưởng được khí trời nữa, anh thấy không, gió mới mát làm sao, nắng mới đẹp và ấm áp biết bao, quá tuyệt phải không?

Định khẽ hít nhẹ một hơi, một hơi nhẹ nhàng, cảm thấy tuyệt lắm đúng như Loan nói:

Tuyệt quá! Anh có thấy tuyệt không?(Loan lớn tiếng hét lớn)

Tuyệt!!!!(Định cũng hét lên)

Tiếng cười vang vọng khắp mọi ngõ đường họ đi qua.

Đi dạo trên cánh đồng cỏ, Loan đi phía trước, đưa đôi tay mân mê với những ngọn cỏ, đôi mắt hay háy, nụ cười tươi tắn, Định đi phía sau khuôn mặt rạng ngời tươi vui:

Anh nói xem tại sao con người lại phải sống vì những cái mà mình không thích, chẳng lẽ con người không được làm điều mình thích chứ?(Loan có chút phụng phịu)

Ngốc ạ! Cuộc sống là vậy mà?

Vậy sao? Vậy anh nói xem cuộc sống này có phải nhàm chán không?

Nhàm chán!

Ừm! thì ngày nào anh chẳng đi làm, đi họp, rồi tối tối trở về ăn cơm rồi lại ngủ rồi ngày mai lại như vậy?

Em thật là, nếu em nghĩ vậy thì cũng buồn chán thật, nhưng...

Nhưng sao?

Khẽ lấy cây cỏ cũng nhẹ vào đầu cô:

Nhưng mà nó việc mọi người đều phải làm mà, không ai không cả!

Ừm! Anh đuổi em đi!

Loan chạy ra phía xa:

Đừng chạy mà! Cẩn thận:

Anh đuổi em đi!

Loan chạy đằng trước vẫy Định:

Được để xem anh có bắt được không?

Á! Anh! Không đuổi được em đâu!

Em! Được lắm!

Họ rượt bắt vui vẻ trên cánh đồng. Nằm dài trên bãi cỏ:

Anh! Anh xem kia!

Cái gì?

Phía xa kia, ở phía bên bầu trời kia có phải là một hành tinh khác không?

Em nghĩ vậy sao?

Ừm!

Đúng là ngốc mà, ở phía bên đó là thiên đường chứ?

Thiên đường?

Đúng vậy? chỉ có những người tốt khi chết đi mới được đến đó thôi!

Loan khẽ cười khi khi:

Em cười gì vậy?

Không! Không có gì đâu!

Em mau khải ra, mau lên.

Định chọc nách cô:

Thì anh mà cũng tin vào những chuyện như vậy, thật.. không thể tin được:

Loan cười khúc khích:

Em! Cười anh sao? Cho em biết này!

Ý! Buồn! anh đừng mà!đừng vậy mà!

Vậy em nói xem em có còn cười không?

Em không? Em không thể nhịn được cười!

Em! Vậy thì đừng có trách!

Anh! Thôi đi!

Định không ngừng chêu chọc cô.

Buổi tối, nằm trong lều, hai người ngắm nhìn những ngôi sao, nằm trong lòng Định, Loan thấy ấm áp lắm, mặc cho bên ngoài khá lạnh:

Anh! Trời đêm đẹp thật phải không?

Ừm! trời hôm nay nhiều sao quá phải không?

Ừm! chúng thật sáng phải không anh?, nhưng mà tại sao lại có nhiều sao đến vậy, chúng còn rất khác nhau nữa?

Ừm! mỗi ngôi sao có một ý nghĩa riêng em ạ!

Vậy sao?

Ừm! vậy chúng có ý nghĩa gì?

Ừm! sao mọc..

Định kể chuyện cho Loan nghe, những câu chuyện có chút đúng, cũng có chỗ do anh bịa ra, nói chung là rất hấp dẫn. Chỉ một lúc sau, Loan nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều phả vào ngực anh. Định khẽ quay đầu, thì ra Loan đã ngủ từ lâu, anh khẽ cười, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán cô, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, rồi lại ngắm bầu trời sao, thì thầm:

Em! Em là ngôi sao có ý nghĩa lớn nhất trong lòng anh đấy, Băng, em có biết không?

Nói ra những điều này anh cảm thấy đau nhói tim, vì Băng mãi là một ngôi sao rất xa mà anh không thể với tới được. Màn đêm dần dần bao phủ, trời càng về khuya càng lạnh, Loan lại càng siết chặt người anh, hơi ấm từ người cô làm anh không cảm thấy lạnh, anh cũng ôm chặt cô rồi chìm vào giấc ngủ.

89. Chương 80: Anh! Em Có Thai Rồi!

Đứng trước cổng bệnh viện:

Anh! Em không sao mà?

Không! Được từ chối! cả ngày hôm qua em không ăn được gì rồi, có lẽ nào cái dạ dày này vẫn chưa khỏi hẳn, nghe anh đi khám cho chắc!

Ừm!(Loan mãi mới chịu gật đầu)

Hôn nhẹ lên trán cô:

Ừm! Ngoan lắm! vào đi!

Định đứng chờ ở ngoài, anh khá sốt ruột, Loan từ từ bước ra:

Sao rồi?

Loan khuôn mặt bí xị, buồn rầu, Định càng lo lắng:

Thôi mà! Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi!

Định khẽ ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô an ủi:

Anh!

Sao vậy? Bác sĩ nói sao?

Anh! Bác sĩ bảo, em có... em có thai rồi! em có thai rồi!

Em ... có... thai(Định không thể tin vào tai mình)

Thật đấy, chúng ta sắp có con, anh sắp được làm cha rồi!

Loan cười tươi, đưa tay Định sờ vào bụng mình:

Em! Có thai rồi!

Đúng vậy, anh sắp được cha!

Ừm!

Loan! Cảm ơn em! Cảm ơn em nhiều lắm!

Định liên tục hôn vào chán cô:

Cảm ơn em!

Loan cười, choàng tay lên cổ Định:

Trông anh kìa, anh vui vậy sao?

Ừm! anh sắp được làm cha mà! Mau về thôi!

Ừm!

Cẩn thận chút đi!

Anh này! Có cần phải bảo vệ em như vậy không?

Ừm! đương nhiên, từ giờ anh cần phải bảo vệ em kĩ hơn!

Anh! Thôi đi, anh đừng có làm vậy với em chứ?

Kháng cự bị bác bỏ!

Anh!

Đi nào!.

Khi đi ra ngoài, họ va vào:

Xin lỗi! tôi sơ ý quá!

Ừm! không sao đâu, vậy chúng tôi đi trước.

Ừm! mà tôi có quen cô không? Chẳng là vì tôi thấy cô rất quen!

Không! Chắc chị nhận nhầm rồi!

Ừm! xin lỗi! có lẽ vậy, vậy tôi đi trước!

Thủy vẫn mãi nhìn theo bóng Loan, thực sự ngoài khuôn mặt này thì dáng người này rất giống Hạ, nhưng Hạ đã chết, Thủy vội trấn tĩnh lại, vội gạt bỏ suy nghĩ, nhanh chân rảo bước đi về phía trước:

Cháu xin lỗi!

Thủy khẽ cúi đầu xuống nhìn cô bé:

Không sao đâu! Mà sao cháu bé đi đâu mà vội vậy?

Cháu mang cơm cho mẹ cháu, mẹ cháu làm việc ở đây mà!

Mẹ cháu?

Vâng!

Thủy khẽ quỳ xuống ngang mặt với cô bé, khẽ vuốt nhẹ mái tóc:

Con xinh lắm, mà con tên gì vậy?

Dạ con tên Băng Nhi!

Băng Nhi, tên con đẹp quá, vậy còn cô, cô tên gì vậy?

Ừm! Tên của cô cũng khá giống con, cô tên Băng Thủy đó!

Ồ hay thật!

Ừm!

Thôi cháu đi đây, mẹ cháu đang chờ rồi?

Ừm! cẩn thận đó!

Vâng! Tạm biệt cô!

Sau khi khám xong, Thủy đi dạo trong vườn hoa, tình cờ cô lại nhìn thấy cô bé vừa nãy, cô bé đang nhảy chân sáo trên bồn hoa. Không biết tại sao Thủy lại cảm thấy rất quý cô bé, cô bé khá nhanh nhẹn, làn da trắng, mái tóc thắt bím hai bên, mặc chiếc váy trắng, khuôn mặt rất tươi tắn, không hiểu tại sao ngày hôm nay cô lại nhớ Hạ nhiều vậy, bóng dáng cô gái kia cũng làm cô nhớ về Hạ, cô bé này cũng vậy, thật trùng hợp cô bé có những nét rất giống với hồi Hạ còn nhỏ. Mua hai cây kem tiến lại chỗ cô bé, nhưng khi đang lại gần, thì một chiếc xe đang lao về hướng cô bé, Thủy hét lớn:

Băng nhi! Cẩn thận!

90. Chương 81: Cháu! Là Cháu Của Cô!

Con tỉnh dậy đi!

Thủy vội chạy đến đỡ cô bé, cả thân người cô bé máu chảy đầm đìa, trong khi mắt cô bé dần dần mờ mờ đi, khi mọi nhận thức đều mất dần, Thủy vẫn không ngừng gọi tên cô bé:

Băng nhi! Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi!

Bóng dáng những hàng cây dần dần lướt qua, trong khi mí mắt còn chưa khép lại, còn nữa những bóng áo blu trắng, cùng với sự vội vàng, rồi dần dần lịm đi:

Trong phòng lúc này chỉ có những tiếng kêu của những thứ máy móc, dần dần, từ từ mở đôi mắt:

Mẹ!

Băng Nhi! Con tỉnh rồi!

Carolina vui mừng đến chảy cả nước mắt, cô tưởng cô đã mãi mãi mất con bé, trời phật phù hộ, cô vội ôm trầm lấy bé:

May quá! Cô không sao rồi! không sao rồi!

Mẹ thật là trẻ con, mẹ khóc sao?

Con bé này!

Mẹ đừng khóc! Mẹ đừng khóc!

Ừm! mẹ không khóc.

Hai mẹ con nói chuyện, mà không để ý rằng từ nãy luôn có một ánh mắt dõi theo, chợt:

Cũng may là con bé với cô trùng nhóm máu, không thì!

Ừm!

Mà cũng lạ thật!

Lạ gì?

À không!

Vậy tôi về trước, cô phải cố giữ gìn vì dù sao cũng vừa hiến một lượng máu không nhỏ (Người bác sĩ không ngừng dặn dò)

Ừm!

Thủy vội lái chiếc xe rời khỏi bệnh viện, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ, những dòng suy nghĩ vẫn vơ, nhưng nhanh chóng gạt bỏ, cố gắng tự nói với mình chỉ là trùng hợp thôi!

Vài ngày sau, tưởng chừng như mọi chuyện sẽ trôi qua nhanh thôi, giống như bắt đầu vậy, nhưng tình cờ họ lại gặp nhau trong một tình huống vô cùng chó chêu. Trong khi Thủy đang tiến về phía thang máy, đang đứng chờ trước cửa, rồi tỉnh, tiếng thang máy kêu:

Chào giám đốc!

Thủy cũng chỉ liếc nhìn qua, vì mọi thứ cô quan tâm lúc này là những chữ dán trên màn hình chiếc ipad.

Giờ nghỉ trưa.

Giám đốc! Chị không ăn cơm sao?

Cơm! Phải rồi đã quá giờ cơm rồi, tôi mãi quá nên quên!

Chị ăn gì vậy?

Ừm! Thôi tôi xuống căng tin ăn, lâu cũng không đi ăn cùng mọi người.

Lạ nha! Thôi chị cùng ăn đi, chị không biết chứ nhà bếp vừa tuyển một đầu bếp mới, nấu ăn cũng được lắm:

Vậy sao! Đi nào!

Ừm!

Xuống căng tin một cảnh đông đúc, tấp nập:

Chị ngồi đi! Để tôi đi lấy cơm!

Một cậu nhân viên kinh doanh, năng nổ xung phong đi!

Thủy cũng không để ý nhiều đến người làm bếp mới mà mọi người nói:

Cơm của chị đây?

Ừm! Cũng hấp dẫn đó!

Chị ăn thử đi!

Ừm!

Trong khi đang ăn vui vẻ, thì chợt một tiếng quát lớn:

Này cô làm ăn như vậy mà được à?

Người công nhân mang đến chỗ người nấu bếp một cốc nước canh:

Xin lỗi anh! Để tôi đổi cho anh cốc khác!

Xin lỗi! nghe thì dễ nhưng cho anh đây thưởng thức một chút, như vậy có phải tốt hơn không?

Á! Anh làm cái gì vậy?

Làm gì đâu chứ, đã làm rồi lại còn giả bộ làm gái ngoan!

Anh!

Sao nào?

Anh mau xin lỗi tôi ngay!

Xin lỗi! tôi không thấy thì sao?

Một cái muôi múc canh đập thẳng vào mặt anh ta, anh ta đau đớn mà vung tay định đánh cô:

Dừng lại!

Thủy cất lên giọng nói, người công nhân cũng ngược mắt lên nhìn cô:

Cô là ai vậy? đừng xen vào chuyện của đảng này!

Anh này! Anh không biết anh đây là anh sao?

Là ai! Ông mày cũng chẳng sợ!

Thủy có chút tức giận, nhưng khuôn mặt rất bình tĩnh, cô nhẹ nhàng rút cái tờ danh thiếp ra:

Người công nhân, đọc tờ danh thiếp mà chân run rẩy, đúng không vững:

Cô! Không giám đốc!

Sau khi giải quyết xong:

Cô không sao chứ?

Vâng! Giám đốc! tôi không sao?

Ừm! Mà sao tôi thấy cô quen lắm, chúng ta đã gặp nhau chưa?

Carolina không dám ngẩng đầu lên nhìn:

Không đâu! Chắc là không đâu!

Ừm!

Thủy nhanh chóng rời đi:

Chiều tan sở, Carolina rất vội vàng trở về từ văn phòng:

Xin lỗi! tôi không cố ý.

Lại một lần nữa chạm mặt, cô ấy rất sợ:

Không! Có gì!

Mà sao cô vội vậy?

Tôi! Tôi phải đi vào viện trông con gái, con gái tôi đang bị thương.

Con gái!

Thủy mừng rỡ nhớ lại:

Băng Nhi! Con gái cô có phải là Băng Nhi!

Vâng! Nhưng sao cô lại biết con bé!

Chị không nhớ tôi sao?

Chị!

Trên xe:

Thật ngại quá! Phiền chị lại trở tôi đi!

Không sao! Tôi cũng muốn thăm con bé! Mà con bé sao rồi! không sao chứ?

À vâng! Nó khỏe hơn rồi!

Chiếc xe dừng lại ở chiếc cổng, hai người đi vào trong:

A! cô Băng thủy!

Bé Băng Nhi vừa nhìn thấy Thủy vội reo mừng!

Xin chào cô bé! Cháu khỏe rồi chứ?

Vâng!

Sao trông hai cô cháu kìa, thân nhau quá ha!

Đương nhiên rồi! vì Băng Nhi là cháu của tôi mà! Phải không?

Ừm! vâng ạ!

Thế họ cười nói vui vẻ!.

91. Chương 82: Cùng Huyết Thống!

Sau hôm đó! Hai cô cháu càng trở lên thân thiết, Thủy cũng rất hay mời cô bé đi ăn kem, hôm nay đến trường đón Băng Nhi:

Trên xe:

Cháu vui đến vậy sao?

Vâng! Được ăn kem rồi! oh yeah!

Con bé này chỉ thế là giỏi không à!

Trong quán kem:

Ăn ít thôi không lạnh ho đó!

Vâng!

Trông Băng Nhi ăn kem thật ngon lành, nhìn Băng Nhi mà Thủy thấy nhớ Hạ quá, trong phút chốc cô gọi Hạ:

Hạ! cô gọi ai vậy?

À không!

Sao cháu không ăn nữa!

Cháu!... cháu có thể mang về cho mẹ carolina không?

Ừm! tất nhiên rồi!

Cô tốt bụng quá! Liệu chúng ta có cùng huyết thống không?

Thủy khẽ cười, xoa đầu nhẹ cô bé cười:

Sao lại vậy? cùng huyết thống là gì con có biết không?

Ừm!

Không biết sao? Cháu còn nhỏ lắm chưa biết được đâu! Thôi về thôi!

Sau khi cầm chiếc bánh kem mang về cho mẹ, cô bé nhảy chân sáo đi đằng trước, nét mặt vui vẻ, khiến Thủy rất vui. Sau khi đưa bé Băng Nhi về nhà, Thủy không về nhà, cô cầm một bó hoa đi đến thăm mộ Hạ, khẽ đặt bó hoa trên mộ, vuốt nhẹ bức hình:

Hạ! Em có khỏe không? Chị xin lỗi vì lâu lâu không đến thăm em!

Hạ! em sao rồi! em ổn chứ, ở bên kia chắc chắn là một nơi thiên đường phải không em! Một nơi không có sự giả dối, con người sống thoải mái vui vẻ với nhau.. em chẳng phải nói với chị là em chán ghét cuộc sống này, em thật sự vui chứ?

Em hãy quên hẳn đi! Đồ đàn ông bội bạc, anh ta là người hại chết em, đúng vậy chính là hắn gã đàn ông tồi đó, nhưng em yên tâm hẳn ta cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, anh ta sẽ mãi mãi không hạnh phúc.

Em! Em có biết! chị nhớ em nhiều lắm... nhớ...

Thủy nói trong tiếng nấc, vừa khóc lóc...rất thảm thiết, kể từ khi Hạ mất Thủy chưa ngày nào thấy ổn, cô luôn thấy đau lòng, day dứt lắm!

Nhưng! Em yên tâm, chị sẽ không bao giờ bỏ lại em một mình, vì... chúng ta có cùng huyết thống mà!

Khẽ sờ nhẹ lên khuôn mặt trong ảnh, Thủy không cầm được nước mắt, không thể nào nén được, cô cứ khóc lóc hoài.

Ngồi nói chuyện với Hạ một lúc lâu sau, trời nhá nhem tối, Thủy bin rịn không muốn về, nhưng khi cô vừa bước ra xe thì chợt có một bóng người vụt qua, nhanh như một cơn gió! Thủy không kịp nhìn rồi thế cứ lẳng lặng rời đi.

92. Chương 83: Xin Lỗi Em Anh Đã Sai!

Bóng người đàn ông lạ vừa rời không phải ai khác đó là Định, anh đến thăm mộ Băng Nhi, sau khi đặt bó hoa lên mộ cô, anh quay sang bắt chợt khuôn mặt Hạ đập vào mắt anh, anh khẽ liếc mắt nhìn, nhưng anh

không dám nhìn lâu, bắt giắc trong anh sinh ra ảo ảnh, Hạ đang đứng sau lưng anh, Định vội vàng xoay người lại:

Hạ!

Khuôn mặt Hạ vẫn xinh đẹp, vẫn nụ cười trong trẻo đó, nhưng sắc mặt thần thái trắng nhợt, nó làm Định thấy chộp dạ, nhưng anh vẫn cố giữ bình tĩnh:

Em! Em sao vậy? Sao em lại?

Anh! Anh tại sao em lại như vậy?

Anh!

Tại sao em lại đối xử với em như vậy?

Anh! Anh xin lỗi!

Xin lỗi! anh đã làm mất mạng, mất con, mất mọi thứ!

Anh!

Trong giây phút Định trở lên cứng lưỡi, anh quỳ gục xuống, dưới chân Hạ, khóc, những giọt nước mắt đàn ông hiếm có lăn dài trên mi:

Hạ! Anh biết! anh có lỗi với em, có lỗi với nhiều lắm!

Anh ngược mắt lên nhìn Hạ, cô vẫn nhìn cô bằng ánh mắt nhẹ nhàng không hề giận dữ!

Anh biết! anh có lỗi với em, hạ! anh sai rồi! anh thật sự sai rồi!

Anh quỳ gục xuống, nhưng khi ngược lên, không có ai khác ngoài một bãi trống, gương mặt Hạ vẫn tươi cười trên bi mộ, Định lau vội nước mắt rồi nhanh chóng rời đi.

Tại nhà Lâm.

Băng mấy hôm nay ghé quá, không ăn được gì cả, cố ăn chút cháo!

Lâm lại say xỉn trở về nhà, hôm nay Băng không ra đón như mọi khi, cô dường như tỉnh bơ, Lâm chân nang đá chân siêu, va hết chỗ lỵ chỗ kia! Ngồi trước mặt Băng, anh rót ly nước tràn hết ra ngoài:

Anh làm cái gì vậy? Ngày nào cũng say xỉn, anh uống... uống cho chết luôn đi!

Nếu anh uống mà chết được, thì anh sẽ uống luôn, em có không, có thứ thuốc đó, đưa anh nào!

Anh nắm lấy tay Băng, Băng không nhịn được nữa, cô gằn giọng lên:

Anh điên rồi!

Lâm cũng đứng dậy, gằn giọng:

Đúng! Anh điên rồi! anh bị điên rồi!

Băng vung tay ra, Lâm ngã xuống sàn:

Anh bị điên rồi! bị điên mà!

Anh! tỉnh lại đi! Anh định sống như vậy mãi sao?

Em nói xem! Anh nên làm thế nào! Em hãy buông tha anh đi!

Anh!

Băng khóc lóc, không tìm được nước mắt:

Anh! Anh tại sao em lại đối xử với em như vậy?

Băng nắm mạnh tay vào ngực Lâm, cô muốn đánh cái con người bội bạc này:

Anh chết đi! Anh chết đi!

Lâm túm chặt tay, ghì sát tay cô vào ngực anh:

Em giết anh luôn đi! Anh thực sự không muốn sống nữa! Bằng em có thể giết anh không?

Em! Em ...

Sao vậy! em chẳng phải hận anh lắm sao, em giết anh đi!

Không! Em... em không thể!

Tại sao chứ?

Em! Tại sao anh cứ ép vậy, tại sao anh lại dằn vặt em như vậy? anh nói đi... có phải kiếp trước em mắc nợ anh không? Anh nói đi!

Anh! Anh thực sự xin lỗi em!

Anh! Anh đừng nói vậy mà!

Bằng ôm chặt lấy Lâm, khóc lóc, chẳng lẽ cuối cùng anh đã nhận ra được tình cảm của cô, đã thấu hiểu được nỗi khổ của cô, nhưng:

Anh xin lỗi em, anh thực sự sai rồi, Hạ em hãy tha thứ cho anh!

Bằng trong lòng vừa mới lóe lên một ngọn lửa, chưa kịp được thì đã vội lụi tàn, cô ghì chặt vào bảo bả vai, cắn răng thật mạnh dường như chỉ có vậy mới có thể khiến cô bớt đau đớn, tủi nhục. Những nỗi đau này thực sự không ai có thể hiểu được, vì nó dường như vô hình trong suốt, nhưng lại rất sắc lạnh chỉ mới chạm nhẹ là da thịt đều bị cứa chảy máu, đau đớn.

93. Chương 84: Chuyến Đi Và Những Điều Không Ngờ Tới

Anh! Nhanh lên nào!

Tiếng Loan gọi Định:

Từ từ thôi! cẩn thận!

Đứng trên boong tàu, một tàu thủy rất to, rất rộng lớn, một khoảng trời rộng lớn, bao la hiện ra trước mắt Loan. Khẽ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh, hít nhẹ hơi gió biển thật sảng khoái, nó có chút mằn mặn, cay cay, rất khác so với mọi nơi mà Loan đã ở. Loan không ngừng có những cử chỉ thật đáng yêu, đôi bàn tay vươn ra hứng những tia nắng, những hạt nắng xuyên qua kẽ tay chiếu xuống thật nhẹ nhàng, Định cứ đứng ở xa nhìn cô, bằng một ánh mắt nhẹ nhàng, Anh khẽ tiến lại đằng sau lưng cô, chọc cô một chút, khi Loan quay sang thì anh đã đứng cạnh cô:

Anh! Ai cho anh dám chọc em hả?

Định không nói gì, chỉ cười nhẹ nhàng, khoác nhẹ vai cô, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc:

Anh! Anh xem đằng kia có đẹp không?

Ừm!

Vậy mà anh còn cứ nặng nề không chịu đi, người gì đâu không biết à?

Em thì giỏi rồi!

Còn phải nói.

Loan có chút tự đắc, cười khì, Định khẽ véo nhẹ má cô.

Hai người cứ đứng ngắm cảnh trên boong tàu, không khí, cảnh vật thật là tuyệt. Khi tàu đáp lại, họ cất đồ vào phòng, rồi nhanh chóng xuống dưới nhà hàng, một nhà hàng rất sang trọng, đồ ăn toàn là những

món ngon, rất mắc nũa. Ăn nhẹ một chút, họ cũng nhảy cùng nhau những bản nhạc nhẹ nhàng, luôn luôn có đôi có cặp. Sau khi kết thúc bản nhạc, Định kéo tay Loan ra ngoài hiên nhà hàng, đứng bên cạnh cô, đứng trước một bầu trời đêm, bao la, trời đầy sao, những ngôi sao lấp lánh, Loan rất thích thú, đôi mắt cho thấy điều đó, nó trở lên long lanh:

Đẹp quá!

Em thích không?

Loan khẽ quay sang Định, cô khẽ choàng tay lên cổ Định nhìn anh:

Em thích lắm, nhưng... em thích vẫn là thích anh hơn, yêu anh hơn.

Vậy sao?

Ừm!

Loan khẽ gật đầu, Định cười tươi, trước giờ anh chưa từng một lần nào, anh khẽ vòng tay ra ra sau lưng Loan, ôm cô từ phía sau:

Em! Em có yêu anh không?

Ừm! không... Không phải là yêu, mà là em rất yêu anh!

Em! thật là!

Loan cười nhẹ nhàng. Định khẽ thím thắm vào tai cô:

Em nhắm mắt lại đi!

Làm gì vậy? anh làm gì vậy?

Yên đi! được rồi mở mắt ra đi!

Ừm! Cái gì đây?

Ôm sát cô vào lòng:

Ừm! đây là vật đính ước!

Đính ước?

Ừm! nó đính ước cho tình yêu của chúng ta, biết không, nó còn bảo vệ em nữa, em có tin không? Nó sẽ bảo vệ mọi lúc, mọi việc, có nó, em sẽ không bị làm sao cả, hiểu không?

Loan khẽ xoay người nhìn anh, ánh mắt cô nhẹ nhàng, rồi cô nhẹ nhàng hôn anh bằng một nụ hôn nồng ấm, sau đó ôm chặt anh:

Anh! Em hạnh phúc lắm!

Vậy sao? vậy anh sẽ khiến em hạnh phúc suốt đời được không?

Ừm! em chịu!

Họ ôm chặt nhau, trên bầu trời lúc này là những ánh nắng nhẹ nhàng đang tỏa sáng như thể chứng nhận cho tình yêu của họ.

94. Chương 85: Tai Họa Không Lường Trước!

Trời bên ngoài đang mưa lớn, mưa khá to, Loan đang ngủ ngon, thì chợt bị tỉnh giấc, cô xoay người sang không thấy Định, cô khẽ gọi, nhưng không có ai, dụi mắt bước xuống giường, cô gọi trước cửa phòng vệ sinh, nhưng không có ai trả lời, cô khẽ mở cửa phòng đi ra bên ngoài, vừa đi vừa gọi, ở đằng xa đó có tiếng

Định, chắc anh ấy đang nói chuyện với người khác, là một người phụ nữ, nghe không rõ lắm, càng tiến lại gần thì âm thanh đó càng rõ, đúng mà đúng là Định, bước những bước chân nhẹ nhàng, nhưng rất nhanh nhẹn, Loan định chê Định nhưng trước khi làm việc đó thì:

Anh yêu em! Yêu em nhiều lắm! Em đừng từ chối anh nữa được không?

Không! Anh!

Em! đến bao giờ em mới chịu hiểu lòng anh đây?

Em..Em phải đi đi..

Không! Anh sẽ không bao giờ để em đi đâu hết, em là của anh, Băng em là của anh.

Đứng ngay sau lưng, Loan cố đưa tay giữ chặt môi, không thể nói lên được câu gì, đôi chân run rẩy đứng không vững, đôi mắt nhòe đi bởi giọt lệ, đôi môi run rẩy, sắc mặt trắng nhợt, không thể đứng vững, cô gục xuống sàn gây ra một tiếng động khiến Định xoay người lại, anh không khỏi giật mình khi thấy Loan, Loan lúc này mới khóc ra thành tiếng, Băng cũng chạy lại đỡ Loan:

Em!

Chị buông ra, đừng đụng vào tôi!

Loan trước giờ luôn coi Băng là chị gái, luôn quý mến cô, vậy mà điều cô không ngờ tới là cô với người cô yêu nhất, người chồng hoàn hảo nhất với cô lại làm ra chuyện này sau lưng cô, quá đau đớn, quá sốc. Băng lúc này cũng không thể kìm lại những giọt nước mắt:

Loan!... chị xin lỗi.. xin em tha lỗi cho chị...

Loan gạt bằng dòng nước mắt:

Xin lỗi! chị có lỗi gì chứ? lỗi cướp chồng của bạn, của em gái mình sao? chị nói xem... nó có thể tha thứ không? Có thể không..

Loan ghì chặt vai Băng mà nói lên, từng lời, từng chữ như cứa vào trái tim Băng:

Chị... chị xin lỗi... chị xin lỗi...

Chứng kiến toàn bộ sự việc, Định không nói lên tiếng, mặc dù anh là người trong cuộc:

Thôi đủ rồi!

Băng em đứng lên! Em có gì phải xin lỗi!

Anh!

Định kéo Băng đứng lên, anh lay người cô:

Băng! Em không có lỗi, chúng ta không có lỗi!

Anh!

Anh yêu em! người anh yêu là em mà, em nghe thấy chưa?

Anh!

Loan khẽ đứng dậy, cố gạt đi giọt nước mắt:

Anh! Anh nói gì?

Định khẽ quay sang Loan, nhìn thẳng cô mà nói:

Người anh yêu là Băng, là Băng.

Câu nói dứt khoát không có chút do dự, nó làm trái tim Loan tan nát:

Anh! Anh đúng là đồ đàn ông bội bạc mà!

Loan không thể nào chấp nhận được sự thật này, cô hét lớn, vào chạy lao ra ngoài, trời mưa lạnh, nhưng những cơn mưa lạnh không thể nào bằng trái tim lạnh băng của mình. Những hạt mưa hòa vào dòng nước mắt, bước chân lảo đảo, đi không vững, cô ngã xuống, trên đường những dòng xe đi tấp nập, không ai để ý đến cô, một chiếc xe tạt nước vào người cô, cả thân người ướt sũng, lạnh buốt, cố gắng đứng dậy, bước đi những bước chân lảo đảo, trong đầu cô không còn suy nghĩ được gì nữa ngoài hai chữ phản bội, lừa dối, càng nghĩ cô lại càng không thể nào chấp nhận được, lắc đầu, ôm đầu, chạy băng qua đường, và rồi một chiếc xe, đèn chiếu sáng rực đang lao về phía cô, không còn biết được gì, Loan nằm dưới vũng máu, trong lúc miên man:

Lâm! Lâm!

Loan! tỉnh dậy đi! tỉnh dậy đi!(Tiếng gọi trong miên man vô thức)

95. Chương 86: Mọi Thứ Lại Trở Lại Nơi Bắt Đầu

Trong bệnh viện, Loan lơ mơ tỉnh dậy, mùi đầu tiên cô ngửi thấy là mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, cùng với đó là những bóng người bác sĩ đi qua đi lại, rất gấp. Khẽ nhúc nhích một chút, một cảm giác đau đớn đến tận cùng, cố gắng mở mắt ra, nhưng rất khó, mãi lúc sau cô mới dần dần mở mắt ra nhìn xung quanh, đúng là bệnh viện rồi, cô khẽ mở mồm gọi, những tiếng gọi ập ập:

Lâm! Lâm!

Vừa hay lúc đó, Lâm vào đến cửa, thấy cô đã tỉnh, đã gọi tên anh, anh vừa sung sướng, vui mừng chạy vào:

Em... Em tỉnh rồi sao? May quá!

Anh!...

Đừng nói gì nữa, đừng nói gì nữa.

Lâm cứ ôm chặt cô không cho cô nói gì. Sau khi bác sĩ khám cho cô xong, mọi thứ đều ổn rồi, Lâm vẫn ở đó, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt đầy lo lắng, có chút gì khó hiểu, sau khi bác sĩ rời đi:

Anh! Sao anh cứ nhìn em hoài vậy, bộ mặt em dính gì sao?

Lâm khẽ cười véo má cô:

Không có đâu!

Anh lấy em cốc nước, em khát quá!

Ừm được! em uống đi, từ từ thôi không sặc!

Anh làm em như con nít vậy?

Thì em chẳng thế, có việc bảo vệ bản thân mà cũng không làm được, em xem anh lo lắng cho em như thế nào hả?

Cô khẽ vòng tay qua cổ Lâm cười nhẹ:

Em! Em xin lỗi mà! Có phải anh rất vất vả vì em đúng không?

Lâm cũng ngồi lên giường, ôm chặt cô, ghé sát vào tai cô:

Không đâu! Vì em mà anh có thể làm mọi thứ, biết không?

Ừm! em yêu anh nhiều lắm!

Anh cũng yêu em nhiều lắm, Hạ.

Lâm gọi cô là Hạ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, mọi chuyện giống như một cơn ác mộng, sớm đến rồi cũng chóng qua vậy, mọi chuyện lại quay trở lại nơi bắt đầu sao, trong bóng chốc Hạ lại trở về thế chỗ của Loan, cô dường như không nhớ gì về khoảng thời gian sống trong danh phận Loan sao, cô hoàn toàn không nhớ gì tất cả. Có quá nhiều chuyện đầu đầu mà Lâm trong phút chốc không thể chấp nhận được, anh rất vui vì rốt cuộc là Hạ vẫn còn sống, hơn nữa còn không nhớ gì về vụ tai nạn đó, mọi chuyện cô nhớ lúc này chỉ là khoảng thời gian hạnh phúc của họ. Lâm không biết làm thế nào nữa, phải nói là khi Loan gặp tai nạn, thì cùng lúc đó anh vô tình đi qua, và đưa cô vào viện, và bác sĩ cho biết là cô cũng đã từng gặp một tai nạn, Lâm thoát nghe cũng trở nên nghi ngờ, anh đã nhờ bác sĩ xét nghiệm AND, và kết quả cho biết là Loan và Hạ là một người, nhưng điều anh không nghĩ đến là cô lại mất trí nhớ về khoảng thời gian qua, đang mải suy nghĩ thì cánh cửa mở ra:

Hạ! con gái của mẹ!

Là mẹ Hạ, sau sáu năm qua bà không ngừng đau khổ vì đứa con gái tội nghiệp này, ngay sau khi biết được, anh đã gọi ngay tới gia đình cô, bởi vì anh biết hơn ai hết họ cần phải biết sự thật:

Mẹ!

Vừa thấy mẹ, Hạ lao vào lòng bà, lũng lịu như một đứa trẻ vậy:

Con nhỏ này! Có biết mẹ lo lắng cho con thế nào không?(Bà vừa nói, vừa khóc lóc)

Mẹ này! Con chỉ bị thương nhẹ thôi mà! mẹ đừng lo mà, hơn nữa mẹ xem cháu của mẹ vẫn còn đây không sao cả?

Hạ lấy tay bà áp sát vào bụng cô, điều trùng hợp nữa là cái thai hồi cô bị thương với cái thai này không chênh nhau là mấy, hơn nữa nó còn may mắn không bị sao khi vụ tai nạn xảy ra.

Ừm! Mẹ thấy rồi!

Hạ khẽ quay đầu sang nhìn bố:

Bố!

Con gái! con gái tôi!

Ôm đầu cô vào lòng, Hạ vòng tay qua người bố, khẽ dịu nhẹ đầu vào lòng bố như thời trước, trẻ con không biết gì, lũng lịu bố, được bố luông chiều, ông khẽ vuốt nhẹ lưng cô:

Không sao rồi! ổn rồi!

Thật tuyệt vời không khí sum vầy, có những giọt nước mắt, có những nụ cười, Lâm đứng bên góc nhìn theo gia đình Hạ, đoàn tụ, trong lòng anh bỗng chốc có một sự lo sợ, sợ khoảnh khắc này chỉ là mơ, anh đã từng mơ giấc mơ này không biết bao nhiêu lần.

Mọi chuyện lại trở về nơi bắt đầu rồi sao?

96. Chương 87: Anh Sẽ Mãi Không Xa Em!

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà Hạ, Lâm nhanh chóng xuống xe đỡ Hạ:

Cẩn thận một chút!

Anh làm ơn đừng xem em như con nít vậy?

Anh khẽ vòng tay qua eo cô:

Thì em chẳng là con nít thì gì!

Anh!

Thôi nào vào nhanh lên, trời bên gió lồm, em sẽ bị cảm đó!

Anh!

Đưa Hạ vào nhà thật cẩn thận, anh dìu cô nhẹ nhàng từng bước lên bậc thang:

Cẩn thận một chút!

Sau khi đặt cô nằm xuống giường anh khẽ kéo nhẹ cái chăn đắp cho cô, ánh mắt nhìn cô nhẹ nhàng:

Em ngủ chút đi! Cho khỏe!

Ừm!

Lâm định rời đi, thì Hạ kéo tay anh lại:

Anh đừng đi mà!

Lâm lại ngồi xuống thành giường:

Sao vậy?

Anh! Anh có thể ở lại cho đến khi em ngủ không?

Ừm! được!

Anh nằm đi, anh ôm em, kể chuyện cho em nghe, em laai rồi không nghe kể chuyện rồi!

Em!

Thôi nào anh nằm đi!

Lâm nằm xuống cạnh Hạ, Hạ lại giống như ngày trước, cô gối đầu lên tay anh, nép đầu vào ngực anh, hồi trước mỗi lần cô khó ngủ là Lâm lại ôm cô vào lòng, kể chuyện cho cô nghe và thế là chẳng mấy chốc cô đã chìm vào giấc ngủ. Lâm lúc này đã ôm chặt cô vào lòng, hơi ấm từ cơ thể Hạ truyền sang cho anh, rất ấm áp, anh thực sự rất lãnh lẽo trong suốt sau năm qua, anh khẽ vuốt nhẹ lưng cô, kể lại những câu chuyện hồi trước anh hay kể, trong phút chốc anh như quên mọi thứ, cuộc sống với anh có lẽ chỉ cần vậy, chỉ cần được bên cô như vậy, đúng như anh nghĩ, sau khi nghe kể chuyện, Hạ nhanh chóng ngủ thiếp đi, những hơi thở của cô phả đều đều vào người anh, khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô, vuốt nhẹ đôi má, anh hôn nhẹ vào môi cô một nụ hôn nhẹ nhưng rất ấm áp, anh siết chặt vòng tay mình tự nhủ với bản thân:

Anh sẽ mãi ở bên em! Không bao giờ chia xa!

Khoảng thời gian này, Hạ vẫn ở lại nhà bố mẹ, vì sức khỏe của cô còn khá yếu nên không thể về nhà cùng Lâm được, hơn nữa Lâm lúc này đâu có ở một mình, anh đã kết hôn, và người vợ hợp pháp của anh là Băng, đó là sự thật không thể thay đổi. Mặc cho bố Hạ nói với anh là anh và cô nên chấm dứt, nhưng Lâm nhất quyết không bỏ cuộc, ngày ngày anh đến cho Hạ uống thuốc, đỡ Hạ ngủ, chăm sóc cô rất chu đáo, thấy Lâm như vậy bố mẹ Hạ không biết làm thế nào nữa.

Hôm nay ngay sau khi tan họp, Lâm vội vàng rời công ty đi ra ngoài, anh không hề để ý đó là Băng đang đi sau anh. Xe anh dừng lại trước cổng nhà Hạ, thấy Lâm về, Hạ vội chạy ra mở cửa:

Ông xã em đi làm về sao? Có vẻ muộn đó nha!

Anh ôm hôn cô nhẹ nhàng, nụ cười tươi trên môi:

Anh xin lỗi, anh bận họp!

Không được! anh không được xin lỗi không như vậy?

Ừm! vậy em nói anh phải làm sao đây?

Ừm!

Hạ nhìn anh, ánh mắt có chút tinh quái, cô giẫm nhẹ vào chân anh:

Á! Em làm cái gì vậy?

Đó coi như hình phạt đối với anh!

Em! Em được lắm! Em xem anh làm gì em đây!

Lâm định ôm lấy Hạ, nhưng cô né rất nhanh:

Lêu! Lêu! Anh không đuổi được em đâu?

Em! Em đứng lại cho anh!

Không! Anh đuổi em đi!

Hạ! em đứng lại, em đứng lại Hạ, để xem anh bắt được em anh sẽ làm gì em!

Trong xe, Bằng không thể tin vào mắt mình, những thứ cô nhìn được, cô nghe được là hoàn toàn là sự thật sao, cô cắn mạnh vào tay mình để không khóc. Trời ơi tại sao chuyện này lại có thể xảy ra chứ, Loan tại sao lại là Hạ, và họ tại sao??? Bằng rối trí lắm trong phút chốc cô không còn nghĩ được gì nữa, những giọt nước mắt ứa ra không ngừng, phải chăng đây chính là hình phạt của ông trời cho cô, cho những tội lỗi của cô gây ra sao, cổ nắm vững vô lăng bằng đôi tay run rẩy, gương mặt toát lên một sự sợ hãi rất lớn, chiếc xe lao đảo rời khỏi cổng, nó lao với tốc độ chóng mặt, phải nói là cô không còn bình tĩnh nữa, không còn lí trí nữa, những con đường nhanh chóng bỏ lại phía sau.

97. Chương 88: Em Không Thể Sống Thiếu Anh!

Nửa đêm trời rất khuya, ngoài đường lúc này lèo tèo chốc chốc còn mấy người ra đường, những con đường heo hắt, heo hút, mặc cho sương giăng bủa vây tứ phía, trời càng về khuya thì sương càng dày đặc, sương lạnh lẽo, cùng với đó là một sự cô đơn, tủi nhục bao lấy trái tim nhỏ bé của Doãn Bằng. Doãn Bằng một người đàn bà trưởng thành về mọi mặt, dường như mọi sự đau thương, vấp ngã của tuổi trẻ cô đã nếm đủ, tưởng chừng như không có một việc gì có thể làm có gục ngã, nhưng không việc tận mắt chứng kiến, người chồng, người đàn ông mà cả đời này cô đã hy sinh mọi thứ vui vẻ bên người ấy, mà cái sự vui vẻ này cả cuộc đời cô cũng không thể cho anh khi anh ở bên cạnh cô, đó, đó là mới là cái lưỡi dao làm cho cô đau đớn. Bằng ôm lấy cái thân hình nhỏ nhắn, mặc dù đã ngoài 30 nhưng cổ vẫn ăn đứt mọi cô gái trẻ khác bởi lẽ càng trải qua nhiều sự nghiệt ngã của cuộc đời thì con người ta càng trở lên đậm đà, dày dặn hơn chẳng. Đứng một mình trước ban công, trời khuya, trong nhà không bật lấy một ngọn điện nào, vì cô không muốn ai nhìn thấy cô như vậy, càng không muốn mình nhìn thấy bản thân mình như vậy. Một mình đứng dựa người ban công, thành công lạnh buốt, nhưng làm sao so sánh được với trái tim Bằng. Khẽ vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi bay, co kéo nhẹ chiếc khăn lên choàng qua người, lúc đó chỉ duy nhất là nó có thể giúp cô. Bằng đưa ánh mắt nhìn xa xăm, ánh mắt cô lúc này chỉ là một ánh mắt xa xa, mơ hồ không rõ vì mọi thứ đều là chỉ một màu, màu tối tăm giống như chính cuộc đời cô vậy. Đang tối tăm là vậy đột nhiên một luồng ánh sáng chói, chiếu thẳng vào mắt cô, khẽ lấy tay che mắt lại. Là Lâm, đúng là xe của anh mà, Lâm bước xuống xe, khuôn mặt tươi tắn, khác hẳn so với mọi ngày, anh còn huýt sáo nữa, không ai có thể làm được điều này chỉ có thể là Hạ, chỉ cần nghĩ vậy là cô không thể cảm được mắt, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Lâm bước vào nhà, mở đèn lên, cả căn nhà sáng rực như một sự cả nhận mới, anh đi đến đâu bật đèn đến đấy. Khi lên lầu, ánh đã dừng chân lại nhưng rồi lại rảo bước chân đi qua phòng Bằng, anh định đi về phòng mình, khi anh mở cánh cửa đi vào đang định xoay người đóng cửa thì một bàn tay ấm áp ô trảm lấy anh từ phía sau, vòng tay này anh đã quá quen thuộc, còn mùi hương này nữa:

Bằng! đừng có làm vậy nữa, hãy buông tay đi!

Bằng khóc những giọt nước mắt của cô nắn dài trên lưng anh, Lâm có thể cảm nhận rõ khi khuôn mặt cô áp sát vào lưng anh:

Anh biết! anh có lỗi với em nhiều lắm... nhưng anh ... không thể nào yêu em đâu, em hiểu không, đừng có đại dốt nữa buông tay ra đi!

Băng vẫn không nói gì, cánh tay cô vẫn siết chặt anh vì cô cho là nếu cô buông tay ra cô sẽ mãi mãi mất anh, không bao giờ, cô không bao giờ chấp nhận như vậy. Lâm cũng vô cùng dứt khoát, anh giật mạnh tay cô ra không chút luyến tiếc. Băng bị đẩy ra ngoài, trong phút chốc cô hoàn toàn mất đi điểm tựa, phải cố nén đi sự yếu đuối:

Anh! Anh nhất định phải làm vậy sao?

Lâm, khẽ xoa đầu nhẹ, vì thực sự anh rất mệt mỗi khi nói chuyện này với Băng:

Ừm!

Anh! tại sao anh lại đối xử với em như vậy chứ?

Băng hét lên, trong cơn uất hận, cô lao vào anh đâm vào ngực anh, Lâm thì cứ đứng như vậy, mặc cho cô trút giận:

Em đánh đi! Vì anh đáng bị vậy, em đánh đi, nhưng em có đánh chết anh thì anh cũng không yêu em, không đâu, em nghe rõ chưa?

Băng giật lùi lại, những câu nói này làm cô như rơi xuống địa ngục vậy không cách nào thoát ra được:

Anh! Anh không yêu em! Không yeuem!

Băng cứ lặp đi lặp lại, nước mắt giàn giụa, Lâm không bao giờ muốn thấy cô như vậy, anh quay lưng về phía cô, mắt nhìn xa xăm không nhìn vào cô. Chính sự lạnh lùng này của anh nó khiến cô đã hết lần này đến lần khác bị tổn thương nặng nề. Cô gục xuống sàn, những giọt nước mắt không thể cầm lại được rơi đều xuống sàn:

Anh! tại sao anh đối xử với em như vậy chứ? Có phải em rất ngốc phải không/ khi mà cứ mãi theo đuổi cái bóng, cái bóng mãi mãi chỉ là cái bóng không bao giờ thành hiện thực được.

Doãn Băng tự cười nhạo chính bản thân mình. Lâm vẫn lặng im không nói gì:

Em biết! em nên từ bỏ, từ bỏ niềm đam mê gọi là hươu ảo này... nhưng em... em không thể làm được... không có cách nào quên anh được... anh hiểu không? Anh có biết em đã rất hận bản thân em vì đã... không thể nào ngừng yêu anh dù chỉ là một phút.... Em hận bản thân mình yếu đuối... không thể sống thiếu anh... có lẽ em chỉ có thể làm được điều anh yêu cầu... khi em không thể nhìn bầu trời xanh khi trời bắt đầu bình minh... khi em không còn hơi thở... không còn lí trí, không còn suy nghĩ gì được nữa... như vậy thì em mới có thể buông tay anh, từ bỏ anh... khi em không còn tồn tại trên thế gian này nữa.

Băng gục mạnh xuống sàn, trước sự lạnh lùng của Lâm, Lâm không hề hay biết cô đã tự cửa tay mình khi nói, những câu cô vừa nói thì cùng với đó là một vết dao dài sâu trên cổ tay, Băng gục xuống sàn, những giọt máu cứ ứa ra lăn dài trên tay rồi xuống sàn. Lâm vội quay người lại:

Băng! Em làm cái gì vậy?

Lâm vội chạy lại chỗ Băng đỡ cô dậy, anh không biết làm thế nào chỉ biết cầm chặt vết thương ở cổ tay cô, những vết máu không ngừng chảy, vì mất máu nhiều mà Băng đã dần mất đi ý thức, trong những lúc lơ mơ, cô thấy mình thật hạnh phúc vì lúc này Lâm đã ôm chặt cô trong lòng, hơi ấm từ anh truyền sang cho cô làm cô thấy rất hạnh phúc, cố gắng mở to đôi mắt nhìn anh lần cuối, đưa đôi tay đầy máu vuốt má Lâm, hơi thở yếu ớt:

Lâm! Anh có biết là em yêu anh, yêu nhiều lắm!

Đừng nói gì nữa!

Băng dần dần mất lí trí, Lâm nhanh chóng bế cô ra xe đi đến bệnh viện.

98. Chương 89: Ngốc!

Nhìn Băng trong phòng cấp cứu mà anh như chết đi, vừa lúc đó Định cũng nghe tin anh cũng tức tốc chạy đến:

Băng! Băng sao rồi?

Cô ấy đang cấp cứu, tình hình có vẻ nguy hiểm:

Cậu!

Định tỏ ra khá bức tức:

Cậu hận mình lắm phải không?

Không!

Cô ấy đã cắt tay vì... không thể buông tay mình... cậu nói xem... mình nên làm thế nào bây giờ?

Cậu! Mình không biết, không biết làm thế nào mới đúng bây giờ! Cô ấy thật đại dột, cứng đầu cố chấp vì yêu mà cô ấy có thể làm vậy sao, đúng là ngốc mà!

Định đứng dựa lưng vào thanh ghế, anh dường như rất hối hận vì đã là người tiếp tay cho sự cứng đầu này của cô, nếu anh không mù quáng nghe theo cô thì mọi chuyện đã không vậy. Anh ngồi gục xuống đất, vò đầu mình:

Mình thực sự ngu ngốc mà!

Lâm cố gắng trấn tĩnh anh:

Ai là người nhà của Doãn Băng:

Tôi!

Định xen vào trước:

Anh là chồng cô ấy sao?

Không!

Tôi là chồng cô ấy!(Lâm nói xen vào)

Tình hình cô ấy kém lắm, cô ấy đang mang thai, lại còn mất nhiều máu nữa, may là cái thai khỏe lên không bị làm sao, nhưng còn cô ấy thì rất yếu, bây giờ chúng tôi sẽ chuyển cô ấy sang phòng điều dưỡng, anh phải cố gắng chăm sóc tốt cho vợ mình, không biết vợ chồng gây gỗ thế nào mà lại khiến cô ấy cắt tay như vậy chứ, thiệt là!

Trong phòng bệnh, Băng vẫn đang nằm trên giường bệnh với những dây rốn chi chít, không gian tĩnh lặng, chỉ còn thấy tiếng của những âm thanh máy móc hỗ trợ kêu:

Cậu ở lại! mình phải về công ty!(Lâm nói với Định)

Cậu không ở lại được sao? Cô ấy thực sự rất cần cô!

Không! người cô ấy cần là cậu, chỉ có cậu thôi!

Lâm vỗ vai Định rồi rời đi.

Cả đêm Định không ngủ, ánh mắt luôn nhìn cô, không ngừng, không rời xa dù chỉ là một phút, trước giờ vẫn vậy, vì cô quá yêu, quá mù quáng mà không biết điều này, kẻ vuốt nhẹ mái tóc, đôi gò má, thực hai người rất giống nhau, rất ngang ngạnh nhất quyết không chịu từ bỏ thứ mình thích, cho dù đau đớn như thế nào nữa, vẫn cố níu giữ nó. Định cầm chặt tay, áp cánh tay lên gò má, đối với anh chỉ cần như vậy là đủ.

Buổi sáng, ánh mắt trời rực sáng len lỏi vào trong phòng, len qua những chiếc rèm, Băng sau một đêm hôn mê, đã tỉnh dậy, ánh nắng chiếu thẳng vào mắt làm cô khó chịu, nhưng khi định lấy tay che lại, thì cô mới

phát hiện ra Định đang nắm tay cô, anh đang nắm đó, cả đêm không ngủ làm anh trở lên già đi rất nhiều. Bằng cố gắng mở to mắt ra nhìn, đây chẳng phải bệnh viện sao, lỡ mờ nhớ lại việc làm của mình đem qua khi nhìn thấy cánh tay bằng bó, đưa ánh mắt nhìn xa xăm ra phía cửa, vì người cô mong đợi thì mãi chẳng thấy. Định thấy cô tỉnh cũng giật mình tỉnh dậy:

Em tỉnh rồi! còn đau không?

Định trước giờ luôn quan tâm cô, không biết cô làm sai hay đúng, Bằng cố ngồi dậy:

Em! cẩn thận một chút!

Anh! Sao lại ở đây?

Định kể lại mọi chuyện cho Bằng, kể cả việc Lê không ở lại, Bằng biết là vậy, cô khẽ cười nhạo bản thân mình, ánh mắt sắc lạnh, khuôn mặt buồn rầu của cô làm Định rất lo lắng, nhưng cô luôn là vậy, đây chính là cái vỏ bọc cô tự tạo ra để làm cho không ai thấy cô bị tổn thương bị đau đớn, tự mình gặm nhấm sự đau khổ này một mình luôn là cách lựa chọn của cô.

99. Chương 90: Anh Yên Tâm Em Đã Là Một Con Người Khác

Định luôn hiểu cô hơn ai hết, trong những lúc như này anh không nên nói gì, vì những lời nói của anh sẽ vô tình làm cô ấy cho là những lời chỉ trích, dạy đời, cô chúa ghét người ta dạy đời mình, chính vì vậy, Định lúc nào cũng im lặng, âm thầm quan tâm, chăm sóc cô, hơn nữa cũng là người giúp cô thực hiện mọi mong muốn. Định chỉ im lặng nhìn Bằng, còn Bằng thì không nhìn anh, ánh mắt cô lạnh băng, không có chút cảm xúc, cô đưa mắt mình hướng nhìn những hàng cây xanh đang tươi tắn trong ánh nắng vàng nhẹ của buổi sớm kia, nó khiến cô thêm bình tĩnh, nhẹ lòng hơn. Thực sự ai mà chẳng vậy trong lòng mỗi người luôn có những khoảng trống cho sự bình yên, tĩnh lặng, nơi sâu trong tâm hồn, vậy đó, đây có lẽ chính là lúc cô tự cho phép nghỉ ngơi, cho phép mở cửa cánh cửa tâm hồn mình để đón nhận những điều bình dị nhất. Thấy Bằng không ngừng nhìn ra phía đó:

Đừng nhìn nữa! nếu em muốn anh có thể đưa em ra ngoài đó, em biết không ở bên ngoài đó, trời vẫn nắng, gió vẫn thổi, cuộc sống vẫn trôi, đừng có ngồi đây mà buồn rầu, để rồi tiếc nuối như vậy uống phí lắm, nghe anh, đứng dậy đi nào, đứng dậy đi tiếp, phía trước vẫn còn tươi đẹp lắm, chỉ cần em đứng dậy và bước tiếp (Định hết mực khuyến khích cô)

Khẽ quay đầu lại nhìn Định, rồi lại quay đi, Bằng khẽ thở dài, những hơi thở nặng nề:

Anh nghĩ vậy? em có thể làm được ư, em có thể bước tiếp ư?

Định ngồi lên giường, khẽ xoa người Bằng, nhìn cô Bằng ánh mắt trực diện:

Nhìn anh đi! một lần thôi!

Bằng khẽ xoa đầu nhìn anh, thực sự từ trước giờ cô chưa bao giờ nhìn kĩ như vậy:

Em hãy tin tưởng anh, hãy tin anh anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, mang lại cho em một cuộc sống mới!

Anh.. anh không hận em sao? Em đã làm nhiều chuyện như vậy mà anh..

Khẽ đưa tay che miệng Bằng:

Suyt! đừng nói gì nữa, em biết không chúng ta rất giống nhau, anh cũng như em vậy, một khi đã thích cái gì thì chắc chắn sẽ không từ bỏ, em đối với Lâm cũng vậy phải không? vậy thì anh đối với em cũng vậy?

Anh...

Anh yêu em... chỉ có vậy thôi, và em chỉ cần biết thế thôi là đủ.

Băng khóc, những giọt nước mắt hối lỗi, xen lẫn sự cảm động trước tình yêu của Định, cô khẽ ôm choàng lấy anh. Định cũng ôm chặt cô thì thầm vào tai cô:

Hãy tin anh anh, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, thật đó!

Em tin... em tin anh mà!

Vài ngày sau Băng ra viện, trong mấy ngày Định lúc nào cũng ở bên cô, chăm sóc cô cẩn thận, việc cái thai anh cũng biết vì vậy mà anh càng không thể để cô rời xa anh. Lái xe trở cô từ bệnh viện về nhà Lâm, vì không thể để cô ở lại nhà mình trong khi cô trên danh nghĩa vẫn là vợ Lâm (mối quan hệ thật là rắc rối quá đi). Chiếc xe dừng lại trước cổng, Định bấm còi mà mãi không ai mở cửa, mặc dù sức khỏe đã khá hơn nhưng Băng vẫn rất lạ, ngay cả Định cũng rất khó đoán được ý cô:

Anh ấy chưa về đâu!

Vậy sao?

Vậy nên anh hãy dùng chìa khóa của em này.

Băng lấy chìa khóa đưa cho Định, Định mở cửa bước vào, nhà cửa rất tăm tối, dường như suốt những ngày cô ở viện Lâm cũng không về, mọi thứ đều giữ nguyên hiện trạng, ngoại trừ vết máu hôm trước, chắc là Lâm có sai người đến dọn dẹp, còn mình thì suốt ngày ở bên Hạ, Băng khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, đó là điều cô đã đoán trước được, nên không mấy thất vọng, không để Băng phải suy nghĩ nhiều, Định lên tiếng:

Lên thôi!

Dìu Băng lên phòng, sau khi để cô nằm xuống giường, anh khẽ kéo nhẹ chăn đắp cho cô, khẽ hôn nhẹ lên trán cô:

Ngủ đi!

Ừm!

Anh sẽ ở lại đến khi em ngủ!

Băng khẽ dấm nhẹ vào người anh:

Anh này! Em đâu có phải là con nít chứ?

Không nói nhiều nữa, em mau ngủ đi!

Khẽ nhẹ nhàng Định, rồi nhanh chóng nhắm mắt lại, Định trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười, thực sự với anh thì cô vẫn chỉ là một đứa con nít, yếu đuối, rất cần anh bảo vệ, nhẹ nhàng đặt tay cô lên ngực mình, nơi mà trái tim anh đang đập, nó chỉ rung động với một mình cô, trước giờ vẫn vậy, hôn nhẹ lên bàn tay, rồi lên trán. Sau một lúc Băng ngủ say, anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Băng vẫn nằm đó cho đến khi nghe thấy tiếng xe anh rời đi, cô bỗng mở choàng mắt ra, ánh mắt vô cùng sắc lạnh, cô nhanh chóng ngồi dậy, bước xuống giường tiến lại về phía tủ đồ, lấy ra một chai rượu, trong phòng này lúc nào cô cũng giấu ở đó. Khẽ đặt chai rượu lên bàn, rót ra ly một chất màu đỏ song sánh rất quyến rũ, nhấp một chút, cô lại đưa mắt ra nhìn xung quanh, cảnh vật vẫn rất bình thường, nhưng cô thì thấy mình không bình thường, cầm lấy ly rượu tiến ra ban công, những cơn gió mạnh thổi làm tóc cô bay bay. Khẽ rút điện thoại ra gọi, người cô gọi không ai khác chính là Lâm, nhưng kết quả không ngoài mong đợi, anh không bắt máy, cô cũng đoán là vậy, khuôn mặt sắc lạnh bỗng trở lên hung tợn, rất đáng sợ, uống ực hết luôn một ly rượu, ném chiếc ly từ trên ban công xuống sân, chiếc ly rơi từ trên cao xuống bể tan tành, một âm thanh ghê rợn, nhưng đáng sợ hơn cả là nét mặt, cũng như sắc thái trên gương mặt Băng, nó giống như thể không còn gì để mất, và có thể làm ra bất cứ điều gì, Băng xoay người đi vào trong, tiến về phía tủ tài liệu, sau khi tìm cô đã lấy lên được một hồ sơ, khá cũ, nhưng được cất giữ kĩ, rót một ly rượu khác, uống cạn chúng trong một hơi, cô vừa hồ sơ vừa lẩm nhẩm:

Là anh! Anh ép làm vậy!

100. Chương 91: Sự Thâm Độc Của Đàn Bà

Vài ngày sau Bằng đã hồi phục, cô đã bắt đầu đi làm lại, nghỉ hơn một tuần mà số công việc đã chất lên như núi, vùi đầu vào công việc, vì chỉ có như vậy nó mới khiến cô nguôi ngoai phần nào. Tất bật từ sáng, mãi đến chưa mới rảnh, vừa rời mắt ra khỏi đồng giấy tờ, Bằng khẽ xoay người dựa đầu vào ghế, thì điện thoại rung chuông:

A lô!

Sau khi trao đổi gì đó rất lâu:

Ok! Anh làm tốt lắm, tôi sẽ thưởng hậu hĩnh cho anh!

Khẽ cúp điện thoại, trên môi là một nụ cười giảo hoạt, có phần ghê rợn.

Trường cấp một

Bằng đã lái xe đến đó từ khá sớm, từ sớm, ngồi trong xe, Bằng đưa mắt nhìn qua ô cửa sổ, có rất nhiều học sinh đang vui chơi ở đó, nhưng ánh mắt cô chỉ tập trung vào một cô bé, khá xinh xắn, tóc thắt bím, mặc đồng phục đang chơi trò nhảy dây ở kia, Bằng cứ đứng đó quan sát rất lâu, một lúc sau, cô mới kéo cái kính lên, trên môi là một nụ cười rất khó diễn tả:

Mọi chuyện nên bắt đầu từ đây!

Nhanh chóng cho xe rời đi, cô không về nhà mà đến một quán cà phê, bước vào bên trong, vẻ đẹp sang trọng, quyến rũ của cô ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn, cô chọn một bàn, ở trong góc nơi rất yên tĩnh, vì người mà cô sắp gặp đây, và câu chuyện giữa họ càng ít người càng tốt, sau khi gọi một ly cà phê Bằng nhâm nhi, người đó xuất hiện trước mặt Bằng:

Đến rồi sao?

Người đàn ông này gọi là thám tử tự do cô thuê, anh ấy nhanh chóng đưa cho cô một sấp tài liệu, Bằng sau khi đọc xong, trên môi lại nở một nụ cười:

Tốt! công việc sắp tới của anh là...

Được! tôi biết rồi.

Vị thám tử tự do này còn rất trẻ, nhưng kinh nghiệm, tuổi nghề thì lại không trẻ tí nào, Bằng rút một điếu thuốc ra, anh ta nhanh nhẹn châm lửa cho cô, hút phì phào:

Vậy được! anh mau chóng thực hiện đi, đương nhiên là tôi sẽ không bạc đãi anh, nhưng anh nên nhớ rằng mọi chuyện phải nhanh nhẹn, kín đáo, và quan trọng không để lại bất kì dấu tích gì!

Ok! Cô cứ tin tưởng ở tôi!

Tốt! đây coi như là một phần thưởng nhẹ, giúp anh thư giãn đôi chút, còn nhiều thứ đang chờ anh ở phía trước, vậy nhé!

Bằng khẽ đưa cho anh một cái phong bì, trong đó ngoài tiền ra còn có một món hàng giúp anh thư giãn, anh ta không nói được gì chỉ cười nhẹ rồi nhanh chóng rời đi. Bằng cũng ở lại nhấp một chút cà phê rồi ngay lập tức rời đi.

Tại quán bar

Bằng chìm đắm trong men rượu vì lúc này với cô chỉ có rượu mà thôi, uống đến nổi say mềm không biết gì. Trong quán bar có vô số loại người, những người đàn ông không ngừng đảo mắt nhìn về phía cô, vì cách ăn mặc sexy, hay bởi gương mặt rất xinh, rất quyến rũ của cô. Tất cả họ đều chờ đến giây phút này, khi cô đã say, bước chân lảo đảo, đi không vững, và thế là ngã vào lòng một người đàn ông, Bằng khẽ ngẩng đầu lên nhìn người đó:

Xin lỗi!

Nhưng khi cô định rời ra, thì người này nhanh chóng kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng, ghì sát khuôn mặt vào cổ cô:

Hãy ở cùng anh đêm nay!

Bằng thoạt nghe cũng biết đây là một gã trai bao, nhưng cô không quan tâm, cô thản nhiên hôn vào môi anh ta như thể thay cho sự đồng ý của mình. Nhanh kéo tay cô rời ra khỏi đó, nhưng anh ta có vẻ rất vội vàng, có chút nóng vội, anh ta kéo cô vào một góc cầu thang, nó khá khuất ít người qua lại, hơn nữa có người thì sao chứ, chẳng ai thêm quan tâm. Hôn môi cô rất nhanh, rất nhiều, dồn dập, nụ hôn nhanh chóng chuyển xuống phần cổ, tiếp đó là ngực, anh ta rất chuyên nghiệp., Bằng nhanh chóng bị anh ta làm kích thích, không ngần ngại đáp lại sự cuồng nhiệt này. Trong lúc đang vui vẻ, thì một cánh tay kéo anh ta ra, một cú đấm như giáng trời vào mặt:

Cút ngay! Mày có biết đây là ai không mà dám làm vậy?

Mày là thằng nào vậy, dám xen vào chuyện của ông mày!

Tiền! mày cần tiền phải không? Đây tiền đây!

Rút một sấp tiền đưa cho hắn, hắn cầm tiền xong, vội rời ngay đi không nói gì?

Em! muốn sống như vậy đến bao giờ nữa?

Định tiến lại gần Bằng, nhưng quá say lên cô không còn nhận ra được ai nữa:

Sao lại dừng lại? tiếp tục đi chứ?

Bằng lao vào hôn Định, trong men say cả thân người cô nóng rực rất thu hút, nhưng Định lúc này không còn hứng thú gì nữa, anh cứ để mặc cho cô hôn anh:

Anh! Anh sao vậy? sao lại đứng trơ như khúc gỗ vậy?

Cô đẩy anh ra, lảo đảo bước chân, suýt ngã may có Định đỡ:

Em! Em tỉnh lại đi! tỉnh lại Bằng!

Anh hét lớn vào mặt Bằng:

Uống nào! cụng lỵ!

Bằng vẫn không thể nào tỉnh dậy được, hay cố tình không muốn tỉnh. Định kéo tay Bằng, ra xe:

Vào đi! Nhanh lên!

Anh muốn đưa em đi đâu?

Định không nói, ra lệnh cho người tài xế lái xe, đến nghĩa trang vào giờ này sao, kéo tay Bằng xuống, mặc cho cô bước chân lảo đảo, kéo Bằng đến trước mộ Bằng Di, Bằng quỳ gục xuống trước mặt người chị gái:

Bằng Di! Anh xin lỗi! anh không thể chăm sóc được em gái em, anh có lỗi với em, Bằng di, hãy tha lỗi cho anh!

Chị! Bằng Di!

Bằng khẽ đưa tay sờ lên khuôn mặt chị gái trên ảnh. Trong đầu cô vẫn mãi mãi nhớ lời chị dặn, nhưng cô đã không thể làm được. Cũng vì chính cái tính ương ngạnh của mình mà cô đã hại chết Bằng Di, bí mật này chắc phải đến khi cô xuống âm phủ gặp chị mình để xám lỗi. Bằng cùng với Định cứ khóc lóc trước mặt Bằng Di, Bằng Di vẫn vậy cô vẫn nụ cười trên môi.

101. Chương 92: Làm Loạn

Dừng xe trước cổng nhà Hạ, tháo bỏ kính mắt, nhìn vào trong sân, Lâm đang chơi xích đu với Hạ trong sân, không khí đang vui vẻ, Bằng lái xe đi vào sân, bước xuống sân, lúc đó bố mẹ Hạ đều hết sức ngạc nhiên, họ vô cùng lo lắng cho Hạ, vì dù sao trên danh nghĩa Lâm vẫn là chồng của cô, còn Hạ thì, Bằng bước xuống xe, tháo bỏ cái kính, tiến lại phía Lâm, Lâm vô cùng lo lắng, anh không biết cô định làm gì, đứng trước mặt Lâm:

Ra vậy? anh ở đây thật sao?

Em muốn gì? Sao em lại ở đây?

Bằng vòng tay trước ngực:

Thì có gì đâu, em đến xem anh với con nhỏ hồ ly đang sống vui vẻ đến mức nào thôi mà?

Em!.. em về đi!

Được! em sẽ về! nhưng khi đi chị có cái này tặng em, Hạ vì cũng đã lâu rồi chị em mình không gặp nhau, và món quà mà chị tặng em là cái này đây:

Vừa nói dứt lời, Bằng vung tay tát mạnh một cái vào mặt Hạ, quá bất ngờ không chủ động đã ngã xuống đất:

Hạ!

Tiếng bố mẹ Hạ kêu lên, Lâm cũng nhanh chóng đỡ Hạ dậy:

Em! Em có sao không?

Cậu tránh ra!

Em làm cái gì đây? Em muốn cái gì đây Bằng:

Em muốn gì ư? Em muốn giết con ả tiện nhân này, vì nó cướp chồng em không đúng sao?

Bằng vừa nói vừa không ngừng xông lên tiến về phía Hạ, trông cô dữ quá:

Đủ rồi! em thôi ngay đi!

Không! Hôm nay em phải cho nó biết, biết được sự thật!

Sự thật gì?

Cô tiến lại gần Hạ:

Hạ! em nghe cho rõ, Lâm hiện tại là chồng của chị, chồng của chị, em nghe rõ chưa?

Hạ lúc này mới lên tiếng, cô dụt mẹ ra đứng đối diện với Bằng:

Chị nói gì vậy? sao lại?

Em khó hiểu lắm phải không? cả hai bác nữa, mọi người có biết sáu năm qua con gái của các người đã ở đâu không? Nó ở rất gần đây thôi, hơn nữa trong sáu năm qua nó đã sống dưới cái tên là Loan, hay hơn là nó đã kết hôn, chồng của nó lại là bạn thân của Lâm, cái thai nó mang là của anh ta, không phải anh, thấy sao quá lỳ kì phải không? phải nếu nó được viết được thành câu chuyện thì chắc chắn sẽ thu hút mọi độc giả.

Bằng lớn tiếng cười vì rút cuộc cô đã nói ra được điều cô muốn nói, làm được việc cô muốn làm. Lâm kéo tay Bằng lại:

Em đã nói đủ chưa?

Không! Đó không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Hạ hét lớn, ôm đầu dường như không thể nào chấp nhận được chuyện này, cô ngồi sụp xuống, nước mắt lăn dài trên gò má:

Hạ bình tĩnh lại đi con!

Mẹ! đó không phải là sự thật, không phải đúng không?

Mẹ Hạ không biết nói gì nữa:

Không! thể chấp nhận được đúng không? Hạ à không chị nên gọi em là Loan mới đúng chứ, em nên chấp nhận đi!

Không! chị nói dối! không phải đâu!

Nghe này! mọi chuyện đều là sự thật, nghe thấy chưa?

Bằng ghì chặt tay cô, ghé sát nói từng lời từng chữ vào mặt cô, khẽ buông tay ra, Hạ ngã quỵ xuống như không có điểm tựa:

Hạ! con sao vậy? tỉnh dậy đi!, tỉnh dậy đi!

Hạ quá sốc nên đã ngất, Lâm cũng đẩy Bằng ra xông ra vào bế cô nhanh ra xe:

Hạ! con đừng dọa mẹ mà, tỉnh dậy đi!

Tất cả nhanh chóng rời đi, còn lại lúc này chỉ có Bằng, một mình nhìn theo hướng họ đi, trên môi lúc này là một nụ cười rất mỉa mai, đeo lại kính, xoay người lại phía xe, bước lên xe:

Tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi! mọi chuyện vẫn còn ở phía trước.

Tại bệnh viện:

Lâm không ngừng đi lại, anh vô cùng lo lắng, khi nhìn ánh đèn đỏ trong phòng cấp cứu vẫn sáng, bố mẹ Hạ cũng vô cùng lo lắng, không còn thời gian để trút giận nữa, lúc này với họ chỉ có Hạ. Trong lúc đó Định được báo tin cũng chạy đến:

Đình! cậu đến rồi!

Cậu là Đình?

Bố Hạ khi nghe thấy tên Định vội hỏi:

Vâng! Bác là!

Nhanh như cắt một cú đâm mạnh vào mặt Định, nó mạnh đến nỗi làm anh điều đứng, khóe miệng rớm máu:

Cậu là thằng đàn ông tồi! sao cậu có thể làm vậy với con gái tôi!

Con xin lỗi! Nhưng trước khi bác trách con, bác hãy cho con biết tình hình Loan, không Hạ sao rồi ạ?

Cậu còn hỏi nữa, chính các người đã làm con bé ra như vậy? cậu đi đi tôi không bao giờ muốn nhìn thấy hai người nữa, đi đi!

Bác!

Bố!

Trong lúc tình thế đang căng như dây đàn thì một người bác sĩ bước ra từ trong phòng:

Ai là người nhà của bệnh nhân đang cấp cứu!

Tôi! Tôi là bố con bé!

Vậy ai là chồng của bệnh nhân:

Tôi!(Cả Lâm và Định đều đồng thanh trả lời)

Là tôi bác sĩ? Cô ấy sao rồi(Định lên tiếng)

Tình hình không mấy khả quan, cô ấy yếu lắm, lại còn sốc nặng nữa, chúng tôi muốn anh làm cam kết là chúng tôi sẽ cứu mẹ!

Cứu mẹ?

Phải vì cô ấy đang rất yếu, còn cái thai chúng tôi không dám chắc là có thể giữ được không?

Được rồi! tôi kí!

Định kí nhanh vào tờ giấy trên tay cô bác sĩ:

Cô phải cứu bằng được cô ấy, bằng mọi giá!

Vâng! Chúng tôi sẽ cố gắng!

Chờ đợi luôn là cảm giác khiến người ta không thoải mái, không khí rất căng thẳng, Định không dám nhìn thẳng vào mắt bố Hạ, Định cũng truyền máu cho Hạ, cũng may là anh cùng nhóm máu với cô:

Cậu không sao chứ?

Không! Mình không sao đâu!

Sau đó ca phẫu thuật cuối cùng cũng xong:

Bác sĩ, con gái tôi!

Ca phẫu thuật thành công! cả cô ấy và con đều đã an toàn!

Tạ ơn trời phật!

Bây giờ cô ấy khá yếu, cần phải chăm sóc đặc biệt.

Sau khi vào trong phòng, thì Bố Hạ đã gọi cả Lâm và Định ra ngoài ban công. Đi đằng sau lưng hai anh cảm thấy rất khó nói nhất là khi ông rất dữ:

Ngồi đi! Chúng ta cần phải nói chuyện!

102. Chương 93: Chuyện Của Đàn Ông

Bác!

Bố!

Hai cậu định giải quyết chuyện này sao đây, nói cho tôi biết!

Hai người không nói được câu gì:

Định!

Dạ!

Cậu biết con bé là Hạ phải không?

Dạ! Con biết!

Biết! vậy mà cậu lại làm ra chuyện này?

Con! Con xin lỗi!

Xin lỗi! chẳng giải quyết được gì đâu, cậu nói xem cậu với con bé bây giờ lên như thế nào, khi mà con bé còn đang mang thai đứa con của cậu?

Con!

Còn cả Băng nữa, con bé cũng thai không phải sao? vậy cái thai đó là của cậu hay của Lâm:

Lâm định nhận thay Định, nhưng Định lúc này không muốn giấu giếm gì cả:

Dạ! là của con!

Bộp!

Một cú đấm nữa Định bị bố Hạ đánh, anh cố chịu đựng vì mọi chuyện đều do anh gây ra, cố lau đi vết máu:

Cậu làm vậy mà được sao, cậu làm cho cả hai người phụ nữa đều mang thai con của cậu, cậu nói đi, con gái tôi biết phải làm thế nào bây giờ.

Ông vò đầu mình, đây là lần đầu tiên trong suốt cả cuộc đời này ông cảm thấy rối trí như vậy, không biết làm thế nào cho phải nữa. Không khí bỗng trở nên nặng nề không có lối thoát.

Hạ đã mê man một ngày một đêm, vẫn chưa tỉnh, lúc này chỉ có mẹ Hạ chăm sóc cô, Hạ miên man, lúc mơ, lúc tỉnh:

Lâm! tại sao anh lại đối xử với em như vậy, anh với chị ấy không, không!

Á!

Hạ hét lớn, cả người toát hết mồ hôi:

Hạ! con sao vậy? đừng làm mẹ lo mà! tỉnh dậy đi!

Định! Anh đừng bỏ em mà, anh nói anh yêu em không phải sao? đừng! đừng mà!

Không không! Nó không phải sự thật, không phải sự thật, á!

Hạ! con tỉnh dậy đi! đừng làm mẹ lo mà!

Không! Không! Không!

Hạ vùng dậy:

Trời ơi con tỉnh dậy rồi!

Mẹ!

Không sao rồi con gái, mọi chuyện qua rồi! ổn rồi! có mẹ đây rồi.

Thật là trong rủi có may, qua vụ này Hạ đã hoàn toàn lấy được trí nhớ, cô đã nhớ được mọi chuyện, kể cả những vụ tai nạn, mới ban đầu cô cũng không thể chấp nhận được, nhưng sau một hai ngày bình tĩnh, cô đã có cách nhìn khác. Hạ đang một mình trong phòng, mấy ngày này Định với Lâm đều không dám đến thăm cô vì sợ làm cô sốc, hay vì bố Hạ. Hôm nay Định quyết định đến Hạ:

Anh vào được không?

Ừm!

Em khỏe chưa?

Định khẽ cắm những bông hoa vào lọ, trái lại với Băng thì Hạ luôn tỏ ra rất bình tĩnh nhất là khi mọi chuyện đã xảy ra như vậy:

Anh đến thăm em, cũng muốn nói với em lời xin lỗi, anh xin lỗi em Hạ!

Xin lỗi!

Anh biết là em rất khó chấp nhận, nhưng em cũng biết đó, tình yêu mà... tình yêu luôn mù quáng, nó khiến anh không biết làm gì nữa, anh như mất lí trí vậy?

Hạ không nhìn anh, Định ngồi lại lên giường, cầm tay cô:

Em nói gì đi! Em mắng chửi, hay đánh cũng được, nhưng anh xin em đừng có như vậy mà?

Hạ vẫn không nói gì:

Em không nói gì, em làm vậy khiến anh càng thấy mình có lỗi! xin em đấy, nói gì đi!

Anh nói em phải làm gì bây giờ? Khi em đang mang thai con của anh! Anh nói đi em phải làm gì đây?

Hạ lúc này mới khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên má:
Đừng khóc mà! Em đừng khóc mà!
Anh! Em phải làm thế nào bây giờ? Làm sao bây giờ đây?
Định ôm trầm lấy Hạ, cố gắng trấn tĩnh cô:
Em yên tâm đi! Anh sẽ chịu trách nhiệm mà! Anh sẽ chịu trách nhiệm mà! Đừng lo!
Nhưng còn chị Băng:
Em không phải lo lắng gì, giờ em chỉ cần lo cho sức khỏe của em và con... mọi chuyện cứ để anh lo.
Định ôm chặt cô, Hạ cũng ôm chặt anh mà khóc, thực sự lúc này cô không biết làm thế nào.

103. Chương 94: Không Ai Có Thể Hiểu Em Kể Cả Anh

Hai người thật là mùi mẫn đó, phải vậy mới đúng chứ?
Hai người đang nói chuyện thì Băng không biết đã đứng đó từ lúc nào, khi Định quay sang anh cũng rất ngạc nhiên:
Sao em lại ở đây?
Thì em có ở đây mới biết anh với... với vợ anh mùi mẫn như vậy.
Băng trên tay cầm bó hoa đặt lên bàn:
Sao rồi! em khỏe chưa?
Câu hỏi có chút chế nhạo, Hạ không thể nhìn cô:
Sao em không nhìn chi! chị chẳng phải đã giúp em lấy được trí nhớ sao, giúp em thoát khỏi cảnh u mê, em đáng ra phải cảm ơn chị mới phải:
Em tránh ra đi! Cô ấy vừa mới tỉnh nên còn yếu lắm, em không được làm cô ấy nổi giận biết chưa?
Định khẽ đẩy Băng ra, dường như anh muốn bảo vệ cô, Băng trong phút chốc bị đẩy ra ngoài, cô rất hụt hững trước hành động này của Định:
Hay! Hay lắm, anh bảo vệ nó sao?
Em! Đi về đi!
Anh! Bây giờ anh lại muốn đuổi... em về nữa...
Định không nói gì, nhưng hành động này của anh càng làm cho cô điên tiết nên:
Anh dám đối xử với em như vậy sao? cả anh cũng đối xử với em như vậy?
Băng không ngừng đâm mạnh vào người Định, những cái đánh rất mạnh, không hề nhẹ tay, thấy bị đánh mà không trả lại, Hạ không thể nhịn được nữa:
Chị Băng! dừng lại đi! dừng lại đi!
Hạ đẩy Băng ra khỏi Định:
Anh không sao chứ? Anh chảy máu rồi!
Băng lại một lần nữa bị đẩy ra một cách rất vô tình:
Hay! Hay cho tình cảm mặn nồng của hai vợ chồng! Hai người đúng là ... rất hạnh phúc... hay lắm!

Em về đi!

Định lại một nữa kêu cô về, lần này anh còn đứng dậy đẩy lưng cô:

Không! Em không về!

Em! Em không nghe lời anh sao?

Nghe lời! anh đâu có là gì của em chứ?

Em nghe thấy gì chưa? chồng em đang dạy dỗ chị đó, em có nghe thấy không?

Em! Thôi đi!

Định đã nổi giận:

Anh muốn làm gì em! Em không về, em muốn ở lại chứng kiến cái điệu bộ của con hồ ly này, anh không biết chứ, hồ ly lúc nào cũng tỏ ra vẻ yếu ớt, đáng thương làm người ta phải chăm sóc, và Loan em ạ em giống như một hồ ly, một con hồ ly rất điệu nghệ, biết cách làm cho hai người đàn ông đều phải quan tâm... phải chăm sóc em... em giỏi lắm!

Những lời lẽ cay độc, điệu bộ sắc nhọn như một lưỡi dao, mỗi lời, mỗi chữ của cô như khứa sâu vào trái tim Hạ, Hạ không thể nhịn nổi nữa, những giọt nước mắt lăn dài trên gò má:

Sao vậy! em khóc sao? Em đang rất hạnh phúc, không phải sao, em nói đi!

Băng hét vào mặt Hạ, Hạ không biết nói gì chỉ khóc lóc không thôi, Định từ lúc Băng bước vào không thể nói được gì, nhưng trước những gì anh nghe thấy cô sỉ vả Hạ, anh thực sự không thể làm nhìn được nữa, anh kéo mạnh tay cô ra:

Băng!

Anh buông em ra!

Em đã nói đủ chưa?

Định kéo Băng thật mạnh, nhìn đối diện anh, nhưng Băng vẫn không có chút thay đổi:

Em nói đủ chưa?

Chưa! Chưa bao giờ là đủ, em ngoài nói em còn muốn cào nát khuôn mặt nó, thậm chí là giết nó, anh có hiểu không?

Em! Em đúng là điên rồi!

Đúng! Em điên rồi! nó làm em phát điên rồi anh hiểu không? tại sao chứ, tại sao mày không chết đi, mày con quay lại đây làm gì nữa, vì sự có mặt của mày đã làm tao đau khổ như vậy?

Em thôi ngay đi!

Định xô Băng xuống sàn, Băng bị đẩy ngã xuống sàn:

Anh! Anh đẩy em sao?

Định không thể nói gì, Băng thì cố gắng đứng lên, mặc dù khá đau nhưng cô vẫn cố đứng dậy:

Được! anh được lắm! tất cả các người đều cùng một ruột, không có ai hiểu tôi hết, không ai, kể cả anh...

Băng nói xong rồi chạy ra ngoài, mặc cho Định gọi thế nào đi nữa:

Anh mau đuổi theo chị ấy đi!

Không! Lúc này lên để cô ấy một mình!

104. Chương 95: Chỉ Có Con Được Phép Tồn Tại

Băng chạy một mạch ra ngoài, cô không thể ngừng khóc, những giọt nước mắt ẩm ướt, không thể nói với anh, cô ngồi lại trên thành ghế mà khóc. Không phải vì cu xô khi nãy không mà cô thấy đau bụng quá, không phải chứ cô đang chảy máu, cái thai đang bị gặp vấn đề:

Con à! mẹ xin lỗi! con đừng bỏ mẹ mà! mẹ ... không thể nào mất con được...

Cả thân người Băng run lên bần bật, toát vã mồ hôi, đôi mắt dần dần mờ đi:

Này cô! Cô sao vậy? tỉnh dậy đi!

Băng trước lúc ngất xỉu.

Cậu thật sự không biết tung tích gì của cô ấy sao?

Không!

Cậu đừng lo, rồi cũng tìm thấy thôi!

Ừm! Vậy còn cậu? cậu có tin tức gì của con bé không?

Ý cậu là con gái mình với Hạ, mình cũng như cậu, bắt vô âm tín!

Cậu phải cố gắng lên, mình cũng vậy!

Ừm! Hai chúng ta phải cố gắng lên!

Hạ sao rồi! cô ấy vẫn khỏe chứ?

Ừm! cô ấy vẫn tốt, đứa nhỏ phát triển tốt!

Vậy thì ổn rồi!

Cậu?

Sao vậy?

Cậu không hối hận sao?

Chuyện gì?

Thì để cô ấy ở bên cạnh mình!

Lâm khẽ huých vai Định:

Cậu sao lại nói vậy... cô ấy đang mang thai con của cậu mà?

Khi cô ấy sinh con xong, mình sẽ ly hôn cô ấy!

Không! cậu không được làm vậy, coi như mình xin cậu đấy, đừng làm cô ấy tổn thương nữa, hứa với mình đi, cậu phải làm cho cô ấy thật sự hạnh phúc, nếu không mình không tha cho cậu đâu!

Coi kìa cậu đang đe dọa mình?

Nếu cậu nghĩ vậy?

Mình hứa với cậu, mình sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy, thay cậu!

Cảm ơn cậu!

Cẩn thận một chút!

Định dìu Hạ xuống xe, Hạ đã mang thai tháng thứ 7, đi lại khá nặng nề, nhưng Định lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cô rất kĩ:

Đi nào!

Anh đừng xem em như con nít vậy? em sắp làm mẹ rồi đó!

Em vậy sao?

Vâng!

Có không ta! Khi em ngày nào anh cũng phải nhắc em uống thuốc bổ, rồi ngày nào em em cũng ngủ quên trên ghế, mới hôm qua thôi, anh dặn em là hộ anh cái áo mà em xem em có nhớ không, em làm anh phải mặc áo phong đây này, cũng may anh không đi họp hôm nay.

Anh ý! Anh có biết bao nhiêu là áo, lo gì chứ?

Nhưng..

Anh định nói là nó cái áo anh thích nhất phải không?

Ừm! biết vậy rồi mà còn!

Ồ đó! Em hay quên như vậy đó, vậy sao anh còn cứ phải chăm sóc em, anh có thể bỏ em mà, anh không biết chứ, mẹ em có thể lo cho em, không cần anh!

Có được không? Khi em đã kết hôn, đã có chồng, mà cho dù mẹ em có thể lo cho em nhưng còn hàng xóm thì chắc chắn sẽ nhìn gia đình em bằng một ánh mắt khác đó!

Anh nói vậy là có ý gì?

Hạ có chút giận, Định đẩy nhẹ lưng cô:

Thôi không nói nữa vào nhanh đi!

Anh nói đi! Nói cho em biết!

Được anh sẽ nói với em, nhưng không phải ở đây?

Vậy thì ở đâu?

Định ghé sát tay cô thì thầm:

Anh!

Sao nào em có muốn biết không?

Không!

Vậy thì tốt vào thôi! Nhanh lên!

Họ rất hạnh phúc, mà không hề nhận ra rằng từ lúc họ bước vào luôn có một ánh mắt dõi theo họ. Đó là Bằng mà, cô cũng đang mang thai tháng thứ 8 rồi, cũng may lần đó cấp cứu kịp thời, mà cũng phải nói là trẻ này mạng lớn, nhiều lần gặp nguy hiểm vẫn bình an. Bằng kéo kính xe lên, đeo lại kính, khẽ đưa tay xoa nhẹ lên bụng mình:

Con à! Con nhìn thấy bố con không, bố con không cần con tất cả là vì ả đàn bà đó, ả hồ ly đó, nhưng con hãy tin ở mẹ mẹ nhất định sẽ khiến cho ả phải chịu đau đớn gấp nhiều lần, con ạ, nổi đau thấu xương, khi mất đi chính đứa con của mình, chờ mẹ nha con, ngày con chào đời là lúc ả cùng với đứa con hoang đó phải chết, chỉ có con của mẹ, chỉ con mới được phép tồn tại trên thế giới này, ngoài con ra không ai khác đâu!

Khẽ cười nhẹ rồi lái xe nhanh chóng rời đi, chiếc xe lao đi rất nhanh bỏ lại một làn bụi phía sau, những chiếc lá bay bay ra khỏi làn đường.

105. Chương 96: Đã Đến Lúc Kết Thúc Mọi Chuyện!

Anh đi làm cẩn thận!

Hạ cầm cặp cho Định ra xe:

Anh đi cẩn thận!

Ừm! Em vào đi!

Định vừa bước chân lên xe thì Hạ quay vào, khi xoay người lại thì vội giật mình:

Chị! Chị Bằng!

Ngạc nhiên lắm phải không?

Sao chị lại ở đây?

Lên xe đi tôi có chuyện cần nói!

Hạ ngập ngừng không lên nhưng cô không thể từ chối:

Trong xe:

Sao mấy tháng nay chị đi đâu vậy?

Bằng lái xe không nói, khuôn mặt thản nhiên không nói gì, Hạ cũng không dám hỏi gì nhiều.

Tấp xe xuống một con đường vắng, đây chẳng phải là nghĩa trang sao, Bằng bước xuống xe, đi đằng trước:

Sao lại đi đến đây?

Bằng không trả lời:

Đứng trước mộ của Bằng Di, Bằng lặng đứng nhìn:

Chị!

Chị Bằng Di! Em đến thăm chị!

Hạ lúc này bỗng im lặng không dám lên tiếng nói câu gì:

Có biết tại sao tôi đưa cô tới đây không?

Không!

Cô nhìn đi!

Nhìn theo hướng Bằng chỉ, Hạ vẫn không hiểu cô:

Đây cũng là người con gái mà Lâm đã từng yêu, yêu rất sâu đậm, cô biết phải ko?

Vâng! Em biết!

Và cả hai chúng ta đều yêu Lâm đúng chứ?

Ừm!

Nhưng bây giờ cô lại mang lại con của Định, tôi cũng vậy, số đời thật chó chêu, chúng ta tại sao lại vậy chứ, nhưng cô vẫn còn may mắn hơn tôi, vì ... cả hai người đàn ông đều yêu cô... còn tôi...

Không đâu! Người Định yêu là chị, mãi mãi là chị, chị biết không, anh ấy đã tìm chị rất lâu rồi, chị hãy quay lại đi!

Quay lại! phải chăng là quá muộn rồi!

Không! Không đâu, chỉ cần chị quay lại thì mọi chuyện vẫn sẽ có cách giải quyết mà!

Không!

Chị Băng nghe em đi! Quay lại đi!

Băng hất mạnh tay Hạ ra, khuôn mặt sắc nhọn rất đáng sợ:

Cô có biết rằng tôi rất hận cô, hận cô đã làm tôi mất mọi thứ, và những thứ tôi không có được thì cô hay bất cứ ai cũng không thể có nó!

Chị!

Hạ có chút lo sợ:

Đã đến lúc mọi chuyện lên kết thúc!

Chị định làm gì vậy?

Băng khẽ rút một con dao ra:

Chị! Chị đừng làm em sợ!

Đừng lo tôi chỉ muốn làm một phép thử nho nhỏ!

Phép thử?

Phải! Thử xem là họ xê chọn ai, cô hay là tôi?

Á!

Băng khẽ cứa một vết nhỏ lên, nhưng không phải vào Hạ và là chính cô, máu ứa ra không ngừng:

Chị làm gì vậy? chị đang chảy máu rồi kìa!

Băng không nói gì, nháy mắt ra hiệu từ đằng sau Hạ bị đánh ngất bởi một gã đàn ông:

Như vậy mới đúng chứ?

106. Chương 97: Kết Cục Nào Cho Chúng Ta

Băng!

Tiếng gọi của cả Lâm và Định gọi cô, sau khi đưa Hạ đến một căn hộ bỏ hoang, rồi gửi tin nhắn báo cho cả hai người. Đúng như cô dự đoán cả hai người họ đều lo lắng mà chạy tới.

Có đúng là chỗ này không?(Lâm hỏi Định)

Đúng mà!

Băng! Anh biết em đang ở đây? Có gì hãy mau ra đi!

Vẫn không một tiếng trả lời không gian rất tĩnh lặng, nhưng khi lắng tai nghe, thì có tiếng khóc thút thít của một trẻ con:

Ai vậy? ai vậy lên tiếng đi!

Định và Lâm đều tò mò:

Băng nhi! Sao cháu lại ở đây vậy?

Chú Lâm! Cháu sợ quá! người đó!

Cô bé ôm trầm lấy Lâm khóc òa!

Đừng sợ! đừng sợ mà!

Sao cậu lại biết con bé!

Tình cờ thôi! chuyện dài lắm để sau nói đi!

Lâm đang cố cởi sợi dây cho cô bé:

Lâm! cẩn thận!

Định nhanh tay kéo Lâm ra:

Đó là một cái bẫy! cậu không sao chứ? Cậu chảy máu rồi!

Không! Mình không sao!

Băng này không biết làm gì đây?

À ta quá độc ác mà! Sao lại làm vậy con bé chứ, dù gì nó cũng vô can mà!

Lâm quay sang nhìn Băng Nhi:

Con đừng sợ nhất định chú sẽ cứu con mà!

Đừng khóc, nhất định bọn chú sẽ cứu con mà!

Chú hứa rồi đó nha!

Thấy bé Băng nhi khóc như vậy, Lâm vô cùng bức tức, nắm mạnh tay vào thành sắt:

Băng! Em ra đây đi! Có gì em hãy làm trực tiếp với anh này! đừng làm hại họ! em mau ra đây đi!

Vẫn không có một tiếng trả lời, họ định rời đi thì khi Định vừa bước thêm một bước:

Cẩn thận!

Xung quanh đây toàn bẫy, hơn nữa chúng còn rất nguy hiểm.

Đúng nhưng dù có nguy hiểm như thế nào thì mình sẽ nhất định phải cứu cô ấy!

Mình cũng vậy?

Tiếng vỗ tay trên gác phía đối diện Lâm và Định:

Thật đúng là hai người đàn ông si tình nhất thế giới!

Băng! Đúng là em rồi!

Định vội chạy lại, anh muốn lại gần cô:

Em! Đúng là em rồi! em có biết anh tìm em vất vả như thế nào không?

Anh tìm tôi? thật là nực cười, trong khi anh đang sống vui vẻ với ả, tôi không thể nào chấp nhận được hai người, chỉ vì nó mà hai người nhấn tâm đá vắng tôi ra ngoài không thương tiếc!

Em đừng nói vậy mà, bọn anh không ai bỏ em cả, tin anh đi!

Tin anh! Tin anh mà tôi mới ra nông nỗi này, nghe này Định, anh với Lâm giống nhau cả thôi cùng một ruột, các người đều là một lũ đàn ông bội bạc!

Em!

Sự có mặt của hai người ở đây đã chứng minh tất cả rồi, hai người lo lắng cho ả, điều đó hiện rõ cả trên mặt của cả hai người rồi! có không chứ? Hay anh đánh hạnh phúc với nó!

Anh!

Hạ đâu rồi!(Lâm không thể kiên nhẫn hơn)

Anh yên tâm nó vẫn bình an, nhưng chỉ một chút nữa thôi tôi sẽ cho các anh thấy nó đau đơn như thế nào!

Băng! Đừng lại đi, em không được gì làm cô ấy!

Anh sao vậy? anh sót nó sao? vậy càng hay như vậy nó đau một thì anh sẽ đau mười phải không, anh cũng vậy phải không Lâm.

Cô ấy ở đâu rồi?

Lâm liên tiếp hỏi:

Anh đừng có nôn nóng, trước khi gặp Hạ thì em anh gặp một người khác, đảm bảo anh rất vui khi gặp:

Vui! Em muốn nói gì đây?

Anh có phải đang đi tìm con gái của anh với nó:

Phải! Chuyện đó có liên quan gì đến em!

Anh phải cảm ơn em đấy, vì em đã tìm giúp em!

Tìm giúp!

Đúng chắc anh bất ngờ lắm, vì anh cũng đã gặp nó rồi!

Gặp!

Nói luôn cho nhanh! Là nó đó, Băng nhi, nó chính là con gái anh với ả, sao vậy bất ngờ không?

Không! Không thể nào!

Định cũng rất bất ngờ khi băng nói vậy?

Sao vậy? Anh bất ngờ lắm phải không?

Nhưng đó 100% là sự thật!

Băng nhi!

Lâm khẽ quỳ gối trước mặt Băng nhi!

Chú Lâm! Cô ấy nói gì vậy? con là... là con của cháu sao?

Con!

Mẹ con bảo là bố con đã mất từ khi con mới sinh ra, không! Không phải đâu!

Băng nhi!

Em có gì chứng minh không?

Chứng minh! Ok anh hiểu em mà trước giờ em làm việc gì cũng cẩn thận, đây là bản xét nghiệm AND, kết quả 99,99% họ có quan hệ huyết thống, anh có muốn xem!

Em!

Lâm không thể kìm nén được cảm xúc của mình:

Băng nhi! Con... con... là ... con của bố sao? Là con của bố sao?

Lâm khẽ đưa tay vuốt nhẹ má con bé:

Chú là bố con sao?

Ừm! chú... bố là bố của con!

Con đã từng ước mơ con có bố đưa con đi học, đưa đi ăn kem, có bố bảo vệ khi bị bạn bè bắt nạt.... nhưng mẹ bảo con phải sống mà không có bố... không có bố con vẫn sống tốt...(Băng nhi khẽ lau đi dòng nước mắt, cô bé rất kiên cường)

Con đừng nói vậy mà! Vì bây giờ bố đã tìm được con... bố sẽ bù đắp cho con mà! Hãy tin bố, con gái yêu của bố!

Lâm khẽ hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn, có chút run rẩy của cô bé:

Hãy tin bố! bố nhất định sẽ cứu con mà!

Bằng rút cuộc em muốn làm gì đây? thả con bé ra đi, em muốn chuốc hận gì thì hãy tính với anh, đừng làm hại họ mà!

Hứ! thật nực cười! em yêu anh mà Lâm, em có thể làm hại anh sao? Không! Nhưng em muốn anh phải chịu đau đớn khi nhìn thấy hai người mà anh yêu thương nhất phải chịu đau đớn, như vậy em mới hả lòng.

Bằng với giọng nói cay nghiệt, dường như thứ tình cảm sót lại của cô dành cho anh vô tình trở thành nguồn lực giúp cô thực hiện kế hoạch này.

Mang nó ra đây!

Hạ! em không sao chứ?

Anh!

Anh sót nó lắm sao, chụt chụt! em xem kìa hai người ở dưới kia đang vỡ tan cõi lòng vì em đó, em biết không chị ghen tị với em quá!

Bằng! Anh xin em thả cô ấy ra đi!

Thả ư? Sao được chứ? Em nhọc công như vậy mà, hơn nữa kịch hay còn chưa bắt đầu mà!

Em muốn làm gì?

Hai anh nghĩ sao khi em sẽ làm cho cái khuôn mặt mỹ miều này có một vết sẹo dài trên mặt:

Em! đừng làm vậy?

Chị!

Hạ run lên khi lưỡi dao lạnh ngắt áp sát vào khuôn mặt:

Nhưng cái trò hèn hạ như vậy không đáng để em làm, nhưng Lâm, cả Định nữa em sẽ cho hai anh chọn.

Chọn gì?

Một là cứu Hạ bỏ Bằng nhi, hai ngược lại:

Em!

Hai anh có hai phút để quyết định nên nhớ rằng số phận của hai người đang chờ hai anh đấy!

Sao rồi? Hai anh không chọn được sao, hứ đúng là đàn ông các anh rất tham lam và thường không dứt khoát, thôi được vậy thì em sẽ giúp các chọn nhanh hơn và dễ dàng hơn:

Em! Em định làm gì vậy?

Không có gì, em trước giờ rất thích cuộc sống giữa lưng trời, bay bổng, nâng nâng, em rất muốn thử cảm giác đó, nhưng thiết nổi em vẫn còn yêu đời lắm, vậy nên người ta nói làm em thì nên ăn thềm vác nặng, nên Hạ hãy giúp chị thử nghiệm nó nha!

Không! Không!

Hạ cố cựa quậy nhưng Bằng ánh mắt sắc khí dồn dập về phía cô, Hạ càng lùi lại thì càng giống như đến gần với địa ngục, những bước chân ngập ngừng:

Chị Bằng! dừng lại đi! Em xin chị đấy!

Hạ khóc lóc van xin:

Bằng! Anh xin em dừng lại đi!

Bằng không còn nghe thấy gì, xô mạnh Hạ một cái, Hạ bị mất đi chỗ đứng, rơi xuống, quá sợ hãi không còn biết làm gì chỉ biết hét lớn. Hạ bị đẩy xuống trước mắt của Lâm và Định, sợi dây thừng nhanh chóng bị kéo căng, treo lơ lửng Hạ trên không trung giống như lời Bằng nói vậy:

Sao rồi hai anh chọn đi! Hạ hay Băng Nhi, trò này rất hay phải không?

Em! Sao lại làm vậy chứ?

Sao nào! Anh làm em như vậy mà! Chính anh làm em như vậy mà! Chính anh bảo là muốn mình sống thì phải đề nên người khác sao, bây giờ em cũng làm vậy thôi

Em!

Hai anh hãy mau quyết định đi, nói thêm cho hai anh biết là sợi dây này em có thể cắt đứt bất cứ lúc nào, nhanh lên, các anh hãy xác nhận kết cục của chúng ta đi:

Em!

Em nói đúng chúng ta nên dứt khoát đi, anh quyết định rồi:

Cậu, đừng nóng vội như vậy mà!

Không cậu đừng cản mình, việc này hãy cứ để mình.

107. Chương 98: Sự Lựa Chọn Của Anh

Băng! Em nghe đây! quyết định của anh là Bé Băng nhi, anh chọn bé Băng nhi!

Lâm rống rạc nói, Định không thể tin vào tai mình nữa:

Cậu bị điên rồi sao Lâm.

Phải đó, mình bị ép đến phát điên rồi, mình không còn lựa chọn nào khác, hơn nữa.. Hạ và mình đã không còn gì cả, có chăng cậu nên chọn cô ấy vì dù sao cô ấy cũng đang mang thai con của cậu, còn lại với mình lúc này chỉ có con bé thôi...(Lâm vừa nói vừa khẽ ra hiệu cho Định)

Ừm! cậu... cậu nói phải ha.. nhưng mình cũng không chọn Hạ đâu:

Sao cậu lại vậy, sao cậu lại làm vậy... cô ấy chẳng phải đang mang thai con của cậu mà!

Sao chứ! Ngay từ đầu mối quan hệ giữa chúng mình chỉ là một sự giả tạo, trên giả tạo mà thôi!

Cậu!

Lâm đấm Định một cái mạnh:

Tôi không ngờ cậu lại là người như vậy?

Hứ! đó mới là tôi, người anh yêu là em, chỉ có em mà thôi, Băng à, hãy tin anh đi!

Hay lắm! cuối cùng thì các anh cũng đã nhận ra giá trị mà mình hướng đến, cũng hết mù quáng!

Phải! anh chỉ hơi mù quáng chút thôi, nhưng rút cuộc anh đã kịp nhận ra rằng trên đời này chẳng có gì là tình yêu vĩnh cửu cả, tất cả chỉ là phù phiếm thôi!, em... hãy cứ làm điều em muốn, anh... sẽ mãi ủng hộ em mà!

Anh ủng hộ em!

Ừm! em biết anh mà, anh cũng giống em rất khó sửa tính cách... một khi đã thích cái gì thì nhất quyết không đổi thay, và anh yêu em cũng vậy, anh sẽ mãi mãi yêu em.

Anh nói thật chứ?

Ừm!

Mãi nói chuyện với Định mà Băng không hề hay biết Lâm đã đánh lừa cô bởi Định, anh đã đi gần tới chỗ cô:

Em! Hãy tin anh, vì chúng ta giống nhau:

Không! Anh lừa em, anh không phải.

Băng lắc đầu quay lại:

Lâm! Sao anh lên được đây? hờ ... là do anh cả anh nữa, hai người cố tình bày ra trò này để lừa tôi, ... tôi thật là ngu ngốc vì đã có chút mềm lòng, nhưng là do anh tự chuốc lấy tôi sẽ cho các anh biết thế nào là lừa gạt, Băng rút con dao ra:

Nhìn đi! Tôi sẽ dùng nó để làm cho chuyện của chúng ta kết thúc:

Không! Băng nghe anh, dừng lại đi, đừng lấn sâu nữa, quay đầu lại đi!

Không! Quá muộn rồi! không thể nào làm lại được nữa

Băng hét lớn xuống phía dưới:

Nghe cho rõ đây:

Mẹ mày! mẹ mày là một con hồ ly tinh! hồ ly tinh!

Băng hét lớn, con bé khóc rất lớn:

Băng! Em điên rồi

Phải! em điên rồi! nhưng em vẫn nói, mẹ nó là một con hồ ly tinh, hồ ly...

Bốp! một cái tát như giáng trời của Lâm nó làm Băng ngã xuống sàn:

Tôi không ngờ em lại là người đàn bà thâm độc như vậy?

Thâm độc!

Băng ngồi dậy, nhìn thẳng vào Lâm:

Phải! Em thâm độc! nhưng sự thâm độc này là do anh, do anh khiến em phải vậy, chính anh là nguồn gốc bắt nguồn mọi sự thâm độc này trong em!

Em! tỉnh dậy đi! đừng có mê muội, tự làm hại bản thân nữa!

Băng cười lớn:

Không! Không đâu quá muộn rồi, mọi thứ đã không thể níu lại được!

Em! Sao em ngang bướng như vậy chứ?

Ừm! chính anh, cả anh nữa các người đã làm tôi như vậy, đừng có trách gì tôi, là do các người tự chuốc lấy!

Khẽ vung dao lên:

Mọi chuyện lên kết thúc đi!

Băng! Em làm gì vậy? đừng làm chuyện dại dột mà!(Định run rẩy nói)

Phụt!

Á!

Không biết có phải do số trời không, khi Băng cắt đứt dây thì cô cũng lao đảo mà té xuống tường chùng như cả người đều chết tại đây nhưng:

Hạ em không sao chứ?

Định đã nhanh tay nắm được dây, còn Lâm thì đã lại nắm được tay Băng:

Em đừng buông tay anh mà! giữ chặt đi! Anh sẽ kéo em lên!

Không! Em không muốn sống! anh hãy... hãy để em chết, em... muốn chết... vì cuộc sống này chẳng còn gì ý nghĩa với em nữa.

Không! đừng nói vậy, hãy nắm chặt tay anh, anh sẽ kéo em lên.

Không! Anh đừng cố gắng nữa, hãy... cứu Hạ đi, hai anh hãy cứu cô ấy, chỗ này rất cao, rất dốc nên anh... anh không thể một mình... cứu em đâu... buông tay em ra...

Không!

Định! Anh tin phải không? Tin là trên đời này còn có thứ... gọi là tình yêu chân chính, tình yêu cao thượng phải không... anh đang sở hữu nó... nghe em hãy cố níu giữ lấy nó, đừng có giống như em... đến khi kết thúc cuộc đời mà vẫn không biết đâu là...là tình yêu đích thực... anh... anh có biết anh làm em cảm thấy mình không phải bị cô lập, cô đơn, chí ít thì anh vẫn còn nói anh yêu em, em.. chỉ cần có vậy thôi!

Em đừng nói nữa, cố bám chặt tay Lâm, nhất định anh sẽ cứu được em, nhất định mà:

Em... cảm ơn anh đã cho em được hưởng chút ít thứ gọi là tình yêu, em sẽ mang nó đi sang bên kia, mang đến kiếp sau, anh nếu có kiếp sau anh có còn... yêu em không?

Dù là kiếp này, kiếp sau. Mãi mãi yêu em, anh sẽ mãi mãi yêu em!

Định khóc nức nói lên từng tiếng, lúc này anh chỉ mong cô bám chặt tay Lâm, anh sẽ cố gắng cứu cô chỉ cần cô đừng từ bỏ, nhưng Băng thực sự không còn thiết tha gì nữa.

Lâm! Em xin lỗi vì mọi việc em đã làm, anh có thể tha thứ cho em không?

Anh.. tha thứ cho em, nhưng anh sẽ không tha thứ cho em nếu em buông tay anh ra đâu, hãy nắm chặt tay anh, anh nhất định sẽ cứu em mà!

Em! Em xin lỗi, em... không thể làm được!

Băng dần rời tay Lâm ra, Lâm vẫn cố bám chặt tay cô:

Băng em làm gì vậy? Đừng buông tay anh mà!

Định! Em xin lỗi vì em đã không thể nào giữ được đứa con này cho anh!

Băng! Em đừng làm vậy mà!

Con à! Mẹ xin lỗi con, nhưng con hãy đầu thai vào một gia đình khác, một người mẹ tốt hơn sẽ làm mẹ của con, không phải mẹ, mẹ... mẹ xin lỗi!

Dứt khỏi tay Lâm một cách dứt khoát, chưa bao giờ cô dứt khoát như vậy, có lẽ đây là lần cuối cùng trong cuộc đời này mà cô dứt khoát. Nhìn Băng rơi xuống mà cả Lâm và Định đều tan nát, trong giây phút Định như người mất hồn không biết gì nữa. Kết cục của câu chuyện tình yêu giữa bốn người họ là như vậy sao, bắt đầu từ những mối tình mập mờ, và tự làm thương nhau để rồi kết thúc bi thảm như vậy.

108. Chương 99: Xa Anh Em Có Nhớ!

Băng! Em cố lên, nhất định em phải sống, nhất định, em phải vì con của chúng ta!

Anh! Anh yêu em chứ?

Băng trong những hơi thở thều thào:

Anh... anh yêu em mà! Yêu em đến cả cuộc đời, cả kiếp sau, kiếp sau nữa...

Anh... phải... giữ lời... đó...

Băng!... Băng...

Phiền người nhà ở ngoài, tiếng bác sĩ nói. Định cùng Lâm với Hạ thả thờ chờ ở ngoài, Định lúc này rất lo cho Băng, mặt cắt không còn một giọt máu. Kể cũng may khi Băng xuống chỗ đó có rất nhiều bìa cattông

vậy nên, nhưng cô mất rất nhiều máu, khi được chuyển vào viện thì cả người cô toàn máu, máu thấm đầm ướt áo Định, ngồi sụp trước cánh cửa cấp cứu:

Cậu bình tĩnh đi! Bằng nhất định không sao mà(Lâm cổ trấn tĩnh Định)

Cô ấy sẽ sống phải không? sẽ sống!

Anh! Anh phải bình tĩnh, vì chị Bằng lúc này cần anh mà! mạnh mẽ lên.

Dìu Định ngồi lên ghế chờ, tất cả đều chờ đợi trong hy vọng mong manh, ánh đèn màu đỏ như chính nỗi lòng của tất cả họ. Chợt ánh đèn kết thúc, một vị bác sĩ già bước ra:

Bác sĩ! Cô ấy sao rồi!

Định vội nhảy ra hỏi han, vị bác sĩ thở dài chỉ lắc đầu.

Định rời tay khỏi người ông:

Cậu bình tĩnh lại đi!

Cô... ấy... chết rồi sao?

Không... nhưng... hãy làm cho cô ấy sống những ngày còn lại vui vẻ, ý nghĩa, trước khi cô rời khỏi cuộc đời này, đó là việc cuối cùng anh có thể làm cho cô ấy!.

Bằng!

Anh làm sao vậy? sao anh lạ quá, chẳng giống anh chút gì!

Thôi nào! Em từ lúc nào đa nghi như vậy chứ?

Ừm! chắc là do em đã chết hụt một lần em... bây giờ là một người hoàn toàn mới:

Kính kính! Em làm anh bất ngờ đó nha!

Bằng cười nhưng:

Em cẩn thận, đừng để bị cảm!

Anh lại xem em như con nít vậy, nói cho anh nghe, em không là Hạ, em không cần anh bảo vệ!

Ừm! dù cho em có bao nhiêu tuổi thì với anh thì em vẫn chỉ là một cô bé mà thôi!

Anh!

Thôi mà!

Oa! đẹp tuyệt!

Bằng khẽ dơ tay ra hứng những tia nắng:

Ngốc ạ! Nó không đẹp bằng em đâu?

Anh!

Định khẽ hôn nhẹ vào môi cô, rồi tiếp tục chạy xe:

Đến nơi rồi, mời tiểu thư xuống:

Anh này! Thiệt là!

Cẩn thận một chút không cảm, em chỉ vừa mới lành thôi, nên chú ý một chút!

Ôm Bằng trong lòng, nhưng trước mắt Bằng là một cánh đồng hoa cúc trắng, cánh đồng quá rộng lớn đi, cả không gian trắng xóa một màu:

Đẹp quá! Anh ... anh nói cho em đây là đâu vậy?

Khẽ thì thầm vào tai Băng:

Là thiên đường của hai chúng ta!

Khoác vai Băng rất nhẹ nhàng, dắt cô đi sâu vào cánh đồng:

Em! em có biết là em đẹp hơn rất nhiều những bông hoa này, thực sự không đáng gì khi so với em!

Anh! miệng lưỡi anh ngọt như vậy, bảo sao mà không ít người nguyện chết vì anh!

Em này!

Định khẽ vòng tay qua lưng cô, kéo sát cô lại:

Nhưng mà cả cuộc đời này anh, anh chỉ cần một cô gái, một người con gái yêu anh, nhưng mà cô gái ấy thật nhẫn tâm đã bỏ anh hết lần này đến lần khác, em thấy cô gái ấy có đáng bị trách không?

Ừm! đáng! rất đáng! Hơn nữa hình phạt duy nhất cho cô ta là phải dùng hết phần đời còn lại của mình để yêu người ấy cho đến khi chết đi để bù lại những nỗi lầm mà mình đã làm.

Em! Em nói thật chứ?

Ừm!

Khẽ hôn lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt nhất. Họ ôm nhau ngẩng nhìn hoàng hôn trên cánh đồng, dựa đầu vào lòng Định Băng cảm thấy rất thanh thản, cô chưa bao giờ có cảm giác như vậy:

Em!

Sao anh!

Nếu anh nếu thôi nha!

Ừm!

Ừm! Nếu anh buộc phải xa em... em có nhớ anh không?

Anh!

Băng khẽ nhìn vào mắt Định:

Nếu anh phải xa em thì chắc chắn em sẽ nhớ, nhớ anh suốt cuộc đời, nhưng... chắc em sẽ là người phải nói lời từ biệt, nếu ngược lại là em thì anh có...

Suyt!

Định không để Băng nói hết:

Em đừng nói nữa, vì anh sẽ không bao giờ để em phải rời xa anh!

Anh!

Họ lại ôm chặt lấy nhau, lúc này với họ chỉ cần vậy.

109. Chương 100: Em Đau Anh Cũng Đau!

Em ăn nhiều vào! Trông em xanh lắm!

Anh cũng ăn đi, đừng chỉ lo cho em!

Ừm!

Anh!

Sao vậy?

À không!

Sao có chuyện gì mà em lại ập úng như vậy!

Không có gì đâu, anh ăn đi!

Bằng có điều muốn nói nhưng lại không dám nói, không thể nói ra:

Trên sân thượng.

Trời sắp có mưa lớn nên gió rất mạnh, những cơn gió cứ thế thổi vào Bằng, đứng một mình trước hiên, Bằng với dáng người nhỏ bé, cô độc, đáng thương, đó là cảm giác mà cô mang lại cho anh. Không thể để cô ở đó một mình, Định nhanh chóng lại gần, choàng lên vai cô một chiếc khăn mỏng nhẹ, ôm choàng lấy cô:

Em sao vậy? sao lại đứng đây một mình! Đang nghĩ gì vậy nói cho anh nghe đi!

Không! Không nghĩ gì cả, chỉ là em muốn ở một mình, một mình với màn đêm này, anh có biết từ lâu em sống về đêm, và đêm như một người bạn của em vậy, đêm nó tĩnh lặng, không ồn ào như ban ngày, luôn trầm mặc, và nó có thể giúp em lắng nghe được những âm thanh, âm thanh của gió, âm thanh của sự cô đơn, lạc lõng...

Bằng!

Định khẽ xoay người Bằng lại:

Nghe này! từ giờ anh sẽ không em phải làm bạn với đêm nữa, em... phải sống và làm bạn với ánh nắng và bình minh tươi đẹp kia, em biết không, bình minh mới là người bạn mà con người nên làm bạn, không phải là đêm đâu. Hãy tin anh, anh sẽ giúp em đến được với bình minh, với ánh sáng của cuộc đời, em.. xứng đáng được như vậy hiểu không?

Anh!

Thực sự Bằng rất cảm động trước những lời này của Định, cô bây giờ mới thấu hiểu là trước giờ là mình thật là ngu ngốc, mình thật là mê muội vì bấy lâu nay không nhận ra rằng là mình đã có một vật báu như vậy mà... nhưng liệu cô nhận ra điều này bây giờ phải chăng là quá muộn chẳng, hơn ai hết cô hiểu rõ cái cơ thể mình, nó đã bị hư hại nặng, tàn rữa và có thể chết bất cứ lúc nào, mặc kệ, cô không muốn mình phải suy nghĩ nhiều nữa, cô muốn sống, sống những tháng ngày không cần lo lắng bất cứ điều gì. Ôm siết chặt lấy Định, lúc này anh là tất cả với cô, cô thực sự không còn biết bám lấy ai nữa chỉ có anh, chỉ có anh mà thôi:

Nửa đêm!

Đang ngủ say, ấm áp trong vòng tay Định, chưa bao giờ Bằng có giấc ngủ ngon, hàng đêm cô toàn gập ảc mộng, và mỗi lúc như vậy cô lại tự hủy hoại mình bằng cách dùng một thứ thuốc, nếu xét về thành phần hóa học thì ngang với một liều thuốc độc có sức mạnh hủy diệt, khi dùng với một lượng nhỏ thì nó chỉ có tác dụng như một thứ thuốc an thần, nhưng Bằng đã sử dụng nó rất lâu, và điều mà cô không nghĩ tới hậu quả của nó, cô đã thoát chết bởi tai nạn kia nhưng chính cô lại tự đẩy mình vào bước đường này.

Bằng bắt đầu cảm thấy những cơn đau đốn, dồn dập từ phía bụng, những cơn đau mỗi lúc một nhiều, một đau đốn, cố cắn chặt răng để chịu đựng, khẽ xoay người lại rời khỏi vòng tay Định, cắn chặt ga giường ôm, co người lại, Bằng đau đốn lắm, nhưng vẫn cố chịu đựng, không thể để Định nhìn thấy cô như vậy. Định rất nhạy, khi thấy Bằng rời ra khỏi mình, anh cũng xoay người ôm lấy cô:

Em sao vậy? ngủ đi!

Khẽ thì thầm vào tai cô, nhưng Định nhanh chóng cảm thấy, Bằng đang chịu đau đốn, anh choàng dậy, cố dụi mắt:

Bằng! Em sao vậy?

Băng vẫn cố lắc đầu, nhưng cả thân người đều toát mồ hôi, run rẩy:

Em nói gì đi! Đừng làm anh sợ mà! Băng!

Định cố vực cô dậy, Băng không còn sức nữa, nhưng cô vẫn cương quyết chịu đựng:

Em đau lắm sao? Em đau phải không?

Băng chỉ khẽ gật:

Để anh đi lấy thuốc cho em!

Không! Không anh đừng đi!

Em sao vậy? em đang đau mà!

Không! Vì chẳng thứ thuốc nào có thể giúp em đâu!

Em!

Định không còn lời nào để nói nữa, ánh mắt toát lên sự lo lắng:

Anh đừng lo! Em có thể... có thể chịu được..

Á!

Băng hét lên, nằm gục xuống giường co ro lại, cơn đau này thực sự rất lớn, rất khó vượt qua.

Em! Sao em lại tự làm bản thân mình ra như vậy chứ?

Anh... anh đang thương hại em sao? Em... đáng bị vậy mà... phải không?

Đừng nói gì nữa!

Định nằm xuống ôm chặt lấy cô vào lòng, anh muốn ôm cô, giữ chặt cô và truyền cho cô sức mạnh giúp cô vượt qua cơn đau này:

Anh không cần phải làm vậy đâu?

Không! Anh nhất định sẽ không bao giờ bỏ rơi em, hãy tin anh!

Anh!

Băng cố nắm chặt lấy ga giường cắn chặt tay, không để phát ra âm thanh mềm yếu này. Khẽ xoay người Băng lại vào phía lòng mình:

Hãy ôm chặt anh, anh sẽ giúp em vượt qua cơn đau này!

Em... không...

Em đau đớn lắm phải không... em đừng cắn răng như vậy nữa, hãy... cắn vào tay anh đi, đừng làm vậy nữa, tay em sắp chảy máu rồi:

Không! Em...

Định ôm chặt lấy Băng, cố gắng làm cho quên đi cơn đau.

Băng không biết vì quá đau hay là quá cảm động vì tình cảm của Định, nước mắt cô giàn giụa không ngừng được, nước mắt cô thấm ướt áo anh, Định có thể cảm nhận được là cô đang đau đớn, và yếu đuối như thế nào, vì cô không dễ khóc trước mặt người khác nhiều như vậy, tính cô luôn vậy rất mạnh mẽ.

Em có biết em đau đớn như vậy, anh... cũng đau đớn không... Em càng dằn vò bản thân mình như vậy thì... anh lại càng cảm thấy trái tim anh như vỡ vụn ra vậy... em thật xấu, em cũng thật là ngốc nữa... anh vì em mà bấy lâu nay trái tim anh thông khổ, anh đã nhất cử nhất động của em mà phải chịu đựng, vậy mà em...

Em... Em xin lỗi!

Không! Anh không cần em xin lỗi... em phải ở bên cạnh anh cả đời này biết chưa? cả đời này mãi mãi không bao giờ rời xa anh, đó là hình phạt anh dành cho em biết chưa?

Anh!

Băng không muốn nói thêm gì cả, chỉ cô gắng vượt qua nỗi đau này. Trời bên ngoài mưa rất to, gió rít rất lớn nhưng trong phòng thì không gian rất ấm áp bởi tình yêu của họ!

110. Chương 101: Gió Hãy Mang Em Về Nơi Thiên Đường!

Những ngày tiếp đó, sức khỏe của Băng ngày một yếu, rất khó cầm cự, nhìn thấy Băng như vậy Định đau đớn như muốn chết đi, nhưng anh còn có thể làm cho cô, ngoài việc chăm sóc, lo lắng, giúp cô vượt qua nỗi đau này. Ngày ngày Định đưa cô đi chơi thăm thú mọi nơi, ghi lại rất nhiều kỉ niệm, những kỉ niệm đẹp nhất trong cuộc đời. Ngồi trên một cây cầu khi ở dưới là dòng nước chảy, cảnh vật rất nên thơ, nhẹ nhàng, trời nắng đẹp, gió thổi nhẹ, cuộc sống này thật là tươi đẹp biết bao, Băng ngồi cạnh Định tay mân mê cánh hoa thả xuống dòng nước:

Em! Em có muốn lại đằng kia xem không?

Đằng kia?

Ừm! chỗ đó là vùng cấm, anh sống ở đây đã lâu nhưng chưa một lần nào anh vượt ranh sang bên đó cả:

Vậy sao?

Bây giờ anh muốn thử qua đó, em có gì mới mẻ không?

Anh thiệt là, anh trở lên tò mò như vậy từ khi nào vậy?

Anh vốn vậy mà, là do em chưa hiểu rõ anh thôi!

Vậy sao?

Đứng dậy nào! Đi thôi!

Anh làm cái gì vậy? xuống đi! Nguy hiểm lắm!

Định trèo lên bờ tường, nơi mà anh gọi ranh giới cần phải khám phá, sau khi lên được, Định chìa tay ra:

Bám lấy tay anh đi!

Không! Em sợ lắm!

Đừng sợ có anh rồi mà, lên đi, anh sẽ kéo em!

Không!

Thôi mà! Em có phải là Băng mà anh biết không vậy?

Cẩn thận một chút!

Á! Anh đừng buông tay em nha!

Cố lên một chút nữa thôi!

Phù, sao rồi! em ổn chứ? mở mắt ra nhìn đi!

Không!

Băng vốn sợ độ cao, trước giờ từ bé cô không bao giờ dám chơi trò này. Nhà Băng cũng có điều kiện, từ bé hai chị em cô đã được giáo dục, dạy dỗ trở thành những người giàu có(Tư tưởng tài phiệt mà). Băng tuy về bề ngoài là một người lạnh lùng, sắc nhọn, nhưng về bản chất con người mà ai mà chẳng có một góc riêng trong tâm hồn, chỉ là có trỗi lên hay không thôi.

Mở mắt ra đi, Bằng!

Định thì thắm vào tai cô, Bằng từ từ mở mắt ra, trước mắt cô là một khoảng trời xa tít không thể nhìn thấy đâu là đích đến, thiết nổi nó quá xa, quá rộng, không có một ranh giới nào khác để xác nhận:

Oa! Sao có thể chứ? Anh đây không phải là mơ phải không?

Ừm! đó là sự thật!

Bằng khẽ lão đảo đứng dậy, dang nhẹ hai cánh tay, bước những bước chan chằm chằm:

Cẩn thận một chút!

Thật không thể tin nổi là trên đời này lại có một nơi như vậy?

Em nên tin vì cuộc sống vẫn còn nhiều điều mới mẻ ở phía trước lắm!

Ừm! đẹp quá! Có ai nói cho tôi biết ở đằng xa kia còn có thứ gì mà tôi không biết không?

Định cười lớn khi thấy Bằng vui vẻ như vậy, anh cũng hét theo Bằng, họ hét vào không trung bao la, rộng lớn này.

Em chưa bao giờ được làm điều mình thích!

Vậy sao?

Bằng vẫn đi trên bờ tường, Định lúc nào cũng đi phía sau cô:

Anh có biết! hồi nhỏ em không thích làm ăn hay những công việc như vậy, nhưng bố em luôn muốn chị em phải theo, nổi nghiệp ông, anh biết ông mà, ông là một người tham lam, rất có mục tiêu, cũng vì cái mục tiêu đó mà ông đã phải bỏ mạng, anh có biết em đã từng trách ông rất nhiều, giá như ông đừng có mải mê công việc, giá như ông dành nhiều tình cảm cho gia đình hơn, vậy có lẽ, em với chị Di đã không phải như bây giờ. Nhưng rồi sao, bây giờ em lại thấy mình còn đáng trách hơn ông, em đã tự đánh mất bản thân mình, rồi em.. cũng sẽ... bỏ mạng như ông... phải không?

Không! Em sẽ không giống ông đâu, nhất định là không...

Anh! Liệu khi con người chết đi linh hồn của họ sẽ đi đến đâu, thiên đường hay là địa ngục!

Chắc chắn là thiên đường, gió nhất định sẽ mang em, mang anh, mang chúng ta đến thiên đường!

Thật chứ?

Ừm!

Này gió! Mày có thể mang theo tôi... đi về thiên đường không?

Bằng ngược mặt lên hỏi gió:

Gió ơi! nhất định mày phải đưa cô ấy về tới thiên đường, nơi mà chỉ có sự yêu thương!

Bằng khẽ cười lớn, rồi lại:

Bằng em sao rồi!

Em... em không sao?

Bằng cố quay người đi lau đi vết máu, những hột máu nhuộm đỏ trong lòng bàn tay, cô không muốn Định biết:

Anh! Anh có thể đưa em đến tận nơi chân trời xa xa kia không?

Khẽ xoay người cô lại:

Được chỉ cần em muốn thì anh nhất định... nhất định đưa em đi...

Anh!

Băng khẽ dựa đầu vào vai anh lặng nhìn những thứ xa xa, mờ nhạt ở phía trước, đột nhiên lúc này trong cô lại tràn ngập niềm tin vào cuộc sống, vào tương lai mặc dù thời gian của cô là không còn nhiều.

Băng em sao rồi! mở cửa ra đi, anh xin em đấy!

Băng ho dữ dội trong nhà vệ sinh khóa trái, cô đã ho ra máu, rất nhiều máu, Băng như không thể làm ngăn chúng lại, những giọt máu ứa ra không ngừng cho thấy tình cảnh cô đang rất xấu:

Anh ra ngoài đi! Em xin anh đấy!... em không muốn nhìn thấy... không muốn anh nhìn thấy em như vậy?

Băng! Em nói vậy? mở cửa ra đi, em làm anh lo quá!

Không! Anh đi đi! Anh hãy bỏ mặc em đi! Hãy để em chết ở đây!

Đừng nói vậy mà! Em vẫn còn có anh, anh nhất định sẽ không bao giờ bỏ mặc em đâu, mở cửa ra đi!

Băng khẽ mở cửa:

Em không sao chứ?

Không!

Đừng làm anh lo lắng như vậy nữa, dù cho em có như thế nào thì anh vẫn ở bên em mà, hãy tin anh:

Ừm!

Băng lại sà vào lòng anh như một đứa trẻ:

Anh! Em không muốn chết! em không thể chết! anh hãy cứu em...

Em đừng nói vậy mà! nhất định em sẽ sống, anh nhất định sẽ làm em sống!

Anh hứa rồi đó... anh phải giữ lời.

Ừm! Anh hứa!

Định cố gắng chần tỉnh cô, nhưng thực sự chính anh cũng đang rất bẽ tắc vì thực sự anh đã rất cố gắng..

111. Chương 102: Đã Đến Lúc Em Phải Rời Xa Anh!

Những ngày cuối đời được ở bên cạnh anh, âu cũng là niềm an ủi cuối đời, ngày ngày vui chơi, thăm thú mọi nơi, nó làm Băng không còn u uất nữa, nhưng Băng lại sợ vì nó sẽ làm cô thêm luyến tiếc không thể rời xa. Trong khi mỗi ngày bệnh tình ngày càng nặng, cô ho ra máu càng nhiều, sắc mặt cũng thân thể đều nhanh chóng xuống cấp. Tuy nhiên cả cuộc đời này cô rất ghét mình bị xấu trước mặt mọi người, ngày ngày cố gắng che đi bởi lớp phấn trang điểm. Định hiểu cô hơn ai hết nhưng anh quay mặt làm ngơ, giả vờ không biết để làm cho cô cảm thấy không có gì xảy ra mọi chuyện vẫn bình thường.

Em lại ho sao? thuốc lại phản tác dụng rồi, em cố lên ngày mai anh sẽ cho người đổi thuốc cho em...

Băng ho sặc sụa,:

Anh! Anh không cần phải làm vậy nữa đâu? Vì em... vì em đã hết thuốc chữa rồi, anh đừng phí công nữa...

Không! Anh không cho phép nói vậy, hãy tin anh anh sẽ cứu được em...

Không! Em không?

Em sao vậy?

Băng ho rất nhiều, và ra rất nhiều máu:

Băng! Em sao vậy? Đừng làm anh sợ mà! đừng dọa anh mà!

Định cố lay người cô, nhưng Băng đã lả người ra:

Băng! Nghe anh nói không! đừng dọa anh mà!

Anh! Có phải là em sắp chết rồi phải không?

Băng! Em đừng nói vậy mà!

Anh! Anh có thể giúp em làm một việc được không?

Một việc!

Sáng sớm

Khi mặt trời vừa mới nó rạng, những tia nắng của buổi bình minh, đã len lỏi khắp mọi nơi, những cơn gió thổi nhẹ nhẹ trên cánh đồng hoa màu trắng, không khí mát lạnh rất trong trẻo. Băng mặc dù là rất mệt, nhưng cô vẫn cố gắng bước đi từng bước:

Em có đi được không?

Ừm! em đi.. được...

Tại sao em lại muốn đến đây?

Ừm! anh có biết em thích nhất là màu trắng!

Ừm! anh biết! hồi bé đồ gì của em cũng chọn luôn, nhưng dạo trước chúng ta gây lộn em đã bảo em không thích màu trắng nữa sau.

Không! Không phải là không thích mà em thấy mình không còn xứng với nó nữa!

Em đừng nói vậy mà!

Băng lại lên cơn ho:

Em cẩn thận vừa mới sáng ra, nên trời còn lạnh lắm!

Anh! Anh có thể công em không?

Công!

Định có chút ngạc nhiên:

Em thật là lớn đầu như vậy rồi mà còn không nhẹo như trẻ con vậy?

Anh! Anh có biết điều em luyện tiếc nhất khi phải rời xa cuộc đời này không?

Là gì?

Ừm là anh.

Em...

Chắc anh không thể tin được đó là em đã... đã mơ một giấc mơ từ hồi nhỏ, trong mơ có một chàng hoàng tử bạch mã, cưỡi ngựa trắng đến cầu hôn em, nghe buồn cười phải không, lạ là chàng hoàng tử đó em chưa bao giờ nhìn thấy mặt cả, mặc dù đã mơ rất nhiều lần. Nhưng chỉ hôm qua thôi... em ... đã mơ lại giấc mơ đó... trong mơ em lại chàng hoàng tử đó, anh có biết anh chính là chàng hoàng tử đó!

Em!

Anh bất ngờ phải không? Chính em cũng không thể tin được, bấy lâu nay em cứ nghĩ nó là Lâm, chàng hoàng tử đó là Lâm, vậy mà đã lao vào như một con thiêu thân vậy, em thật là ngốc phải không?

Phải! em ngốc lắm!

Anh!

Sao vậy?

Anh đã bao giờ thấy mệt mỗi, chán nản về cuộc đời này, muốn... buông bỏ mọi thứ chưa?

Em!

Em thực sự rất mệt, rất nản, về cuộc đời này, em... muốn... được tới thiên đường...

Em! Đừng nói nữa mà:

Anh không cho em nói! Nhưng có câu này em nhất muốn nói với anh, dù là muốn:

Em nói đi!

Định! Em... yêu... anh!

Ba từ mới thoát lên từ miệng Băng là những từ mà suốt cuộc đời này Định luôn mong ngóng, vậy mà nay khi anh được nghe anh lại cảm thấy nó đau đớn, nỗi đau thấu tim như vậy:

Em! Anh cũng rất yêu em!

Nhưng! tiếc là em sẽ không thể ở bên anh như vậy nữa...

Em...

Định cảm nhận được máu của Băng đang chảy thấm dần qua lớp áo, thấm qua da thịt, anh muốn để cô xuống nhưng không thể vì Băng ôm anh rất chặt, cô không muốn anh nhìn thấy cô trong tình cảnh như vậy:

Anh! mặc dù không muốn nhưng đã đến lúc em phải rời xa anh, rời xa... cuộc sống này...

Băng! Em!

Em thật sự mệt mỏi rồi!, em muốn ngủ, ngủ một giấc ngủ ngon và... mơ giấc mơ đẹp nhất...

Ừm! vậy thì em hãy ngủ đi! ngủ cho say vào, đừng có tỉnh dậy nữa, hãy.... để gió mang em đến thiên đường, nơi của sự bình yên, em nhé!

Băng không nói được gì nữa, hai cánh tay buông tay người Định hơi thở cũng tắt dần. Định không thể khóc nhưng những dòng nước mắt cứ thế lăn dài, anh cứ thế công cô đi trong vườn hoa, những bông hoa kia vẫn tươi xinh, vẫn nhịp nhàng di chuyển trước gió, nắng vẫn tươi màu và nền trời vẫn xanh, Định không vì Băng ra đi mà mất niềm tin vào cuộc sống, anh phải sống, phải sống thay cho phần của cô, hơn nữa phải thay cô chăm sóc con của họ

Kể ra thằng nhỏ cũng cao số thật, đã mấy lần tưởng như chết vậy mà vẫn còn sống, mà phải chăng cũng chỉ trong truyện mới như vậy thôi hì hì

112. Chương 103: Ngoại Truyện

Trên đường lúc này khá đông đúc, từng đoàn học sinh ủa ra không ngừng, cũng phải thôi bây giờ là giờ tan học mà. Từng đoàn học sinh bước ra khỏi cổng, trong đó nổi bật giữa đám đông là một nữ học sinh THPT, ăn mặc khá giản dị nhưng toát lên vẻ của một tiểu thư con nhà giàu có. Khi cô đang định bước vào xe thì sập:

Này! Anh là ai vậy? Sao lại chặn xe tôi!

Là ai không quan trọng, mà việc quan trọng ở đây là...

Người đó vội xòe ra trước mặt cô gái một bông hoa hồng:

Em đồng ý làm người yêu anh nha!

Ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng sau khi trấn tĩnh lại:

Em nhận hoa rồi, vậy là em đồng ý!

Khẽ cười nhẹ, một nụ cười nhẹ nhàng rất duyên, cô gái này là một hot gir trong trường mà, biết bao người muốn tán nhưng chưa ai có thể làm trái tim cô rung động. Đằng sau nụ cười kia là một mưu mẹo, lém lỉnh:

Á! Đau!

Cô giẫm gót giày vào chân anh ta

Cảm ơn anh vì hoa của rất đẹp, nhưng mà anh còn lâu mới có cửa!

Em!

Bye! Anh nha! cảm ơn anh vì bông hoa!

Chiếc xe vụt qua trước trước sự tức tối của anh!

Ê! Sao rồi! bỏ cuộc rồi chứ?

Một đám gồm hai ba thanh niên, ai nấy đều rất bảnh trai, họ khoác vai cậu ta:

Cậu nên bỏ cuộc đi! Vì con nhỏ đó, không dễ chơi đâu?

Hứ! gạt tay họ ra:

Không! Mày nghĩ Định phong này là ai chứ, tớ nói rồi tớ không phải dạng vừa đâu, các cậu cứ chờ xem, nhất định mình sẽ khiến con nhỏ đó phải yêu mình, hiểu không, đồ ngốc!

Câu bảo ai là đồ ngốc vậy? Có cậu mới là đồ ngốc ý!

Này! cậu đi đâu vậy? cậu quên rồi sao hôm nay quán bar...

Mình xin lỗi! nhưng hôm nay mình có hẹn với ba Định mình rồi! Hôm nay ba mình mới về mà!sorry nha!

Cậu!

Cậu ta là vậy mà, lúc nào cũng coi ba cậu ta trên hết!

Cũng phải thôi! Vì nó trên đời này chỉ có ba thôi mà!

Chep! Thôi nào cậu còn chưa nói về vụ cô bé hôm nọ sao rồi?

Ừm! mặc dù là chưa chắc chắn nhưng mình dám chắc là cô bé đó đã đổ mình đến 99% rồi.

Oa! cậu tự tin như vậy sao?

Chuyện mình mà, Tuấn Sơn không phải dạng vừa đâu!

Ừm! ừm!

Ê này cậu thấy sao khi chúng ta phải chơi với hai thằng chỉ biết tán gái chẳng có nghĩ gì đến anh em mình!

Ừm cậu nói đúng đó Gia bảo, hay là tụi mình đến với nhau luôn đi, mặc kệ bọn nó:

Ê! Này! bộ cậu... nè nói cho cậu biết nha Minh Khánh mình Gia bảo này là 100% chuẩn men nha! vậy nên cậu đừng...

Cậu này! Nghĩ gì vậy...

Cậu đừng có thích mình đó nha, mình thích phụ nữ, không có thích đàn ông!

Thôi đi tào lao vừa thôi, mấy ông, không có Định Phong chúng ta vẫn quẩy được mà! Đi nào đến quán bar thôi!

Ok! đời sống được bao nhiêu chứ, tại sao không quẩy.

Và thế là họ bắt xe, chiếc xe lao vụt nhanh qua cổng trường...

Vậy thôi nha! Mình dừng ở đây nha! Đây có coi là phần tiếp theo, tiếp nối gì cũng được tùy mọi người. Nhưng theo các bạn mình có nên viết tiếp một câu chuyện về Định phong con của Định với cô bé kia, chắc cũng tời đâu nhĩ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-anh-em-co-nho>